

Православље
и окултура



РОМАНОВ

Владимир
Димитријевић
ПРАВОСЛАВЉЕ
И ОКУЛТУРА

За издавача:

ГОРАН ПЕТКОВИЋ

Лектура и коректура:

БРАНКА СПРЕМО

Припрема за штампу:

МИЉАН СТУПАР

Штампа:

БАЊАЦГРАФИКА БЕОГРАД

Тираж:

500 ПРИМЕРАКА

ISBN 978-99976-628-5-9

Владимир Димитријевић

Православље и окултура

РОМАНОВ, Бања Лука
BARD-FIN, Београд
2015.

Садржај

Уводна реч 7

СТРАТЕГИЈА ЗЛА

Идеје које су свет водиле тријумфу зла 13
Ђавољи престо 18

НОВО ДОБА У КОМЕ СМО СЕ ОБРЕЛИ

Шта је Њу Ејџ? 27
Молитва и магија 29
Поигравање окултизмом 33
Магијски напад и средства заштите 40
Астрологија и последице 50

ОКУЛТНО ЗДРАВСТВО

Узроци занимања за „алтернативу” 63
Речник Њу Ејџ медицине 67
Источне и западне окултне вештине 74
Medice, cure te ipsum/ Још једном о хомеопатији 83

ОКУЛТНА ПСИХОЛОГИЈА

Демон и психолог (опет о Јунгу) 97

ОКУЛТНА КЊИЖЕВНОСТ

„Да Винчијев код” Дена Брауна и припрема

за долазак антихриста 135

Чега нема у „Колиби”? 174

ОКУЛТИЗАМ ЗА ДЕЦУ

Хари Потер и вештичарска књижевост 207

Цртаћи за ново доба 222

Покемони (цепни монструми) 229

Игрице с ђаволовим репом 235

ОКУЛТНИ БИОСКОП

Пророчанство Новог доба или

окултна пропаганда 241

„Сумрак” на филму, поноћ у души 259

ОКУЛТНА МУЗИКА

Ништародица у Црнограду / Лујза Чиконе у

Београду као повод за размишање 309

Зашто је разврат разоран? 345

НАРОД СВЕТОГ САВЕ У ЛАВИРИНТУ ТАМЕ

Србија у „ноћи вештица” 427

Милорад Павић: излазак из лавиринта 431

„ПРОРОЧАНСТВА” ИЛИ ПОКАЈАЊЕ?

Поплава „пророчанстава” у Србији 443

ПРОРОЧКЕ РЕЧИ ВЛАДИКЕ НИКОЛАЈА

Свети Сава – наш тужилац пред Богом 485

Закони мира и закони рата 488

Шта ће бити са безбожницима? 492

О Новом светском поретку 495

Небеска Литургија 501

Уводна реч

Ова књига НАСТАЈАЛА је дуго, и различитим поводомима. Текстови у њој писани су својеврсни „дневник” тумачења појава којима се потписник ових редова годинама бави. Основна тема књиге је оно што се на Западу већ деценијама зове „окултура” – то јест, утицај окултизма у популарној култури, а самим тим и у свакодневном животу највећег броја наших савременика.

Прво поглавље књиге носи наслов „Старетегија зла”, и оно се бави начином на који је хришћанска цивилизација дошла доде, то јест како се претворила у антихришћанску цивилизацију. Ту је дата анализа руског философа Виктора Тростникова, али и мој текст о Лењиновом маузолеју, писан средином последње деценије прошлог века. Из њега се види да је комунизам имао сасвим скривене, окултне корене, и да је иза њега стајала много дубља тама од социјалне помрачености утопијом.

Поглавље „Ново доба у коме смо се обрели” даје основна обавештења о покрету Њу Ејџ, али и разликама између молитвеног и магијског погледа на свет и приступа свету. Чланак „Магијски напад и средства заштите”

настао је такође у последњој деценији прошлог века и био објављен у „Светигори”, познатом хришћанском часопису, као прерада једног руског чланка дата Србима за „прву помоћ”. Ту је и текст о астрологији, једној од „нај-заразнијих” окултних епидемија. Остали текстови овог поглавља, као и чланци поглавља „Окултно здравство” настали су 2007. и објављени у специјалном броју косјерићког хришћанског часописа „Православни светионик” (15-16/2007). Повод за настајање текстова о „алтернативној медицини” била је Уредба Владе Србије, донета 2005, за време министровања Томице Милосављевића, када су различите окултне методе постале легалне у здравству Србије.

„Окултна психологија” има текст „Демон и психолог” о Карлу Густаву Јунгу, једном од водећих Њу Ејџ „пророка”, који је настао такође половином прве деценије нашег века. Јунгов утицај у нас вршен је преко неколико личности, па и преко једног дугогодишњег професора на Богословском факултету Србске Православне Цркве. Управо зато јунговски неогностицизам није смео бити прећутан.

„Окултна књижевност” бави се утицајем популарне литературе на ширење антихришћанског погледа на свет: ту је анализа Ден Брауновог „Да Винчијевог кода”, првобитно објављена у зборнику „Холивуд против Христа” (Цетиње, 2006), као и повести о Харију Потеру, изашла у часопису „Истина”, посвећеном демонизацији деце (специјал број 2, 2006. године). Године 2009, постао је популаран окултни роман маскиран у хришћанску крабуљу, „Колиба” Виљема Пола Јанга.

„Окултни биоскоп” посвећен је филмовима који пропагирају Њу Ејџ вредности: Емериховом филму „2012” и серији тинејџерских филмова под насловом „Сумрак”,

који пропагирају вампиризам у омладинској субкултури. Текстови су објављени на сајту „Борба за веру”, и сада се први пут штампају.

„Окултна музика” носи са собом студију „Ништародица у Црнограду”, објављену 2009. као заседна књижица, поводом доласка Лујзе Чиконе у Београд. Оно што се односи на Лујзу Чиконе, свакако се односи и на њене наследнице, попут Лејди Гаге и Кајти Пери, које више ни не крију своје служење кнезу овога света, ђаволу.

Поглавље „Народ Светог Саве у лавирнитнима таме” бави се стањем у нас. Текст „Србија у Ноћи вештица” настао је на основу новинског чланка објављеног у дневнику „Балкан” 3. новембра 2004. године. Чланак о Милораду Павићу и његовој пропаганди окултизма појавио се после његовог упокојења (мада је у њега уграђен текст који је аутор ове књиге објавио још 1998. године, када је писац био жив, здрав и популаран).

Низ текстова под насловом „Пророчанства или покајање” настао је још крајем потоње деценије 20. века, када је Србија тонула у маглу и збрку квази-профетизма, од „Деда Милоја” до „светлосне формуле”, са све причом „Срби, народ најстарији” у позадини (при чему, наравно, нисам никакав заговорник „бечко-берлинске школе” која тврди да су Арбанаси староседеоци Балкана, а Срби тобожњи дошљаци; уосталом, читалац ће и сам видети зашто сам се том темом, о нама као „народу најстаријем” бавио).

Последње што је у књизи дато су пророчке речи Владике Николаја, из којих се све јасно види: и ко смо, и одакле смо, и куда идемо, и шта нас чека. Те речи треба да развеју сваку маглу у нашим главама и душама.

Искрено се надам да ће ова књига бити душекорисна сваком читаоцу који је буде читао с надом у Христа, Вечну

Наду човека и човечанства. Нека читалац опрости пропuste и грешке аутора и нека се Богу помоли за његово духовно и телесно здравље, да се још, ако је воља Божја, потруди-мо на делу сведочења светих истина наше преславне вере православне! Амин, Боже дај!

АУТОР, о Крстѣйоклоној недељи Великої йосѣа 2014.

Стратегија зла

Идеје које су свет водиле тријумфу зла

КАКО ЈЕ ЗЛО освајало овај свет, који данас баш у злу лежи, више но икад? Мени је много помогао да схватим шта се у свету дешава угледни руски математичар и философ Виктор Тростников. Још 1993, кад сам био на сабору православних братстава у Москви, дошао сам до једне његове историософске студије, из које сам касније, за „Светигору”, превео одломке, мени најбитније. Од Тростникова сам коначно и заувек примио истину да је смисао постојања једног народа у броју оних који се спасавају и улазе у Царство Божје. Док год буде оних који се спасавају, дотле историја траје. Кад почну да се рађају безаконици, који себе осуђују на вечну пропаст, историја престаје да има смисла. Ово су преведени одломци из Тростникова.

СТРАТЕГИЈА ЗЛА

Циљ ђавола је свагда један: уништење онога што је Бог створио, тј. раз-стварање света. Што се тиче средстава, она су свагда диктирана стратегијом и тактиком. Ако

стратегију желимо укратко да саопшtimo, она је јединствена: рушити под видом стварања, штетити под видом користи. Зло никада не наступа под својим именом, оно се увек покрива добром. Стога се може рећи да је *главни сyпрашешки yринциj зла – лаж*.

Принцип лажи је као оружје усвојио сам родоначелник зла у прадревна времена, како се о томе говори у Еванђељу. „Ваш је отац ђаво... Он је човекоубица од искони ни не стоји у истини, jер истине нема у њему. Кад говори лаж, своје говори, jер је лажа и отац лажи” (Јев. 8, 44). Међутим, свакоме човеку који долази на свет даје се противотров за лаж – савест. Њу човеку даје Сам Бог, тачније, она је – глас Бога, који говори у његовом срцу. Тај глас звучи тихо, али ако се трудимо, можемо се научити да га слушамо савршено пажљиво, разазнајући где је истинско добро, а где зло, с махом добра на лицу.

Зато је други стратегијски принцип зла – *yжyшииши нашу савесћ*, одучити човека да се њоме користи и приморати га да изгуби и сам приступ њој. Нама је заповеђено да се веждамо да ловимо њене сигнале, а зло нас приморава на сасвим супротну обуку – не обраћати пажњу на њих. И та обука почиње од раног детињства.

Како „лажа и отац лажи” успева да у свакоме од нас заглауши дату нам савест? Главно оружје које он за то користи јесте стварање разних врста „без-савесних друштава”, у којим се то гушење остварује колективно. Ваво је суптилан психолог, он добро зна слабости људске природе, њена рањива места. Када на одређени начин, па макар он био и сумњив, многи око тебе поступају, твоје ће сумње брзо проћи и ти ћеш ту врсту понашања сматрати нормалном. Приговори савести као „то није добро”, бивају пригушивани „ауторитетом количине”, и ми одговарамо: „Тако се ради”.

Трећи принцип зла свагда помаже ширењу свих врста колективне без-савесности, које се рађају из првих двају принципа: стратегија вечног рушитеља остаје непроменљива, тактика коју предлаже својим аргатима мења се у зависности од околности. У разним епохама вишепоменути принципи остваривани су на разне начине.

У прошлом столећу принцип лажи реализован је, пре свега, у идеји „прогреса”. У целој Европи громогласно се пропагирало, са циљем да се народи увере у то како су представе о свету и човеку, на којима су васпитаване десетине и десетине поколења, безнадежно застареле и како их озбиљно могу примати смао још „заостали” људи, „реакционари”. И мада се то није истицало, ту је било речи о хришћанским представама. Њима су супротстављане „савремене” представе, које је човек морао да усвоји, ако је хтео да буде на нивоу епохе. Принцип „групног гушења савести” оствариван је тада у многобројним „тајним друштвима”, пре свега у масонским ложама. Ако се погледа пажљиво, шта се све нудило под фирмом „прогреса”, откриће запрепашћујућа промишљеност и циљесходност.

АНТИХРИШЋАНСКЕ ИДЕЈЕ „ПРОГРЕСА”

1. *Идеја социјалне једнакости свих људи.* Ова идеја усмерена је на рушење носеће друштвене структуре, пошто она не може а да не буде сталешка. Вертикална организација неопходна је за нормално функционисање друштва и управо њу „прогрес” је требало да уништи. То је пркошење новозаветном начелу „будите покорни сваком људском начелству (власти)” и „слуге, са страхом, се повинујте господарима, не само добрим и кротким него и суровим” (1. Петр. 13).

2. *Идеја еманципације жена.* Ова идеја усмерена је на рушење основне ћелије друштва – породице, у којој је ради стабилности такође потребно једноначалије (једновлашће). То је пркошење апостолском завету „жена да се доји” (Еф. 5, 33).

3. *Идеја њредностии љрадскої живоїта у њоређењу са сеоским – урбанизација.* „Прогрес” је у свести људи од почетка био повезан само са градовима, са развитком градова. Даљњи циљ таквог подухвата је откидање људи од земље, од њихових корена и претварање истих у лумпене, којима је могуће сугерисати било какве појмове о систему вредности, чак и оне најизопаченије. Уз то, урбанизација води стешњености људи и олакшава стварање „група за заједничко гушење савести”.

4. *Замена божастївеної њојма „љубав” биолошким њривлачењем.* То је рушење хоризонталних веза међу људима, јер су такве везе све засноване на љубави према ближњима. Тај тактички приступ својом оштрицом директно је усмерен против најважније јеванђелске заповести – „заповест новцу дајем вам да љубите једни друге” (Јов. 13, 34). Нарочито грубо обличје добила је та замена почетком двадесетог века, Фројдовим учењем о „сублимацији”, којим су сва узвишена људска осећања протумачена као пукe оплемењене пројаве најнижих нагона.

5. *Идеја социјализма.* У другој половини 19. века огромну популарност почела је да задобија идеја социјализма тј. лишавања људи права на поседовање производних оруђа и земље. Како је та идеја на крају била остварена, она је у себи носила стравичан рушилачки потенцијал, који је човекубилачкији од свих других идеја прогреса. Узрок томе је у чињеници што, лишен сопствености, човек престаје да буде стваралачка личност у привреди и земља долази

у стање мрзости и опустелости, нарочито стога што, због подруштљавања имовине није могуће остваривати добра дела, тј. људи се лишавају могућности да испуњавају најважнију јеванђелску заповест. Љубав без дела је мртва, а дела љубави састоје се у томе да се своје даје ближњем. У социјализму нема ничег „свога“, па се ни не може бити милосрдан. На тај начин социјализам води деградацији људске личности, понижавању свих њених квалитета.

6. *Идеја либерализације верског осећања (религиозности).* На најорганскији начин у идеју „прогреса“ улази идеја либерализације верског осећања. Савремени екуменизам родио се веома давно, као и покушаји стварања „синтетичке религије“. Та тактичка линија у Русији изражена је ширењем протестантског духа силом у време Петра Великог и царице Катарине... Главна последица овога била је рационализација вере, која неминовно води у – безверје. „Синтеза“ је у себе укључила и најопасније елементе римокатолицизма, нарочито „јуридизацију“ односа са Богом. Из ње проистиче замена појма греха појмом преступа. Није се једном само показало колико је она разорна. Преступ је само оно што је откривено: онај кога не ухвате није лопов. А грех је грех, чак и ако нико за њега не зна. Последица ове замене био је велики пораст преступности: ко год је ишао да чини зло, веровао је да неће бити ухваћен, а то је значило да неће ни „сагрешити“.

7. *Идеја „остваривања права“.* Током читавог 19. века текао је процес ширења идеје „остваривања права“ свих могућих група и појединаца, који је све до свог логичког краја (тј. потпуног апсурда) дошао тек у наше дане. Јасно је да је та тенденција била усмерена на распиривање непријатељства и мржње међу људима, који се међусобно разликују.

Ђавољи престо

ДА МАРКСИЗАМ НИЈЕ никакав „научни социјализам” а да је крвава комунистичка утопија једна од највећих заблуда у историји човечанства, то је ваљда свима, осим извесних занесењака у земљама које су трпеле црвени терор, поодавно јасно. Међутим, да комунистичка идеологија није била пуки експеримент револуционарних фанатика, него да је иза ње стајало много древније и опасније зло, зло окултизма и црне магије – и дан-данас многим звучи као измишљотина параноичних „теоретичара завере”.

Ако бисмо о завери говорили само као о људској делатности, која траје већ хиљадама година, онда заиста не би било разлога да се таквој назови – историографској конструкцији верује. Међутим, што се Православне Цркве и њеног учења тиче, завера ипак постоји. Њени инспиратори нису ни генијално зли људи, ни социјалне околности, него дух уништења, непријатељ Бога и Божје творевине, сатана.

Он, први космички револуционар, који је хтео да од Господа отме престо и на силу постане бог, од светлог анђела постао је тамни, пут мржње, ђаво, који са Царством Божјим и човеком, призваним у то Царство, ратује још од

Адама и Еве... И као што је наше прародитеље уверавао да их Бог „лаже” и да ће им се, чим поједу плод са забрањеног дрвета, очи отворити, тако и касније наговара потомке Адамове на бунт против Бога Љубави, све у име стварања „раја на земљи”, али раја у коме ће човек бити самоме себи довољан. А тај „рај”, рај најразноврснијих утопија, на крају се увек покаже као пакао. Зато је Исус Христос, Син Божји и Спаситељ рекао да је истинско Царство Његово – у људским срцима, а да је истинска револуција – промена самог себе, обнова ума, покајање...

Царство Небеско се задобија силом љубави и жртве, а не револуционарним терором у име „светлије будућности”. На жалост, огреховљени ум човеков тешко се мири са чињеницом да раја не може бити на свету ако га нема у души. И завера се ставља. Само у овом веку видели смо две Вавилонске куле које су се срушиле у прах – већ поменути комунизам и Хитлеров „хиљадугодишњи Рајх”. И једна и друга кула, рушећи се, однеле су са собом десетине милиона људских живота.

Кад ово имамо у виду, постаје нам јасно откуда су велики завереници, назови – усрећитељи човечанства, имали тако блиске везе са „оцем сваке лажи” и завере – ђаволом. Карл Маркс, члан тај „Друштва праведника”, чији су основни циљеви били укидање религије, уништење националних држава и стварање јединствене светске владе, у једном од својих програмских чланака записао је да је најбољи пријатељ свих комуниста „стара кртица Робин Гудфелоу” (у енглеском фолклору, Робин Гудфелоу значи исто што и „Хроми Даба” – то јест демон). Док је студирао, написао је поему „Уланем” пуну црномагијске симболике. У њој је прети ће „бацити рукавицу у лице Творцу” и читав свет повући са собом у понор.

Наравно, средишња фигура бољшевичког демонизма био је Лењин, човек који је с највећом могућом страшћу мрзео све Христово у Русији. Он је наређивао немилосрдно убијање свештеника који су сви до једног „реакционари” и „снаге контрареволуције”; он је поставио темељ потоњих „безбожних петолетки” и подстакао формирање „Друштва борбених безбожника” ... Када је умро, луд од прогресивне парализе изазване сифилисом, почетком 1924, бољшевици су осетили да је нестао „мозак” револуције, и похитали да уверавају народ како је „Лењин живео, живи и живеће”. Комунистички функционер Красин одмах је предложио да Лењиново тело балсамују и да направе величанствену гробницу „која ће по своме значењу за човечанство превазићи Меку и Јерусалим”. Исте године, „Правда” је писала: „Гробница Владимира Иљича биће извор енергије и јунаштва, извор неисцрпне бодрости за раднике читавог света у борби за остварење Иљичевих завета”. Зиновјев је покојника називао „пророком”, а Стаљин говорио да ће му партија организовати „поклоничка путовања”. Атеисти у односу на хришћанског Бога, комунисти су се показали као верници неког другог култа. Да видимо каквог.

Занесени револуционарним лудилом и вером у прогрес, бољшевици су се надали да ће ускоро бити постигнута „вештачка бесмртност”. Управо стога је Красин и предложио да балсамују Лењина, а Бухарин је говорио (сведочи публициста Б. Куркин) „о неопходности достизања бесмртности у најкраћем могућем року као о неписаној, али главној тачки бољшевичког програма чији је аутор био Бухарин”. Лењинов блиски сарадник, Богданов, у својој књизи „Свеопшта организација наука” писао је о могућности да се крв младих организама убризгава у вене одраслих, ради „подмлађивања”, а у „Државном научном институту

за трансфузију крви” који је основао обављао је и експерименте с „недобровољним даваоцима” – дечицом... Веровао је да ће то помоћи оживљавању помрлих бољшевичких вођа, међу којима је био и Лењин. Ум му се помрачио ускоро: експериментишући са самим собом умро је 1928.

Такође, основан је и „Институт Лењиновог мозга”, с циљем да проучи физиолошке основе „Лењинове генијалности”. На жалост, мозак, извађен из лобање приликом балсамовања, не само да је био просечан, него, због сифилистичне парализе, делимично разорен, тако да је изучавање обустављено...

Да је жеља за дизањем из мртвих „великог вође” међу савременим окултистима и даље занимљива, показује и захтев који је у фебруару 1992. командантима из Кремља упутио сатаниста Јуриј Лонго, „доктор беле и црне магије”. Он је молио да му повере Лењинов балсамовани леш ради „успостављања животних функција”, а све „у интересу науке”.

Што се маузолеја тиче, порекло му је још читије повезано са изворима култа коме су бољшевици припадали. Његов пројектант, архитекта Шчусев, за основу споменика узео је тзв. „Пергамски олтар” који су пронашли немачки археолози и који се од 1944. налазио у Берлину, а затим, кад су Совјети окупирали Берлин, нетрагом нестао. Шчусеву је информације и прве нацрте предао угледни археол Фредерик Поулсен... Шта је, у ствари, „Пергамски олтар”?

Пергам је био један од древних и великих малоазијских градова у коме су, почетком наше ере, постојале многе верске секте. Једна од њих састојала се од следбеника ђавола, на шта указују и речи које Господ Исус Христос у Откривењу Јовановом (Апокалипси) упућује пергамској црквеној заједници, у то време подвргнутој суровим

прогонима од стране незнабожаца: „Знам дјела твоја, и гдје обитаваш, тамо гдје је ПРИЈЕСТО САТАНИН; и држиш Име Моје, и ниси се одрекао вјере моје ни у оне дане у које је Антипа, вјерни свједок Мој, убијен код вас, гдје сатана борава” (Отк. 2, 13). Пергамски олтар је управо то – престо сатанин.

Из Русије, у којој и даље влада западни плаћеник Јељцин, маскиран као „демократ”, чују се гласови да ће Лењина лешина бити пренета из маузолеја и сахрањена. Сам, пак, маузолеј неће нико дирати – он би могао да постане зграда градске скупштине Москве...

Неће га рушити, vele званичници... Та „пажња” према монументу за који се зна каквог је порекла побудила је многе руске публицисте да траже дубље разлоге за овакав третман „пергамског олтара”. Л. Широпајев, на пример, сматра да су главе Царских Мученика, по личном Лењиновом наређењу ритуално убијених 17. јула 1918. у Јекатеринбургу, смештене испод Лењиновог саркофага, чиме су непријатељи Русије на симболичан начин доказивали своју победу над последњим у свету православним Царством.

Борис Јељцин, који је 1977. као шеф Уралског комитета КП СССР, наредио рушење Ипатијевог дома у коме су стрељани Романови (да би спречио поклонишка путовања са свих страна Русије) вероватно зна да ли је то тако или није. Ако јесте, јасно је зашто не намерава да руши Лењинов маузолеј. Иако се „префарбао” у демократу, црна магија комунизма и даље га надахњује на војевање против православне Русије.

А шта је са Титовим маузолејом? По узору на шта је он грађен? Ко је (и да ли је уопште ико) сахрањен испод беле надгробне плоче на којој пише „Јосип Броз Тито, 1892–1980”? Каквој је таме служио вођа оних који су

„носили капу са три рога, борећи се против Бога”? Ова питања остају неразјашњена, а рат против Христа и Цркве Његове, отворен или прикривен, у читавом свету траје и даље. То је „завера”, чије дубинске темеље морамо схватити из хришћанске перспективе ако желимо да схватимо историју.

Народи бивше Југославије, а нарочито Срби, у садашњем рату, кржавијем од свих до сада запамћених на овом простору, плаћају обол вери у „светлију будућност” комунизма и „братству и јединству” заснованом на лажи безбожја. Опет је Вавилонска кула смрвила неке од својих зидара, али и многе недужне. „Ако су родитељи ратовали против Бога, деца ће њихова ратовати међу собом”, пророковао је Свети Владика Николај... Рушевине које видимо око нас сведоче о испуњеном пророштву...

Да за крај наведемо једну анегдоту из доба у коме је маузолеј подигнут. Иако су се градитељи потрудили да свом балсамованом вођи обезбеде „комфор”, одмах после уношења ковчега у гробницу се излила канализација и историја се напунила смрадом. Када су о том догађају причали Светом Тихону патријарху сверуском, он се благо насмешио и рекао: „Према свецу и миро.”

1995.

Ново доба у коме
смо се обрели

Шта је Њу Ејџ?

СЕМЕ ЗАА, СКРИВЕНО у тами тајних друштава, које данас раде на стварању Новог светског поретка, за ширу јавност су направиле синкретистички религиозни покрет Новог Доба (Њу Ејџ). Покрет је израстао из теософије, окултног правца који је 1875. године у Европу донела Јелена Петровна Блавацки, мешајући западни окултизам и далекоисточна учења. У систем Њу Ејџа уклапају се све могуће секте и окултисти: од либералних римокатолика и протестаната, преко далекоисточних гуру-покрета, до вештица и сатаниста. Новодопци верују да је човечанство, пре две хиљаде година, ушло у астролошку епоху Рибе, којој је сада одзвонило, а да почиње епоха Водолије која означава нову фазу „космичке еволуције”. У тој фази, све религије треба да се уједине, нужно је створити једну светску државу, једно судство, једну полицију, једну војску. Окултизам и магија служе човечанству за „проширивање поља свести”. Сви који одбијају интеграцију биће елиминисани низом локалних ратова у разним деловима света. Ово би било болесно бунцање да многи од гуруа глобализма нису у исти мах и ватрени следбеници Њу Ејџа. Алиса

Бејли, која је покрет утемељила после Другог светског рата. имала је уплива на низ значајних идеолога мондијализма (да поменемо само дугогодишњег генералног секретара Уједињених нација, Роберта Милера, једног од кључних теоретичара „глобалног образовања”).

У Новом добу, традиционална породица биће разорена – јер ствара „себичног појединца”. Цареваће промискуитет и филозофија „*Care diem*”. „Духовни водичи” (очито демони) упућиваће људе како да живе и шта да раде. Човечанство ће примити и новог месију – Мајтреју (по православном предању, то је антихрист).

Цркву Божју треба протерати из овог света и уништити је сасвим, тако да је нема. Али, тај посао је узалудан – Христос, Глава Цркве, убиће антихриста „појавом Свога присуства” (2 Сол. 3, 3-12), а Црква ће заувек победити.

2007.

Молитва и магија

ОСНОВНА РАЗЛИКА ИЗМЕЂУ МОЛИТВЕ И МАГИЈЕ ЈЕ У томе што молитва, за разлику од магије, призива милост Божију, и што се Бог у молитви доживљава као Отац Који воли Своју децу и помаже им. Бог Кога се молимо не може се преварити и обманути, али се, искреним покајањем и чистим срцем, може навести на штедроту и милосрђе. А магија? Маг увек очекује да ће НАТЕРАТИ силу коју је призвао да му се потчини и испуни његову вољу. „Нека буде воља Твоја, како на небу, тако и на земљи, каже хришћанин у молитви: „Чини оно што хоћеш и нека ти то буде једини закон”, поручује својим следбеницима сатаниста Алистер Кроули. Како каже Ђорђе Јанић у свом тексту „Магија, сујеверје и Црква” (Богословље 1-2/1985.): „У магијским формулама постоји запретана мисао да изнад човека, духова и Бога, стоји нека неименована сила која се може, жртвама и молбама, намамити и преварити, а потом нагнати да човеку препусти врховну власт над светом”.

Следбеници Њу Ејда су људи који иду тим путем. Њихови циљеви, на стази иницијације, су: додир са

вишим изворима универзалне мудрости; ослобођење од психо-траума; стицање креативних моћи; редукција стреса, додир са духовима – водичима; усредсређење; откривање нових нивоа стварности. Улажење у измењена стања свести праћено је следећим позивима:

- Препусти се и осети као да упловљаваш у вечност;
- Одбаци разум и пливај;
- Уђи у другу димензију
- Изађи из тела и почни да пловиш;
- Осети како ти се тело загрева и како се све дубље опушташ...

Да би човек постигао измењена стања свести, он може да: слуша њу ејд музику; дуже времена гледа у огледало; упражњава визуализацију; препушта се психоделимичном лајт-шоуу; подвргне себе хипнози; слуша репетитивно бубњање; понавља мантре; бави се техникама „дубоког дисања”; користи јогу; упражњава тантрички секс; медитира; слуша и гледа садржаје са сублиминалним порукама; користи кристале; проба психоделичне дроге.

За новодопце је веома битна еуфоричност и одушевљење новим техникама самопомоћи и самоусавршавања. Ова еуфоричност се заснива на надувавању сопственог ја, које би требало да се осећа као „бог”. Први који је умислио да може да буде бог без Бога је сатана. Он је из еуфорије пао у очајање, и повукао са собом трећину анђелских сила.

Новодобац улеће у нове праксе и, на почетку:

- Осећа краткотрајан прилив енергије и мира; после извесног времена, нађе се у стању анксиозности, дезоријентације и депресије, и потребна су му нова искуства да не би остао у „бедаку”;
- Почиње да се занима за себе и своје усавршавање, што води занемаривању породичних односа и посла;
- Одушевљен је, сјајног погледа, чини му се да је свет његов, а кад изгуби илузије, руши се;
- Све више губи тле под ногама, и креће да се обраћа астролозима, маговима и другим „алтернативцима”;
- Налази се у потрази за остварењем вечних визија (стижу ванземаљци!), а тупо посматра како његови ближњи пропадају;
- Буђење „кундалини” („змијске” енергије кичме) после почетне еуфорије води емоционалним сломовима и стресним ситуацијама, па чак и психозама;
- Еуфорични новодобац, умисливши да је „бог”, често крши основне моралне норме и губи се у чињењу гадости које му изгледају као пут „с оне стране добра и зла”...

Све ово, и „много шта друго, јасно нас упозорава куда води „пут којим се ређе иде” (Скот Пек).

Зато га се треба клонити – док није касно.

Пут молитве, синовског предавања Оцу небеском, блажен је и чист, радостан и светао. Њиме ходећи, улазимо у Царство Небеско.

И ако вам кажу: Пишајте ѿшаре и врачаре, који шаћу и мрмљају, рецијте: Не треба ли народ да ѿиша Боја свој? Или ће ѿишаи мршве месѿо живих? (Књига пророка Исаије [8,19])

2007.

Поигравање окултизмом

НИКО НЕ ТРЕБА И НЕ СМЕ ДА СЕ ПОИГРАВА ОКУЛТИЗМОМ. То је „игра с ђаволовим репом”. Сваки сусрет са светом зла може да има кобне последице. Зато је Господ Свом народу приликом уласка у Обећану земљу изричито забрањено додир с било чиме што је везано за идоле:

„Резане богове њихове спали огњем, немој да се полакомиш на сребро и злато што је на њима и да га узмеш, да ти не буде замка, јер је гадно пред Господом Богом твојим. И немој да унесеш гада у дом свој, да не будеш проклет као и он, него се гади на њ и грози се на њега, јер је проклет” (5. Мој. 7,25-26). Дакле, Господ није хтео да се идолско злато претопи у нешто „корисно”, него је заповедио да се уништи, пошто је било саставни део паганског обреда, којим су људи долазили у додир са демонима.

Амерички лекар др Џ. Хавлишек каже: „Астрологија, јога, јин и јанг, акупунктура, иридологија, хомеопатија, рефлексологија, вискарење, итд. немају научну основу. Оне су засноване на далекоисточним пантеистичким идејама космичке енергије или магнетног флуида, по којима је људско биће део космоса, па ће успостављање равнотеже

овог флуида, довести човека до склада са овом космичком енергијом – богом”. Јасно је да хришћани не смеју да буду у додиру са таквим теоријама и праксама.

Не треба заборавити да су се хришћани увек суочавали са искушењем да се од својих болести лече „нетрадиционалним”, често окултним, методама. Зато им је, још у четвртном веку после Христа, Свети Јован Златоусти поручио:

„Слуге од својих господара и синови од очева трпе често чак и онда када их ови неправедно кажњавају; а зар ти не желиш да претрпиш казну од Бога, Који је и изнад свих (господара), и који те воли више од било ког оца, Који све предузима и чини не због гнева, него ради твоје користи? Напротив, чим се деси било каква лакша болест, одмах бежиш од Његовог господства, хиташ ка демонима и журиш у синагоге? Можеш ли на крају добити опроштај? Како ћеш опет бити у стању да Га призовеш? Може ли и било ко други, макар имао и смелост Мојсијеву, да умоли за тебе? Нико. Зар не слушаш шта Бог говори Јеремији о Јудејима? „Не моли се за тај народ, јер, и да Мојсије и Самуил стану преда Ме, нећу их услишити” (Јер. 7,16; 15,1). Тако да постоје греси који су изнад сваког опроштаја и не могу бити опроштени. При томе Јудеји, мада, привидно, својим враџбинама и прекидају грозницу (у телу) – у самој ствари они то не чине – али зато у савест уводе другу, још страшнију, грозницу, због тога што ће те свакодневно рањавати сопствена помисао, савест ће те мучити, говорећи: „Поступио си безбожно, учинио си безакоње, нарушио си завет са Христом, због лаке бољетице си издао побожност. Зар си ти једини оболео? Зар нису много више од тебе претрпели други? Па ипак се нико није осмелио на дело слично твоме: а ти, слабић и размаженко, изгубио

си душу своју. Како ћеш одговорити Христу? Како ћеш Га у молитви призвати? Са каквом ћеш савешћу ући у храм? Каквим ћеш очима гледати свештеника? Како ћеш се усудити да руком дотакнеш Свету Трпезу? Којим ушима ћеш слушати Свето Писмо које се тамо чита?”

Ево шта ће ти сваког дана говорити мучитељска мисао и савест која мори. Какво је то здравље, кад у себи имаш толико тужилаца? Али ако мало претрпиш, ако одбациш и са великом срамотом из своје куће избациш оне који су хтели да те наговоре на било какве врађбине, или хтели да ти на тело ставе било какву амајлију, одмах ћеш од савести добити росу спокојства. Нека те грозница пали колико хоће: душа ће ти пружити свежину бољу и спасоноснију од сваке росе, од сваке влаге. На исти начин на који ћеш, ако примиш неки врађбински „лек”, осећати се горе од оних што болују од грознице, и то због помисли о греху (који си учинио, идући врачару, нап. В. Д.), тако ћеш и сада, одбацујући све безбожнике, макар и страдао од грознице и трпео мноштво невоља, осетити се боље од било ког здравог, зато што ће ти мисао бити светла, душа весела и радосна, а савест ће те хвалити, одобравати и говорити: „Одлично, одлично, пријатељу мој, друже Христов, верни мужу, подвижниче побожности, који си пре спреман да умреш у мукама, него да издаш поверено ти благочешће; у дан суда бићеш са Мученицима”. Они су били спремни да трпе бичевања и муке да би задобили част (од Бога): и ти си сада решио да трпиш ударце и муке од грознице и рана, само да не би пристао на безбожне врађбине и амајлије, и, храњен тим надама (на вечне награде), ти ни нећеш осећати тешке болове. Ако те ова болест не однесе, однеће те, на крају крајева, нека друга; ако сада не умremo, умрећемо касније. Трулежно смо тело задобили не због тога да

бисмо, кад оно боли, пристали на безбожност, него због тога да бисмо се болестима утврдили у побожности. Сама трулежност и смртност тела ће нам послужити, само ако будемо благоразумни, као основа славе и у дан (Суда) ће нам дати велику смелост, и не само у тај дан, него и у садашњем животу. Јер, кад ти врачаре изгониш из своје куће веома их посрамивши, сви, који за то чују, похвалиће те, задивиће се и рећи један другом: тај и тај, у болести и немоћи, мада су га неки умољавали, убеђивали и наговарали да узме неке враџбине, није их примио, него је рекао да је боље умрети у том стању, него издати веру. Затим ће уследити многа клицања од слушалаца, који ће сви бити задивљени, прослављајући Бога. А од колико ће то биста за тебе бити почасније, од колико слика славније, од какве части знаменитије? Сви ће (тебе) похвалити, блаженим назвати и венцем окитити; и сами ће бити бољи, поревноваће и почеће да подржавају твоју храброст. Ако и други учине оно што си ти учинио, награду ћеш добити управо ти, јер си први почео са тим ревновањем. Међутим, последица твог доброг дела неће бити само похвала, него и најбрже могуће окончање болести, зато што ће и сама јуначна одлучност твоја Бога покренути на веће благовољеније, и сви свети ће се скупа радовати твојој усрдности и из дубине срца ће се молити за тебе. Ако су овде такве награде за ту храброст, поразмисли колико ћеш венаца добити тамо, када Христос, у присуству свих архангела и ангела, дође, и узевши те за руку, изведе те на средину тог призора, и, да сви чују, каже: „То је човек, кога је некад мучила грозница, који је, кад су га веома многи убеђивали да се излечи од болести, због Мога имена и страха (Мога), да Ме не би било чиме увредио, одбацио и презрео оне који су му обећавали да га излече врачарским) средствима, и одлучио

да је боље умрети него издати љубав према Мени”. У самој ствари, ако Христос прославља оне који су Га напојили, оденули и нахранили, још ће више прославити оне који су ради Њега решили да претрпе муке грознице. Није исто дати хлеб и одећу и претрпети дуготрајну болест: не, ово последње је много теже од првога. А што је већи напор, то ће блиставији бити венац. О томе ћемо и сами размишљати, били здрави или болесни, и са другима о томе разговарати; и кад се нађемо, било када у тешкој грозници, ево шта ћемо себи рећи: „А шта би било ако би нас неко оптужио, а затим нас извели на суд, а тамо нас ухвате и почну да бију, зар не бисмо онда, невољно, морали да трпимо све, и то без икакве користи и награде?” Тако ћемо и сада расуђивати; себи ћемо при томе представљати и награду за трпљење, која може да ободри душу која је упала (у чамотињу). А шта ако је грозница јака? Упореди је са огњем пакленим, који ћеш сигурно избећи, ако решиш да ту болест трпељиво поднесеш. Сети се колико су апостоли страдали; сети се праведника који су свагда били у невољама. Сети се блаженог Тимотеја, – он никад није имао покоја од болести, него је увек живео у немоћима. Указујући на то, Павле је говорио: „Пиј по мало вина, због свога желуца и честих својих болести” (1. Тим. 5, 23). Ако је такав праведник и светац, коме је било поверено да управља васељеном, који је васкрсавао мртве, изгонио демоне и друге лечио од безбројних болести, ако је он страдао тако тешко, какву ћеш извину имати ти, који се и за време краткотрајних болести смуђујеш и ропћеш?

Зар ниси слушао да Писмо каже: „Кога љуби Господ онога и кара; и бије свакога сина кога прима”? Колико много њих и колико пута је желело да добију венац мученички? Ево то је (трпљење у болести) прави мученички венац!

Мученик не постаје само онај коме (мучитељ) заповеда да принесе жртву паганским боговима, а он реши да му је боље да умре, него да ту жртву принесе; не, очито је да је мучеништво и то када човек уопште Христа ради држи оно због чега на себе може да навуче смрт. /.../ Тако и ти, ако се одрекнеш магије, чини и враџбина, а будеш умро од болести, бићеш савршени мученик, зато што си, кад су ти обећали оздрављење путем безбожја, решио да је боље да умреш у побожности. То ми кажемо онима који се хвале и говоре да демони исцељују. А да би се уверио да је и то лаж, почуј шта Христос вели о ђаволу: „Он је човекоубица од почетка” (Јн. 8,44). Бог каже да је реч о „човекоубици”, а ти му хиташ као лекару? Реци ми како ћеш одговорити на оптужбу да обманама тих људи (врачара, нап. В. Д.) верујеш више него речи Христовој? Ако Бог говори да је ђаво човекоубица, а ти људи, упркос Божјој одуци, веле да он може да лечи болести, и ти примаш њихове враџбине и враџбинске лекарије, тим поступком показујеш да њима верујеш више него Христу, мада то не кажеш отворено. А ако је ђаво – човекоубица, очито је да су и слуге њихове – демони – такви. То ти је Христос показао на самом делу: када им је Он допустио да уђу у крдо свиња, они су читаво крдо потопили у језеру (Лк. 8,33), да би ти знао да би они то исто учинили и са људима, и да би их одмах погубили, само ако би им Бог то допустио. Али их је он задржао и обуздао, и није им дозволио да учине ишта слично: то су они и доказали, кад су добили власт над свињама. Јер, ако они нису поштедели свиње, још би мање поштедели нас. Стога, љубљени, не варај се њиховим обманама, него буди чврст у страху Божјем. /.../.

Каква је корист, у самој ствари, да се овде на земљи добије неко исцељење, а тамо бити послат у огањ вечни? А да

(врачари, хвалишући се, нап. В. Д.) не би указивали на своја исцељења, послушај шта говори Бог: „Ако међу вама устане пророк, или који снове сања, и покаже знамење и чудо, и испуни се знамење и чудо, што рече, па каже: „Идемо и служимо другим боговима”: не слушајте пророка тога: јер вас куша Господ Бог ваш, да ли љубите Господа Бога својега свим срцем својим и свом душом својом” (Зак. пон. 13,1-3).

То значи: ако неки пророк каже: могу да подигнем мртваца, или исцелим слепога, само ме послушајте, и поклонимо се демонима, или послужимо идолима: затим, ако би онај који говори чак и исцелио слепога, или подигао мртваца, не слушај га ни после тога. Зашто? Зато што Бог, кушајући те, допушта овоме да то учини, не због тога што Он сам не зна расположење душе твоје, него због тога да би ти дао могућност да докажеш да ли волиш Бога. Ако је Бог тако негда говорио Јеврејима, то још више важи за нас, којима је отворио двери васкрсења, којима заповеда да се не везујемо за садашње, него да све наде своје усмеравамо ка будућем животу.”

Послушајмо Светог Златоуста!

2007.

Магијски напад и средства заштите

НА КРАЈУ ДРУГЕ хиљадугодишњице од рођења Христовога, видимо:

1. На прометним улицама, у подземним пролазима, на зидовима зграда могу се видети секташке рекламе и плакати – који обећавају „најскривеније знање”.
2. Нуде нам да погледамо порно-филмове у биоскопу, на телевизији, на видеу; обећавају нам успешне курсеве трансцеденталне и „хришћанске” медитације, предавање „Ведског универзитета Махариши”, итд.
3. Усрдно нам препоручују да усвојимо аутотренинг и лечење хипнозом, да изучимо екстрасензорику и телепатију; да савладамо источњачке технике и тибетанску медицину; да се бавимо астрологијом, хиромантијом, теософијом и антропософијом (и безброј сличних „мистика”).
4. „Супермодерни” врачари, окултисти, индијски магови-гуруи, лажни пророци и лажни христоси проповедају о стварности оностраној, добре или лоше астролошке констелације, престоници раја на земљи и новој светској влади, „правим енергијама” и „најкраћим путевима ка апсолутној свести”, и, на крају крајева, о скором доласку месије

(читај: лажног месије, антихриста) и свеопштем напретку. Огроман број окултистичко-магијских књига и брошура које су преплавиле веће градове представља мреже за гигантски лов неискусних умова и срдаца. Неки пут у те мреже падају чак и Хришћани, који већ имају немало искуство православно-црквеног живљења.

Да би оправдали своју лакомисленост и радозналост, глас своје савести, глас Божји, који забрањује да се завирује у демонску област, они замењују гласом палог, лажљивог разума, који у виду „разумних” разлога, вели следеће: „Да бисмо тукли непријатеља, треба да му знамо оружје”; ако сазнам нешто ново, могу да ближега упозорим на опасност која се спрема; „савремени интелектуалац мора да буде у току збивања и пажљиво да прати развој борбе на свим духовним фронтовима”, итд.

Овај приступ, у ствари, противуречи апостолском, светоотачком, православно-црквеном учењу. Сви Оци Цркве, без изузетка, јасно су поимали животно-важну чистоту ума и срца и зато су увек позивали на велику обазривост и сталну пажњу кад је та чистота у питању. Преподобни Исаија Нитријски у „Добротољубљу”, вели: „Чувај се разговора с јеретицима желећи да одбраниш веру, да не би нека од њихових поганих речи ранила самог тебе. Ако нађеш књигу, која шири јерес, не жели да је читаш, да не би срце своје напунио смртоносним отровом; но учини то, у чему си просвећен (тј. држи се своје вере, нап. В. Д.), ништа од тога не одузимајући нити шта додајући томе. Чувај се од лажно названог знања, које се противи здравом учењу, како рече Апостол (1. Тим. 6,20)”.

Морамо знати да сваки духовни уплив долази или од Бога, или од човека, или, пак, од ђавола. Тачно разликовање помисли, то јест могућност да се без грешке одреди

какве мисли су дошле, када и откуда, могу да поседују само православни хришћани који су достигли духовно савршенство. Ми, слабаши грешници, због своје палости, више смо склони да примамо савете с леве стране, од ђавола. Па ипак, и нама је дата могућност да разликујемо добро од зла на основу вечног еванђелског закона: „Дрво се по плоду познаје” (Мт. 12, 33). У светлости горе поменутог постаје очито: потреба да се макар „крајичком свести” ступи у додир с окултномистичком литературом, музиком или сликарством противуречи завету Светих Отаца, очито је демонски наговор и мора да се тренутно одбацује, одсеца. Нажалост, понеко на тренутак заборави на душеспасоносну трезвеност и настоји да се домогне забрањеног плода. Спочетка се превише радознали и још увек наивни ум самовољника тек понекад сети некакве, тек узгред погледане, књиге, летимично виђене слике или крајичком слуха чуће мелодије. Затим се помисли јављају све чешће и постају насртљиве, упорне. Рађа се неодређени, али постојани интерес за добијену информацију. И неприметно за самог њега, ум се одваја од најбитнијег – општења са Богом, излази из молитвеног стања и почиње да се стално враћа на одређене појаве или чињенице. Лаки, „слободни” разговор ума са помислима и успоменама постаје ропство свести помрачене празним мислима. И ако се човек не извуче на време из тог душегубног духовног ропства - може заувек пасти у ужасно духовно ропство.

Један од видова прикривеног окултизма је широка река тзв. научне фантастике, која је често облик поигравања тамном духовношћу. Биороботи у облику аждаја; наге ванземаљке које лете на крилатим чудовиштима; електронски монструми који покорављају свемир; космички супермени, изасланици далеких галаксија – уопште

нису безазлене игре радозналост ума, како понеки наивно мисле, нити су пуки отровни плодови болесне људске уобразиље. него је реч о масама упућеном, фронталном демонском нападу, чији је циљ да нанесе дубински ударац мноштву неискусних, незаштићених људи. Читајући и гледајући научну фантастику, људи се навикавају да демонско посматрају као „егзотично” и „забавно”; постепено, они примају ђавољи изглед и ругобу „ванземаљаца” као нешто симпатично.

Неки мисле да фантастика развија имагинативно мишљење и погодује развоју интелигенције. Али способност да се мисли у сликама, маштовитост, често може да рани ум и да га од Бога удаљи. „Маштарије су мост којим демони у душу улазе”, вели Света Православна Црква кроз богомудрог Никодима Светогорца (види његову „Невидљиву борбу”).

Једно од најбољих средстава духовне заштите јесте тзв. „безвидије”, то јест одстрањивање свих мисли и представа које се јављају у току молитве, уз потпуно одсуство празних размишљања и маштарија. Уз то, не смеју се примати никакви снови, виђења, озарења, каква год да су: у виду оваквих или онаквих осећања, мириса, звукова, мелодије, гласа, слика, контура, силуета, фигура, сјаја или наизглед правих појава светитеља, мученика, ангела, Богомајке, па и самог Спаситеља, Христа. Демони се практично могу јавити у било ком облику, осим у облику крста. Да би се избегла ђавоља обмана (прелест), треба да се држимо начела свете трезвености: „Ако је виђење од Бога, нисам достојан да га гледам; ако је од ђавола нећу да га гледам”. То свети Варсонуфије Велики каже овако: „Шта год да видиш чулима или духовно, напољу или унутар себе – нипошто не примај”.

Неки веле: „А шта ако је виђење од Бога? Шта ће бити с нама кад не примимо нешто такво?” Треба знати да за духовну обазривост Господ никада не кажњава, него, напротив, награђује. О томе јасно сведоче житија Светих и сва црквена историја. Часни и Животворни Крст Господњи јесте најмоћније оружје за заштиту од бесовских страховања и осталих вражјих налета. Православни Хришћанин се моли: „Огради ме, Господе, силом Часног и Животворног Крста Твога, и сачувај ме од сваког зла”.

Ако видимо нешто сумњиво -у исти мах треба призвати у помоћ Бога, осенити себе крсним знамењем и закрстити објекат који се јавио. По правилу, демонска привиђења не подносе крсно знамење и одмах ишчезавају. Некад враг показује нарочиту упорност и не жели да брзо напусти дојно поље. У том случају треба што држе савладати нарастајући страх и појачати молитву. Пали ангео и његове слуге настоје да заплаше и збуне својим тобожњим свемогућством, али без допуштења Божијег они не могу ништа да ураде. У часу двоструке опасности Господ је увек са нама. Довољан је трен и Он ће нас ишчупати из чељусти таме...

Једно од изворишта нездраве духовности јесте и непокајани греховни живот. Ако, наиме, не испуњавамо заповести Божије, не плачемо због својих промашаја и преступа, не обраћамо се Христу, Његовој Пречистој Мајци и светитељима за помоћ, наш се разум духовно помрачује и ми постајемо подложни свакој превари и обмани. Томе нарочито доприноси грех блуда, нечистог и неблагословеног полног живота. У Светом Писму прељубом и блудничењем се назива, пре свега, окретање леђа Живом и Истинитом Богу и идење за лажним боговима, идолима, врачарама и гатарима, астролозима и маговима. Блудети значи лутати: онај ко залута духовно, пада и у мноштво телесних грехова.

Према томе, ако човек жели да избегне погубни утицај савремених окултиста и назови-чудотвораца, треба да води чедан и честит породични живот, да се уздржава од сваког зла и порока.

До контаката са окултистичким садржајима долази и на друге начине: преко поједине рок-музике, на пример. Хеви-метал гаји отворени култ ђавола и антихристовог броја 666; у многим другим областима рока поруке се предају више скривено. Својевремено је група „Лед Цепелин” певала песму „Степенице за небо” (по многима, најбоља рок-мелодија свих времена) у којој је реч о магијским инверзијама и свирачу кога треба послушати да би се достигла хармонија. Тај загонетни свирач, фрулаш („pipe”) није нико други него Пан, античко „божанство” с роговима и папцима, слично јарцу. Не треба заборавити даје шеф „Цепелина”, Џими Пејџ, био следбеник британског црног мага Кроулија и власник једне од најбогатијих библиотека окултистичке литературе у Великој Британији.

Данас је све привлачинија и тзв. технотрона магија, која претендује на потпуно владање „законима природе” и апсолутним знањем; њени творци обећавају саздавање „раја на земљи”, али раја без Бога и против Бога. Многи интелектуалци, свесно или несвесно, улазе у област првог технотроног окултизма, који је „гранична област науке” и који обећава да ће садашњи човек еволуирати у натчовека. Неки пут ова појава има малтене смешне видове. Тако је главни научник” савремености, Махариши Махеш Јоги, који има и титулу „његова светост”, предложио на модерној физици и древним Ведама заснован „Свемирски устав”. Својим наивним следбеницима, трансцеденталним медитантима, он се обраћа изразима попут „теорија супергравитације”, „безонски и фермионски степени слободе”, „Џиблертов

простор”, итд. За ово опсенарство од обманутих се узимају приличне паре, с обзиром да сваки „виши ниво медитације” (а обећава се човеку чак и да ће моћи да лебди) захтева и више пара. Јоги своју помоћ нуди и светским владама – да би се „смањиле напетости” и повећале „добре вибрације”.

Православни знају да је то стара песма. Иза научне терминологије крије се демонска обмана. Циљ није никаква „супергравитација” него медитирање којим се човек директно сукобљава са законом Божјим. Индуси не верују у Свету Тројицу, него у безлично космичко божанство које се може достићи напором воље. Према томе, свака медитација није никакво опуштање, него општење са лажним божанствима хиндуизма; а то, понављамо, значи одбијање Христа и Његовог Еванђеља. У току медитације, пре или касније, долази до „астралног путовања”, током кога душа, наводно, излази из тела и путује царством духова. „Астрал” није ништа друго до поднебесје, у коме, по сведочењу Апостола, обитавају зли дуси. Медитација је директан пут за сусрет с њима.

Неко ће можда рећи: „Али, можда се медитацијом долази у додир са добрим дусима, ангелима?” То се никад није десило. Ангеле су виђали само духовно савршени људи, и то након дугогодишњих подвига поста и молитве, проливања покајничких суза, итд. При том, они нису тражили да виде ангеле, него их је Бог тога удстојавао. Како вели Свети Исак Сиријски: „Колико год се човек напрезао да би духовно сишло к њему, оно се неће покорити.” Ако пак човек, мислећи да је достојан виђења, настави да о томе машта, јављају му се авети и призрази, и он себе обмањује.

С тим у вези, врло важно је упозорити људе, пре свега младе, да се клоне призивања духова од којих се, тобож, може сазнати будућност. Црква строго забрањује све

видове спиритизма, јер то није никаква безазлена забава, него опасан понор у који се лакше падне него што се изађе. Пре свега, на спиритистичким сеансама никад се не јављају душе умрлих, пошто после смрти свака душа одлази пред Христа Који, по Својој правди и милости, над њом изриче привремени суд, то јест одређује јој место боравка у чекању Последњег Суда над родом људским васкрслим из земаљског праха. Душа борави у рају или у аду, и никако се не може јављати на земљи, осим по допуштењу Божјем (што је врло ретко, и што се никако не односи на Богом забрањени спиритизам). Под маском „душа умрлих” на сеансама се јављају демонске силе, које, због свог хиљадугодишњег искуства, могу да понешто предскажу или саопште, али са само једном намером – да би свог питача превариле и гурнуле у вечну погибљу. Има много примера погубног дејства спиритизма, али наведимо један. Потписник ових редова је имао прилике да својим очима види петнаестогодишњу девојчицу која је са својом другарицом призивала духове. Један од бесова ју је опсео, и она се потпуно растројила: почела је да га виђа и да разговара с њим. Рекла ми је да су му очи ужарене као пламен цигарете. Дете се потпуно изгубило: напустила је школу, није могла повезано да прича. Њена сестра ми је говорила: „Није реч ни о каквој душевној болести. Кад је примала инјекције за смирење у тренутку својих наступа, ништа није помагало. А примала је инјекције које смире најтеже душевне болеснике”. Такође, да је девојчица у власти злог духа видело се по томе што није подносила ништа свето: иконе, храм Божји, и слично. Отац ју је водио у манастир Острог, али зли дух ју је приковао за тле и није јој дао да се попне до храма у коме је ђивот Светог Василија. Мајка ми је у сузама причала: „Приђе, удари ми шамар, а после неког времена вели:

„Мајко, нисам то ја урадила, него он” (злodus). Бес који јој се јављао говорио јој је да је родитељи и сестра мрзе, да је нико не воли, и наговарао је да пали цигарету за цигаретом... Ето какве су последице призивања духова!

Постоји и космичка магија. Данас се многи институти и појединци баве изучавањем „ванземаљских цивилизација” и „неидентификованих летећих објеката”. Неки су ступали у додир с „малим зеленим” и од њих добијали разне информације и обећања да ће нас ускоро посетити да би од наше планете направили рај. Масовна појава „летећих тањира” и „ванземаљаца” такође је знак да се човечанство убрзано приближава добу у коме ће се јавити лажни месија, антихрист, који ће обманјивати човечанство лажним знамењима и чудима (Мт. 24, 24). Он ће се представљати као „месија” који је поново дошао на земљу да све издрави. Свети Јефрем Сиријанац каже да ће антихрист, да би се направио сличним Христу, летети по ваздуху у пратњи својих демона, „ванземаљаца”, који ће га објављивати као истинитог „бога”.

На крају, стижемо до социјалне магије. Жеља да се створи „нови поредак” у коме ће човечанство бити сједињено у једну државу, с једном војском, полицијом, владом, једним правосудним системом истовремено је и жеља за стварањем једне светске религије, тзв. „религије Новог Доба” („New Age”). По учењу новодобаца, човечанство има много разних вера које све уче о „истом”. У складу с „демократским плурализмом” забрањено је једну веру сматрати бољом од друге (у неким земљама Запада о томе су донети и закони, чији је циљ да се спречи „говор мржње”, то јест да ускрати човеку право да каже да је православно хришћанство, рецимо, истинитије од будизма). „Њу ејџерси” тврде да смо изашли из астролошког доба Рибе

у којем је доминирало „класично”, „фундаменталитичко” Хришћанство; сад је доба Водолије, у коме ће доминирати медитација, учење о реинкарнацији, парапсихологија, сусрети с ванземаљским цивилизацијама. Кад се све религије уједине, на чело ће им стати Лорд Мајтреја, кога „хришћани” сматрају за Христа, будисти за петог Буду, мухамеданци за имама Махдија, а јудаисти за – месију. Мајтреја ће, као цар, владати читавим светом. Овом водолијашком покрету припадају скоро све далекоисточне и окултистичко-езотеријске групације на Западу (а пошто су оне међународне, то значи и код нас). Ратови који се сада дешавају у свету, по учењу Алисе Бејли, идеолога водолијаштва, треба да „очисте планету” од оних који одбијају да се укључе у „планетарну иницијацију”. Алисин „дух-водич” Џвал Кул нарочито је негативно говорио о „назадним” хришћанима који верују да је једино „њихова вера – права”. Такви „мрачњаци” и „фанатици”, по Бејлијевој, морају бити уништени! Према томе, анархија коју видимо свуда око себе припрема долазак „сина погибије”, антихриста, лажног бога у грех и окултизам потонулог рода људског. Али, Православна Црква се не боји магије. Она је Христова, и непобедива.

1995–2005.

Астрологија

и последице

АСТРОЛОГИЈА ЈЕ НАСТАЛА као саставни део многобожачког погледа на свет, и древни астролози су веровали да су планете које управљају људским поступцима, у ствари, богови. Зато су их тако и назвали: Меркур (бог трговине, пророштва, лопова), Венера (богиња пожуде), Марс (бог рата), Јупитер (врховни бог), Сатурн (Јупитеров отац), итд. Истинити Бог је Себе открио у Христу као Свету Тројицу: ми, који после Христа живимо, кроз Цркву Његову имамо не само пуноту богопознања, него и богоопштења, причешћујући се Његовим Телом и Крвљу. Како онда можемо веровати да планете управљају нашим поступцима знајући да оне нити су богови, нити имају божанско порекло, и ако знамо да их је Бог створио човека ради, а не човека њих ради?

Зодијачки знаци су у Светом Писму Старог Завета названи Мазарот, и сваки од њих је, као скупина звезда, означавао неку пророчку слику будућих догађаја везаних за долазак у свет Спаситеља нашег, Исуса Христа. Ко верује астрологији, верује паганским тумачењима зодијачка (рецимо, Грци су веровали да је знак Бика на небу као

успомена на то да је Зевс са Крита отео девојку Европу над којом је извршио насиље.)

У области поларног арктичког круга, често се дешава да се неколико седмица на ноћном небу не може видети ни једна планета, нити се знати њихов распоред у часу нечијег рођења. Према астрологији, то би значило да неки становници Гренланда, северне Аљаске, Канаде и Сибира нису ни рођени (немају хороскоп!)

До шеснаестог века, астрологија је била заснована на претпоставци да је земља у средишту Сунчевог система и да се планете окрећу око ње (геоцентризам). Пре Коперника, дакле, сви хороскопи су били прављени на лажној, квази – научној претпоставци. Да ли су могли бити тачни?

Планете Уран, Нептун и Плутон до новијих времена нису биле познате астрономији, па самим тим ни астрологији. Кад су откривене, астролози су почели да се баве и њиховим „утицајем” на човека. То значи да су хороскопције пре проналаска ових планета обмањивали своје муштерије, не дајући им све „планетарне могућности”, пошто нису ни знали за све планете Сунчевог система.

Једнојајчани близанци, рођени под истом „звездом”, могу да воде потпуно различите животе. Астролошка логика каже да је то немогуће. Животна логика показује да се то дешава често. Хороскопције веле да звезде и планете близанце кроз живот треба да воде на исти начин. Ако је тако, зашто се дешава да једно од близначади, рецимо, умре приликом порођаја?

Астрологија тврди да планете управљају зодијачким знацима (зодијачки знаци су скупине звезда). Сваком ко иоле познаје астрономију то је смешно, јер су звезде које формирају зодијачка сазвежђа светлосним годинама

удаљене од планета Сунчевог система, које су у односу на њих патуљци, као и Сунце.

Астрологија учи да свако, у складу са управљањем њиме од стране звезда, има индивидуалну судбину, посебан живот и посебну смрт. Како су онда могуће масовне трагедије и погидије у земљотресу, пожару, поплави? „Извлачење” на тзв. „мундану” астрологију, астрологију која се бави „судбином” света, у томе не помаже много.

Астролошка предвиђања су крајње уопштена и неодређена, што је особина свих демонских „прорицања”. Хороскоп вам може рећи: „Очекујте успех!”, али вам никад неће рећи: „Добићете златну медаљу на такмичењу из стрељаштва”. Пророчанства типа: „Данас ћете имати сукоб с неким” или „чућете вести из далека” нису никаква пророчанства. Можете кренути градом и рећи тако нешто првој десетини људи које сретнете, и бити сигурни да ће се на многима „прорицања” испунити. Сто хиљада читалаца хороскопа који се појављује у неким дневним новинама могу да се, тог дана, с неким посвађају, или однекуд добију вест. Али, хороскоп вам никад неће рећи: „Добићете вест да сте примљени на конкурс за професора енглеског у Првој гимназији у Београду”. То би било конкретно, а то је новинској астрологији недоступно.

Зашто ви, у ствари верујете у хороскоп? Зато што је то лакше. Унапред сте „предодређени”. Сваки ваш поступак је, што се звезда тиче, „оправдан”. Кад направите нешто што је неморално, такав вам је „хороскоп”. Кад погрешите, планете вам нису наклоњене. Ако вам се нешто лоше збива, судбина је таква. Једном речју, за све своје зло оптужујете Бога, који вам је дао слободу и савест. Наравно да за своје поступке нећете одговарати пред зодијачким „биковима”, „јарцима” „шкорпијама” и „рибама”, него пред Богом.

И то не пред било каквим „богом”, богићем нашег јадног разума, који вели да „има нешто”, него пред Распетим и Васкрслим Богочовеком Христом, Богом Љубави, Који је за нас излио Своју пречисту Крв.

Виши сте не само од звезда, него и од свега створенога, јер сте саздани по слици и прилици Свете Тројице. Звезде, планете, читава творевина од вас чекају одговор, као од оних који су призвани да буду деца Божја и тако Богу усинове све што је Он створио. Размислите о томе пре читања хороскопа, комадића хартије са одштампаном лажју која тврди да вашом „судбином” управљају непостојећа божанства античке Грчке и Рима.

Ђаво је Еви, а Ева Адаму, рекао да ће после једења забрањеног плода бити као богови. Окусили су и – умрли, одвојивши се од Бога Који је Живот. Искушење се понавља и данас. Свако, сваког часа, све до последњег даха свог, бира: Живот или смрт.

Грчки свештеник Александар Карлуцос о астрологији као учењу против слободе човекове каже: „Људи се сада представљају као овнови или лавови, а не као хришћани. Зар није чудно што људи радије пристају да се назову по звездама и њиховим констелацијама него по Богу, Творцу и Извору живота? Данас је реткост да чујете како људи за себе кажу: „Не марим за зодијак, ја сам Божји човек, хришћанин и мали брат Христов”. Црква је одувек проповедала против астрологије. Тако пророк Јеремија каже: „Не учите се путу којим иду народи, и од знакова небеских не плашите се, јер се од њих плаше народи, јер је вера ових народа испразна” (Јер. 10,2-3). Када су пророка Данила суочили са асирским или вавилонским астролозима (од којих смо и наследили астрологију), Данило је одговорио: „Тајне које цар иште не могу казати цару ни мудраци, ни

звездари (астролози), ни врачи, ни гатари, него има Бог на небу Који открива тајне” (Дан. 2,27-28). Наш црквени устав забрањује људима да верују у астрологију. У ствари, 36. правило Лаодикијског сабора из 369. г. одлучује од Цркве људе који израђују, продају, купују или носе зодијачке знакове. Слично старим Грцима, и Оци Цркве су осећали да „постоје многа чудеса у васељени, али да ништа није чудесније од човека”. Човек је икона Самога Бога и, како каже 8. псалм, Бог га је „умањио замало од анђела, славом и чашћу овенчао га” (ст. 6), да би човек био господар над целим светом, укључујући и звезде. Свети Григорије Велики пише: „Није човек створен ради звезда, него су звезде створене ради човека, и ако би се звезда могла назвати човековим господаром, онда би човека требало сматрати слугом својих сопствених слугу”.

Бог није створио планете и звезде са намером да владају над човеком, него би и оне, као и остала створења, требало да буду послушне човеку. Блажени Августин сматра да је астрологија фаталистичко веровање које је Црква одлучно осудила. Он сматра да свако ко верује да је наш добри Бог дао силу звездама да би владале и руководиле нашим животима, вређа Божју правду и љубав. Свети Јован Златоусти гледа на веровање у звезде као на безумно неверје које се противи Божјем свемогућству и стварању, пошто би у том случају и Сам Бог био потчињен сили звезда. Свети Златоуст такође наглашава да, уколико смо уистину руковођени звезданом силом, не постоји ни добро ни зло, јер оно што чинимо чинимо зато што нама руководе звезде. „То значи да заповести Божје да човек не чини грех или да чини добро нису ништа друго до бесмислица”.

Свети Оци указују на близанце, посебно на Јакова и Исава, и питају: „Зашто постоји таква разлика у животу

близанаца, у њиховим поступцима, богатству, делима, призивима, части и у свему ономе што је значајно за људски живот? Да ли је то исход мале разлике у времену, чак и ако су зачети у истом тренутку?”. Свети Григорије сматра астрологију за празноверје и безумље и наводи следећи пример: астролози су му рекли да особа која се роди у знаку водолије током живота буде рибар, док је он у пустињи сусрео многе водолије, али ниједног рибара. У Персији, када се цару роди дете и постане принц, кажу да је то узроковала његова звезда; свети Григорије, међутим, поставља питање: „Ко може да израчуна колико је робова рођено у истом часу и тренутку када и цар? Јер синови царева, рођени у истом тренутку када и робови, добијају царство, док робови, рођени истовремено када и они, умиру као робови”.

Астрологија се појавила у Вавилону пре 4.000 година. Била је утемељена на тадашњем астрономском систему, према којем се Сунце окреће око Земље, а не Земља око Сунца. Година је била подељена на 12 месеци, од којих је њих 6 имало по 30, а 6 по 29 дана, што чини 354 дана, тако да је једном било потребно да уведу и 13. месец. Желим да укажем на следеће: особа која је према нашем календару рођена у априлу, тј. у знаку овна, према њиховом календару би била рођена у знаку риба или водолије, јер ми идемо за месец дана испред њих. Према томе, све што сте прочитали о себи је погрешно, јер сте читали податке за погрешан месец. Вавилонски астролошки календар, дакле, за месец дана заостаје за нашим.

У својој „Историји цивилизације” Вил Дурант назива астрологију једним од многих сујеверја прошлости које још увек цвета и у наше време. Међутим, на бесмислицу свега тога најбоље је исказао Шекспир: „Такво је

помодарство света, и када немамо среће, за своје невоље оптужујемо сунце, месец и звезде; као да смо ниткови по нужности, будале због небеске принуде, варалице, лопови или учитељи због владавине сфера, пијанци, лажови и прелудници због присилне покорности планетарним утицајима”. Сумирајући суштинске аспекте људског достојанства, св. Григорије из Нисе исправно каже да, уколико смо само оруђа небеских кретања, ми немамо слободну вољу: „А човек, ако изгуби слободу, изгубио је све”. Другим речима, ако човек није слободан, онда и није човек”.

Архимандрит Рафаил (Карелин) указује да умножавање астролошке праксе говори о приближавању страшне тираније: „У садашње време значајни део политичара и значајних бизнисмена користе услуге астролога и окултиста. Астролошки резимеи и препоруке се штампају у новинама, часописима, шире се преко Интернета. Телевизијски екран је постао платформа за појаву магова и школа за обуку у окултизму и вештичарењу. Астролошки дијаграми продиру у медицинске уџбенике и текстове. Окултизам је почео да изгледа као обичајни феномен, а астрологија – као припадајући начин живота савремене личности. Шта је то? Ослобађање од материјализма или нови облик демонизовања свести?

Ни један православни цар и владар побожног живота није имао у свом дворцу астрологе или окултисте, али су диктатори и тирани древног и новог света окруживали сбе целом свитом астролога и магова. Постоји информација, да је Симон Маг, маг и астролог, прешавши из Самарије у Рим, постао један од љубимаца Нерона и служио му је својим магијским знањем. Врачевима и астролозима је себе окружио и руски цар Иван Грозни, чија је суровост постала „прича у устима народа”. Овај садиста је чак и у последњи

дан свог живота питао магове са циљем да сазна исход његове озбиљне болести и претио им је, да ће их живе спалити, ако се њихова предсказања испоставе лажним.

Окренимо се садашњици. Врх фашистичке партије био је тесно повезан са окултистима и астролозима. Хитлер се користио саветима Кроулија – познатог окултисте, астролога и специјалисте у тибетанској магији.

Пред смрт Кроули је казао: „Хитлер је почео плес, али сам ја компоновао музику.” Други истакнути нациста, Химлер на пример, по Хитлеровом пример имао је домаће астрологе и изводили су различите сеансе окултизма и спиритизма. Хитлер је повео светски рат, након предсказања окултиста; говорио је: „Сада је време, када нам небо (т.ј. звезде) обећава победу, после ће бити прекасно.”

Посебно поверење Хитлер је имао према тибетанским окултистима. У SS јединицама, налазили су се тибетански инструктори, који су их учили вештини магије и мучења. Тибетанци су били међу ближим саветницима Хитлера. У последњој години рата, уочи слома, Хитлер је наредио да се тибетански окултисти затворе у нацистичким логорима, да би их опет пустио на слободу. Након заузимања Берлина, на улицама разореног града, нашли су више од хиљаду лешева, обучених у униформе немачких официра, без идентификационих знакова. Испитивања су утврдила тибетански тип. Тако се неславно завршило Хитлерово јединство са источњачким окултизмом.

Веома тајанствени однос Стаљина према Месингу – хипнотизеру и предвиђачу будућности, чије је способности хтео да искористи диктатор из Кремља.

У Светом Писму пише да су хананска племена била осуђена на пропаст, упркос војној надмоћи над Израиљем, јер су разгневили Бога идолопоклонством и врачањем.

Мојсије је био само испунитељ проклетства, које су сами себи донели на главу. Када је Израиљ одступио од Бога, према изразу Писма „ходио је за другим боговима” – показао се немоћним пред суседним племенима, који су га раскинули као вране леш, док се није вратио Богу кроз покајање. Али у Светом Писму се сваки народ и свака душа могу видети. У свом последњем обраћању народу, Мојсије је упозорио људе на опонашање обичаја и нарави паганских племена, а пре свега на идолопоклонство и са њим повезаних демонских обреда. Своју вољу је завршио речима: „Данас сам пред тебе изнео живот и смрт. Изабери живот да би био жив ти и деца твоја.”

У другој половини 19. и почетком 20. века у Руском Царству биле су одређене две антихришћанске струје: материјализам и окултизам. Ако је врх материјалистичких студија био у 19. веку, онда је као реакција на ту философску баналност проистекао општи ентузијазам међу интелигенцијом за окултизам, астрологију, хиромантију, тибетанску и индијску магију и слично.

Литература и искуство пререволуционарне Русије било је прникнуто црним зрацима демонске апокалипсе. Књиге Папијуса, Рамачакре, Блавацке, Вивекананде, различити приручници магије, били су обавезна својина познатих библитека. Међу спиритистима били су такви познати делатници, као хемичар Батлеров и философ Владимир Соловјев.

Тајним демонским друштвима су припадали такви истакнути представници ствараачке интелигенције попут Врубела и Скрјабина. Значајни део песника и писаца били су чланови демонских заједница.

Диктатор ада – сатана, припремио је своју владавину на земљи кроз диктаторске револуције. Октобарска

Револуција била је само фитиљ за паљење, који су принели бурету, напуњеном експлозивом. Експлозија се догодила: два царства, Русија и Немачка, била су уништена, а на њиховим рушевинама подигле су се две тираније, које су историју 20. века начиниле најужаснијим од свих раздобља. Изгледало је даје Русија заустављена сатанском руком, одакле су из сваког града, из сваког насеља, тели потоци крви, а та рука је стезала све чвршће и чвршће.

Историја се понавља. На једва обновљену Цркву у православним земљама обрушује се окултни удар. Демонске секте наново оживљавају, вештичарење се сматра за престижну вештину. Ако је на крају 19. и почетком 20. века окултизам захватао претежно интелигенцију, онда сада, због медија продире у све слојеве народа, да чак и сам народ постаје огромно безлична, медијумска гомила. Тај процес је узео глобалне облике: обухватио је пет континената.

Сатана – лажов и човекоубица; он чека крв и треба хекатомбе. Будући фасциниран окултизмом у различитим облицима, од слађаних сентимента Мадам Рерих до „сатанске цркве”, која позива на уништење свих хришћана, људи сами потписују споразум са сатаном о продаји својих душа.

Окрећући се од хришћанства, као да се окрећу од Јерусалима ка Тибету, људи припремају одмазду сами себи: захваљујући окултизму и магији, расте, попут смртоносног корова, будућа тиранија, која ће опет бацити свет у мрак безумља и море крви”.

Послушајмо оца Рафаила, и запамтимо: астрологија и православно хришћанство су неспојиви. Ко каже другачије, или је у заблуди, или користољубиво лаже.

2014.

Окултно здравство

Узроци занимања за „алтернативу”

САВРЕМЕНА МЕДИЦИНА ЈЕ постала, већ одавно, сурова и бездушна, лишена узајамног поштовања лекара и пацијента. Лекар болесника посматра као механички објекат за медикаментозну или хируршку манипулацију, а не као словесно биће коме треба помоћ и утеха. Класична медицина је у капитализму страховито скупа, па Њу Ејд лекари, који не нуде само лекове, него и своју пажњу и саосећање, постају све популарнији. Још 1991, према писању „Тајма”, алтернативна медицина у САД била је индустрија с приходом од 27 милијарди долара годишње.

Године 1982, један од кључних „мегатрендера”, Хон Најсбит, указао је да губљење поверења у класичну медицину све више води тзв. „алтернативи”. Нарочито су велики утицај остварили људи попут Дипак Чопре (кога је „Тајм” назвао „царем душа”) и Ендрју Вејла, који се учио од индијанских шамана. Многе популарне личности препустиле су се новим облицима лечења – Деми Мур је била опчињена Чопром, а Ширли Меклејн је још 1985. тврдила да више не иде код лекара, него се лечи кварцним кристалима, мантрама, визуелизацијом, итд. Основни правци

Њу Ејџ лечења су: манипулација енергијом (акупунктура, шиаци, терапетуски додир, рефлексологија); лекови за ум и тело (јога, трансцедентална медитација, визуализација, биофидбек, хипноза); прорицање (гатање помоћу клатна, иридологија, читање ауре); деловање помоћу духова (каналисање, парапсихичко лечење, балансирање чакри); „природна” лечења (хомеопатија, ароматерапија). Ове методе често се повезују са макробиотиком и култом здраве исхране.

Њу Ејџ лекари нису толико заинтересовани за промену система здравствене заштите колико за промену погледа на свет својих пацијената. Болест буди човека за нове вредности и мења га. Вил Барон, који је дванаест година лутао кроз Њу Ејџ, исповеда се: „Иако сам био васпитан у хришћанској породици, која је сваке седмице ишла у цркву, ипак сам био обманут обећањима Њу Ејџа о здрављу, срећи и задовољењу жеља. Потпуно сам заведен, и на крају сам потпуно утонуо у свет окултизма /.../ Не знајући чак ни шта израз „Њу Ејџ” значи, нисам тражио духовне вође или окултну праксу. Једноставно сам био заинтересован да добијем обавештење о техникама алтернативног лечења стања које ме је мучило”.

Колико је Свети Златоуст био Богом надахнут када је упозоравао хришћане да се чувају приче о телесном здрављу која би могла да их одвоји од Бога!

ПАНТЕИЗАМ И УНИВЕРЗАЛНА ЕНЕРГИЈА

Основно веровање свих пагана је да је космос, скупа са свим бићима у њему, прожет иманетном божанственом силом, која је и позитивна и негативна, и која се може

користити и за добро („бела магија”) и за зло („црна магија”). У таоизму се ова енергија зове чи, у шинтоизму ки, код пагана Грка „пневма”, у индуизму је реч о „прани” (животној сили), полинезијска племена звала су је „мана”, амерички урођеници „оренда”. Месмер, отац хипнозе, звао ју је „анимални магнетизам”, Ханеман, оснивач хомеопатије, говорио је о „виталној сили”, Фројдов ђак, секс-револуционар Вилхелм Рајх, звао ју је „оргон”, а Џорџ Лукас, у „Ратовима звезда” „сила” (*May the Force be with you!*); руски окултисти зову је „биоплазма”.

ОСНИВАЧИ ЊУ ЕЈЦ МЕДИЦИНЕ

Један од првих „алтернативаца” био је Самуел Ханеман (1755–1843), следбеник спиритисте и визионара Емануела Сведенборга. И сам спиритиста, залагао се за примену начела „слично се сличним лечи”. Као масон, интересовао се за многобројна окултна учења, па и она далекоисточна, која су веома утицала на његов начин припреме хомеопатских лекова.

Мери Бејкер Еди, оснивач секте „Хришћанска наука” (Christian Science), после искуства подвргавања хипнози код једног месмеристе, верујући да јој је то помогло да се излечи од кичме, створила је теорију по којој је болест само илузија смртног ума, подложног страху, незнању и греху. Њена ученица Еми К. Хопкинс устврдила је да су „ум, свест, идеје и мисли основа стварности”, па човек сопственим мислима саздаје своју стварност.

Едгар Кејси, „успавани пророк”, наставио је у њу ејц медицинском правцу. Од 23. године падао је у стање транса, говорећи разна „пророштва” и дајући лекарске савете, али

сасвим туђим, измењеним гласом... Иако није студирао ни биологију, ни медицину, Кејси је „лечио” у трансу када су кроз њега говорили „исцелитељски духови”.

Оснивач антропософије, Рудолф Штајнер, правио је хомеопатске лекове на основу откривења духова.

Елмер и Алис Грин, оснивачи „biofeedback” терапије, читали су окултну литературу Јелене Блавацке, Алисе Бејли, Карлоса Кастанеде и других, а Елмер Грин је примао савете неког „духа – учитеља”. Оснивачица терапеутског додира, професор Њујоршког универзитета, постала је следбеница будизма, и своје идеје засновала на верским учењима Кине, Индије и америчких урођеника. Своје студенте је подстицала да бележе снове, консултују Ји Ђинг и користе мандале и медитацију.

Речник Њу Ејџ

медицине

ЧИМ ЧУЈЕТЕ ДА НЕКО ПОМИЊЕ ИЗВЕСНЕ ПОЈМОВЕ, БУДИТЕ трезвеноумни. Почев од, наравно, „енергије” (ки, чи, пране, биоплазме, биосенергије, силе, итд.). Технике које „доведе у равнотежу” енергију, поправљају „ауру”, баве се „енергетским меридијанима” и „чакрама” треба да буде опрез. Њу Ејџ лекари ће нудити сједињење са „космосом”, стицање „христосвести”, итд. Причаће се и о реинкарнацији, карми, итд. Болест се, по њима заснива на „оштећеној аури”, дисбалансу енергетских токова. Све ће бити праћено квазинаучном терминологијом, која је ту да покрије заблуде и лажи.

Зато човек треба да на уму има низ контролних питања:

1. Какав је извор неке лекарске технике? Ко му је оснивач? У шта је оснивач веровао? Да ли је техника окултно-мистичког порекла?
2. Каква групација упражњава ту технику? Да није можда реч о некој секти или врачарско-гатарској групи?

3. Да ли група говори о „самоисцељењу” и да ли њихово учење приближава Богу Који је Тројица или пак удаљава од Њега?
4. Да ли се заснива на правим законима анатомије и физиологије, или је реч о квази-научном бунцању које помиње „токсине”, „блокере”, „дефицијенције”?
5. Да ли вас лекар уверава да је техника „истинита” самим тим што „делује”?

Једном речју, човек себи не сме да дозволи да наследи на обману звану „прагматизам”: ако делује, истинито је. Много шта „делује” по дејству ђавољем, али нема никакве са Истином, Која је Христос.

Идући алфабетним редом, указаћемо на извесне појаве у додиру с којима треба бити опрезан.

АИКИДО

Јапански учитељ Морихеј Ујешита засновао је своју технику на употреби окултне „ки” енергије, у складу са будистичким и шинтоистичким учењима. Борилаштво аикидоа има своју механику, али и мистику, која је, као и остала мистика Далеког Истока, паганска.

АЈУРВЕДА

Индијска медицина, утемељена на учењу о човековом телу

као микро-космосу, сазданом од пет елемената. У складу с овим елементима, постоји пет типова људи, од којих је сваки склон одређеном типу болести. Болести, тобож, потичу од недостатка или вишка телесних течности, што се лечи корективним дијетама или специфичним, магијски прављеним „лековима”.

АРОМАТЕРАПИЈА

Реч је о терапијској употреби извесних етерских уља добијених из биљака, цвећа и смола. Ароматерапија се широко примењивала на Далеком Истоку, а шездесетих година 20. века у западну „алтернативну медицину” су је убацили француски хомеопати, брачни пар Мори. Тврдили су да мирисна уља, ушавши кроз кожу, остављају благотворне последице по тело због тога што „мирисни молекул” има више слободних електрона од обичног молекула.

АУТОГЕНИ ТРЕНИНГ

Двадесетих година 20. века немачки лекар Јохан Шулц примењивао је хипнозу и открио да хипнотисани пацијенти успевају да надзиру функције за које се мислило да су аутономне, попут регулације температуре, срчаног ритма и крвног притиска. Пацијентима који нису желели или могли да буду хипнотисани, понудио је аутохипнозу, у име релаксације. То је „аутогено тренирање”.

БАХОВИ ЦВЕТНИ ЛЕКОВИ

Едуард Бах, почетком 20. века, радио је као обичан лекар, а онда је постао хомеопата и развио терапију на основу исцељујућих својстава 37 цветова. Ова својства нису хемијска, него „енергетска”, и лече емоционалне поремећаје који су, по Баху, узрок болести.

БИОЕНЕРГЕТИКА

Оснивач биоенергетике, Александар Ловен, имао је за циљ да се човек врати животу свог тела, и да у том животу ужива. Настојећи да споји западне и источне приступе телу, Ловен се бавио и сексуалношћу, као „позитивним пра-жњењем” своје енергије у свет. Што је човек „енергичнији”, то је више у додиру с „космичком енергијом”, и самим тим „живљи”. Животност зависи од протока енергије. Проток енергије треба да иде од центра ка периферији, а енергетски центри су глава, руке, стопала, гениталије.

БИОФИДБЕК

Биофидбек (биоповратна спрега) назива се „електронском јогом”, чији је циљ да се постигне „свесна контрола унутрашњих телесних деловања или нормалних аутономних телесних функција и њиховог физичког одговора” (М. Веласкез). К. Норман Шили, један од стручњака за „њу ејџ медицину”, каже о биофидбеку: „Употребом на-рочитих електронских мониторинских уређаја, као што су

електромиограми (ЕМГ), за посматрање тензије мишића, електроенцефалограми (ЕЕГ) за проучавање можданих таласа и менталне вежбе (медитација, визуализација), биофидбек покушава да увежба човека да свесно контролише крвоток, метаболизам, температуру коже, дисање, откуцаје срца и друге телесне функције које не контролише воља. ЕЕГ апарат делује као огледало мозга који мери и даје резултате (биоповратна спрега) о активностима можданих таласа”.

Биофидбек за стимулацију мозга користи кружне цртеже са одређеним геометријским облицима, као и слике „божаства” које симболишу свемир, целовитост, здравље и јединство; цртежи и слике су слични будистичким и индуистичким мандалама.

Јоги Шри С. Р. Кришна Ијенгар је у Индији пристао да га лекари испитају – био је закопан у земљу, са једним кубним метром ваздуха, и прикачен за апарате који су пратили његове физиолошке процесе. Издржао је десет сати.

Дакле, и биофидбек је окултна техника, која користи медицинске апарате да би потврдила делотворност далекоисточних мандала у самоусредсређењу и другим активностима чији је циљ да од човека створи „бога” који у потпуности надзире своје тело. Овакав, квази-научни приступ, имају и секте попут сајентологије. Оснивач сајентологије, Лафајет Рон Хабард, конструсао је „Е-метар”, неку врсту примитивног „детектора лажи”, који прати дивљу „психотерапију” (испирање мозга) што се врши на почетницима, на тзв. курсевима дијанетике и „одитизма”. Пошто је „наука” богиња савременог палог човека, коришћење њене терминологије у пропаганди окултизма свим је разумљиво.

ПРИМЕЊЕНА КИНЕЗИОЛОГИЈА

Постоји права кинезиологија (наука) и тзв. „примењена кинезиологија”, чији је оснивач био амерички киропрактикар и психијатар, др Џорџ Гудхарт, који је 1964. почео да учи како је „свака дисфункција органа пропраћена одређеном слабошћу мишића”. И такозвана „примењена кинезиологија” се заснива на кинеском учењу о „акупунктурним меридијанима”. Постоји и још једна њу ејџ техника, тзв. „бихејвиорална кинезиологија”, која укључује и психологију у програм лечења човекових траума путем праћења затегнутости и опуштености његових мишића.

РАДИОНИКА

То је, у ствари магијско лечење на даљину. Удружење радионичара дефинише радионику као „метод лечења на даљину, коришћењем екстрасензорних моћи, преко неког инструмента или других средстава”.

РОЛФИНГ ТЕХНИКА

Физилог Ида Ролф називала ју је „структуралном интеграцијом”, чији је циљ да успостави „поремећену гравитациону равнотежу” и опусти мишиће, јер је њихова укоченост изазвана психолошким траумама. Повећава се „проток енергије”. Ублажавају се психосоматски поремећаји и анксиозна стања, појачава се „рецептивност и сензитивност”, као и „самопоштовање”.

ТАИ ЧИ

Кинески систем вежбања и медитације, чији је циљ да обезбеди бољи проток чи енергије, чиме се „поправља” телесно и душевно стање. Кружни покрети таи чија изражавају „усаглашено међуделовање јина и јанга”.

Источне и западне окултне вештине

МЕСМЕРИЗАМ

Франц Антон Месмер је дошао из Немачке у Беч да студира медицину, а дипломирао је 1766. с темом „Утицај планета на лечење болести”. Тврдио је да Сунце и Месец делују на човека путем финог флуида званог „животињски магнетизам”. У његов храм исцељења, испуњен тамјаном и омамљујућом музиком, долазили су многи, нарочито жене. Женама су приступали млади магнетизери (хипнотизери), који су их масирали, нарочито по дојкама (што је доносило „таласе магнетизма”). У кључном тренутку, Месмер би ушао. Ходао је, пун себе, и вршио „исцељења”. Месмеризам су својевремено изучавали Бенџамин Френклин и Лавоазје, али су закључили да је реч о „измишљотинама”.

ХОМЕОПАТИЈА

Хомеопатију је основао немачки лекар др Семјуел Ханеман, који је крајем 18. и почетком 19. века устврдио да се „слично

сличним лечи”. Хомеопатија је, попут акупунктуре, заснована на тврдњи да постоји универзална космичка енергија, без које нема исцељења.

По Ханеману, основна начела хомеопатије су:

1. Супстанца која изазива извесне симптоме код здраве особе лечи их код болесне особе;
2. Животна (космичка) сила је динамична и делује на болесника, па и медицина мора бити динамична;
3. Пацијенту је потребан само један лек у одређено време;
4. Тај један лек мора се открити и прописати за све симптоме и све болести од којих дотични болује.

Хомеопатски лекови се спремају од минерала, биљних твари, животињских ткива и других супстанци, ослабљених многоструким разблаживањем. Неке хомеопате тврде да супстанца разређена чак до 1:100.000 (да, један према сто хиљада) делова дејствује и „лечи болест брзо и трајно, без штетних дејстава”. Али, ако од оригиналне супстанце не остане ништа, шта лечи болеснике? „Алкохолу слична суштина”, која оживљава „животну силу”. Ханеман је тврдио да права болест није физичка, него нешто „духовно”. Хомеопатски лекови садрже „дух” оригиналне супстанце, па су више спиритуални него физички. Васкез у вези са хомеопатским „разблаживањем” каже да употреба таквих лекова може да се пореди са „лечењем маларије пражњењем дволитарске флаше кинина у Тихи океан код јапанске обале, док бесни тајфун, да би се захватила, на калифорнијској

обали, кашика воде из океана, уз веру да та вода садржи суштину оригиналног кинина”.

Ханеман је својевремено тврдио: „Болест никад не треба посматрати као да негде у човековој унутрашњости или спољашњости постоје штетне материје, већ као нешто што се ствара деловањем непријатељских духова који, попут инфекције, доводе до поремећаја нагонског постојања духовног начела живота у организму, мучећи га као зли дух и доводећи га до одређених поремећаја и сметњи у уобичајеном животном току”.

Основна теза хомеопатије је да је „ефикасност лека обрнуто пропорционална количини активног састојка”. (Као да се каже: што мање соли у јелу, јело је сланије.) Да би избегао оптужбе за шарлатанство, Ханеман је смислио мистичко начело „сукусије” (мућкања лека). Агенс се поступно убацује у раствор, уз мућкање, чиме се преноси његова „енергија”. Моћ лековите супстанце није у материји, него у њеном принципу. Што је мање материје, већа је моћ принципа.

Хомеопатију је радо упражњавао и познати оснивач антропософије, Рудолф Штајнер. Године 1924, у граду Кобервицу у Шлезији одржана је конференција о пољопривреди, чији је покровитељ био угледни племић фон Кајзерлинк, антропософ. На његовом имању се појавило много дивљих зечева који су наносили штету комшијским поседима. Рудолф Штајнер је, после неколико уводних предавања о „спиритуалној пољопривреди”, показао како се хомеопатски ослободити штеточина. Штајнер је тражио да убију једног зеца и донесу му га. Кад су то урадили, он је животињи извадио тестисе, слезину и одсекао део коже с крзном, а затим све то спалио. Његови помоћници су пепео помешали са млечним шећером и кренули са

„разблаживањем”. После разблаживања, капи хомеопатске панацеје распршене су по Кајзерлинковом имању и, како тврде окултисти, зечеви су отишли, да их више не буде. Нагон одржања претворио се, каже Ж. М. Славински, домаћи „гностичар”, у несигурност и бекство. *Sapienti sat.*

Хомеопата Мишо је тврдио да се ова вештина мора усклађивати са применом астрологије и акупунктуре, да би се лечење индивидуализовало.

И овде – *sapienti sat.*

АКУПУНКТУРА

Као и остали елементи традиционалне кинеске медицине, и акупунктура је веома стара – потиче из петог века пре Христа. У доба продора западноевропских идеја у Кину била је занемарена зарад класичне западне медицине, да би је комунистички вођа Мао Цедунг поново „вратио у моду”. Интересовање за акупунктуру на Западу почело је 70-их година 20. века, чланцима у „Њујорк Тајмсу” и после посете Ричарда Никсона, председника САД, Кини.

Акупунктура се заснива на веровању да у телу постоје меридијани (канални) преко којих животна сила (ки) и крв циркулишу, а витални органи се узајамно повезују, усклађујући свој рад. На површини тела, ови меридијани се испољавају кроз акупунктурне тачке „на којима је површина тела спојена са унутрашњим органима”. Болест се лечи тако што се акупунктурне тачке стимулишу иглама или надраживањем да би се регулисао проток животне силе (ки) и крви.

Традиционална кинеска таоистичка мисао тврди да у космосу постоји универзална енергија која се дуалистички

пројављује као јин и јанг. Пошто је и човеково здравље последица јин – јанг равнотеже, њен поремећај може се лечити уметањем игала у акупунктурне тачке, којих има од 150 до 1000, распоређених на 12 или 14 вертикалних телесних меридијана. Ова теорија није научно доказана, али се и даље примењује као основа лечења акупунктуром. Амерички изучавалац окултне медицине, Мануел Васкез, интервјуисао је једног од најпознатијих кинеских традиционалних видара, Ченг Ксинонга, упитавши га да ли је телесне меридијане могуће идентификовати медицинским и анатомско-физиолошким појмовима Запада. Одговор је био одречан: „Рекао ми је да су они мистични, и да не постоји никакав начин за њихову идентификацију терминима западњачке медицине”, каже Васкез. Ксинонг је објаснио: „Према исконској кинеској мисли ки је фундаментална супстанца која је образовала свемир, и све појаве настале су променама и кретањима ки”. Силе јин–јанг налазе се у сталном узајамном протоку и сапрожимању, претварајући се једна у другу; мушко и женско, светлост и тама, дан и ноћ, добро и зло, претапају се једно у друго (ова идеја слична је основном ставу западног херметизма да се космичка равнотежа заснива на „јединству супротности”.) И у телу је тако: срце је јанг, бубрези су јин; чим хармонија нестане, рађа се болест. Уз то, кинеска медицина се заснива и на теорији о пет елемената (ватра, вода, земља, дрво, метал) који повезују годишња доба, изглед природе, органе у телу, намирнице, лековито биље и лечење. Пошто је човеково тело микрокосмично, теорија о пет елемената у физиологији и анатомији такође има своју примену.

Амерички научници др Хон де Романе и Виљем Крајгер показали су, још 70-их година 20. века, да акупунктура, заснована на једноличним, и понављајућим се,

стимулацијама помоћу игала, електричне струје или звука, може чак и животиње да доведе до хипнотичких стања, на чијем се дејству и заснивају многи „позитивни” ефекти „алтернативних” техника. Др Ворен Питерс, у свом делу „Мистична медицина”, истиче да заиста „постоје праве, физиолошке методе које користе физиотерапеути и други лекари, а којима се стимулишу нерви у организму и стварно блокирају путање болова”. Правим лекарима уопште није потребна прича о телесним „меридијанима” и „јин–јангу”, то јест окултна основа акупунктуре.

ХИПНОЗА

Једна од дефиниција хипнозе гласи овако: „Нарочито вештачки изазвано стање свести, које ослобађа подсвесне снаге у човеку, доводи га у везу са хипнотизером, наводи га да слуша и извршава сваки његов налог, било за време или после хипнозе, који се не коси с његовим дубоким нагонима самоодржања и морала, и изазива чудне физиолошке ефекте, на пример неосетљивост на бол и зачуђујућу контролу над органским процесима у телу. У хипнотичком сну се особа снажно одупире подстицајима на буђење, али чује и одговара”.

Хипноза је дакле, стање слично сну, у коме човек ипак може да испољава низ активности. Као хипнотисан, он је подложен разним врстама сугестије и манипулације, којих се не сећа при повратку у будно стање.

Хипноза се користи у разним приликама: почев од одвицавања од пушења, преко упражњавања самоозлеђивања у неком секташком трансу, до забаве коју нуди мађионичар. У „Енциклопедији Британика” налази се упозорење:

„Погрешно употребљена, хипноза може да увећа болесникове психичке или физичке тегобе. Тако онај ко болује од неоткривеног тумора на мозгу може да повери живот хипнотизеру који га успешно ослободи главобоље, и тиме одгоди потребну операцију. Широко образовање из дијагностике и терапеутике неопходно је да би се избегла неодговарајућа и потенцијално опасна употреба хипнозе”.

Апостол Павле је хришћане упозоравао да не дозволе да нешто овлада њима (1. Кор. 6, 12). Туђа воља, она хипнотизерова, је нешто чему не би требало допустити власт над собом. Свештеник Димитрије Дудко је, у својим пастирским белешкама из доба комунизма, описао случај православне Русиње коју су, у току ислеђивања у КГБ-у, покушали да хипнотишу и тако сломе. Она се молила Исусовом молитвом, и хипнотизер је узвикивао: „Престаните тако да мислите!”, да би на крају одустао. Толико о сили уз чију помоћ се хипнотише, и о сили Онога Који хипнозу спречава.

ВИЗУАЛИЗАЦИЈА

Средиште веровања у моћ визуализације састоји се у ставу да човеков ум може да надзире целокупну стварност, у складу са моћима које је стекао. У хиндуизму, визуализација спада у једну од „siddhis” (магијских моћи), којима се контролише спољашња стварност; сама васиона је слика коју пројектују божаства попут Бrame, Вишнуа и Шиве. Људи су саздани као измишљај маште богова. У будизму и хиндуизму, тантричке праксе се, између осталог, заснивају на способности да се обликују јасне и подробне менталне слике. И „астрална пројекција” (одвајање душе од тела)

почиње преласком кроз виуализована „астрална врата“. Окултисти саветују почетницима да, након успешног визуализовања предмета, почну да замишљају звукове и укусе; тек тада могу почети астрална путовања. Хитлер је имао екипу „визуализатора“ који су замишљали освајање држава, једне по једне. Седиште им је било у Хитлеровом алпском сместишту, Берхтесгадену.

Великом успеху визуализације допринео је и Карл Густав Јунг, који је философију и праксу окултизма оденуо у појмове „научне психологије“. Он је такође говорио о визуализацији (активној имагинацији) као једном од путева за достизање Сопства, крајњег циља на стази индивидуације.

Агнес Санфорд је јунговске идеје пресадила у своју, психологизовану верзију хришћанства, добивши тзв. „метафизички покрет“. Она се бавила психо-исцељењима, и утицала на многе либералне протестанте.

Норман Винсент Пил, оснивач тзв. „позитивног мишљења“, сматрао је да је визуализација један од облика упражњавања моћи ума.

Др Берни Сигел, професор са Јејла и хирург, осамдесетих година 20. века објавио је књигу „Љубав, медицина и чуда“ у којој истиче значај визуализације за „спиритуални живот“ сваког од нас. Медитирајући под утицајем др Симонтана, који је међу првима био за увођење ове технике у лечење, Сигел се срео са својим „унутрашњим водичем“ (innerguide), Џорџом, од кога је почео да прима савете како да живи. Сигел је у књизи „Мир, љубав и лечење“ (1989.) објавио списак људи који су утицали на његов став према њу ејд медицини. На списку су Јунг, Рајмонд Муди („Живот после живота“), Фритјоф Капра („Тао физике“), Олдоуз Хаксли, Карлос Кастанеда, итд.

Визуализација се у терапеутици користи да би, ауто-сугестијом помогла у лечењу болесника, а у психолошком раду као средство за лечење траума из детињства и поправљање понашања.

Визуализација, спојена с хипнозом, служи за ступање у додир са духовима. „Унутрашњи водичи” су, очито, зли дуси, маскирани у светлоносце.

2006.

Medice, cure te ipsum/ Још једном о хомеопатији

ШТА ЈЕ ТО?

Пишући о окултним основама тзв. алтернативне медицине, поменуо сам и хомеопатију као један од видова исте. Неко од читалаца проследио ми је текст уваженог оца архимандрита Рафаила (Карелина), који наводи да су многи од руских Св. Отаца (попут Игњатија Брјанчанинова) хомеопатију сматрали применљивом, не улазећи у њене окултне корене. Уважени брат у Христу је од мене очекивао одговор на питање: „Зашто је мој став према хомеопатији одречан?” Ево разлога.

Пре свега ево дефиниције хомеопатије из „Речника езотерије” (Нолит, Београд, 1995, 156-157):

„Хомеопатија је креација немачког лекара Семјуела Ханемана (S. Hahnemann). Док је преводио једну медицинску књигу, Ханеман је наишао на извештај о ефектима једне дроге која се добија из коре перуанског дрвета и за коју је речено да ублажава маларију и друге грознице. Он је експериментисао са том супстанцом на себи и открио после неколико дана да је развио симптоме маларије. Изгледало

је да супстанца која може да лечи неко стање код болесне особе, проузрокује то стање код здраве особе. Радећи на овој хипотези, Ханеман се потрудио да постави темеље хомеопатије, испробавајући различите супстанце на здравим људима и проучавајући симптоме које су те супстанце изазвале, преписујући их затим као куле за стања која су манифестовала исте симптоме код болесних људи. Ти лекови су без изузетка деловали. Ханеман је претпоставио да је конвенционални медицински став према симптомима погрешан, да су симптоми реакције тела у борби против болести и да је стога функција доктора да помогне телу у његовој борби – изазивајући одговарајуће симптоме, пре него их нападајући.

Дрога са којом је Ханеман прво експериментисао био је кинин. Пошто ова дрога производи непријатне нусефекте, Ханеман је покушао да одреди минималну дозу која би била фиксна. Ово га је одвело до другог запрепаштујућег открића. Он је открио да што је мања доза, већи је њен лековити ефекат. Узимајући једну меру дроге, он би је измешао са девет мера воде или алкохола, снажно протресао смесу, производећи лек са јачином 1х. Ако је једна мера ове смесе тада била помешана са девет мера воде или алкохола, резултат би имао јачину 2х. Ханеман је користио разблажене смесе од 12 х, то јест један део на билион, и открио да су оне ефикасне. Г. О. Барнард из National Physical Laboratorije сугерисао је да је оно што је Ханеман открио сасвим случајно био начин раздвајања структуралног информативног садржаја хемикалије од њене удружене хемијске масе. Др Барнард је, даље, изнео теоретско објашњење о томе како молекули воде, кад се протресу са супстанцом која је растворена у њима, могу да формирају полимере, или дуге ланце молекула, у истом облику као

молекули растопљене супстанце, и како ова порука може да се пренесе кроз серију разблаживања.

Какво год да је објашњење, многи људи сведоче о ефикасности хомеопатске медицине. Скептици истичу да многи од њих такође реагују на ПЛАЦЕБО”.

У упутном „Цепном речнику нових религиозних покрета” (Intervarsity Press, Downers Grove, Illinois, 2002, аутор Irving Hexam) о хомеопатији пише следеће: „Алтернативна медицинска пракса. Хомеопатија је алтернатива алопатији (медицини која користи лекове), и потиче из 19. века. Заснива се на принципу да се слично сличним лечи. Хомеопате користе веома мале количине нарочито спремљених супстанци да би лечили болест. У Северној Америци хомеопатију у начелу сматрају преваром. У Великој Британији она је део државног здравственог програма зато што је подржава краљевска кућа. У Немачкој је начелно прихваћена скупа са алопатском медицином и пропагирају је групе попут антропософије”.

ОКУЛТНИ КОРЕНИ

Према хомеопати др Џорџу Витулкасу, хомеопатија се, као и акупунктура, заснива на кинеској теорији о универзалној енергији „чи” (или „ки”) коју тек треба научно истражити (у његовој књизи „Хомеопатија / Медицина за новог човека”).

Оснивач хомеопатије, Ханеман је заиста био човек који се бавио окултизмом (мада је своје трагове, због рационализма доба у коме је живео, вешто прикривао). Узор му је био Парацелзус, један од претеча модерне медицине, али и човек који се читавог живота бавио магијом.

По Ханеману, постоје четири основна начела хомеопатије:

1. Супстанца која код здраве особе ствара симптоме, лечи их код болесне особе.
2. Медицина мора бити динамична зато што човека лечи извесна динамичка „витална енергија”.
3. Пацијенту је потребно дати само један лек у исто време.
4. За свеукупност симптома мора се наћи одговарајући лек.

Хомеопатски лекови се добијају вишеструким разблажавањем почетних супстанци (од минерала, преко биљних до лекова животињског порекла).

Већ поменути Витулкас тврди и ово: „Модерни хомеопати употребљавају лекове до стотине хиљада пута и више од тога смањеним дејством”. Витулкас сматра да се хомеопатска исцељења не могу објаснити на уобичајени начин: „Разређеност је тако астрономска да не остаје чак ни један једини молекул проводитног изворног лека”.

Ханеман је, уосталом, сматрао да права болест није физичка суштина. Напротив, почиње на духовном нивоу као „одступање или неравнотежа силе сличне духу, тј. виталног принципа који покреће људско тело.” Ово одступање тек касније се испољава као обољење или болест. Пошто је прави узрок болести „духован”, он мора да се лечи „духовним леком”. Према Ханеману, човека не лечи сам лек (јер је лек разблажен до ишчезнућа), него нека „алкохолу слична суштина” која оживљава човекову „виталну силу”.

Окултисти и магови су увек ценили Ханеманову праксу (што, уосталом, није нимало случајно: иако је порекло својих идеја крио као змија ноге, оне су потицале из езотеричних извора, попут Парацелзусових списа; то докажује Питер Морел, у свом огледу „Тајанствени Ханеман и окултни корени хомеопатије”). Ево како је хомеопатију примењивао Рудолф Штајнер, оснивач антропософије (о томе пише домаћи окултиста, Живорад Михајловић – Славински):

„Град Кобервиц у Шлезији 1924. године. Одржава се међународна конференција о пољопривреди. Домаћин конференције и организатор је гроф Кајзерлинк, изданак старе племићке породице, која памти крсташке ратове и Фридриха Барбаросу. То, међутим, не пада у очи. Оно што је необично јесте циљ конференције. Пре пола века било је људи који су указивали на немилосрдну експлоатацију природе, на штетност примене вештачких ђубрива и биљних отрова, на опасност од загађивања човечје природне средине. Један, од њих био је предани антропозоф гроф Кајзерлинк и он је предлагао другојачије поступке. Његово велико имање било је идеално место за приказ хуманијих начина обрађивања земље, уклањања штеточина и томе слично.

На пространом поседу Кајзерлинкових одувек је било много дивљих зечева. Током Првог светског рата они су се намножили у огромном броју и постали права напаст за пољопривреднике. Прождирали су усеве, гулили кору воћака, уништавали све што је зелено и тако изазивали очајање и гнев околних фармера, чија су се имања граничила са Кајзерлинковим. Ситуацију је отежавао гроф својим животним ставом и филозофијом. Будући да је био антропозоф и велики љубитељ природе, није дозвољавао да се

зечеви лове, нити да се трују, а то је био, по мишљењу његових сиромашних суседа, једини начин да се напаст уклони.

На конференцију је био позван и чувени бели херметиста, који је обећао да прикаже најприроднији поступак за уклањање зечева без насиља и тровања средине. Међу сујеверним шлеским сељацима колале су сваковрсне приче о њему. Школовани агрономи су се смешкали очекујући добру забаву. То није могло да поколеба грофа Кајзерлинка. Био је безгранично уверен у делотворност беле магије свога госта. Његова херметичка операција, по својој природи хомеопатска магија, требало је да буде врхунац конференције.

Као увод чувени гост је одржао неколико предавања о природним методама обрађивања земље, у складу са његовом „спиритуалном науком”, успут тачно предвидевши ситуацију у којој се ми данас налазимо — затрованост поља, река, језера и мора, уз даљи опстанак штеточина, које су временом стекле имунитет на већину отрова. Затим је затражио да се убије само један зец и да му се донесе. Извадио је животињи тестисе, слезину и одсекао јој делић коже заједно са крзном. Сагорео је ове делове и пажљиво сакупио њихов пепео. Помешао га је са млечним шећером, који је имао улогу неутралног праха. Затим су његови помоћници извели дуготрајну хомеопатску операцију „потентизације”. Хомеопатија, чији је зачетник немачки лекар др Ханеман, јесте метод лечења врло малим дозама оних средстава која у здравом човеку изазивају управо то исто обољење (на пример, лечење пролива изванредно малим количинама средстава за чишћење). Искуства немалог броја лекара показују да је деловање многих супстанци које изазивају обољења у уобичајеним концентрацијама, сасвим обротно када се употребе сасвим разређене.

Процес разређивања назива се у хомеопатији потенцијација и састоји се у следећем. Помеша се 1 део неке супстанце са 9 делова чисте дестилисане воде (у овом случају супстанца је био пепео сагорелих делова тела дивљег зеца); затим се један део таквог раствора помеша са нових 9 делова дестилисане воде. У тој смеси однос супстанце и воде је 1:100. Од тог раствора узме се изнова један део и меша са нових 9 делова дестилисане воде итд. све до незамисливе разређености првобитне супстанце. Тако разређен раствор има моћ хомеопатског деловања.

Таквом поступку прибегао је бели херметиста. Његова полазна претпоставка била је да су сагорели органи код зечева физиолошка основа нагона одржања врсте. Идеја му је била да изазове код зечева паничан страх делујући на њихова тела минималним количинама поменутих супстанци. Хомеопатска потенцијација требало је да преобрази инстинкт одржања врсте у његову супротност, стварајући у животињама стање потпуне несигурности. Остало је само да се добијена смеша распрши у виду спреја и да га зечеви унесу у организам преко дисајних органа. Оператор је сматрао да ће дејство бити исто као код леминга, сићушних глодара, који у тренутку када се прекомерно намноже доживљавају изненадан преображај нагона самоодржања; поремећен нагон их тера да се окупе у велике групе и напусте дотадашњу територију, крећући се до прве велике препреке (реке или мора), где изврше масовно самоубиство. Остају у животу само ретки припадници врсте и они започињу нови циклус размножавања.

Овај модерни алхемичар изашао је на поветарац са великим судом пуним разређене смеше и помоћу четке дуге длаке распршио на ветру сићушне капи течности. Исту ствар урадили су његови помоћници на више места на

граници Кејзелринковог поседа. Прошла су два дана без икакве видљиве промене у понашању животиња. Трећег дана догодила се чудна ствар. Од раног јутра почела је да се формира огромна скупина зечева око стабла старог јасена у близини грофове куће. Били су очито у стању великог немира, унезверено су се кретали, гурали, газили једни друге. Истовремено су пристизале нове масе зечева са свих страна, не обазирући се на људе који су им били на путу. Као да их је моћни нагон терао у одређеном правцу без обзира на све. На удаљеним деловима имања настало је још неколико сличних скупина. Предвече, све скупине спојиле су се у огромни зечји чопор и затим, као да су захваћени несавладивим страхом, ишчезли у правцу севера. Током многих година доцније ниједан зец није примећен на Кајзелринковом имању”.

ДА ЛИ ЈЕ ТО НАУКА?

Бранислав Тодоровић, у својој студији „Научне основе хомеопатије” (Прометеј, Нови Сад 2005.), тврди да се хомеопатија заснива на холистичко-виталистичком принципу, који је досадашња, материјалистичка наука презирала. Он хомеопатију повезује са новим наукама - биоинформатиком и нанофармакологијом, итд. Међутим, основни проблем с којим се овде суочавамо је чињеница да све окултне Њу Ејџ технике имају „НАУЧНО” објашњење: од Махаришијеве трансцеденталне медитације до Хабардове сајентологије. За окултизам је увек било важно да се научно легитимише да би привукао пажњу што ширег круга заинтересованих. Уосталом, постоји и Њу Ејџ физика, тзв. „холограмска парадигма”, чији је популаризатор, Фритјоф

Капра, сродник савремене науке и далекоисточних верско-философских концепција изложио у свом делу „Тао физике”. Но, то још увек није ДОКАЗ истинитости неке теорије, као што, из перспективе православне аскетике, доказ није ни ефикасност неке духовне праксе. Магија, јога, зен могу бити **ефикасни** – али, они **нису истинити**.

Немачка власт је подржавала истраживања у области хомеопатије од 1936. до 1939. године. Фриц Донер, лекар – хомеопата, објавио је 1961. године извештај о том подухвату, и показао да је то био потпуни промашај. Иако су Хитлер и Хес били уверени у исправност овог метода, докази се нису могли наћи.

ЗАИСТА, ДА ЛИ ЈЕ ТО НАУКА?

Још 2002, амерички илузиониста Џејмс Ренди понудио је милион долара ономе ко, у лабораторијским условима, докаже ефикасност хомеопатских лекова. До данас, нико није прошао ни прелиминарни тест.

Професор Матијас Егер, са Универзитета у Берну, након истраживања које је спровео са стручњацима из Цириха и Бристола у Великој Британији, утврдио је да је сва ефикасност хомеопатије пуки плацебо ефекат.

Др Мехлаун Вагнер је, у свом огледу *Да ли је хомеопатија „нова наука” или „Њу Ејџ”*, показује да хомеопатија није никаква наука, него њу ејџ медицина заснована на концепту „виталне енергије”.

Да поновимо: озбиљна научна истраживања одавно показују да је хомеопатија, у најбољем случају, заснована на „плацебо” ефекту (чим верујеш да је нешто лек, одмах, чим га примиш, осећаш се боље). Рецимо, Светска здравствена

организација је упозорена од стране великог броја медицинских стручњака да спречи употребу хомеопатије у лечењу туберкулозе, дечјег пролива, маларије, СИДЕ и грознице у земљама Трећег света, зато што примена квази – терапије може имати кобне последице по „лечене”. Лекари кажу да хомеопатски „стручњаци” никакву пажњу у лечењу дијареје не обраћају на дехидрацију код деце, упркос науци и здравом разуму. Тако је са СИДОМ и маларијом, па је употреба хомеопатије у случајевима ових болести просто нечасна.

ЗА КРАЈ

Читалац мог текста о алтернативној медицини позвао се на чланак оца Рафаила (Карелина) о прихватаљивости хомеопатије као принципа лечења, за који окултна тумачења нису толико битна. Отац Рафил је поменуо и руске Свете: Игњатија Брјанчанинова, Јована Кронштатског, Теофана Затворника који су сматрали да је могуће лечити се хомеопатијом.

Најдубље поштујем оца Рафаила, једног од најозбиљнијих православних хришћанских умника наших дана. Поштујем и његово позивање на савремене Св. Оце. Али, моје мишљење – које ником не намећем – ипак је другачије. Знам да је људима мука од алопатске, често насилне медицине, која човека своди на хемијске процесе, не водећи рачуна о његовој целовитости. Нисам против траварства и народне медицине – кад су лишени бајања и враџбина. Но, хомеопатија ми је била (и остаје) сумњива. Ово питање није догматско, па не одбацујем оне који мисле другачије. Ипак, опрез кад је алтернативна медицина у питању чини ми се више него упутним.

Што се тиче Отаца које Карелин помиње, они су живели у 19. веку, када се о Ханеману и његовим методама знало много мање но данас. Ако су православни некад веровали у геоцентричну теорију космоса, то не значи да их ми у томе морамо следити. (Додуше, православна вера јесте мистички геоцентрична, јер је наша планета средиште космичке драме Божијег јављања у плоти). Дакле, руски Оци 19. века нису знали о хомеопатији оно што ми знамо, а сматрали су је неком врстом нешкодљиве медицине, попут траварства. Уосталом, било је случајева да Оци погреше и у теологији (случај Светог Григорија Нисијског и учења о апокатастази), али саборни ум Цркве је умео да њихове Богом просветљене личности и православне плодове разликује од интелектуалних неумешности у формулисању октривењске Истине.

Свакако, не желим да се спорим ни са ким ко ово моје мишљење не дели. Износим га суду братске, православне, љубави читалаца, али – не дај Боже да желим да се с неким због тога сукобљавам „до крви”. На крају крајева, слободни смо људи. И, како рече владика Данило – ко зна боље, широко му поље.

Господ нека нас све научи и умудри на спасење!

ЛИТЕРАТУРА:

1. Ж. М. С. Славински: Психонаути унутрашњих светова, Београд.
2. Б. Тодоровић, Научне основе хомеопатије, Нови Сад, 2005.
3. Stephen Barret, M. D: Homeopathy: The Ultimate Fake, са сајта <http://www.quackwatch.com>
4. Peter Morrell: The Secretive Hahnemann And the Esoteric Roots of Homeopathy

5. Хомеопатија, чланак са <http://sh.wikipedia.org/wiki/homeo>
6. Jan Willem Neichnys: A total disaster for homeopathy / The Donner report, са сајта http://www.kwak-zalverij.nl/1050/A_total_disaster_for
7. Homeopathy not a cure, says WHO, са <http://news.bbc.co.uk/2/hi/health/8211925>

Окултна психологија

Демон и психолог (опет о Јунгу)

ЗАШТО СЕ ТОЛИКО враћам Јунгу? Разлози су, као и много пута у нечијем раду, лични. У младости, пре него што сам пришао Цркви, гутао сам Јунга, и он ми је био главна потврда мог занимања за окултизам. Још увек чувам белешке настале уз читање „Психологије и алхемије” и „Парацелзуса као духовне појаве”. Кад сам пришао Цркви, схватио сам колико је Јунгов гностицизам, маскиран у психологију, опасан. И Хесе ме је, у пубертету, бацао у занос: поистовећивао сам се са ничеанско демијанским живљењем „с оне стране добра и зла”. Поставши православни хришћанин, раскинуо сам сваку духовну везу са овом двојицом. Међутим, видео сам да неки и у Цркви Јунга сматрају зналцем који нам може помоћи да упознамо људску душу. И тако је настао оглед „Проповедник мртвима”, објављен у часопису „Теолошки погледи” (1-3/1990.) Часопис је уређивао блаженопочивши дивни владика будимски Данило, који је мој текст пажљиво пратио док је исти настајао, стављајући ми умесне примедбе и помажући да не скренем у баналност.

Јунгу се враћам, после 17 година. Број његових књига и књига о њему на србском језику већи је него икад. А моје

мишљење се није променило. И неће. И даље сматрам да је Јунг неогностик маскиран у психолога.

ЈОШ ПОНЕШТО О ЈУНГУ И ХЕСЕУ

Пишући предговор за књигу „О психологији К. Г. Јунга и прози Хермана Хесеа” (коју сам потписао са Михаилом Медведевим и Татјаном Калашњиковом), руски религиозни психолог и педагог др Вера Абраменкова забележила је следеће (превод с руског учинио је потписник ових редова): „Савремена цивилизација је прекорачила праг трећег миленијума и све очитује у њој се пројављује животна философија неопаганизма, са њеним поклонењем разним идолима, с њеним култом тела и физичког здравља, с њеним стремљењем ка оностраним знањима езотеријске премудрости. Изразити представници и идеолози неопаганизма били су оснивачи аналитичке психологије, швајцарски психотерапеут и културолог Карл Густав Јунг и близак му по духу, познати немачки писац, добитник Нобелове награде Херман Хесе.

Стваралаштво ове двојице видних фигура западноевропске културе нашло се у средишту пажње српског педагога и публицисте Владимира Димитријевића и руских истраживача Михаила Медведева и Татјане Калашњикове нимало случајно. Имена Јунга и Хесеа сада као барјак у рукама држе апологети неопаганизма, користећи се научним и уметничким ауторитетом класика XX века ради транслације НОВОГ МОРАЛА покрета „Њу Ејџ”, чију убиствену, али праведну, карактеристику у свом огледу даје В. Димитријевић.

Имена К. Јунга и Х. Хесеа добро су позната и руским интелектуалцима. Огромни за наше време тиражи

Јунгових књига сведоче о повећаном занимању за његова истраживања, за његову личност и поглед на свет, које одговара потребама савремене секуларизоване (посветоњачене) свести. Мислећа омладина, која тражи своју животну философију, и данас опијено чита Хесеа, посебно његовог „Степског вука”, „прекрасну” проповед крајњег индивидуализма и мистичког окултизма, помешаних са далекоисточним религијама. За елитне престоничке колеце и лицеје Хесе је једна од основних идеолошких фигура; његове књиге се укључују у списак обавезне литературе.

Сличност погледа Јунга и Хесеа условљена је још и тиме што су обојица исповедали философију ХЕРМЕТИЗМА. Појавивши се још у доба јелинизма, овај религиозно-философски правац доживео је своју ренесансу двадесетих и тридесетих година XX stoleћа: почев од поезије, са преувеличаним иреалним симболизмом и уроњеношћу у бездане дубине човековог субјективног света, а затим и у философским погледима савременика. Херметизам, тај срцу савременог антихришћанства тако драги „философски плурализам”, који је преузео јелинску философију и индуистички поглед на свет (са његових „33 милиона богова”), халдејску астрологију, персијску магију и египатску алхемију, чврсто је утемељен на окултном симболизму и крајњем индивидуализму.

У огледу Владимира Димитријевића читалац неће наћи скрупулозну анализу философских погледа херметизма, али ће зато наћи свеж поглед на сам феномен препорода занимања за исти на граници два миленијума. Аутор разматра проблем погудности философије херметизма као једне од идеолошких основа савременог неопаганизма преко његова два скоро најизразитија представника – Јунга и Хесеа – кроз призму православног учења у духу и истини. У раду

Михаила Медведева и Татјане Калашњикове подробно су размотрене концептуалне основе и методе реализације Јунгове аналитичке психологије, при чему је убедљиво доказан њихов доследно антихришћански карактер.

Укратко прокоментаришимо стваралаштво и поглед на свет ових савремених „господара умова”.

КАРА ГУСТАВ ЈУНГ (1875-1961) – познати је швајцарски психолог и психотерапеут, оснивач школе аналитичке психологије – једног од праваца тзв. „дубинске психологије”, која је у средиште човековог понашања ставила његове ирационалне несвесне побуде, навике и мотиве. Понудио је сопствену типологију карактера, засновану на критеријумима окренутости субјекта према спољашњем (екстравертност) или унутрашњем (интровертност) свету. Понудивши низ методолошких идеја, утицао је на правац развоја експерименталне психологије и психотерапије. Његов вербално – асоцијативни тест покренуо је развој многих методичких примена у психијатрији, психологији, правној, медицинској и другим областима. Основни садржај човековог психичког живота Јунг је видео у процесу индивидуације – стремљењу личности ка пуном остварењу сопствених могућности. Сматрао је да његова аналитичка психологија треба да буде схваћена као „духовно учење” – „пут ослобађања људи”.

ХЕРМАН ХЕСЕ (1877–1962) је сасвим усвојио дух нове религије свог учитеља и лекара. Главни јунак Хесеових „раних радова” је „природни човек”, који пориче монотеизам у свим његовим формама и који води неравноправну борбу са савременим буржоаским друштвом. Лична животна трагедија и душевна болест довели су Хесеа на Јунгову клинику, и тај сусрет је одредио смер његовог потоњег стваралаштва као призив омладини послератне „изгубљене

генерације” да преобликује друштво у светлости неопанганских духовних начела. У свом главном интелектуално-философском роману „Игра стакленим перлама” (за који је 1946. добио Нобелову награду) Хесе реализује пројекат „новог човека у новом друштву” – у суштини, својеврсној алхемичарској реторти коју је описао Јунг.

АРХЕТИП

Један од централних појмова које је Јунг разрадио је појам АРХЕТИПА, мада се швајцарском психологу не може признати апсолутно ауторство кад је тај појам у питању, зато што су покушај увођења термина, који је предложио још Платон, и испуњавања истог садржајем преузимали угледни мислиоци прошлости, попут Лајбница, Спинозе, Диркема, итд. (У руској философији, независно од Јунга, појмом „архетип” оперисао је отац Павле Флоренски у својој књизи „Стуб и тврђава истине”, одређујући архетип као „схему људског духа”, која је способна да пресаздаје душевне покрете).

Архетип је – несвесна структура, која уобличава представе; она је садржај колективног несвесног, урођених психичких структура, које леже у основи општељудске симболике, снова, митова и веровања. Број архетипова је ограничен и предаје се на генетичком нивоу, задајући општу структуру личности, њену стваралачку активност. Према Јунгу, архетип се даје приликом рођења (КО ГА ДАЈЕ? – на то питање Јунг није одговорио), он нема никакве везе с појмовима добра и зла, него је само могућност једнога или другог. У исто време, по Јунгу, архетипови су тамне слике, које се, на пример, јављају у сновима; они се доживљавају као нешто

страшно и туђе, али и као оно што неизмерно превазилази човека, нешто свештено. За разлику од Фројда, „неспособног да схвати религиозне доживљаје”. Јунг се, по својим речима, позитивно односио према свим религијама. Па ипак, он вери супротставља ЗНАЊЕ: „савремена свест, – пише он – са одбојношћу одбацује веру, а самим тим и религије на њој засноване. Она их признаје само у оној мери у којој њихов спознајни садржај споља поклапа са доживљеним феноменима задњег плана душе. Она хоће да ЗНА, то јест да има непосредно искуство” (К. Г. Јунг: *Проблем душе нашеї доба*, Москва, 1994, стр. 30). Јунг покретачке силе у човеку види у искуству претходних поколења културе – у колективном несвесном, запечаћеном у архетиповима, као не примећујући да древни архетип зла може да разбуди чудовишта не само ван човека, него и у човеку.

Већ после Јунга појам архетипа добио је своју даљу разраду у културологији, етнографији, историји уметности и другим наукама. Културни архетипи су – базне јединице које обликују константне моделе човековог духовног живота или живота целог народа. У руској традицији се, на пример, МОЖЕ говорити о етнокултурном архетипу СКРИВЕНЕ СВЕТОСТИ, који се пројављује кроз ликове попут невидимог града Китежа и Софије Премудрости Божје, ваплоћене у фолкорним ликовима попут Василисе Премудре, итд. (Топоров В. Н. *Светлост и светл у руској духовној култури*, томови 1-2, Москва 1995.) Архетип СОЦИОГЕНЕТСКЕ ИНВАРИЈАНТЕ може да се јави и у графичкој форми – визуелним представама, графичким социотиповима и стереотиповима који добијају своје ваплоћење у ликовним уметностима, дечјим цртежима, итд. (О томе В. В. Абраменкова: *Социјална психологија дејинствва: развој дечјих односа у дечјој субкултури*, Москва – Вороњез 2000.)

Концепцију колективног несвесног посредством анализе митова, снова, фантазија Јунг је ширио на све већи круг појава и она је постепено добила црте религиозно-философског учења, заснованог на окултизму, магији, алхемији, астрологији. Јунг зна како живети, куда ићи и шта треба да чини сваки човек; то он и остварује у својој психотерапеутској пракси. Његови пацијенти и саговорници били су познати физичари Ајнштајн и Бор, философ и историчар Тојнби, писци Моравија, Џојс, Хесе и многи други.

Сада, када Запад одлучно напушта хришћанство, његова потрага за заштитним симболима, смислом и ритуалима у религијама Далеког Истока, неограниченим за европску свест, може да створи духовну катастрофу. Позајмљујући пажљиво разрађене системе идеја, многобројне праксе медитације и друге духовне технике, свест отпала од хришћанства само умножава своје противуречности. *Далекоисточна учења у западној варијанти добијају или црпе примитивне религиозности или носећају исихистичке које постоје у природу тамне духовности у свести.* Све је то неподносиво за људску душу која је изгубила благодатни покров: последица тога је пораст губитка смисла живота, пораст броја психичких оболења, самоубиства. Шта или тачније ко стоји у средишту Јунговог учења? Лик Савршеног човека и Савршеног Бога – Исуса Христа Јунг је одбацио одмах и неповратно. Бесмртну личност живог Бога он ставља у исти ред са „боговима” савремене секуларизоване свести – Будом, Конфучијем, Сократом, не збуњујући се тиме што нико од њих није принео себе на купитељску жртву за људе. Над свима и свиме, по мишљењу Јунга и Хесеа, стоји онај који управља КОСМОСОМ – пали анђео, вечни богоборац Луцифер.

„Дубинска психологија” Јунга и Хесеа (као и Фројда, Адлера и других) за човека је значила губитак Неба, духовне вертикале са вектором окренутим увис; дубинска психологија чији је вектор окренут унутра коначно је довела Јунга до отворене проповеди зла: „Скоро са олакшањем уздахнемо кад на дну своје душе пронађемо зло...” („Проблеми душе...”, с. 302). Фројдова „бездуховна психологија”, о којој је касније с нескривеним гневом говорио Јунг, на дневну светлост је изнела прљавштину и зло мрачног „задњег плана душе”, тамо скривене отпатке и ђубре, што је неочекивано довело до противприродног уживања у тој прљавштини. Оптужбе које је Јунг упутио свом учитељу Фројду само су на први поглед нешто позитивно у потрази за духовним садржајем у психологији. Поричући пансексуализам и бездуховност Фројда (врло утемељено и засновано), Јунг уместо тога предлаже ДЕМОНСКУ ДУХОВНОСТ спиритизма, астрологије, парапсихологије, алхемије.

Алтернатива ДУБИНСКЕ ПСИХОЛОГИЈЕ, по Владимиру Димитријевићу, јесте висинска психологија Виктора Франка (појам „висинске психологије” увео је у првој половини XX века познати совјетски психолог Виготски.)

ВИКТОР ФРАНКА (1905–1997)

Аустријски психијатар и психотерапеут, оснивач логотерапије, према којој је основна покретачка сила људског понашања стремљење да се нађе и својим поступцима оствари СМИСАО ЖИВОТА – универзалне вредности постојања. Највиши смисао јесте духовни смисао, који се налази изван човека и који човек одређује као лажан или као

истинит путем савести. Слобода човекове воље нераскидиво је повезана са његовом одговорношћу за остварење смисла живота, са одговорношћу, која је неопходна чак и у најтрагичнијим ситуацијама.

Теорија логотерапије коју је створио Франкл представља систем философских, психолошких и медицинских погледа на саму бит човека, на механизме развоја личности ка норми или ка патологији, као и начине кориговања аномалија у развоју, које је он успешно и остваривао, помажући људима да пронађу смисао свог постојања (види: В. Франкл: *Човек у трагању за смислом*, Москва 1990). Висинска психологија Виктора Франкла је суштински супротна дубинској психологији целокупног неофројдизма и јунгијанства. Вектор Франклове духовне вертикале окренут је увис, ка врховима личносног развоја (вредностима стваралаштва, љубави, другим људима, итд.), а не ка човековој унутрашњости, ка његовом тамном несвесном. То није случајно. Виктор Франкл, за кога Десет заповести нису биле празан звук, да би испунио једну од њих („Поштуј оца свога и мајку своју”) одбио је да емигрира у САД, остао је са својим родитељима у окупираном Бечу и тиме свесно учинио морални избор, осуђујући себе на надљудска страдања у нацистичком концлагеру. Искуство страдања тих страшних година дозволило је не само Франклу да пронађе смисао свог живота, него и да другима укаже на пут ка остварењу истог. „Кад у себи гушимо анђела, он се претвара у ђавола”. Подвлачио је да је борба за добро у човеку тешка, али је неопходна и самом човеку и свету. (Морамо рећи да не знамо како је текла духовна еволуција самог угледног научника Франкла, да ли га је његова вертикала довела до спасоносног сусрета са Господом Исусом Христом.)

Истраживање које се нуди читалачкој пажњи не претендује на пуну и систематску анализу стваралаштва и погледа на свет Јунга и Хесеа и његовог утицаја на развој науке, али сама чињеница да су се та истраживања појавила сведочи о томе да је настао час да се још једном постави питање о етичким основама науке, а посебно психологије и психотерапије и утицаја њихове духовне бити на обликовање свести савременог човека.

Анкета која је пре неколико година спроведена међу угледним научницима о будућности науке, показала је да већина знаменитих сматра да ће се у XXI веку у средишту пажње наћи наука о човеку, а пре свега психологија. Већ сада је јасно да се те прогнозе збивају и да је занимање за унутрашњи човеков живот и субјективна преживљавања његове душе све већи. (У последњих десет година број психолога у Русији увећао се за неколико пута. Уз то, постоји безброј недипломираних психолога „самоука”. Августа 1999, на заседању организационог комитета Сверуског конгреса о паранормалним појавама одржаног у Државној думи било је речи о томе да у Русији делује више од милион и по екстрасенса и врачева, који месечно „обрађују” и по десет милиона људи, одраслих и деце. Вера у способност „исцелитеља” у народу је велика и заснована на обновљеном паганизму. Та окултна демонска сила представља велику опасност и за личност и за државу.)

Све ове околности стављају велику одговорност на психологију као науку и као праксу деловања на човекову свест, као и на психологе који, вољно или не вољно, у томе учествују. Да ли је психологија СПРЕМНА да на себе преузме бремене тегоба људског страдања, да одговори на питање

о суштини постојања и тајним покретима душе? Да ли она тај терет може да носи? Како остати професионалац, како не оштетити своју душу изучавајући научне радове са очитим елементима „демонске духовности” или погружавањем у психолошку „преласт” литературе? Како правилно осмислити речи Светог писма: „Каква је корист човеку ако читав свет задобије, а душу своју упропасти?” (Мт. 16, 26).

Савременик Фројда, Јунга и Хесеа, велики православни подвижник и светац XX века, *йрейодобни Силуан Ајџонски, чврсто је веровао да ће човек који живи духовно, а бави се науком, у њој имати више успеха него неверујући научник јер „живи на Вишем и достојнијем йлану йпостојања, него онај коме йрийада научни животи као сфера йукої лоїичкої мишљења”* (Старац Силуан: *Животи и йоуке*, Москва – Минск, 1991, с. 65). За неког је то тачка гледишта која се може усвојити скупа с другим тачкама, чиме је пројављује толеранција (то јест безосећајна трпељивост) како у питањима вере, тако и у научним погледима. Тако нас учи наше варијативно образовање. Па ипак, та толеранција, која је допустива у науци, недопустива је по питањима Истине, јер је, како је уочио Владимир Соловјев, „Истина нетолерантна”. Компромис у областима истине никад није донео добар плод.

Може се рећи да последњих година психологија у Русији настоји да опет нађе изгубљену душу, о чему сведоче радови Б. С. Братусја, Ф. Е. Васиљука и других (на пример, *Начела хришћанске йсихолоїије*, под редакцијом Б. С. Братусја, Москва 1995). Како правилно уочава Братусј, „на грчком је „грех” – промашај, непогодак, непостизање циља. У широком (крајњем) смислу то је деловање које није устремљено, усмерено ка Христу, које се на исходу показује као (често, наравно, веома удаљеном, али одмах уочљивом)

промашај, размимоилажење са смислом, замишљу и задовољавање лажним, пролазним, празним циљевима. И наука са свим корпусом чињеница до којих је дошла, са громогласним достигнућима, успешним начинима и методама може такође да се испостави као промашај, размимоилажење, стремљење лажном циљу” (Б. Братусј: *Лик човека у хуманистарној, моралној и хришћанској психологији, Психологија с људским лицем/ Хуманистичке перспективе у њосјовјетској психологији*, Москва 1997.)

У психологији, а то значи и код психолога, постоји опасност од „стремљења ка лажним циљевима”, због чега се плаћа губитком животних оријентација, страдањем како појединих личности, тако и великих социјалних група. На пример, деце.

Зар ми нисмо одговорни за невиђени „паклени посао” на развраћању наше деце које спроводе дипломирани психолози за „планирање породице”, за валеологију и сатанску „духовну психологију”? Зар са нашим ћутљивим пристанком земљу нису преплавиле чудовишне игре и игрице, које деци доносе порицање вредности љубави, доброте, заједничког радовања, састрадавања ближњем, то јест – агресију, неурозе, криминал, самоубиства (В. В. Абраменкова: *Заједничка радосј и састрадање у децјој слици свјета*, Москва 1999; *Игре и игрице наше деце: забавна или иројасј?*, Москва 1999). Зар с нашим знањем није Иван Гавриленко, вођа сатанистичке секте „Јунивер” (који тражи да га зову „његова екселенција Жан Гавер”), водио на телевизији емисију „Лаку ноћ, децо”?

Психологија често ради „оно што не треба”, служећи интересима тоталитарних секти, финансијске олигархије, беспринципијелних политичара, иза којих стоји кнез овога света. А он увек делује преко „инжењера људских душа”

– писаца, психолога, психотерапеута. Они, буквално као осећајне антене, усмерене ка откривању тананих душевних покрета, мисли, преживљавања, мењају човекову вољу и сеју разарање у умовима и душама. Човек за чију је успешну професионалну делатност предуслов оријентација на духовни свет другог човека – малог и великог – не може а да себи не поставља питање (био он учитељ, педагог, психолог, социјални радник) – какав је лични циљ моје делатности, ко је ИДЕАЛНИ ОБРАЗ (ЛИК) који стоји иза речи „образовање”? Хтели ми то или не хтели, делатност сваког од нас одређује се управо тим критериумом. Каква је то фигура, модел, образ? Ако су то пагански идоли сујете, богаћења, егоизма, неминовно ћемо кренути путем патолошког развоја личности, ка смрти душе. Ако је у средишту нашег живота и делатности Христос, кадри смо да нађемо погодне услове за развој сопствене личности и да другима помогнемо да нађу пут ка љубави.

Хришћанство захтева духовне напоре („Царство Божије се с напором осваја”) – демони неопаганизма се сами јављају. Избор је на човеку. *У њавославном схваћању духовно делање сасстоји се од активної учешћа у добрим делима*, а то значи активно у себи учвршћивати способност да се разликује добро од зла, као и од онога што није корисно за сопствени духовни развој и добровољно се од тога склањати, по речи апостола Павла: „Све ми је корисно, али све не изграђује; све ми је дозвољено, али нећу да нешто завлада мноме” (1. Кор. 6,12).

Могућност овладавања професионалним знањима без штете по душу која се користе плодовима истих открива нам највећи мудрац, светац XIV века Григорије Палама. *Он учи да су наука и философија које не славе Боја сличне отрову који се цеди из змијских тела*: људима, способнима

за суптилно разликовање добра од зла, уз вешто коришћење, ова знања могу да користе. *У чему је уметност ипри-ипремање „лековитої оїрова”? У шоме шио у знању „сио-иашње мудросїи” ирво ипреба „убиїи змију”, шо јестї унишїиїи и нагменосї која од ње долази* („философска преузнесеност није сродна смирењу”). Затим „као крајње и апсолутно зло треба одбацити главу и реп змије”, то јесте лажне представе о Богу, уму и праосновама света, као и на-опаке представе о стварању тог истог света. На крају, кори-стећи испитујућу и созерцатељну способност душе, и расу-ђивањима о природи треба раздвојити истинске и лажне представе. Али чак и кад се тако користи, знање „спољне мудрости”, и како није штетно, не постаје Божји и духов-ни дар (Свети Григорије Палама: *Тријаде у зашїиїиу све-шїеноїихујућих*, Москва 1996.) Остваривши такво духов-но делање, можемо се на први начин приближити спајању вере и знања, православља и науке, нарочито зато што бли-ставе примере таквог споја имамо у најбољим представни-цима отаџбинске научне школе. Проблеми људског духа, васпитања личности, слике човековог света и света наро-да руска религиозно-философска традиција осмислила је преко дела читаве плејаде знаменитих философа, психоло-га и теолога – В. Зјенковског, В. Несмјелова, К. Леонтјева, С. Франка, итд. који су професионализам спојили са ви-соком православном духовношћу. *Ко од нас добро иознаје имена ових научника, чије дубоко наслеђе може да обдоїаїи ум и оїлемени душу?* Оно још чека да га освојимо и у кон-тексту развоја психологије, и у контексту решавања духов-них проблема савременог човека.

Треба се надати да ће чињеница појављивања књи-ге, која садржи оглед србског публицисте и педаго-га В. Димитријевића и истраживање руских аутора

М. Медведева, Т. Калашњикове постати почетак супротстављања нарастајућем налету „демонске духовности”, и неопходности новог осмишљавања и можда реинтерпретације класичног наслеђа науке у светлости хришћанства. Полемички патос огледа и дубока аргументација истраживања дело понуђено читаоцу чине веома погодним за превредновања и ново осмишљавање сопствене позиције, и то код сваког научника и практичара: где сам ја?, с ким сам ја? какве вредности исповедам да не бих живео у лажи? Зато:

Кад једном слажеш, увек ћеш варати,
и, издавши истину, мораћеш да ћутиш.
Пишите у блокче, на чист лист, да не заборавите –
никако нећете моћи да скинете печат зла.
Кад једном прогледате, од напора се не кријте.
Отишавши од истине, огрезнућете у лажи.
Пишите у блокче, на чист лист, да не заборавите –
да не бисте сметали другима, као кукољ у жити.
(Е. Потехина: *Имам душу, ѿлаву од суза*)

Психолозима, који себе доживљавају као део православне традиције, као и онима, који због многих разлога нису нашли онога Који је „пут, истина и живот”, упућена је ове невелика књига.

Тако је писала Вера Абраменкова.

Потписник ових редова је своју књигу „У тамници херметичког круга / Православље о Хесеу и Јунгу” објавио, сад већ давне, 1994. у издању Православне мисионарске школе при храму Св. Александра Невског у Београду. Под насловом „Обожјење није индивидуација” (уз превод

текста Медведева и Калашњикове) она се појавила 2001, у издању „Белог анђела” из Шапца.

Хесеу сам се, и онда и сада, посветио мање него Јунгу, мада је Хесе, својим романима, био утицајан као и Јунг, ако не и утицајнији. Хесеов „Демијан”, „Сидарта” и „Степски вук” биле су књиге читавих поколења на Западу и Истоку; „Игра стаклених перли”, као химна тајним друштвима на заласку, такође је утицала на многе. Али, Хесе је био уметник, док се Јунг угнездио у области „науке”, која више од два века људима доноси смртоносне идеје и идеологије. Јунг је, као „научник”, био утицајнији. По Мигуелу Серану, Хесе је нудио западном човеку да прихвати Абраксаса, бога који је и добар и зао у истим мах у коме се може наћи и свет светлости и свет сенки. У време кад се срео са Сераном, Хесе је, попут Јунга, веровао да Ји Ђинг може да преобрази живот, а религију је заменио маштом. Говорио је Серану: „Ако можете да живите у машти, онда вам није потребна религија, јер помоћу маште можете да разумете да се човек отелотворује у универзуму. Поново бих рекао да није важно да се зна да ли постоји нешто изван овог живота. Важно је учинити оно право, а ако се у томе успе, онда ће и све друго бити у реду. *Универзум*, или *природа*, за мене је оно што је Бог за друге. Погрешно је мислити да је ПРИРОДА непријатељ човеку, нешто што он треба да са влада. Природу штавише треба да сматрамо мајком и да јој се мирно предамо. Ако тако поступимо, осетићемо како се враћамо *универзуму*, као што је случај са другим стварима, или животињама и биљкама. Ми смо само сићушни делови ЦЕЛИНЕ. Апсурдно је дунити се, морамо се препустити тој великој струји”. Хесе чак сматра да је идеја персоналности на Западу можда извор неких болести, па и проклетства Западнака. За њега је смрт улазак у колективно

несвесно, губљење себе зарад стицања ЧИСТОГ ОБЛИКА... О својој блискости са Јунгом каже да су се они сигурно познавали у некој од претходних инкарнација.

И за Хесеа и за Јунга заједничко је осећање ПОРОВОЉЕНОСТИ: Хесе је говорио да смо робови ЦЕЛИНЕ, а Јунг је веровао да је роб неког судбинског демона.

АНИЈЕЛА ЈАФЕ О ЈУНГУ

По сведочењу Јунгове ученице, Анијеле Јафе („Из живота и дела К. Г. Јунга”, СПИА „Атос”, Београд, 1998), његова мајка Емилија Прајсверк, водила је дневник виђења духова, а деда, Самуел Прајсверк, поглавар протестантских пастора у Базелу, водио је спиритистичке разговоре са својом покојном женом. Друга Самуелова жена, Аугуста, такође је виђала духове. Један Јунгов пријатељ сећао се како је Јунг у младости обављао огледе са окултним; редовно је то радио 1899 и 1900. Медијум је била његова 15-годишња рођака. У својој докторској дисертацији („О психологији и патологији тзв. окултних појава”) тврдио је да друга „личност”, која говори из медијума, није ништа до персонификација „несвесних делова душе”. Касније је, у огледу „Психолошке основе веровања у духове”, тврдио да су духови „екстериоризовани ефекти несвесних комплекса”.

Касни је променио мишљење, тврдећи да постоји „парапсихичка стварност”. Године 1920, у Енглеској, Јунг је имао сусрет са духом: чуо је куцкање и шуштање, осећао „злокобне” мирисе. Гушио се и кочио, да би на крају, поред себе, видео пола женске главе. На основу свих искустава, записао је, 1960. године, да, ако психа има телепатске моћи, она, бар делимично, постоји ван простора и времена.

Бавећи се окултизмом, Јунг је дошао и до појма „акаузалног синхронизитета” (подударање у времену два или више узрочно неповезаних догађаја који имају исто или слично значење).

Синхронизитет је везан за предсказања, пророчке снови, инспирацију, телепатију, гатање помоћу Ји Ђинга, кафе, пасуља, тарота. Јунг је био нарочити поклоник кинеске гатарске књиге Ји Ђинг. Говорио је: „Као део природе, она чека да буде откривена. Она не нуди ни чињенице, ни моћ, али за љубитеље самосазнања и мудрости – ако такви постоје, она је изгледа права књига”. Када је био замољен да напише предговор за енглеско издање Ји Ђинга, два пута је гатао помоћу књиге – да ли да пише предговор, и да ли га је написао добро. Затим је анализирао добијене одговоре – и та анализа је, у ствари предговор. Такође, Јунг је ценио астрологију. Анијела Јафе то овако правда: „Одређено временско својство специфично за тренутак човековог рођења везују и за његов карактер, а можда и за његову судбину”. У писму из 1960, Јунг вели: „На неки начин, како су гностици замишљали, ми смо себе покупили из космоса” (А, по Св. Оцима, човек је, пре свега, микротеос, мали Бог у блату, како је говорио отац Јустин; што рече Св. Григорије Нисијски, микрокосмичне су и жабе и мишеви, а не само човек.)

Читаво дело Јунгово, „Аион”, тумачење је хришћанства из астролошке перспективе (живимо у доба после епохе Рибе, и класично Хришћанство се клони свом крају.) Јунг је веровао у могућности магије. Анијела Јафе сматра да је он мислио како се „истинска магија” коју упражњавају врачеве и шамани „заснива на научно још необјашњивој способности да се винемо до крајње емоције једним актом воље, стварајући тиме нужне услове за синхронистичке

догађаје”. Још док је био Фројдов ђак, приликом посете свом учитељу у Бечу, у току разговора, дошло је до праска на полици за књиге. Јунг је понудио неку врсту окултног тумачења догађаја, што је Фројд прогласио бесмислицом. Јунг је најавио нови прасак. То се десило, и Фројд је био запањен.

Између 1916. и 1926. Јунг се бавио изучавањем гностицизма, да би прешао на алхемију, и да би се, на крају, све то улило у психологију несвесног. За Јунга је алхемија била „пројектована психологија колективног несвесног”; то јест, како каже Анијела Јафе, „алхемичари су у свом симболизму изражавали псеудохемијским језиком ступњеве и слике унутарњег процеса трансформације”. За алхемичаре, материја одувек сапостоји са Богом и у њој се крије „божански дух” који треба ослободити. Њихова идеја о *unus mundus*, идеја пантеистичког свејединства, веома се допала Јунгу. Такође, он се одушевљавао идејама луријанске кабале: човек треба да „помогне Богу” поправљајући штету насталу приликом стварања (разбијања посуда са првобитном светлошћу.)

Пошто је био обузет окултним осећањима и размишљањима, Јунг је веровао у „оживљеност” предмета. Кад нешто нестане, он је говорио да је то „ОДМАГИЈАЛО”, а у писму из 1957, тврдио је да су ствари „по природи друштвене и праве нам дивно друштво у часовима и данима усамљености”. Анимизам у XX веку!

На његову идеју о Богу веома је утицао сан из детињства: угледао је златни трон, на коме седи нешто дивовско, без косе, налик на стабло, са само једним оком. То нешто је сишао с трона и пузало ка њему. Пробудио се, у ужасу, претходно чувши глас мајке: „Да, гледај га, он једе људе”. Треба напоменути да је то нешто било окружено

светлошћу. Анијела Јафе овако објашњава сан: „Моћ, узвишеност и божанско пребивају у том фалусном демону чије само *tremendum* виђење паралише дете од ужаса. Али ова сновна представа има и потпуно другачију, веома позитивну страну: облик демона, као и светлост која из њега исијава, и око које нетремице зури нагоре карактеришу га као жив, стваралачки и проматрајући дух који обитава у мрачној повучености психе”. Јунг је свој сан доживео као иницијацију у царство мрака, сусрет са „подземним богом кога не треба именовати”, супарником „светлог лика Господа Исуса”. Очито је да је ово праискуство довело до онога што Јафе именује Јунговом склоношћу да „у област божанског уздигне женску, тамну, земаљску страну коју је налазио у несвесном модерног човека”. У својој „Црвеној књизи” („Сећања, снови, размишљања”), Јунг говори о сусрету са духом дубина. Све ово Анијела Јафе сматра модерном гнозом: „Јунг је интегрисао то примордијално искуство, које би се могло описати и као мистичко искуство или гносис, у мисао свог времена кроз свој научни рад. У том интелектуалном потхвату дух дубина слио се са духом времена и у том јединству наизглед непомирљивих супротности унутарњег и спољашњег света, свесног или несвесног, лежи Јунгово исцелење”.

Швајцарски психолог се осећао неслободним, и често говорио о својим „демонима” (у античком смислу „дајмониона”, духа – водича): „Као што сам једном сањао, моја воља за животом је ужарени демон, због које ми је понекад свест о мојој смртности врашки тешка”; „Имао сам много муке да се сложим са својим идејама. У мени је постојао демон и на крају се потврдило да је његово присуство одлучујуће. Он је мене савладао... Морао сам да се покорим унутарњем закону који ми је наметнут и није ми остављао

слободу избора... Стваралачка личност има мало власти над сопственим животом. Она није слободна. Она је заточена и њоме управља њен демон... Тај недостатак слободе је био моја велика туга”.

Када је писао своју гностичку хулу на Бога, „Одговор на Јова”, Јунг је у писму из 1951. забележио: „Ако постоји нешто попут духа који вас шчепа за гушу – тако је настала ова књига”. У писму једном енглеском пастору 1954, о својој визији Бога у „Књизи о Јову” Јунг вели да је реч „груд” сувише слаба да Га опише. Бог је „суров”, „свируп”, „крвав”, „ђаволски”, „демонски”. И додаје: „То што нисам отворено богохулио дугујем својој питомости и учтивој страшљивости. А на сваком кораку сам осећао да ме кочи непосредно визија Бога о којој боље ништа да не кажем”. За крај, речи Анијеле Јафе: „Тама је остала преовладавајући чинилац у Јунговом делу до краја његовог живота; она је одредила и његов став према тој неизрецивој трансцендентној сили коју зовемо Бог”.

АУТОМАТСКО ПИСАЊЕ, „ПРОПОВЕДИ МРТВИМА”, СЕРАНО И ЈУНГ

Људи лишени хришћанског, подвижничког погледа на свет, радознали и жељни нових искустава која нису доступна „обичним смртницима”, на разне начине су покушавали да прошире границе свести и уђу у простор истинског надахнућа. Један од тих начина је и тзв. „аутоматско писање”, веома популарно у XX веку.

Аутоматско писање је исписивање текста без утицаја свести, или, боље рећи, под утицајем „несвесног”. Несвесно је веома неодређен и магловит појам, па би се

слободно могло рећи да он, сам по себи, не значи ништа. Жеља да човек напусти своје „ја” и споји се са „космосом”, жеља да „космичке силе” кроз њега проговоре не потиче из „несвесног”, него из гордости микрокосмоса који би хтео да постане макрокосмос, да своју душу и тело учини „божанским” чинећи их саставним деловима васионе и поистовећујући се са васионом.

Када су уметници остајали без истинског надахнућа, они су се окретали вештачком заносу, трансу изазваном на силу, спиритизму, магији, окултизму... Недостатак истинског живота надокнађиван је привидом виталности у разним огледима чији је циљ био „мистичко искуство” по сваку цену. Један од првих новијих експериментата са аутоматским писањем припадао је француском писцу Виктору Игоу, који је до истог дошао путем спиритизма. Иго, од младости славан, доживео је трагедију сазнавши да га жена vara са критичарем Сен Бевом, а затим – изгубивши вољену ћерку Леополдину. Разочаран, почео је да води развратан живот. Кад је на власт дошао његов политички непријатељ, Наполеон III, Иго се, после дугих лутања, настанио на британском острву Џерзи и тад је почео да се бави призивањем духова. На првој сеанси он му се јавља „душа ћерке Леополдине”. Његов син Шарл постаје медиј кроз кога духови говоре, и Иго се тим разговорима опија, до бесвести. Посећују га „Данте”, „Ванземалац с Јупитера”, „Марса”; духови хвале злочинца Робеспјера. Долази „Наполеон”. Одговори духова на Игоова питања су двосмислени, неодређени, неповезани: дух „сенке гроба” на питање јесу ли душе мртвих над њим, одговара да су – под њим. Иго верује да му се јавио и Шекспир... После је, по диктату духова, сатаниста Алистер Кроули написао „Књигу закона” („Чини оно

што хоћеш и нека ти то буде једини закон”), а песник Јејтс своју књигу „Визија” (духови су рекли да му доносе „готове метафоре за поезију”.) Психоанализа, својим „слободним асоцијацијама”, отвара пут надреалистима, који се препуштају „мистици у дивљем стању”, трагајући за смислом несвесних стихија...

Јунг је, у младости, био склон спиритизму; после раскида с Фројдом, јавили су му се духови „мртвих из Јерусалима”, којима је Јунг држао „седам проповеди”. Реч је о аутоматском тексту, насталом по диктату демонских бића, у коме Јунг, под псеудонимом александријског гностика Василида, проглашава новог бога – Абраксаса, који је и добар и зао, то јест „с оне стране добра и зла”: Абраксас се појављује и код Хермана Хесеа, у „Демијану”.

Окултно осећање света потпуно је прожимало Јунга. То је уочио Мигуел Серано, и сам окултиста. По њему, Јунгов либидо је змијска кундалини енергија, а аналитичка психологија је пут иницијације. Циљ је: истерати из себе авети и сенке и створити ново осећање стварности и сопства. У разговорима је из Јунга зрачила љубазност помешана са сарказмом. Изгледао је као древни алхеми-чар који је био кадар да се претвори у вука. Европљани су, за њега, били варвари неспособни за Хришћанство у часу кад су га примили; Индија, напротив, има осећање за Целину, што изражавају и њени храмови. Треба спојити СВЕСНО и ПРИМИТИВНО, мислио је Јунг; то је пут синтезе за западњака.

Психолог је Серану причао о кундалини, огњеној змији, која обједињује горе и доле. Најважније од свега је следити своју природу. Затим иде казивање о једној Американки скандинавског порекла, коју је водио ста-зом индивидуације десет година. На крају, она је постигла

циљ и нацртала мистичну свадбу. Јунг сањалачки каже да га нико не разуме, осим песника. Достизање сопства, чега је симбол мистичка свадба, изнад је науке. Јоланда Јакоби је саопштила Серану да се Јунг нарочито плаши 1964, јер се тада излази из доба Рибе и улази у доба Водолије. Био је фасциниран појавом НЛО-а и „бића из космоса”. По Јунгу, то је значило најаву великих промена у човечанству. Мада, наравно, не треба јурити за НЛО-има, него силазити у несвесно, у коме живе „богови, демони и илузије”, који утичу на човека, а нису „људски”. Имају и висок степен аутономности. „Умре” германски бог Вотан, али остане вотанизам, и претвори се у бес нациста. Човек нема слободну вољу, јер њиме управљају архитипови; он треба да научи „да није гавзда у сопственој кући и да треба да пажљиво изучава другу страну свог психичког света, који је изгледа прави управљач његове судбине”. Апсолутних истина нема, а у сваком поколењу је мало просветљених. Када му је Серано саопштио да је консултовао Ји Ђинг, Јунг му каже да обавезно послуша – јер „та књига не греши”.

Објашњавајући зашто је у кули у Болингену изводио личне магијске обреде, Јунг је тврдио да тиме хоће да покаже хришћанима „шта је заиста Утешитељ, и шта је васкрсење”. А све је почело од аутоматског бележења „*Septem sermones ad mortuos*”.

ЈУНГОВО ПОИМАЊЕ БОГА И ГРЕХА

За Јунга, по Јоланди Јакоби, психологија не говори (ни не може!) о Божјем постојању. Она говори о архетипу Божје слике у човеку. У физици се можемо одрећи појма Бога, али се у психологији на тај појам мора рачунати, исто као и

са појмовима „афекта”, „нагона”, итд. Дакле, Бог је „слика у души”, а да ли заиста постоји – ко зна?

Јунг је Адамов грех тумачио као отпадање од првобитног јединства биљака, животиња, човека и Бога. Једење плода познања је за човека било добро – постао је СВЕСТАН, чиме је изгубио рај. Враћајући се првобитној целовитости, он треба да је том свешћу сретне (постојале су гностичке секте, попут офита, које су сматрале да је змија-сатана „просветлила” Адама и Еву, због чега су је обожавали. Попут новог офита Јунг каже: „Стицање свести било је највреднији плод дрвета сазнања, магично оружје које је донело победу над земљом и које ће му, надамо се, донети још већу победу над самим собом”). А Јоланда Јакоби додаје да је „првобитни грех” – „ИЗВОР СВЕГ ЉУДСКОГ ДУХОВНОГ РАЗВОЈА и гони нас напред ка још вишем развоју наше психе и нашег света, као и освешћењу нашег односа према Богу и његовом деловању у нашој души кроз симболе сопства”.

Док Св. Кипријан Картагински тврди: „Ко нема Цркву за Мајку, нема Бога за Оца”, а Св. Оци истичу да је Христос једини пут ка спасењу, Јоланда Јакоби нас поучава „јунгијанској мудрости”: „С психолошке тачке гледишта, човек може постати психички уравнотежен и напредовати ка психичкој целовитости био он муслиман или будиста, Јеврејин или Хришћанин. Одлучујућа ствар је да се свако определи за облик вере који одговара његовој природи, базиран искључиво на личном суду и осећању одговорности, који ће га надаље подржавати и пружати му унутарњу сигурност”. Дакле, Јунг каже: није важно има ли Бога и која је вера истинита – битни смо ми, такви какви смо, на путу ка оствареном Сопству. Битна је психичка равнотежа, без обзира на спасење. И зато, по ко зна који пут понављамо, обожење није индивидуација!

У својој студији „Тријумф терапеута/Употреба вере после Фројда”, Филип Риф говори о Јунговој потрази, њеним предусловима и резултатима. Риф указује на чињеницу да је Јунг себе доживљавао не толико као психолога, колико као духовног руковођу заблуделих, које треба иницирати у тајну живота: „У свом развоју, од снова и визија из детињства, до хипотеза старог доба, Јунг је трагао за приближавањем божански надахнутих порука и научног интелектуализма у оквиру религиозне психологије – оне форме вере за коју је сматрао да је најприменљивија за употребу у 20. веку. Хришћански мит више није деловао терапеутски. Јунг је своју каријеру, на њеном крају, сагледавао као успешну потрагу за психотерапеутским еквивалентом онога за шта је претпостављао да је имало највећи терапеутски ефекат кад су у питању хришћанске представе и установе. Његова потрага водила га је ка науци и ка путу испољавања у психологији идеја које су лежале неискоришћене у човеку, као постојани путеви човекове духовне историје. Јунгово истраживање одвело га је до откривања скривеног значења алхемије као претече савремене науке – која би, ако хоће – могла да има животну културну функцију – да оспоји религиозни живот, да поново сједини духовно и материјално. Јунг је своју сопствену науку посветио овој функцији, изазивајући приговор да је његова религиозна наука пука алхемија речи. Као што је Јунг добро знао, све врсте вере се у доба науке појављују помало преварне, ходећи боговима којих тамо нема.

Како је Јунг поимао свој живот, испада да је Бог неопходан нашем добу дошао управо њему; себе је сматрао више оним коме се истина открила него оним који је истину

открио. Утолико уколико је себе сматрао оруђем којим је исцељујућа сила продрла у нашу културу, Јунг је себе разумевао на уобичајени начин на који су сви пророци себе схватили, то јест да су они више изабраници исцељујуће силе него они који су ту силу изабрали. Јунг настојава на тој разлици у описима свих снова и виђења који дају првом делу његове аутобиографије такву запањујућу привлачност. Ипак, он је сачекао да постане недоступан скептичним рецензентима пре но што је објавио тајну свог живота: терет пророковања који му је био изазов од времена његовог најранијег упамћеног сна.

У том сну, који му се јавио негде између треће и четврте године, и који га је, како он сведочи, опседао читавог живота, безимени „подземни бог”, аспект божанског непрестано супротстављен „Господу Исусу”, представио се Јунгу. Ипак, ако овај подземни бог није могао да буде именован, то не значи да није имао описиво обличје. Оно што је ужаснуло дечачића у сну, а чега се старац сећао скоро седамдесет пет година касније, мора да је био „ритуални фалус”. Заиста, кроз читаву Јунгову аутобиографију, подразумева се, без упитности, да је старац појмио оно што је дечак заиста искусио. Јунг је нештедимице употребио сопствени живот да би илустровао сопствену теорију, доживљавајући самог себе као свој најбољи случај (то јест, најуспелије довршен) траженог савременог преношења оданости: са старе вере на нову психологију, што није чин непоштовања према било којој вери, него пут којим би све вере могле опет да буду употребљиве – и стога такође вредне.

Подземни богови, потиснути аспекти божанства (о којима су говорили и Лоренс и Рајх), јављали су се поново Јунгу током читаве младости, „кад год је неко превише наглашено говорио о Господу Исусу”. Заиста, после тог сна

– модела, који је заувек у његовој уобразиљи исправио једностраност хришћанског учења, „Господ Исус” никад није постао „довољно стваран” за Јунга. Нестварност Исусова била је „заstraшујуће откриће”. На крају крајева, Јунг је био син верујућег, званичног хришћанина. Ово виђење „ми је дато, и ако га нисам тражио”, као да је очево несвесно походило сина, да би тамо отпочело процес исправљања неравнотеже која је срушила његовог оца. Психолошке неравнотеже исправљају се спајањем. Тако је „Господ Исус” постао мрачан, идентичан с фалусом. У том посебном смислу Јунг је, како је сам тврдио, остао хришћанин. Али то је ново Хришћанство, које тешко да би могло да се поистове-ти са старим.

Логично је очекивати да Јунг свој живот тумачи јунгијанским појмовима. Његова исправка хришћанства се заснива онако како ју је он видео, на ономе што се њему открило као потискивана подстава: Бог на небу има свог „подземног двојника”. У том смислу, свакако, Јунгово учење је много више од исправљања неравнотеже у дубинама људске мотивације. Јунг се не бави простим враћањем хришћанина хришћанству, Јеврејина јудаизму, паганина паганству, као што је он тврдио. Важније је то да је чињењем потиснутих подземних осећања – свесним и прихватајивим, Јунг оправдао став да демонско и разорно имају своја права због снаге свог терапеутског потенцијала”.

Тако сматра Риф, али...

Али, за православног хришћанина свакако је неприхватљива била каква амбиваленција према свету демона. Демони немају никакву „исцељујућу силу”; против њих, који су клицоноше болести и смрти, треба се борити свим силама Господњим. Јунгова трагедија је била трагедија некога који је из хришћанства одступио у паганизам:

а паганизам, као фатализам, у човека и његову душу уноси страх пред, тобож свемоћним, силама подземља. „Подземни бог” (у ствари, ђаво), који је уплашио малог Јунга, храни се човековим страхом, и продубљује га, да би могао да влада.

ГНОСТИЦИЗМ

Јунг је, у разговору са Ричардом И. Евансом („Савременик” 1-2/1998), јасно рекао одакле је добио своју идеју архетипова, и ко се једини њоме бавио у древно доба: „Открио сам да то није чинио нико, сем оног особеног духовног покрета који је ишао с почецима хришћанства – гностицизма. Гностици су се бавили проблемом архетипова, те из њега развили нарочиту филозофију”. И заиста: Јунгово дело је неогностицизам. Али, шта је гностицизам и зашто је хришћанство тако одлучно против њега?

У децембру 1945. године један арапски сељак је у области Наг Хамади, код Цабал ал-Тарифа, нашао земљани ћуп висок скоро метар, и у њему 13 папируса у кожном покриву. Сељак се звао Мухамед ас-Саман, а списи су били „гностичка еванђеља”. Религиолог Жил Квиспел, јунговац из Холандије, дошао је до једног дела тих списа, и са запрепашћењем прочитао да су пред њим „тајне речи које је живи Исус изговорио, а његов близанац Јуда Тома записао”. То су били гностички манускрипти, попут „Јеванђеља по Томи”, „Јеванђеља по Филипу”, „Јеванђеља Истине”, „Јеванђеља Египћанима”, „Петрове” и „Павлове апокалипсе”, „Тајне књиге Јаковљеве”, „Апокрифа Јовановог”. Рукописи су били коптски преводи са грчког, и потицали су из V века после Христа. Списи, по Елејн Пејгелс, која се њима дуго

бавила, „обухватају тајна еванђеља, песме, квазифилософске описе постанка васионе, митове, магију и упутства за мистичку праксу”. Гностички манускрипти одушевљено су примљени у круговима нових аријанаца на Западу, који су једва чекали да још једном нападну „црквену верзију” Христове Личности. Ко су били гностици? Гностицизам је, по речима Владислава Шабанова, „спајање паганских веровања и идеја са хришћанским учењем и представља дрзак покушај да се хришћанство допуни вредностима паганске културе – источњачким митовима и грчком философијом”. Основне особине гностичарског погледа на свет су дуализам, демијургизам, докетизам и гностичка трихотомија.

Дуализам је преузет из персијског зороастризма, и представља веровање у подједнаку снагу добра и зла, као божаствених начела. Учење о Демијургу је ту због теодике: да би се Добри Бог, Апсолут, оправдао, треба доказати да је наш свет, пун патње и зла, створило ниже божанство, Демијург. Докетизам је учење по коме је Христос само привидно постао човек, јер је људско тело, као материја, нешто чега се, уз гнушање, треба ослободити. Трихотомија подразумева поделу свих људи на три групе: пнеуматике (духовне), изабране за познање тајног учења и спасење; психике (душевне), чија је душа заробљена материјом, али који се још увек могу надати слободи; и хилике (соматике, телесне), потпуно поробљене чулима, чија је судбина смрт.

Христов лик код гностика није лик Бога који је постао Човек, него лик пуког доносиоца тајних знања. Он их је објављивао само Себи блиским ученицима, у посебним тренуцима (изабрани су, по гностичима, Петар, Јаков, Јован и Тома). Исус је изасланик Доброг Бога, који се борио против Демијурга. У гностичкој „Мудрости Исуса

Христа” видимо га како говори својим ученицима да је дошао да ослободи човечанство од слепила, и да више не верује Демијургу као Богу. У „Еванђељу Египћанима” Сит, син „нетрулежног Адама”, меша се са ликом Христа. Историјски Исус је само привремено примио улогу вечног Христа. Како каже Курт Рудолф: „Док је Исус привремена земаљска пројава Христа као откриватеља гностичког учења, Христ је вишње биће од светлости које од почетка обитава у плироми са Оцем и углавном се описује као његова „слика”, „самоузрочан”, „син”, „прворођени”. Христ је често парњак „женског аспекта божанства – Софије”. Распеће и васкрсење Христово су само симболички привиди, са поучним дејством. Код манихејаца, земни Исус је био Манијев претеча. У сваком случају, обичан (премда „просветљен”) човек. Керинт је тврдио да је Исус био „син Јосифа и Марије”, мудар и праведан; „Христ” се одвојио од Исуса током Исусовог страдања, јер је „Христ” – нестрадалан. Василид је тврдио да није распет Исус, него – Симон Киринајац. У „Јаковљевој апокалипси” Христ се јавља Јакову и каже: „Јакове, не брини ни због мене, ни због овог народа (Јевреја). Ја сам онај који је био у мени. Никад нисам искусио никакву врсту патње, нити сам икад био мучен, и овај народ није учинио никакво зло”. У „Делима Јовановим” Христ каже Јовану да дрвени крст није прави „крст светлости”. Он додаје: „Ја нисам онај на крсту, кога сад не видиш, али му чујеш глас”. И у „Апокалипси Петровој” Христ тврди да није он тај кога прикивају на крст. Гностички Христ посматра своје привидно распеће, и смеје се.

Гностици су били непријатељи стварности страдања и васкрсења Христовог, јер су били непријатељи тела и твари. Одатле је и проистицала њихова двострука етика:

Сатурнијан и Маркион су презирали тело и заповедали строго уздржање у храни и одбацивање брака, док су николаити, офити и карпократовци сматрали да тело, управо зато што је зло, треба уваљивати у што веће грехе.

Гностицизам се распао на мноштво секти. Његови вођи били су различити, а њихове космогоније и теогоније прava еклектичка збрка. Тако је Василид у Александрији учио да је Бог с почетка родио свој Ум, Логос – Реч, која је Разум, а од Разума се родила Софија – Мудрост и Покретачка Сила. Мудрост и Сила су родили 365 чинова анђела и небеса. Ангели, који су потоњи настали, и то од зле материје, створили су људе, који су, упркос добијању душе од највишег Бића, ипак пали. Зато се Ум – „Христ” јавио на земљи, узевши тело човека Исуса. После проповеди, осуђен је на смрт, али се он вратио на небо, а уместо њега је распет Симон из Кирина. Циљ његовог доласка на земљу је објашњење тајне Бога, света и страдања. Душа посвећена у гностичке тајне ослобађа се и враћа нематеријалној божанској праоснови.

Офити су учили да је змија у Рају била племенита гласница Софије, која је упознала Адама и Еву са духовном природом људског рода. Када је Каин убио Авеља, Софија је послала Сита да одржи гностичку светлост међу људима. Каинити су оруђем Софије сматрали Каина, а све безбожнике Старог завета „свещима”, јер су се они борили против, гностицизму мрског, „старозаветног злог бога – Демијурга”, Јехове. Последњи прави борац за гностичку слободу био је Јуда Искарот, који је разрушио царство јеврејског месије. Каинити су, дакле, славили и Јуду.

Наравно, ако је оваква била гностичарска „христологија”, и „еванђеља” су им таква. Гностичко „Еванђеље по Марији” (Магдалини) ову представља као визионарку

у чије визије сумњају „рационалисти” Петар и Андреј Првозвани. „Апокриф по Јовану” каже да се, после распећа апостола Јовану јавила једна, тобож христолика прилика од светлости, која га је питала зашто сумња и плаши се. „Писмо Петра Филипу” вели да су се ученици, после страдања Учитеља, молили на Маслиновој гори, и он им се јавио као светлосно биће.

Гностици су сматрали да им је дужност да стално записују нова „еванђеља” и „визије”. По Пејгелсовој, „гностици попут уметника изражавају сопствени увид у ствари, своју гнозу – стварањем нових митова, песама, обреда, „дијалога” с Христом, откривења и прича о својим визијама”. Попут баптиста, квекера и многих других секти, гностик је убеђен да ко год непосредно прими дух – општи са божаством. Валентин је, на пример, тврдио да је сазнао тајно учење Св. Павла, а затим да се њему самом јавило новорођенче, које је рекло: „Ја сам Логос”. Валентинов ученик Марко говорио је да се њему визија јавила у виду жене, и открила му тајне које ником није. „Истина” се Марку јавила „нага”. Пошто гностици нису много волели црквену јерархију и њено прејемство од Апостола, често су баш особама ван круга Дванаесторице приписивали нарочиту гнозу, па Марију Магдалину спис под називом „Дијалог Спаситеља” назива „женом која је знала све”. Сваки гностик је имао „своја” виђења и „свог” Христа. Нападали су званичну Цркву због јаловости и „немања Духа Светога”.

С обзиром да су веровали да се „прави Христ” смејао распећу човека Исуса/Симона Киринајца, гностици су сматрали да не треба да се излажу прогонима од стране Римске империје. Зато су мирне савести порицали да су хришћани ако би их власти ухапсиле. „Тако поузданим”

сведоцима обраћа се Карл Јунг. Одатле му и Абраксас, и четворство, и архетипови, и осуда Јововог Бога, и Христос као пуки „културни херој”... Одатле му све битно што је човечанству нудио под видом науке.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

У чланку „Моја вера” Херман Хесе је записао: „У мом животу одлучујуће значење је имало то што се хришћанство појавио преда мном у својој нарочитој, заосталој, немоћној и пролазној форми. Имам у виду пијетистички обојени протестантизам... Како год судио о величини и племенитости хришћанства, којим су живели моји родитељи, хришћанства схваћеног као жртва и служење, конфесионалне, делимично секташке форме, у којима се оно јавило нама, деци, врло рано су ми се учиниле сумњиве и неподношљиве. Многе изреке и стихови, који су произношени и певани, већ су тада вређали песника у мени, и кад сам порастао, нисам могао а да не уочим како су патили људи попут мог оца и деде, и како их је мучило то што, за разлику од католика, немају ни строго вероучење, ни догмате, ни обред како треба учвршћен, ни праву, нормалну цркву. Што тзв. „протестантска” црква у суштини не постоји, што се распада на много ситних локалних цркава, што је историја тих цркава и њихових руковођа, протестантских кнежева, исто тако неплеменита као и историја критиковане папске цркве – све то ми није било тајна од ране младости. Заиста, током свих година моје хришћанске младости, нисам имао никакве религиозне доживљаје везане за цркву. Домаће службе, усамљене молитве, сам начин живота мојих родитеља – све је то налазио храну у Библији, а недељне службе

и дечја веронаука ничим ме нису обогатили. Колико је био привлачнији свет индијске религије и поезије у односу на те сладуњаве стихове, досадне пасторе и проповеди! Ту ме ништа није гушило, није било „трезвених” сивих катедри, ни пијетистичких дављења Библијом – био је ту простор за моју фантазију”.

И Јунгова искуства с протестантизмом нису била ништа боља. Хришћанство га је подсећало на црнило и смрт, а књиге са ликовима индијске митологије, Брамом, Вишнуом и Шивом, одушевљавале су га. И Хесе и Јунг плод су неуспеха западног хришћанства, хришћанства које је остало без Христа и Његове благодати. Због свега тога, они су почели да траже истину на другим странама, и окренули су се паганизму: Јунг је постао гностичар, а Хесе се заљубио у индуизам.

Православни Србин може да жали и Јунга и Хесеа, али не треба да крене њиховим путем; не треба чак много ни да гледа у том правцу, јер је тамо понор. А, да парафразирамо Ничеа, кад превише гледаш у понор, понор почиње да гледа у тебе. Лепота и истина Православља не дају се поарећи. На несрећу, ми своје ризнице не користимо – углавном причамо о њима. Али, то не значи да им не можемо приступити, само ако хоћемо. Не тражећи храну на „њивама глади” (Владика Николај), него се обраћајући живим изворима православног Предања, надамо се достићи тамо где и наши свети преци – у Царство светлости, у коме нема никакве таме, ни „подземног бога” који плаши децу и слушају одрасле, него је све и у свему Христос, са Оцем и Духом Светим, коме слава вавек. Амин.

2007.

ЛИТЕРАТУРА:

1. К. Г. Јунг: Сећања, снови, размишљања, Будва 1989.
2. К. Г. Јунг: Психологија и алкемија, Загреб, 1989.
3. В. Јеротић: Јунг између Истока и Запада, Београд 1990.
4. В. Јеротић: Дарови наших рођака, Београд (више издања)
5. В. Јеротић: Старо и ново у хришћанству, Београд, 1996.
6. М. Јевтић: Постојаности Владете Јеротића, Београд 2006.
7. Ј. Јакоби: Јунгов пут индивидуације, Београд 1992.
8. Х. Хесе: Демијан, Београд, 1984.
9. Х. Хесе: Степски вук, Београд 1984.
10. Гностицизам, Градац, 77-78, Чачак 1997.
11. Џон Платанија: Јунг за почетнике, Минск 1998. (на руском)
12. Јеврејски мистици, Градац 80-81, Чачак 1998.
13. Рене Генон: Мрачно доба, Чачак 1987.
14. Елејн Пејгелс: Гностичка еванђеља, Београд 1981.
15. Kurt Rudolph: Gnosticism – The nature&history of gnosticism, New York 1987.
16. Александар Каломирос: Огњена река, Београд 2004.
17. Архиепископ Серафим Собољев: Заштита софијанске јереси протојерејем Сергејем Булгаковим пред Архијерејским Сабором Руске Заграничне Цркве, Софија 1937 (на руском)
18. Људмила Перепјолкина: „Гнусоба опустошења”/ Екуменизам и црквени либерализам, Санкт Петербург 1998. (на руском)
19. E. Michael Jones: Libido Dominandi/Sexual Liberation & Political Control, Indiana, USA
20. Митрополит Јеротеј Влахос: Православна психотерапија, Београд 2007.
21. Philip Rieff: The Triumph of the Therapeutic/Uses of Faith After Freud, The University of Chicago press, Chicago & London, 1987.

Окултна

КЊИЖЕВНОСТ

„Да Винчијев код” Дена Брауна и припрема за долазак антихриста

МРЖЊА ПРЕМА ХРИСТУ

Гле, Овај лежи да многе обори и погине у Израиљу, и да буде знак који ће се јавити (Лк. 2, 34), рекао је Свети Симеон Богопримац Мајци Божјој и Јосифу Обручнику када је на рукама држао Богомладенца Христа. Мали Исус је у Јерусалимски храм донет пред лице Оца Небеског, из Чијих је недара, не одвојивши Се, сишао међу нас људе да нас спасе. И заиста: ни протов кога се није тако и толико говорило као против Исуса Христа. Ни Буду, ни Конфучија, ни Заратустру, ни Мухамеда нико није толико оспорио – а Њега, Сина Божијег, оспоравају и против Њега се боре од доба цара Ирода до дана данашњег. Боре се лажју и боре се насиљем: сатана би хтео да увери човечанство како Он није Спаситељ, и да свог слугу, антихриста, устоличи у срцима и умовима људи уместо Богочовека.

И данас је тако. О Христу Исусу, Сину Оца Небеског и Марије Дјеве, говоре као о једном од великих „окултних посвећеника”, гуруу из Индије, оснивачу династије Меровинга, посетиоцу који је на планету дошао у НЛО-у,

тврде да није постојао на начин на који је постојао, да није говорио оно што је говорио, да није распет на Крсту, и, што је најважније – да није васкрсао. Јер, сатана, побеђен Васкрсењем Христовим, буком лажи настоји да заглуши свепобедну песму: „Христос васкрсе из мртви, смрћу смрт уништи, и свима у гробовима живот дарова”. Ако Христос није оно што Црква сведочи да јесте, онда ће он, сатана, људима дати своје „еванђеље”, он ће их научити како да се „спасу”, хитајући њему, оцу лажи, у загрљај... Две хиљаде година сатана покреће легионе демона и демонизованих људи против Христа, али ни насиље ни лажи не могу да уклоне Његов Лик из историје човечанства. Најновији покушај да се Христос уклони из историје зове се „Да Винчијев код” – роман Дена Брауна, потом претворен у филм Рона Хауарда.

ШТА СЕ ЗБИВА У РОМАНУ?

„Да Винчијев код” описује случај професора Роберта Лендгона, који предаје „симбологију” на Харварду, и који је, изненада, оптужен да је убио Жака Сонијера, главног кустоса у Лувру. Дотични је, кад су га убијали, успео да заузме положај Да Винчијеве „Витрувијанске фигуре” (цртеж човека унутар круга, раширених руку и ногу), и да остави низ шифара, бројки, анаграма, као и пентаграм на свом телу нацртан сопственом крвљу (убедљиво, зар не?) Његова унука, Софи Нево, „криптолог” (случајно?), долази до места злочина, све схвата и креће у бекство са Робертом Ленгдоном, кога не јури само полиција, него и опака римокатоличка дружина „Opus Dei” која за њима шаље једног „албино монаха” – убицу. И, на

петсто страна, откривамо „тајну”: Сонијер је убијен јер је био Велики мајстор Сионског приората, тајне дружине која зна тајну Вечне Женствености, „женског аспекта Божанства”. Док се није појавило „мрачно и патријархално” Хришћанство човечанство је било срећно јер се, поред мушких богова, клањало и богињама, и Великој Богињи Мајци. Хришћанство је разорило бенигни паганизам, али... Али, оснивач истог, Исус, у ствари је био „жењен” – Маријом Магдалином, и основао династију Меровинга. Магдалини је било поверено вођење првих хришћана, но „љубоморни” апостол Петар јој је све то одузео. Црква (римокатоличка) је прикрила све те чињенице, уклонила гностичке апокрифе, склонила „Свети Граал” – кости Марије Магдалине... Софин деда, Сонијер, је, скупа са Сионским приоратом, све тајне знао; у младости је упражњавао ритуални секс са својом женом, па склонио кости Марије Магдалине и документа о „Христовој династији” испод улаза у луврску стаклену пирамиду. То је тајна пред којом Лангдон пада на колена, у вулгаризованој верзији поклоњења које стоји иза Гетеове химне с краја другог дела „Фауста” („Вечна нас Женственост/увис себи води”). Или, како је писао Андреј Курајев поводом приказивања „Последњег Христовог искушења” на „либералној” Независној телевизији у Москви за Васкрс 1997. – циљ тог приказивања (и дела попут „Да Винчијевог кода”) јесте да сведе стварност на простачку идеју типа „Ко од нас није женскарш?” Одатле прича о „Христовој династији”.

Да не заборавимо: Да Винчи је био челник Сионског приората, и све је тајне такође знао, и све је тајне сакрио на својим сликама. Под шифром: сликарском, наравно.

Ден Браун само понавља идеје које су већ биле у оптицају. Пре свега, то је студија „Света крв, свети Граал”

Мајкла Бејдента (психолога), Ричарда Лија (романописца) и Хенрија Линколна (телевизијског продуцента), за коју је озбиљна наука показала да јој је аргументација на нивоу тезе да је Троја била у херцеговачкој Габели (сећате ли се Салинаса Прајса и „Хомерове следе публике“?) Чак је и Ерих фон Деникен, онај славни хотелијер – уфолог, био „научнији“ од Бејдента, Лија и Линколна. Друга књига о Граалу припада Лин Пикнет и Клајву Принсу, ауторима таквих „научних студија“ каква је „Мамутова књига НЛО-а“; они су написали „Темпларско откривење“ са тезом о „Христовој династији“ за коју су, наравно, знали темплари (А ко би други? Они су све знали.)

Идеје о „вечној женствености“ Браун је преузео од Маргарете Старбед, која је повест о „божанској женствености“ спојила са причом о Марији Магдалини. Ту је, наравно, и гностицизам, са својим апокрифним Еванђељима... Ејми Велборн с правом запажа: „Наведени извори требало би одмах да нас подстакну на узбуну. Његов списак не садржи ни једно озбиљно дело о историји хришћанства, ниједно дело неког значајног стручњака за Нови завет, па чак ни уобичајене наслове који се убрајају у редовну факултетску литературу кад је реч о ранохришћанској историји. Чак ни Нови завет не наводи као извор података о ранохришћанској историји“. (Управо то и доприноси популарности Брауновог „Кода“: већина његових читалаца широм света није читала ни словце Новог завета, али „знају“ да је ту „нешто сумњиво“, и да је најбољи начин да се Нови завет прочита претварање „еванђељског заплета“ у кримић.)

Роман је пун „доказа“ за тврдњу да „историју пишу победници“: сер Ли Тибинг „доказује“ да су управо гностици верни изворној хришћанској поруци, а Лангдон, стручњак за непостојећи харвардски предмет („симбологију“),

одушевљено ће и прихватити ову тезу, јер он већ „све зна” о злим патријархалцима који су потискивали гностике жедне истине и прикривали све што је везано за „Богињу Мајку”. Све време римокатолички језуити из „Opus Dei” су им за петама. Фалсификују и убијају, па то ти је!

Једна добра књига (на жалост, у лошем преводу), а на тему „Да Винчијевог кода”, појавила се и код нас. Реч је о студији „Декодирани „Да Винчијев код” римокатоличке научнице Ејми Велборн, која је, тачку по тачку, показала да: 1. Леонардо да Винчи није преносио никаква тајна „граалска знања”; 2. Да су Еванђеља аутентична Христова порука, а „гностичка Еванђеља ништа друго до лепљење оригиналне етикете на фалсификован садржај”; 3. Да никаквог „брака” између Христа и Марије Магдалине није било (чак ни у „гностичким” Еванђељима); 4. Да никад нико Марију Магдалину није сматрао за поглавара ранохришћанске Цркве. Наравно, ту је и оповргавање тезе да је цар Константин наметнуо Цркви веру у Христа као Бога.

ДА ЛИ ЈЕ НОВИ ЗАВЕТ КРИВОТВОРЕН?

Колико пута до сада су непријатељи Хришћанства испричали причу о томе како је „Црква” (углавном, римокатоличка, јер је то најбројнија хришћанска конфесија) „фалсификовала Библију”, нарочито Нови Завет (код нас је у то нарочито био уверен издавач „Нострадамуса”, Павле Матић, маскиран у „Деда Милоја”, који је тврдио да само Ватикан „има праву Библију”; у њој се говори о реинкарнацији, па морамо да се „покољемо с католицима” да бисмо до оригинала дошли.) Мало здраве логике нам каже да је просто незамислива ситуација у којој неколико

припростих галилејских рибара измишља Христов лик и дела. Али, коме је до здраве логике? Јер, логика је увек оруђе воље, добре или зле, али човекове.

И тако долазимо до неопходности навођења кључних чињеница везаних за очуваност рукописа Новог Завета. Испоставља се да је, по броју манускрипта, Еванђеље најочуванија књига на свету, чији први примерци нису много удаљени од описаних догађаја. Шта то значи? Ево шта: Платонова дела писана су крајем 5. и почетком 4. века пре Христа, а најстарији преписи истих су из Византије, десети век после Христа; Тацит је писао око 100. године после Христа, а прве копије су из 1100. године после Христа; Тукидид је о пелопонеским ратовима писао у петом веку пре наше ере, а прве копије су из 900. године наше ере; Еврипидови текстови су настали у распону од 480. до 406. пре Христа, а рукописи су из дванаестог века; од Аристотелових списа до њихових првих очуваних верзија прошло је око 1400 година. А Нови Завет? Сав је, по тврдњама библиста, настао од 40. до 100. године од Христовог рођења. Најстарији рукопис до данас очуван потиче из 125. године наше ере – дакле, прошло је свега 25 година од завршетка новозаветног корпуса. И још: Платонових рукописа очувано је свега седам, Тацитових двадесет, Светонијевих осам, Софоклових сто деведесет и три, Хомерових шесто четрдесет и три, а, што целовитих, што у фрагментима, древних рукописа Новог Завета има око двадесет и четири хиљаде! Нико не оспорава аутентичност ни Платону, ни Аристотелу, ни Софоклу, ни Светонију – али Нови Завет је стално под лупом критичког ока, често слепог од мржње и предрасуда.

Овај, спољашњи доказ – толики број рукописа који се разликују само у појединостима, и верзије Новог Завета које припадају разним, често супротстављеним,

хришћанским конфесијама, а истоветне су – може се допунити и неком врстом анализе мотивације аутора. Аутори тврде, попут Св. Јована Богослова, да су непосредни очевици свега што се десило (Јн. 19, 35) и да су видели божанску славу Христову (2. Петр. 1,1 6); указују да су многи већ писали о Христу, а да њихов текст има за циљ довођење сведочења до крајње тачности (Лк. 1, 3–4). Наравно, „жути интелектуалци” (миљеници „жуте штампе”), попут Дена Брауна, веле да писци Еванђеља – лажу. Зашто лажу? Да би се обогатили и стекли славу? Али сви су мученички страдали за Христа, и били пуки сиромаси. А славу нису могли да стекну пишући о себи онако како су писали. Јер, ми у Еванђељима апостоле видимо како сумњају, колебају се, свађају око првог места до Христа, одричу се свог Спаситеља (попут Св. Петра.) Да су желели да варају, себе би, за потомство, приказали као јунаке без мане; а они пишу да су се приликом хапшења Господњег, сви разбежали и да су дрхтали од страха све док се нису уверили да је васкрсао Христос.

Нови Завет је потврђен и спољашњим и унутрашњим сведочанствима управо као реч Божја. И „декодирање” Новог Завета не може се обављати путем клевете, на које пристају једино они што нису спремни да реч Божју читају, њоме се хране и по њој живе.

Наравно, и Ден Браун се позива на гностике и њихова „еванђеља” да би оповргао ауторитет Светог Писма.

ЦРКВА О ГНОСТИЦИЗМУ

Преко својих најбољих мужева – духоносаца, Црква је раскрстила са гностичким баснама о „Петом Еванђељу”, и

коме је „друкчије” Христово учење, о спасоносној „гнози” за посвећене, о једнакости Бога и ђавола... Један од најблиставијих умова Цркве, Свети Иринеј Лионски, пружио је одговор на изазове ових пагана још у XX веку. Пре свега, истакао је да је исти Бог дао оба Завета, и Стари и Нови, и да „трећег” завета, „завета Духа Светога” неће бити јер је савез успостављен са Оцем у Сину Божјем Који се вапло-тио ради нашег спасења јесте вечан и непролазан. Додуше, гностици су се користили Светим Писмом ради докази-вања својих теза, али је то коришћење било самовољно и пуно грешака. Истинско тумачење Светог Писма дато је Цркви. По Светом Иринеју, Књигу над књигама треба читати у заједници са презвитерима (епископима и свештеницима), то јест са Светим Оцима којима је сам Логос Очев тумачио Откривење.

Истински „гностик” („гностик” = зналац) је само онај ко пребива у Цркви и причешћује се Христом. Његово знање је са неба; то је епигноза, надзнање. Он је у стању да суди лажним учењима палог света и да избегава њихове мреже. Православни Хришћанин може да суди паганизму, који више поштује твар него Творца; јудаизму, чији су следбеници одбили да приме блавест слободе и истинског Месију; маркионитству, који учи о два „бога”, а Христа, Распетог и Васкрслог, назива „привидн” чо-веком; валентинијанству и другим сектама „изопачених гностика”, следбеника Симона Мага... Он о свему и свима суди (не осуђује их, него њихово учење проверава Истином која је Црква Божја), а њему нико и ништа не суди, осим милостивог и човекољубивог Спаситеља. Господ Исус је за православног епигностичара сва гноза, знање и позна-ње Творца и твари. Он је понео немоћи наше, на магаре-ту ушао у Јерусалим, био Камен одбачен од зидара, вођен

као Јагње на клање, раширио на Крсту руке Своје и поразио духовног Амалика – ђавола, сабрао уједно расточену децу Божију, открио нам Оца и послао Духа Светог, Он ће опет доћи са славом да суди живима и мртвима, а дан суда гореће као огањ (Мал. 4,1). Он ће убити безбожнике дахом уста Својих и сабраће пшеницу – праведнике – у житницу Своју. Он је и истинити Бог и истинити Човек, а не привид: Његова су ребра прободена, његова Крв је текла, Његово је Тело сахрањено, Он је из гроба васкрсао...

Знање православних и учење Апостола је истинито, као и древна установа Цркве по свој васељени, као и апостолско прејемство у рукополагању епископа и свештеника, као и нелажно Свето Писмо. То је знање Цркве која из љубави према Господу шаље своје Мученике у сусрет Небеском Женику. Сви јеретици су „синагога сатанина” и „лажно названи гностици”. „Једна истинита и животворена вера, коју је Црква примила од Апостола и предаје је својој деци”, „канон истине, коју примисмо кроз крштење”, „целокупно тело истине” – ето шта Хришћане разликује од назови-мудраца овога света, међу којима гностици спадају у најзбуњеније и самима себи најнејасније „учитеље”, који су тврдили да је Христос извесне речи говорио од Плироме, друге од Демијурга, треће од Хороса, а четврте од Софије – као да Он у исти мах може да буде и Савршен и несавршен и Премудрост и незналица... Тако увек бива кад је критеријум истинитости – лажни разум, а не Богочовек.

Ипак, основна разлика између епигностичара Христових и гностика антихристових (понављамо: Христови зналци су православни Хришћани) јесте Причешће, животворна Храна Вечности, коју јеретици немају, сматрајући да им је непотребна, пошто поседују „спасоносне информације” мистичко-визионарске природе. Што се нас,

Хришћана, тиче, вели Свети Иринеј, „наше веровање сагласно је са Евхаристијом, а Евхаристија потврђује наше веровање”, јер, ко не једе Тело Сина Човечијег и не пије Крв Његову, ма какво „знање” да има, лишен је живота (Јов. 6, 53–58). „Господ наш је Својом сопственом крвљу купио нас и дао је душу Своју за наше душе и тело Своје за наша тела, и излио је Духа Очевог са циљем сједињења заједнице Бога и људи, низевши Духом Бога у људе узневши Својим Ваплоћењем човека ка Богу; уз то још, Својим присуством стварно и сигурно дао нам је бесмртност кроз заједницу са Њиме – и на тај начин је уништио сва јеретичка учења”, наставља епископ лионски. Овај критеријум за разликовање Истине од лажи остаје актуелан до краја времена, па и на Страшном суду, јер неће свако ко говори „Господе, Господе” бити заиста уведен у Царство Јагњетово, него ко твори вољу Оца Небескога. Православни не треба да дрхте пред мудрошћу овога света, која је лудост пред Свевишњим, него да Христом проверавају духове – јесу ли од Бога. Ако је стваралац чије дело разматрамо у прелести или јеретик, био он књижевник, научник, филозоф, психолог, онда су његове речи и списи – хлеб смрти. Зашто да се они, који имају Храну Вечности, хране хлебом смрти?

ГРААЛ

Граал је златни пехар, украшен драгуљима, у који је, према предању, Свети Јосиф из Ариматеје, часни и племенити ученик Христов, узео крв истеклу из ребара Господа Исуса када је овај висио на голготском Крсту. Јосиф је, након Васкрсења Господњег и извесног временаведеног у првој хришћанској заједници у Јерусалиму, отпловио на

Британска острва где је тамошњем становништву благовестио победу Богочовека над грехом, смрћу и ђаволом. Са собом је носио и пехар са Крвљу свога Божанског Учитеља.

Свети Граал је чуван као највећа драгоценост и након смрти племенитог Јосифа. Налазио се на двору краља Артура, сина Утера Пендрагона, који је својом мудрошћу и храбром владавином ујединио Британију. На двору Артуровом са великом пажњом негован је витешки култ. Краљ је око себе имао дванаест витезова, врлих и неустрашивих људи, који су се такмичили на турнирима, борили се против разбојника, дивова и аждаја, ослобађали узнике и гонили из краљевства црне магаове. Витезови су били верни и своје сизерену Артуру, али и понекој лепој и умној госпи, у чије име су чињени јуначки подвизи. После лутања отацдином у потрази за подвигом, витезови су се повремено окупљали за округлим столом у Артуровом двору.

Невоља је, међутим, настала када је Граал негде ишчезао. Због његовог нестанка, Британију су сколиле несреће. Краљ Артур се разболео, а земља је престала да рађа и сјаловила се. Витезови су пошли у потрагу за Граалом. Да би дошли до драгоценог пехара, савладавали су многе препреке, често магијске природе. По једној верзији у подухвату је успео млади и смели Парсифал, а по другој весели и полетни сер Гавен. После проналаска чудесне посуде, краљ оздравља, а земља постаје опет плодна. Парсифалов син Лоенгрин после очеве смрти Граал односи у Индију.

ПОРЕКЛО ГРААЛА

Прво уобличавање граалског предања јавило се на двору принцезе Марије Шампањске крајем XI и почетком XII

века. Ова угледна принцеза била је кћи енглеске и француске краљице Елеоноре Аквитанске. Велики број дворјана из њене средине васпитаван је у духу куртоазне љубави, који се пројављиво у „обожавању” племените Даме чије је присуство оличавало Женственост. Марија Шампањска основала је и „Суд љубави”, а жене су имале задатак да уче мушкарце, да их очаравају, воде и васпитавају у осећајном, али и мистичком смислу. Дама којој се витез и песник клањају обавезно је удата, а њен служитељ жели да је види, додирне јој хаљине, добије пољубац. Жена се прославља не само као лепота, но и као врлина која представља циљ еротске иницијације. То што је она удата, подухват удварача чини тежим, али и заноснијим. Брак је нека врста тамнице из које треба извести љубавницу. (Марија Шампањска је то овако објаснила: „Љубавници дају све једно другом, и то драговољно. Супружнике, међутим, обавезује дужност да сваки од њих подноси оно што други хоће и да никада ништа не одбију”). Прељуба се тако ритуализује: она је симболички пут ка посвећењу у тајне живота.

Ритуализована сексуалност није непозната паганској мистици (култови плодности, тантризам). Занимљиво је при томе напоменути да се у Хришћанству коме су званично припадали и женопоклоници са двора принцезе Шампањске заједницу са Господом Исусом Христом употребљава слика Брака (Христос је Женик Небески, а Црква је Његова Невеста); у индуизму се, пак, сједињење душе са Кришном описује појмом прељубе (удата богиња Рада, рецимо, жуди за ванбрачним односом са младим богом Кришном). Утицај овог еротског мистицизма шампањске дружине није био једини источник надахнућа за Кретјена де Троя, првог аутора целовитог спева о Граалу.

Француском и Италијом у то време ходили су и, уз песму и шалу, проповедали многи трубадури и „Fedeli d' Amore”. Кажемо „проповедали” јер су они, певајући од Провансе до Белгије стихове о Дивној Дами, под видом љубавних порука ширили једно мистичко учење које је настало под утицајем ислама, келтских, гностичких и оријенталних верских система. Скривеним језиком штирили су своју „гнозу” од непосвећених. То су били умни и даровити људи који су се разочарали у духовно развращеног поглавара римокатолицизма – папу, и који су своју цркву сматрали удовицом. За њих је жена била символ Мудрости, а уместо краља Карла Великог, искреног ревниатеља папизма, као узорног монарха истицали су митског Артура, владара Келта, чији је саветодавац био Мерлин, чаробњак – друид.

Кретјен де Троа је уживаоцима ритуалне сексуалности на двору Марије Шампањске пружио још једну паганску посласицу: занимање за циклус фолклорних предања о краљу Артуру. Сасвим у складу са оријентално–гностичким инцијацијским традицијама, у средиште свог спева ставио је трагање за чудесним предметима који омогућавају улазак у сакрални простор тајанствене „гнозе”. Након многих искушења (честа су ноћна посвећеничка бдења), коначни циљ је остварена бесмртност (лечење болесног краља и обнова „пусте земље”). Наравно, уз све ово, присутна је и митологизација витешке части, као и култ Жене.

Германски ритер Волфрам фон Ешенбах легенду о Граалу уобличава коначно својим спевом „Парсифал” (1200–1210). Уноси у њу мноштво оријенталних елемената. (Први који је причу о Граалу пренео Ешенбаховом учитељу Провансалцу, био је Флегетанис, потурчени јеврејин паганских схватања).

Према резултатима до којих су дошли савремени тумачи граалског предања, реч „граал” потиче од грчке речи „кратер” (пехар, веза, здела). „Кратер” је један од кључних симбола античке алхемије. У делу „Corpus hermeticum”, древном блискоисточном зборнику алхемијских текстова, кратер је сасуд Божје мудрости упућен посвећеницима (гностицима) који ће, заронивши у њега, „крстити ум”.

Према томе, Граал је симбол онога што Рене Генон зове „примордијалном традицијом”, универзалног божанског знања које поседују само иницирани. Трагање за Граалом, тумачено с те тачке гледишта, представља жудњу за откривањем традиције која је прави израз човекове божанскости. Пре Дена Брауна, нико није повезивао Граал и „тело Марије Магдалине”.

ОД МАРИЈЕ МАГДАЛИНЕ ДО ЦАРА КОНСТАНТИНА

За Цркву, основу идентитета представља Живи Христос, присутан у Литургији, а не Свето Писмо, чијим „разбуцавањем” савремени Аријеви следбеници верују да ће победити у тзв. „culture wars”. Свето Писмо су давно пре Дена Брауна критиковали Маркион, Целс, Порфирије, и ко све не, па Црква није од тога ни ослабила, ни пропала, него ојачала.

Ако су тако пришли Христу, а како ће тек Христовима? Уместо чињеница, почеће измишљотине и измотавања доконих умова, попут тврдње да је Марија Магдалина била „саоснивачица Христове династије”. Браунова аргументација изгледа овако: као носиоцу „вечноженског” начела, Христос је Марији Магдалини поверио управљање протохришћанском заједницом (и, наравно, „бригу о

династији”); љубоморни патријархалци, апостоли, одузеле јој власт, а њихови наследници, бискупи, оклеветаше је као блудницу, и она остаде таква – бивша блудница, а не носитељка „тајне Граала”.

У ствари, само је римокатолички Запад, од ренесансе наоვაмо, имао „сексуални проблем” са реинтерпретираним ликом историјске равноапостолне мироносице, Марије Магдалине. Она у ренесансном сликарству постаје покајана блудница лица подбулог од плача и распуштене косе; на православном Истоку, њу никад нису мешали са женом – грешницом која је својим сузама опрала ноге Христу и отрла их својом косом. На Истоку је била оно што и јесте – верна ученица Господња, из које је Господ изагнао седам демона, и која је међу првима срела васкрслог Господа, а затим га проповедала широм Римске империје, чак и цару Тиберију. Никаквог блуда, подбулости и еротичне беле кошуље, са распуштеним власима – никакве ренесансне ђутаве сентименталности у вези са Св. Маријом Магдалином. Али, наравно, Ден Браун то не зна, нити хоће да зна. Он има другачије циљеве.

Таквом велеуму је и могло да падне на памет да устврди како је Св. цар Константин „убедио” (силом, него како!) епископе ране Цркве да је Христос Бог (а они, наводно, у то нису веровали.)

А у шта је заиста веровала Црква од свог почетка, нека нам кажу нехришћански историјски извори. Плиније Млађи, рецимо, као управник области Понта, пише цару Трајану о хришћанима, и тражи од њега савет како да с дотичнима поступи. У извештају он вели да им је „обичај да се у одређени дан сабирају и певају песме Христу као Богу”. А Тацит је забележио да се „Хришћани као Богу клањају Ономе Кога је као злочинца казнио законити римски

прокуратор”. Светоније, у „Животима дванаест царева”, описује како је Клаудије из Рима протерао Јудеје, стално узнемирене због „Хреста/Христа”, а да је Нерон „казнио Хришћане, следбенике новог и злог сујевеља”...

Дакле, погани су запањени хришћанским, „безумљем”: обоготворењем распетог човека, Кога је Римска империја осудила на срамну смрт... И ово су све сведочанство из првог века... А Ден Браун каже како је Константин „приморао” епископе да верују у Христа као Бога! Заиста је у праву био Мерешковски када је у епохи XX века, видео доба „надирућег простака” који о Хришћанству не зна толико мно-го да и не мисли да ту има нешто да се зна!

ТЕМПЛАРСКИ МИТ

Савремена масонерија се непрестано ослања на своје темпларско наслеђе, тврдећи да потиче од витезова – чувара Соломоновог храма и да се свети за смрт последњег магистра темпларског реда, Жака де Молеја, борећи се против папства и круне, као оличења неслободе. О темпларима се писало и пише много: били су први банкари Европе, и имали су неке везе са блискоисточним исламским окултизмом. Темпларе и масоне спаја култ обнове Соломоновог храма, симбола коначне мудрости. Највећи број њихових иницијација, почев од приче о убиству Адонирама, везан је управо за Соломонов храм, чији је значај престао рођењем Христове Цркве и обустављањем старозаветних жртвоприношења. Штавише, Свети Оци кажу да ће у обновљеном Соломоновом храму седети антихрист, последњи лажни месија у злу уједињеног човечанства (рецимо, Св. Јован Дамаскин у „Тачном изложењу православне вере”).

Према томе, темпларска фантастика је још једно оруђе у рушењу вере у Христа као јединог Месију. Уместо Цркве Бога Који је постао Човек масонерија хоће храм Соломона, коме су поданици слали 666 таланата злата у знак покорности...

Но, како рече онај руски монах бољшевицима: „Ви ћете победити, али после свих победника, победиће Христос”.

ЛЕОНАРДО

Књиге попут „Да Винчијевог кода” унапред рачунају на по-дуобразовану, малограђанску публику данашњице. Зашто се књига зове „Да Винчијев код”? Зашто није „Коперников код”? Или „Код Николаја Кузанскога”? или „Код Марсела Фићина”? Јер, Коперник је свакако био већи научник од Да Винчија, Кузански значајнији философ, а Фићино озбиљнији истраживач окултних знања. И сва тројица су, попут самог Де Винчија, живела у ренесанси, периоду титанских узлета и луциферијанских падова.

Овде се нећемо бавити Да Винчијевом биографијом. Нас занима „мистика Леонарда”. Треба да кажемо нешто о његовом погледу на свет, о његовом односу према животу. Велики руски естетичар, А. Ф. Лосев, бележи: „Неодређеност, разливеност и, уз то, веома снажан утисак Леонардо оставља већ код својих савременика. Леонардо изгледа као легендарна фигура, која изазива и занимање и неповерење”. Значи, личност погодна за мистификацију.

А. Шастел истиче да је Леонардо волео да се допада другима и да плени пажњу. Он каже: „Волео је да запрепашћује. Није се облачио као остали: носио је дугу косу и браду који га чине сличним античком мудрацу, а фирентински

путник који је у Индији срео племе вегетаријанаца, одмах се сетио Леонарда. То је човек који је живео у свом стилу, ником не полагајући рачуне; због тога је често изазивао шок. Генерални викар кармелитског реда, који је у Фиренци проповедао током поста 1501, саопштио је Изабели д'Есте нешто о делима и поступцима Леонардовим, јер је принчеца од Мантове од њега хтела слику. Викар је био веома узнемирен: „Колико ја то видим, живот Леонардов је непредсказив и ћудљив; изгледа да он живи како му се ћефне.” Да ли је ту Леонардова тајна? Човек који је слободан на начин на који нико није био слободан, човек, према свему равнодушан, зато што је све могло подједнако да га занима?”

Леонардо, равнодушан према свету, гајио је култ свог „ја” у највећој могућој мери. Радио је, не само слике, за сваког ко би му дао више новца. Историјска судбина Италије у то доба га не занима; не занима га ни смисао научних истраживања – он је пуки утилитариста. У сталном додиру с тиранима пуним новца и моћи и крајње безобзирним према људима и њиховој патњи, Леонардо је скептик чији је, како каже В. Н. Лазарев, „геније лишен топлоте”. Он жели да сазна што више из свих области постојања; али не зна зашто то жели. У том смислу, Бенедето Кроче са извесном скепсом бележи у свом огледу „Леонардо као философ”: „Мени изгледа да је тврдња како је Леонардно универзална, са свих страна довршена личност, ипак само комплимент; његова свестраност бива умањена макар тиме што смо склони да га уклонимо из области чисте философије, као и тиме што је, како се сматра, он био савим равнодушан према судбини своје домовине и државе уопште. Аполитичност се тешко слаже са универзалношћу”. Ђорђо Вазари, човек из Да Винчијеве епохе, после

похвала генијалности Леонардовој и његовом изгледу и држању, ипак вели: „Заиста је био задивљујући и небески тај Леонардо, син Пјера да Винчија; далеко би он стигао у знању и продубљивању културе само да није био тако ћудлив и непостојан. Јер је почео да изучава многе области, али, чим их је начео, одмах би их одбацивао.”

Вазари је сведочио да је Да Винчи, бавећи се многим знањима, постао „више философ (пагански, нап. В. Д.) него хришћанин”. Лосев стога уочава основну трагедију Леонардову: „Час угађа силним и моћним људима, час их презире из дна душе, час се вечно носи са својим Ја, приближавајући се самообоготворењу, а час осећа сву празнину својих животних стремљења и долази до правог очајања”. Немачки истраживач Волф је, још одавно, приметио да је Да Винчи био фаустовска природа, која је стремила знању, али остајала незадовољна. Волф је његов поглед на свет, заснован на чулним радостима живота и дивљењу творевини, назвао „сензуалистичким реализмом с естетско–религиозном тенденцијом, усмереном ка снажном судемонизму”.

Иако је био поклоник живота, Да Винчи је често упадао у сумње и патио; живот је ипак ограничен и пролазан и свет, иако прелеп, није ништа друго до гробница људских стремљења. Живећи као антички незнабожац, Да Винчи ипак није могао да се „ослободи” хришћанских основа свог идентитета. Јер, он је, по Волфу, морао да осећа – и о томе је писао – како је пут уметника, на коме он стиче славу, пут којим се приступа богопознању и побожности. И борба је била непрестана; како би рекао Митја Карамазов, у Леонардовом срцу, као на бојном пољу, сукобљавали су се Бог и ђаво. У том смислу, Леонардо је био трагична жртва оног мита који Лосев назива „апсолутизовано-личносним

и људски-материјалним”: „Целокупно битије око себе та ренесансна личност схватала је углавном као низ еманација саме себе. „Ја” – то је нови мит којим се прославила Ренесанса, мада је све време покушавано да се тај апсолутизовани субјективизам сједини с остацима средњовековне вере у апсолутну и надљудску личност /.../ Леонардо је све на свету хтео да дозна и формулише. Чак и више. Он је све на свету хтео сам да створи, одакле и потичу његови безуспешни покушаји да се бави проналазаштвом у свим онда познатим наукама. Одатле његова неутољива жеђ да све обухвати и над свиме господари. Отуда и његов механицизам, јер је управо помоћу њега хтео све да позна, да свиме завлада и све потчини својој вољи. Чак је у његовој уметности чита та сува скелетоликост, чак је и у уметности он све време хтео да буде математичар и механичар /.../ Па ипак, историјска судбина се горко подсмехнула Леонарду. Преувеличана оцена реалног и углавном прилично слабог људског субјекта довела га је до тога да је он субјекат и његову неуморну делатност крунисао вољним захватањем читавог света, а пошто је Леонардо био склон да сав свет тумачи материјалистички, најузвишенијом маштаријом људског субјекта он је сматрао распад света на дискретне и сасвим материјалне елементе. Чак и у реалном сликању живог човека он је на крају почео да открива млитавост, беспомоћност и нихилистичку настројеност, што се јасно види на његовом „Јовану Крститељу”. Личносно материјални неоплатонизам и субјективне страсти антропоцентризма привођили су га нихилизму, раскајању у области свих његових животних и уметничких тенденција, самом истинском трагизму. И то је феномен који запањује: класична јасност форме, артистичко-боемско самообоготворење и трагизам”.

Пред крај живота, Леонардо је често био чамотан и скрхан. Али, како сведочи Ђорђо Вазари, пагански мудрац је ипак потражио Христа. „Пожелео је да подробно сазна о католичким обичајима и благој и светој хришћанској религији, после чега се са многим сузама исповедио и покајао /.../ Говорио је још и о томе колико је увредио Бога и људе, не радећи на својој уметности како би требало.”

У окултистичко–масонским круговима најпознатији Леонардов знак је тзв. „Витрувијанска фигура” – наг мушкарац у пентаграму затвореном у круг. То је приказ типичне ренесансне идеје: човек је заточен у својих пет чула, и ништа му друго није потребно осим он самом себи. За разлику од крста, Христовог знака, пентаграм је знак „духа земље”, противника Господњег: зато га и јуче и данас ето на свим заставама и грбовима градитеља нововавилонске куле (јуче је петокрака била црвена, пролетерска, а данас жута, „евроунијатска”). Зато Браунов Сонијер успева да пошаље поруку „онима којих се то тиче”, раширивши (у смрти, еј!) руке и ноге попут „Витрувијанске фигуре”. Једном речју – хуманизам за масе; вулгарна симболика због које се озбиљном и образованом човеку чини да је боље било да писменост уопште никад није постала општедоступна.

Браун у својој књизи сеје низ неистина о Леонарду на сасвим „природан”, „неусиљен” начин, трудећи се да код читаоца који о епохи Ренесансе ништа не зна изазове утисак да је са Да Винчијем „козе чувао.” По Брауну, Да Винчи је хомосексуалац, који је непрестано био у сукобу с Ватиканом, иако су му папе и кардинали наручивали слике. Био је и на челу Сионског приората, који је знао „тајну Граала”.

Да Винчи није био хомосексуалац; године 1476. у Фиренци је против њега подигнута оптужба да је био у

изопаченим односима с неком мушком проститутком, али је оптужба одбачена. Шервин Нуланд у својој биографији славног сликара каже: „Тај случај је једини спомен Леонардове сексуалне активности, док они који су највише проучавали његов живот претпостављају да се то никад није ни догодило”. Једном речју, неки Фирентинац је младог Леонарда оклеветао – и суд га је ослободио оптужбе. То је све.

Браун је тврдио да је Леонардо насликао „огроман број” дела хришћанске уметности, и да је Ватикан стално наручивао нова. У ствари, реч је о неколико десетина дела, укључујући и скице, а само један папа, Леон X, био је Леонардов покровитељ.

Леонардо није био никакав званични „јеретик”. Склон пантеистичкој мистици, као и већина ренесансних умова, он је веровао у Бога, али је оштро критиковао стање у римокатоличкој организацији свог времена. Критиковао је свештенство због лакомости и непобожности, као и гротескне форме светачких култова присутне у, њему савременом, католицизму. То је, уосталом, било време у коме је Мартин Лутер закуцао своје тезе на вратима виртембершке катедрале.

Браунова анализа „гностичких порука” Да Винчија равна је причи о томе „како мали Перица замишља ренесансно сликарство.” За слику „Богородица у пећини” тврди да ју је наручила заједница часних сестара. Међутим, наруџбину је обавило братство Безгрешног зачећа, које је било састављено од побожних лаика-мушкараца. Наружбина је учињена 1483, али је сукоб између братства и Леонарда око слике трајао око четврт века, јер Леонардо није испуњавао услове које му је братство поставило. Да Винчи је урадио две верзије ове слике

– једна се налази у Лувру, а друга у Лондону. У обе верзије, Пресвета Богородица својим дланом као да штити Богомладенца; ту је представљен и Свети Јован Крститељ као дете, у лондонској верзији одевен у животињску кожу и са штапом у руци. Браун тврди да на тим сликама Јован Крститељ благосиља Христа (сасвим је обрнуто: ко погледа на слику, видеће да Христос благосиља Јована). Анђео указује на Јована као Претечу Господњег. Никакве „вечне женствености”!

Затим се Браун окомио на Леонардово „Поклонство мудраца” које се налази у галерији Уфици у Фиренци, позивајући се на извесног историчара уметности Серацинија који тврди да преко изворног цртежа стоји слој боје што тај изворни цртеж скрива, па га треба са-стругати да се дође до истине. После озбиљних консултација са рестаураторима, закључено је да нема разлога за такав подухват, јер би скидањем горњег слоја слика била трајно оштећена, а горњи слој боје је нанео сам Леонардо. Ничег мистичног!

Ударац на Мона Лизу начињен је игром речи достојном покојне Миље Вујановић (Србија треба да се **ВИЈЕ**, Русија треба да **СИЈА**, од Немачке неће остати ни **МАЧКА**, а од Енглеске ни **ЛЕСКА**, говорила је Миља). Наиме, Браун доказује да је Мона Лиза андрогино биће, који одражава Леонардов идеал склада мушко–женског начела. Мона Лиза је анаграм имена египатских богова плодности (Мона – Амон, Лиза, L’Ise – Изиде, на италијанском.) При том је Браун заборавио да: 1. Амон није био бог плодности, него сунца, и дружбаница му није била Изиде, него Маат; 2. Слику „Мона Лиза” није именовао Леонардо, него Ђорђо Вазари, његов биограф, тридесет година касније.

И на крају, врхунски „код”: Тајна вечера. На њој Исус није близак са Св. Јованом Богословом, него с Маријом Магдалином. Љути апостол Петар у руци држи нож, гневећи се што власт над Црквом неће припасти њему, него Марији Магдалини. Да је Леонардова слика „сумњива”, види се по недостајању хлеба и причесног путира. У ствари, Маријино тело је путир (?)

Овом „анализом” се, по ко зна који пут показује да је, како рече Гете, најопаснија глупост у акцији. Браун прво не зна да „Тајну вечеру” Да Винчи није сликао *al fresco*, него темпером по основном слоју боје на зиду, због чега је, веома брзо после окончања, боја почела да се љушти и отпада. Он не зна да тема „Тајне вечере” није Ехваристија, него Христова пророчка реч о издаји једног од ученика; зато горљиви Петар потеже нож, и наговара Св. Јована Богослова, безбрадог младића, да пита Господа ко ће Га издати (Јн. 13, 21–24). Сви ученици су запањени, и чуде се ко би то могао да буде. Нема на слици никакве Марије Магдалине: то је Сионска горња соба, и то је Христос са Својим апостолима, међу којима се налази и Јуда. Опет ништа од „вечне женствености”!

Да, Леонардо је свакако био сложен и противуречан, као и сви генијални људи свих времена и народа. Стално у борби са сопственом сенком, он је покушавао да узвишеност уметника споји са необавезношћу бојевике. Сва ренесанса је трагедија антропоцентричног титанизма: самообоготворени људи се сламају под теретом света који су покушали да сведржитељски надзиру. Узвишено и ниско, уметност чији су покровитељи људи попут Медичија и Борџија, злочини на једној, а неоплатонистичка Академија на другој страни... Све је то тако. Али, Ден Браун није никакав аналитичар трагедије ренесансног генија, него новинар „жуте штампе!”

Процес отпадије, започео на Западу од пада римског папе у јерес, наставио се у протестантизму, који је индивидуалистичким приступом тајнама вере довео скоро до потпуног урушавања свега еванђелског што је постојало у хришћанству Европе. Такозвана „историјска критика” XIX века, чији су главни представници били Бауер и Штраус, разорила је поверење у богонадахнутост Писма; Ренан је утврдио да је Христос само човек, дарвинизам је привидно оповргао библијску слику стварања света и човека.

У XX веку протестанти су наставили у сличном правцу. Рудолф Булман је Свето Писмо објашњавао као митолошку књигу. Немачки лутерански пастор, Дитрих Бонхофер, кога су нацисти убили у априлу 1945. године, отишао је најдаље: „Хришћанин није „*homo religiosus*”, него једноставно човек, као и Исус, Који је такође био човек”. Бонхофер је поставио основе тзв. „атеистичког хришћанства” (?) Англикански бискуп Џ. Робинсон објавио је књигу „Часност пред Богом” (1963), у којој је изјавио да Бога нема. Други лидер теологије „смрти Бога”, Виљем Хамилтон, записао је: „Некада је постојао Бог, у односу према Коме је поклоњење, похвала и поверење било умесно, па чак и неопходно, али... сада таквог Бога нема”. Бити хришћанин значи волети ближње и свет, чинити им добро и веровати у историјске могућности прогреса.

Затим се појавио „хришћански пантеизам”, чији је представник био католички свештеник и теолог, Пјер Тејар де Шарден. Шарден је чврсто веровао у еволуцију по Дарвиновом моделу и учествовао у палеонтолошким истраживањима... У књизи „Феномен човек” Шарден је понудио типично новодопски концепт космичке еволуције

и еволуције свести ка „христосвести” и достизању божанствености – тзв. „тачке Омега”. Он је омиљен међу представницима „новог хришћанства”.

Следећа епоха у развоју отпадије од Откровења Старог и Новог Завета је стваралаштво римокатоличког монаха Томаса Мертонa, који је тврдио да је могућа синтеза између Хришћанства и далекоисточних религија, између молитве и медитације. Његово дело је наставио Метју Фокс, доминикански калуђер који је, због сукоба са Ватиканом, постао епископалац.

Основна Фоксова теза је да су све религије – путеви ка Богу, и да их је „Христ” све благословио. То је такозвани „Космички Христ”. Фокс нуди култ „Мајке Земље” као живог бића. „Други долазак” Христов ће, по њему, бити буђење аутентичног мистицизма који ће исцелити рањену „Мајку Земљу”. Бог је у свему, све је у Богу – и то је стари пагански пантеизам.

Због тога је јасно зашто Њу Ејд тврди да пролази „сурово лице” старог, „патријархалног” Хришћанства – долази женско свештенство и феминистичка теологија. Холизам, екологија, право на хомосексуалност – све је „у игри”, све је „у Богу”. „Космички Христ” је „божанско огледало које блиста у сваком створењу”. „Да ли чињеница да се Христ ваплотио у Исусу искључује да се Христ ваплотио у другом – Лао Цеу или Буди или Мојсеју или Сари или Гандију или у мени или у вама? Управо је супротно”, каже Фокс, и додаје да треба градити основу за „дубински екуменизам”, који ће обухватити све светске религије. „Космички Христ може бити и мушко и женско, и хетеросексуалан и хомосексуалан”, тврди овај теолог из школе антибогословља. Очито, „свеобухватни”, „космички Христ” није ништа друго до – антихрист...

Нарочито је важна „феминистичка теологија”, на чијем су челу у Америци често бивше или садашње римокатоличке часне сестре. Мери Дели, са два доктората из области теологије, професор је на Језуитском колеџу у Бостону. Она себе представља као „еко–феминистичку лезбејску вештицу”. Розмари Редфорд Рутер, бивша римокатоликиња, професор на Еверетској евангелистичкој семинарији, нуди паганизам уместо хришћанства. „Много зла је било учињено у име Христа, али није било погрома ни крсташких ратова у име Ваала, Изиде, или Аполона”. Она је основала „Женску Цркву”, чији су обреди врло слични вештичијим култовима. Имена Бога и Христа се никад не помињу. Хришћанство је криво за „инквизицију, лов на вештице, погроме, погубљења, цензуру и концентрационе логоре”. Она каже: „Можемо отворити очи и видети да ничег нема што би било спасавано... нема бога ван света кога се треба плашити или га слушати”. Она је написала и посебан „обред за лезбејке”, а у њој „цркви” се слави благослов „откинуте јабуке”, то јест Евин грех...

Светски савет цркава је 1993. у Минеаполису, Минесота, организовао скуп жена – теолога, углавном протестанткиња, које су се молиле Софији: „Наш творче Софија, ми смо жене по твом лику... врелом крвљу својих утроба дајемо облик новом животу... Наша слатка Софија, ми смо жене по твом лику; нектаром између својих удова призивамо љубавника, рађамо дете; топлим телесним течностима подсећамо свет на његова задовољства...” Тако се „нова религиозна свест” претворила у порнографију. Али то није било све. Извесни протестантски мислилац, Вирџинија Моленкот, на том скупу је изјавила: „Морамо избећи андроцентрични језик (Отац, Син, итд.) и доминантну теологију потчињености... Не могу се више молити

у теолошком контексту који описује Бога као увредљивог родитеља и Исуса као послушно и поверљиво дете”.

„Исусов семинар” је теолошки правац коме атеистички кругови Америке посвећују највише пажње, објављујући текстове о „правом Христу” у угледним ревијама попут „Њузвика”. „Семинару” дају простор на телевизији. Све то помаже у ширењу отпадије како у Америци, тако и у свету. Његови припадници су увек спремни да оду даље у одбацивању Еванђеља као аутентичних докумената.

Роберт Фанк, аутор књиге „Пет Еванђеља”, сматра да су аутентичне изреке Христове сачувана у гностичарском и „Еванђељу по Томи”. Маркус Борг каже: „Као и Сократ, Исус је био учитељ субверзивне мудрости. Као и Буда, имао је искуство Просветљења. Као шаман, био је исцелитељ. Као Ганди, протестовао је против пуританистичког система”. Одмах затим додаје: „Не верујем да је Хришћанство једини пут спасења, или да је Библија откривена воља Божја, или да је Исус једини Син Божји”. Оваквом теологу би се радовао и сам архијеретик Арије. Џејмса Робинсона представници „Исусовог семинара” називају „Хенријем Кисинцером” академског изучавања Светог Писма. Сам Робинсон се залаже за обнову гностицизма, и Свете Оце који су се против истог борили назива „кратковидим ловцима на јереси”.

КУЛТ „БОЖАНСКЕ ЖЕНЕ”

У оквиру левичарског покрета за еманципацију жена Њу Ејџ је нашао своје место још од самих почетака. То што се данас дешава у феминизму јесте све већи продор окултно-мистичних теорија женске улоге у развоју човечанства ка

„божанствености”; иза овога у највећем броју случајева стоји Њу Ејџ идеологија.

Барбара Маркс Хабард, угледница Демократске партије САД и једна од лидера „водолијашке завере” у својој књизи „Евина глад” писала је да се одувек поистовећивала са Евом и њеном глађу у рајском врту. Донедавно, читаво човечанство је било гладно забрањеног плода, а сад, на помолу епохе која ће значити велику „иницијацију” у древне гнозе, плод ће бити кушан: саздаће се, тврди Хабардова, нови свет, окренут друкчијем поимању „Божаственог”, које подразумева коришћење полне енергије и екстазу. Сексуална екстатичност тантризма и таоизма основа су нове религије.

Мирјам Старшок инсистира на обнови древних паганских култова плодности и ритуалне, „сакралне” проституције: „Сексуалност је света, јер је учествовање у енергији, у страсном предавању сили богиње, иманентној нашим похотама. У оргазму добијамо енергију која покреће звезде”, каже она. Мерилин Фергасон поручује да је полни живот само у границама брака већ одавно превазиђена ствар, и да су нам нужни нови погледи на стварност. Дух Сет, говорећи кроз Џејн Робертс, тврди да је природно бити бисексуалан. Стархокова наставља: „Наго тело означава истину, закон богиње је љубав: страсна полна љубав”.

Њу Ејџ феминисткиње из своје, „мистичне” перспективе одобравају све могуће врсте изопачености: хомосексуализам и лезбејство, на пример. Јер, по учењу о реинкарнацији, у „мушком телу” може се наћи „женска душа” и обрнуто; такође, може се „десити” да су се две душе волеле у „претходном животу”, па да су сад, према кармичком усуду у телима истог пола. Алиса Бејли је учила да људи напредују према андрогинизму.

Шта је то „сакрална проституција?” У доба древног незнабоштва, нарочито у Вавилону, инсистирало се на томе да се са врховном богињом може доћи у додир преко њених женских „посвећеница” које су, за новац – прилог идолишту, проституисале у име дотичне богиње (оваквих случајева било је у Индији, Египту, и другде). Ненси Квалс–Корбек предлаже да се та пракса обнови, јер, како излаже у својој књизи „Света проститутка”, свака модерна жена која држи до себе, проводећи сате пред огледалом у дотеривању и шминкању, има „сакралну блудницу” у души. На то је само треба подсетити. Моника Су и Барбара Мор уче да је прва религија коју су жене откриле била „сексуално-духовна религија, слављење космичке екстазе”. Богиња месеца обожавана је у оргијама, а жене су могле да јој се предају блудничећи са странцима у паганском храму.

Рита Грос изједначава сексуалност и спиритуалност, а вештица Ирена Твидл сматра да без полне енергије човек ни не може да оствари себе. Дејвид Вуд, отворено говорећи о крајњем смислу овакве праксе, подсећа да жена, која има пет телесних отвора, може да се поистовети с планетом Венером (римска богиња похоте), то јест – звездом Даницом, то јест Деницом, палим архангелом, то јест Луцифером – сатаном, чији је знак пентаграм, петокрака звезда. Водолијашица, римокатоличка монахиња Мадона Колбеншлаг, најављује долазак Светога као богиње, чему треба да допринесу жене, буђењем своје полности, а Метју Фокс учи о „еротичном Богу”... Свему овоме придружио се „Lucis Trust” издавањем „Компилације о сексу”, коју је Џвал Кхул диктирао Бејлијевој, учећи је основама „сакралне полности”, што ће човечанство одвести „планетарној иницијацији”...

У Откривењу Јовановом, као и код многих старозаветних пророка, Вавилон је симбол свега што је у идолопоклонству најгнусније, а антицрква се назива „блудницом вавилонском”. Кад се Њу Ејџ феминизам има у виду, ово назвање нам постаје много јасније.

Феминистичка теологија постала је омиљена и међу либералним протестантима, представницима Светског савета цркава. Како смо већ видели у јесен 1993. године у Минеаполису у Минесоти одржан је скуп „Преобликовања”, на коме је Софија, „женска страна Бога”, била у центру пажње. У програму скупа писало је: „Софијин глас је предуго ућуткиван. Нека она говори и благосиља нас у току ових дана.” Учеснице су Софију дефинисале овако: „Софија је божанска енергија у женском бићу коју су ослободили ритуали богиње”; „Софија је премудрост у мени”, „Софија је место у вама у коме почива цео свемир”. Елизабета Бетенхаузен, припадница америчке лутеранске заједнице, изјавила је: „Жене, а не Бог, су истински створитељи”. На скупу је читана молитва Софији у којој се тврди да су жене створене по њеном лику, и помињу се паганске полне разузданости. Наступале су и лезбејке, којим култ Софије такође нуди своје „погодности”. Само на основу ширења таквих идеја могао је Ден Браун да измисли причу о Марији Магдалини као „вођи Цркве”!

ХРИСТОМРСЦИ ИЗ ХОЛИВУДА

Културно—уметничко друштво „Холивуд” организује своје партизанске приредбе широм света. Одмах су се заинтересовали за Браунову причу која говори против Христа,

и кренули да је филмују. Наравно, то није било случајно. Ударац који им је „Страдањем” задао Мел Гибсон није био нимало лак. Цео свет је био „загрејан” за причу о Спаситељу Који се жртвовао за људе – али причу засновану на Новом Завету, а не полуписменим провокацијама новинара „жуте штампе”. Због тога је куд „Холивуд”, који већ деценијама приређује „време спорта и разоноде”, глобализујући мало-грађански дух, решио да се обруши на Христа свим силама за које је кадар да их покрене.

Зашто је филм погодно средство за антихристовско „кодирање”? Зато што човек верује чулу вида. Ако је „видео”, он „зна”, чак и кад је сигуран да је то ипак само биоскопска илузија, нешто се таложи у његовом бићу, и то „нешто” ће, једном, прорадити, по принципу „ово сам гледао”. Зато се и снимају срцепарателни филмови типа „Девојка од милион долара”: тако се навикавамо на еутаназију као „милосрђе” (а не убиство) и комедије о невољама с клонираним људима (близанци, заплет драг гледаоцима још од антике.) Једном речју, куд „Холивуд” и даље има сјајну виртуелну будућност.

„СВЕТА КРВ, СВЕТИ ГРААЛ”

Пишући о реакцијама које је публика имала на књигу „Света крв, свети Граал”, Бејцент, Ли и Линколн се, у наставку исте, „Месијанском завештању”, праве наивни па кажу да им није била намера да угрозе било чију веру. Они нам нуде да замислимо хипотетичног данашњег Мексиканца који би веровао у божаственост Ернана Кортеза, како су веровали Астеци које је дотични поробио: „Не можемо ...

побијати човека који верује у Кортезову божаственост, или који тврди да је на неки начин или у неком виду „искусио” Кортеза у себи. Можемо, међутим, побијати човека који би тврдио како је историјска чињеница да се Кортез родио од орла и змије, или да је Кортезу било досуђено да спасе свет, или да Кортез никад није умро и да сада броји дане у некој подземној гробници, ишчекујући повољан тренутак за повратак и проглашење своје врховне власти над Мексиком.” То јест, историјски Исус „није Христос вере”. Исус је исто што и Кортез. За све је „крив” апостол Павле: он је у Христу „видео” Бога. А онда је дошао и цар Константин. И, наравно, ту је и Тома, „Близанац”, веома сумњив. Чији је он близанац? Како му је право име? Наравно, он је „Исусов близанац”... Бејцент, Ли и Линколн су први указали на Леонарда и „Тајну вечеру” са апостолом Томом као главним јунаком. Па ту онда иде прича о „божанским близанцима” Кастору и Полуксу, Ромулу и Рему, и о Јеврејима који чекају „двојицу Месија”. Сазнајемо да су Христови рођаци, тзв. „деспосини”, тражили од папе Силвестра I власт над Црквом у IV веку. Против деспосина су били римска држава, јеврејски рабинат и хришћани – следбеници апостола Павла. Они сами су били припадници бунтовног назаренског месијанског покрета, и зато их нико није волео. Тајну „Христове династије” знали су и ирски хришћани, који су васпитали тајанственог Меровинга, Дагоберта II, у VII веку. По њима, Исус је био антидржавни бунтовник и револуционар, а петсто–шесто римских војника упало је, уочи Великог Петка, у Гетсиманију, у којој су се узаврели устаници спремали да изазову побуну на Пасху. Зар није Исусов ученик Петар имао мач и ударио првосвештениковог слугу?

Убедљивост Бејдента, Лија и Линколна је заиста „убе-
дљива”. Рецимо, они откривају да су Јелисавета, мајка
Јована Крститеља, и Марија, мајка Исусова, биле „сестре”;
и, још: „Према Павловим властитим речима, он је лич-
но био ожењен, а у време свог преобраћења био је удовац”.
Теза заиста изазовна. Изазива на повраћање. Барем чове-
ка који је бар мало писмен, и који зна да је Јелисавета тет-
ка Богородичина, а да је апостол Павле подвигоположник
девствености у Цркви и да није био жењен.

У књизи се, наравно, налазе и многобројне шифрова-
не поруке да је „Исусова династија Меровинга” активна.
Ево једне: „Пастирица, нема искушења. Да Пусен, Теније,
чувају кључ. Мир 681. Крстом и овим коњем Божијим до-
вршавам или уништавам – овог демона од чувара у подне.
Плаве јабуке” (А можда је и Бранислав Нушић био у за-
вери „Сионског приората”? Сетимо се да капетан Јеротије
у Нушићевом „Сумњивом лицу” чита оно славно: „Плава
риба... Кљукана династија... Свастикин бут... Трт, трт...”
Јеротије је чак и нашао смисао у свему.)

Ту су и незаобилазни темплари, и сав остали реквизи-
таријум. Целокупна прича „Света крв, Свети граал” има
за циљ да нам каже како ће Европом која се уједињује вла-
дати неки „месија”, потомак Меровинга, иза кога ће ста-
јати „Сионски приорат”. Бејцент, Ли и Линколн се јасно
стављају на његову страну: „/.../ Више бисмо волели да ви-
димо смртног месију који влада уједињеном Европом него
натприродног који предводи Армагедон /.../ Ако смо тач-
но разумели, чинило би се да Сионски приорат може да
понуди месију какав је и сам Исус, као историјска личност,
био.”

Почиње месијански вашар последњих времена, зар не?

Али прави Месија нас је на вашар већ упозорио, рекавши: „Чувајте се да вас ко не превари”.

КО ЈЕ ХРИСТОС?

К. С. Луис, у свом огледу, шта смо учинили од Исуса Христа”, упозорава на велику бесмислицу наших дана – проглашавање Христа, Који је Себе објавио као Бога и Сина Божјег, за пуког човека, „учитеља морала”. Он каже: „Да сте отишли код Буде и питали га: „Јеси ли ти син Бrame?, он би рекао: „Још увек си у долини илузија”. Да сте отишли код Сократа и питали: „Јеси ли ти Зевс?”, он би вам се насмејао. Кад бисте отишли Мухамеду и питали: „Да ли си ти Алах?”, он би прво раздрао своју одећу, а затим би вам одсекао главу. Да сте упитали Конфучија: „Да ли си ти Небо?” мислим да би вероватно одговорио: „Запажања која нису у складу с природом су лошег укуса”. Идеја да би велики учитељ морала рекао оно што је рекао Христос не долази у обзир”. То јест, Христос је за Себе рекао, јасно и гласно: „Пре но што се Авраам родио, Ја јесам” (Јн. 8, 58). И зато је био распет – а не због „новог морала”. И будизам, и Сократова философија, и конфучијанство, па чак и ислам, не заснивају се на вери у личност проповедника који је учење донео, него на вери у само учење које је дотични изнео. А Христос доноси Откривење које је немогуће прихватити ако се не прихвата Он као Личност. Он, који је имао власт над злим дусима (Мк. 1, 23–25), над болестима (Мк. 1, 29–34), да опрашта грехе (Мк. 2, 10), да претумачује старозаветни закон (Мк. 2, 23–28), да надзира и зауздава стихије природе (Мк. 4, 39–41) и побеђује смрт (Мк. 5,

35–43), најприснији додир са Собом – једење Његовог Тела и пијење Његове Крви – по-ставио је као услов за спасење (Јн. 6, 51), и рекао да нико неће доћи Оцу осим кроз Њега (Јн. 14, 6).

Једноставно, Христос је за Себе сведочио да је Бог. Постоје само две могућности: или је та тврдња нетачна, или је тачна. Ако је нетачна, и ако је он то знао, онда је био варалица (и то тврде сви радикални антихришћани од талмудиста наовамо). Ако је нетачна, а Он је у то веровао, није био при чистој свести. Ако је то истина, и ако је Христос Бог, онда човек може само да Га прихвати или одбаци. У свом познатом делу „Mere Christianity”, Луис то оштро тврди: „Покушавам да упозорим на велику глупост коју често чујем од оних који говоре: „Спреман сам да прихватим Христа као великог учитеља морала, али не прихватам Његову тврдњу да је бог”. Такво нешто се никад не би смело рећи. Човек који би био само човек и рекао оно што је Исус говорио, не би био никакав учитељ морала. Био би лудак, попут неког ко за себе каже да је тврдо кувано јаје, или би био паклени демон. Морате донети одлуку. Или је тај Човек био и остао Син Божји или је био умоболник, а можда и нешто горе. Можете Га назвати умоболним, можете Га плувати и убити, сматрајући Га злодухом, и, треће, можете пасти пред ноге Његове, називајући Га Господом и Богом. Али, немојте долазити с таквом покровитељском глупошћу, тврдећи да је он био велики морални учитељ. Такву могућност нам Он није оставио.”

Како каже један руски теолог, бити Хришћанин значи видети Христа очима Апостола и Цркве апостолске, а не очима равнодушника или христофобне руље која виче: „Распни Га, распни!”

Однос према Христу је кључни за проверу сваке људске религиозности, која се, у доба медијски вођене гомиле, предаје јефтином „крими-хришћанском миту” какав је „Да Винчијев код”. Видимо шта јудаизам каже о Христу: „Наиме, према свему описаноме у четири Еванђеља (грчки: радосне вијести) Новог Завјета, Исус је, кратко и грубо речено, властитом вољом иступио из жидовства нијечући нека од његових основних начела. Он пориче прехрамбене прописе, шабатно мировање и друге темељне поставке. Неизравно допушта да га се сматра Месијом, што га истодобно за практичне и неромантичне жидовске савременике чини лажним месијом. /.../ Уз то, Жидови нису могли повјеровати у Исуса као Месију јер вјерују да ће Месија, премда неупитно човјек, бити изнад људске патње, умора и боли, а Исус је патио и трпио бол” (Јулија Кош: Алефбет жидовства, Загреб 1999.) Куран је у односу према Христу такође јасан: нема Бога осим Алаха, и Иса, Син Мерјемин, није био ништа друго до Алахов весник (Куран, сура 9, 30–31). Алах „преслишава” Ису да ли је људима проповедао себе и Мерјему као богове, а Иса каже да није (Куран, сура 5, 116). Иако се на неким местима у Курану тврди да је Иса страдао, сура 4 (157–158) вели да се Јеврејима само причинио да је Иса убијен, али да га је Алах склонио. Индуизам у Христу не види више до једног од просветљених „гуруа”. Тако је Ганди тврдио како су Исус и Буда пример духовних подвига и добрих дела, али додаје: „Могу да прихватим Исуса као мученика, оличење жртве и божанског учитеља, али не као најсавршенијег човека икад рођеног. Његова смрт на Крсту била је велики пример свету, али није постојало ништа тајанствено и чудновато у њој и моје срце није могло да је прихвати” (Запис из 1924.).

Христос се „моралним учитељем” нарочито сматра у окултизму, као једна у низу „иницираних” и „претеча” неког новог, последњег Посвећеника. И масонерија се тако односи према Христу. У једном од ритуала на „степену Руже и Крста”, изговарају масони: „Сабрани смо овде да обележимо смрт Исусову, не као неког богонадахнутог или божанског, јер није наше да о томе одлучимо”. Познати амерички масонски писац, Алберт Пајк, каже да масонерија поштује све „реформаторе: Мојсија, Конфучија, Заратустру, Исуса из Назарета, као „велике учитеље морала”. Чувена Макијева „Енциклопедија масонства” ту је јасна: „Библију масони користе као симбол воље Божје, ма како се она изражавала. Дакле, шта год за неке људе био израз воље Божје, то може да се у масонској ложи користи као замена за Библију. Стога, ако се ложа састоји једино од Јевреја, може се на олтар ставити само Стари Завет, а турски масони (муслимани) могу да користе Куран”.

Читалац је довољно mudar да појми чија виђења Христа и Његове улоге преовладавају у савременом свету.

Схватање Христа као некаквог моралног „претече и учитеља” дубоко је антихришћанско. Литвански мислилац Антанас Мацејна нам указује зашто је то тако: „Ако је Христос претеча наше културе, онда је он сав погружен и растворен у њој. /.../ Довршење никад није у рукама претече /.../ Ако је Христос претеча савремене историје, онда је управо та историја била управо оно најјаче, моћније начело него Он. Било је то начело које долази. Зато је историја расла, а Христос се смањивао.” Али, то није тако. Христос није претеча, него Алфа и Омега, први и последњи (Отк. 22, 13). Мацејна додаје: „Бити претеча – то је

суштински човеков призив. Бог никад није претеча. Он је увек сав одједном. Под мишљу о претечи крије се искључење Божанства. Ко Христа сматра претечом, пориче га као Бога. Христос као претеча јесте Христос само као човек /.../”

Ми, православни верујемо да је Христос Бог Који је постао и остао Човек, Који нам је даровао васкрсење и живот вечни. За нас је „Да Винчијев код” само још једна од убогих лажи епохе у којој живимо.

2003.

Чега нема у „Колиби”?

(Виљем Пол Јанг, у сарадњи са Вејном Џејкобсеном и Бредом Камингсом: Колиба, Лагуна, Београд, 2009.)

ОДУШЕВЉЕЊЕ

На прашумском „Amazon.com” читаоци већ предуго кличу књизи Виљема Пола Јанга, трговца из Орегона. Погодили сте! Реч је о „Колиби”. Један каже: „Стварно је променио начин на који гледам Бога, и начин мог односа с Њим. Сада је то дубљи однос”. Или: „Заиста верујем да „Колиба” има потенцијал да протресе и измени целу Цркву”. И још: „Кад бих могао да вратим године потрошене у богословији! Године које су појели скакавци! Систематска теологија никад није била тако добра. „Колиба” ће се читати и читати”. Или: „Никад више нећу гледати Тројицу на исти начин /.../ Ушао сам у колибу и никад нећу бити исти...”

Књига се, очито, чита и код нас – „Лагуна” је, колико је потписнику ових редова познато, објавила већ три издања. Изгледа да се чита и међу уцрквењеним хришћанима.

Пријатељ ме је позвао, и замолио да је и ја прочитам и напишем нешто, управо зарад оцене. Одвојио сам време, узео књигу и – ево резултата једног *close reading*, макар почетног. Бићу срећан ако неки читалац имадне користи од овог приказа, и ако време које сам утрошио читајући роман резигнираног америчког протестанта надокнади молитвом, макар и најкраћом, за потписника ових редова.

Браћо! Сетите се убогог рецезента који је морао да чита роман у коме је писано оно што, осим из апологетских разлога, дотични никад не би читао!

ДА ЛИ ЈЕ МОГУЋА РЕЛИГИОЗНА КЊИЖЕВНОСТ?

Наравно да је о Богу могуће говорити и у књижевности. Наравно, и инославни писци могу Тајну Христову осетити, макар да она није дата инослављу у пуноти коју има Црква од Истока. Г. К. Честертон је показао да се реч о Вишњем може сместити чак и у оквир криминалистичког романа („Човек који је био Четвртак”) и детективске приче („Тајне оца Брауна”). Уосталом, зар Достојевски „Злочин и казну” и „Браћу Карамазове” није оденуо у рухо криминалистичке повести? К. С. Луис је написао „Летописе Нарније”, седам књига о Христу и људима, у којим се ниједном речју не помиње Христос. Џ.Р.Р. Толкин је многа лица „Господара прстенова” настојао да учини причасним Тајни Богочовека (не само Фрода, који голготски носи Прстен моћи ка Мордору). Да и не говоримо о класицима, попут Сјенкјевичевог романа „*Quo Vadis?*” Понекад слабом човеку изгледа тешко да чита само Свето Писмо и Житија. Пожели да своју веру погледа из чисто душевне (литерарне, ако хоћете) перспективе, да му се та

ослепљујућа Стварност Оног Који Јесте приближи шумским путићем бајке. Зато и роман „Колиба” није за осуду једино због тога што је роман о сусрету унесрећеног човека са Светом Тројицом. (Сетимо се: и Св. Николај Жички је своју „Земљу Недођију” назвао једном „модерном бајком”)

Међутим, књижевност је, због своје сугестивности, веома двосмислена. Она буди мисли и осећања усмеравајући их у различитим правцима: од понора до висина. Зато је књижевност која се бави религиозним темама подручје коме треба приступати као и души, „на голубијим ногама” (отац Јустин), да човек, за сенкама одевеним у речи, не би изгубио своју бесмртну наду: сусрет с Речју Која је Христос.

О РОМАНУ „КОЛИБА”

„Колиба” В. П. Јанга писана је питко „амерички”: фабула је једноставна, углавном реченице просто проширене и од свега одмах може да се прави филмски сценарио. Јанг тврде да је кључни утицај на његов живот и писање имао Клајв Стејплз Луис, аутор „Летописа Нарније”, „Переландра”, „Застрашујуће моћи”, „Само Хришћанства”, итд. Али, за разлику од високообразованог оксфордског професора књижевности (а Луис је то био), В. П. Јанг пише једнодимензионално, стрипски (додуше не без извесне непосредности и шарма).

О чему је реч у роману?

На северозападу САД, живи Мекензи Филипс („Мек”), које, са супругом Нан, има петоро деце. Четири године пре свог „сусрета с Богом”, камповао је с троје млађе деце на водопадима Мултнома и језеру Валова у близини места

Џозеф у Орегону. Спасавајући свог сина, који се, испавши из чамца умало није удавио, Мек најмлађу ћерку, Миси, оставља саму у кампу. Кад се Мек вратио, Миси је нестала. Полиција је кренула у потрагу. На месту нестанка детета, нађен је знак у виду бубамаре, траг серијског убице („Little Ladykiller”) код нас преведено као „Бубица Убица”). Полиција је касније нашла колибу у планини у којој је дете убијено, али њеног тела нема. Мек упада у „Велику тугу”, осећајући потајни бес према Богу, Кога сматра одговорним за ужас што се десио.

Међутим, једног дана добија писмо потписано са „Тата” (тако његова жена, Нан, зове Бога). Писмо није донео поштар. „Тата” га позива у колибу у шуми. Мек је збуњен и гневан. Ко је „Тата”? Он је са својим оцем раскинуо кад је имао 13 година, јер је дотични био пијаница и насилно га је терао да иде у цркву и чита Библију (познати Bible belt” модел васпитања код америчких протестантских фундаменталиста – васпитање „Библијом и каишем”). А шта ако га ипак позива Бог? Његов пријатељ Вили (који ће све то касније описати) га наговара да оде, позајмљујући му свој цип.

Пошто Нан са децом одлази у породичну посету, Мек узима цип и одлази у планину. Колиба у којој је позван је иста она у којој је убијена његова шестогодишња кћи. Види чак и трагове крви. Ужаснут, у болу, мисли да га је позвао онај који је убио Миси. Међутим, колиба се од руине, одједном претвара у чудесно лепу кућу, где га угости сама „Св. Тројица”: „Отац” у виду дебеле и симпатичне црнкиње, „Син” као Јеврејин – дрводеља, а „Дух Свети” као Сарају, жена жуте расе. После почетне провере (Мекензи мисли да је полудео) гост се сроди са новом средином. Црнкиња, коју зову „Тата”, спрема изванредне

оброке, Исус с њим гледа звезде и учи га ходању по води, Сарају му показује тајне Стварања. Све време Мекензи и „Света Тројица” воде разговоре који се односе на унутар-тројичне односе, везу Бога и човека, принципе устројства света, као и питање теодикеје: оправдање Бога у свету пуном зла и страдања. Мекензи среће и Софију, Премудрост Божију, која му нуди да он постане „Бог” и да суди и Богу и Његовом свету, па он схвата своју претенциозност и смерно прихвата улогу ограниченог бића. Мало по мало, после многих разговора и загрљаја с Татом, Исус и Сарају, после разних отварања духовних очију и искустава јединства с Богом, Мекензи је у стању да види кћер Миси у рају, да се помири са својом насилним оцем и да опрости убици свог детета. „Бог Отац” се, од веселе црнкиње, претвара у седобрадог старца који ће му показати место на коме је Миси сахрањена. На крају, Мекензију домаћини нуде да бира – хоће ли остати с „Њим” / „Њима”, или ће се вратити породици. Мекензи одлучи ово друго, што му сви одобравају. При повратку, доживљава саобраћајну несрећу, у којој умало није погинуо. После опоравка почиње нове односе са женом и децом, и помаже кћери Кејт да се спасе од утучености изазване осећањем кривице због Мисине смрти. Свој живот проводи као човек који је познао истину. Доказ да његова визија није била пука халуцинација је чињеница да посмртни остаци Мекензијеве кћери бивају откривени на месту које му је „Тата” показао при расстанку.

О АУТОРУ

Виљем Пол Јанг је рођен 11. маја 1955. године у Великој Прерији, области Алберта у Канади. У раном детињству

жевео је у холандској Новој Гвинеји с родитељима међу припадницима племена Дени.

„Колибу” је, као резултат сопственог доживљаја вере, првобитно наменио читању пред своје шесторо деце и уским кругом пријатеља. Одштампао ју је у петнаест примерака, али двојица његових пријатеља (Џејкобсон и Камингс) га наговарају да књигу понуди неком издавачу. Одбијају га на 26 адреса, па Џејкобсон и Камингс оснивају издавачку кућу („Windblown Media”) и штампају дело. У рекламу улажу те, 2007. године, свега 300 долара. Књига, међутим, наилази на велику пажњу и у новембру 2008. издија на чело бестселер листе „Њујорк Тајмса”. До сада је преведена на 35 језика, и продата у седам милиона примерака.

Извесни приказивачи тврде да је Јанг као дете био сексуално злостављан од неких којима су његови родитељи проповедали, што га је трајно трауматизовало. Највећу помоћ у свему му је пружила супруга Ким, с којом је добио шесторо деце. У 38-ој години, Јанг је имао тромесечну аферу са женином пријатељицом, после чега је, како сам каже, „морао да клечи и избори се са болом и гневом своје супруге, или да се убије”.

Разочарао се у све званичне протестантске верске заједнице, устврдио да „институционална црква не функционише кад смо у питању ми који смо повређени и разорени/.../”. Легализам у хришћанским и религиозним круговима му се не допада, и зато је престао да буде „институционални хришћанин”.

В. П. Јанг сада даје много интервјуа, а тражи и некога ко би његову књигу филмовао. Знајући холивудску жеђ за разним „weird” идејама о хришћанству, шансе за филм свакако постоје. Хетеродоксија напред, остали стој!

Порфирије је једном увече, у време јесени, поседао старице у скињу, који је био недалеко од његове јустиције. Када се по-здрављао са старцима, они су га упозорили, говорећи: „Немој помислити да прехеш преко леда: лед само што се појавио, и врло је танак.”

Порфиријеву јустицију је од скиње делио дубоки залив Ладошкој језера, који је требало заобићи. Схимонах је одговорио тихим гласом, са спољашњом скромношћу: „Ја сам већ поседао ледан.” Он је отишао. После крајњег времена зачуо се очајни крик. Скински старци су се забринули, пошљали су. Била је тамна, нису брзо пронашли место на ком се догодила несрећа: нису брзо нашли начин да дођу до утопљеног: извукли су тело, које је душа већ најуступила.

Ученик: – Ти говориш за књију „О утледању на Христа”, да је она написана у сјању самоодмане; али она има многа чинилаца међу чедима Православне Цркве!

Старац: – Баш ти чинилаци се, у заносу због њене вредности, изражавају о тој вредности, не схватајући то. У предговору руског превода књиге „О утледању на Христа” – издање 1834. године, штампано у Москви – речено је: „Један високопреосвећени муж” – руски, православни – „говорио је: „Ако би било пошребно моје мишљење, ја бих смело после Светиој писма ставио дело Томе Кемпијског „О утледању на Исуса Христа.”” Тим, толико одлучним коментаром, инославном писцу се даје јуна предности у односу на све свете оце Православне Цркве, а свом мишљењу се даје предности у односу на став чиниле Цркве, која је на светим саборима признала сице свјетих отаца за бојонадахнуће, и завештала је да се они читају, не само ради духовног узрастања свих својих чедна нег и ради руковођења приликом решавања црквених питања. У списима отаца чува се велико духовно, хришћанско и црквено благо: догматско и морално предање

свѣтѣ Цркве. Очиљедно, да је књиѣ „О уљѣдању на Христѣ“ довѣла ѿменуѣої мужа у ѣакво расѣоложење, у ком се он из-разио ѣако неѿромишљено, ѣако ѿѿрешно, ѣако жалосно. То је самообмана!

То је ѿрелесѣ! Она је сачињена од лажних схваѣања; лажна схваѣања су рођена из неѿравилних осећања која је ѿрелела књиѣ. У књиѣ живи и књиѣ одише ѿмазањем лукавої духа, који ласка чииѣаоцима, оѣија их оѣировом лажи, заслађеним ѿрефињеним зачиниѣ високоумља, сујеѣте и сладосѣрашѣа. Књиѣ води своје чииѣаоце ѿраво у оѣишѣење са Боѣом, без ѿреѣходної очишѣења ѿокајањем, заѣо и ѿобуђује ѿосѣдне симѣиѣије ѿреѣма сеѣи код сѣрасних људи, којиѣ је неѿознаѣ ѿуѣ ѿокајања, који су незашиѣићени од самообмане и ѿрелесѣи, који нису ѿоучени ѿравилном живоѣу, учењем свѣѣих оѣаца Православне Цркве. Књиѣ ѿпроизводи снажно дејсѣво на крв и нерве, ѿодсѣиче их – и заѣо се она ѿосѣдно доѣада људима који су ѿоробљени чулношћу: књиѣом се може наслађиваѣи, без одрицања од ѿрубих чулних наслада. Високоумље, ѿрефињено сладосѣрашѣе и сујеѣу, књиѣ ѿредсѣавља као дејсѣва блаѣодаѣи Божије. Намирисавѣи свој блуд у ѣѣѣовом ѿрефињеном дејсѣву, ѣелесни људи долазе у усхићење од насладе, од оѣијеносѣи, који се добијају без ѣруда, без самоодрицања, без ѿокајања, без расѣињања ѣијѣла са сѣрасѣиѣа и жељаѣа (Гал 5, 24), са нежношћу ѿреѣма ѿалом сѣању. Они радосно ѿрелазе, вођени својом заслеѣљеношћу и ѿордошћу, из ѿосѣле љубави која ѿрисѣаје сѣѣоци, у ѿосѣле љубави која ѿредсѣавља још веѣи злочин, која ѿосѣодари у блудилишћу оѣиѣалих духова. Неѣа особа, која ѿо земаљском ѿоложају ѿриѣада вишем и образованијем друшѣвѣу, а ѿо сѣѣаѣиѣосѣи Православној Цркви, изразила се на следеѣи начин о луѣеранки која је скончала, смѣѣрајуѣи ѣу особу свѣѣом: „Она је сѣрасно волѣла Боѣа; она је мислила само о

Боју; она је видела само Боја; она је чињала само Јеванђеље и „О уљедању на Христѡа“, које је – друго Јеванђеље.”

Тим речима изражено је ујраво њо сѡање у које досјевају чињеоци и њошњоваоци „Уљедања”. Истовејна је њо својој сушњини њој фрази и изрека знамениѡе француске сѡисаѡелице, ѡе Де Севиње, о знамениѡом француском ѡеснику, Расину сѡаријем. „Он воли Боја” – дозволила је себи да каже ѡја Севиње – „као ѡѡо је раније волео своје наложнице.” Познаѡи крињичар Ла Гарѡ, који је ѡрво био безбожник, а зањим је ѡрешао у хришћансѡво које је неѡравилно разумео и изоѡачио, одобравајуѡи израз ѡе Севиње, рекао је: „Срце којим воли Творца и ѡвар је једно, ѡако се ѡоследице разликују међу собом, колико су различѡиѡи и ѡредмеѡи.” Расин је ѡрешао из развраѡа у ѡрелесѡ, која се назива „самомњење”. Та ѡрелесѡ се са свом оѡвореношћу исѡљава у две ѡоследње ѡраѡедије овоѡ ѡесника: у Јесѡири и Гоѡолији. Узвишене хришћанске мисли и осећања Расина нашла су себи ѡросѡтра-но месѡо у храму Музе и Аѡолона, у ѡеатру су изазвали усхићење, аѡлаузе. Гоѡолија, ѡраѡедија која се смаѡтра за најбоље дело Расина, одржана је четѡрдесет ѡуѡа заредом. Дух ѡе ѡраѡедије – један је са духом „О уљедању на Христѡа”. Ми верујемо да у ѡудском срцу ѡосѡоји жудња блиска живеоињској, која је унеѡа у ѡеѡа ѡадом, и која је ѡовезана са жудњом ѡалих духова; ми верујемо да у срцу ѡосѡоји и духовна жудња, са којом смо сѡворени, којом се ѡприродно и исѡравно воли Боѡ и ближњи, и која је у хармонији са жудњом светѡих анђела. Како би заволели Боја и ближњеѡа у Боју, неѡходно је очисѡиѡи се од жудње блиске живеоињској. Очишћење извршава Светѡи Дух, у човеку који је живеоѡм изразио жељу за очишћењем. Срцем се ујраво и називају, у моралном смислу, ѡа жудња и остале душевне силе, а не уд ѡела – срце. Силе које су конценѡрисане у ѡом уду – у оѡшњој уѡошредѡи

назив ѿої уда се ѿреноси на ѿај скуї сила. Насуѿрої осећању ѿелесних људи, духовни мужеви, нањушивши задах зла које се ѿреѿвара да је добро, одмах осећају одбојност ѿрема књижи која исѿуѿѿа ѿај смрад. Сѿарац Исаији иноку, који је живео у безмолвију у Никифоровској ѿусѿињи, који је на ѿредовао у умној молиѿви и удосѿојио се осећења блаѿодаћу, био је ѿрочиѿан одломак из „Угледања”. Сѿарац је одмах ѿроникао у значење књиѿе. Он се насмејао и узвикнуо: „О! То је најисано из самомњења. Ту нема ничеї истиниѿої! Ту је све измишљено. Како су Томи изгледала духовна сѿања и како је он мислио о ѿима, не знајући их искуствено, ѿако их је и оїсао.” Прелесѿи, као несрећа, ѿредсѿавља жалосѿан ѿризор; као бесмислица, она је – смешан ѿризор. Познаѿи ѿо сѿироїом живоїу, архимандрѿи Кирило-новојезерскої манастира Теофан, који се у ѿросѿоїи срца давио ѿоїово искуљчиво ѿелесним ѿодвиїом, а о душевном ѿодвиїу је имао само умерено сазнање, у ѿочетїку је ѿредлаїао лицима која су се саветїовала са ѿим и налазила се ѿод ѿеїовим руковођењем чиѿање књиѿе „Угледање”; неколико ѿодина ѿре своје смрѿи он је ѿочео да забрањује ѿено чиѿање, ѿоворећи са светїом ѿросѿоїом: „Раније сам смаѿирао ѿу књиїу душекорисном; али Бої ми је оѿкрио да је она ѿиѿеїна за душу.” Истїо ѿо мишљење о „Угледању” имао је, ѿо делатном монашком искуству, ѿознаѿи оѿац Леонид, који је ѿоложио основе моралної усѿројсѿва Оїѿинске ѿусѿиње. Све ѿоменуѿе ѿодвижнике лично сам ѿознавао. – Неки сїахија, васѿиѿан у духу ѿравославља, који је блиско ѿознавао – ѿакозвани – велики светї, ѿїј. светї у ѿеїовим највишим слојевима, једном је угледао књиїу „Угледање” у рукама своје кћери. Он јој је забранио чиѿање књиѿе, рекавши: „Ја нећу да ѿи следиш моду, и кокеѿиращи ѿред Боїом.” Најѿачнија оцена књиѿе.

Ученик: – Посѿије ли још неки видови ѿрелесѿи?

Дакле, основна опасност у духовном животу састоји се у прелесном стању у коме човек умишља да је Богу близак, иако није ни почео да Му се приближава. Ако је тако у римокатолицизму, још горе је у безглавом, на хиљаде секти раздијеном, протестантизму, чији су амерички фундаменталистички изданци нарочито убоги у духовном животу (док су, са своје стране, либерални потомци Хенрија VIII,

Лутера и Калвина сасвим потонули у Њу Ејџ духовност и „сведопуштеност”, која жене поставља за бискупине и пасторине и „венчава” содомите). Ево шта о духовној убогости фундаменталистичких протестаната каже Ђакон Андреј Курајев („Протестантизам и Православље”):

Свима је већ позната структура протестантске проповеди: био сам атеиста и јрешник, али сам поверовао у Христа и постао срећан. Ево како изгледа појавље „Сведочици неверујућима о Боју” из „Мејодској Гласника за наставнике недељних школа”. „Процес евангелизације ће се знатно убрзати, ако заменик директора за евангелизацију научи вернике да сведоче своју веру. Један од начина сведочења је јрича о свом обраћењу Боју која би се мојла одвијати по следећем плану:

- 1. Какав је био мој животи када сам био атеиста.*
- 2. Како сам постао свесни да ми је појребан Христ.*
- 3. Како сам поверовао у Њега.*
- 4. Какав је постао мој животи након што сам прихватио Христа.*

И то је цело појавље!

Такво ојраничење проповеди само на један тренутак личној обраћења није случајно. Оно најростио показује одсуство групој озбиљнијеј духовној искуства. Уобичајена бајити-стичка брошура јовори о томе како јрећи јути од неверовања до прихватања Јеванђеља; традиционална православна проповед је јућена већ верујућим људима и јовори о оној

духовној борби која ошћочиће у човековој души већ после крштења. Најпанија анализа душевних и духовних стања и преживљавања коју су разрадили искусни православни подвижници, ошћаје овде и неразумљива и неопредна. Није чудно, што је у оној религиозној средини у којој је реч „аскетизам” постала опрдна, почела усешно да се шири нехришћанска аскетска пракса. Управо одрицање предања хришћанске мистике, свођење религиозној животи на сферу чисто језичке праксе, побуђује стаиовнике Запада да трајају за душевним најором „неде на страни” – у кришнаизму и још.

Батиста ошћујују православце за театралност Бојслужења. Али управо у батизму Лиурја је преиворе на у представи – „сећање” и приказ (уиркос чак и Луиеровом учењу, батиста смаирају да се на Лиурји хлеб и вино не преиварају у Тело и Крв Господњу и да само „ломљење хлебова” није свешта тајна, него љука „усиомена” на Тајну Вечеру). Али од самог сећања на некадашњу Триезу човек се неће заистасти. Ошуда у рошестаннизму извесна, често несвесна, носталија за црквеношћу.

У црквеном бојсловљу постоји термин „иризивајућа благодат”. То је деловање Божије које се дешава ван Цркве, када сам Бој дошакне људско срце и окрене га вери. Како је намена те енерије да човека ириведе Цркви, то је једини вид благодати који делује ван Цркве. За њу је св. Теофан Затворник рекао да је „иризивајућа благодат” – својашта, нико није искључен”. Ја мислим да та благодат постоји и у рошестаннизму, јер „нико не може рећи: Господ је Исус, осим Духом Светим” (1. Кор 12, 3).

Ја не иоричем квалифет искуства стицања вере код рошестанашта. Ја само кажем да је то тек део духовног искуства, које се дарује човеку иза црквеног праа.

И невоља йроїсїстїанїзма је у шїоме, шїїо он, йо речима Серїїја Буїакова, „нема идеала и йуїта светїосїти, без коїа нема йраве релиїїје, као шїїо нема уметїносїти без уметїнич-кої їениїа”.

По мом мишљењу, йроїсїстїанїї личи на човека коїи је ше-їтао улицом, одједном уїледао оїтворена враїта храма, зави-рио у њеїову унутїрашњосїт, задивио се њеїовој лейоїти, али, йоїїресен, није ушао унутїра, неїо је, одсїїојавши минуїт-два на йраїу, оїїрчао до метїроа и йрвом йролазнику, сав задихан, исїричао о ономе шїїїо је видео, їа и њеїа довео до црквеної йраїа. Сада су заједно завирили у мисїиички йолумрак хра-ма, їа су заједно оїїрчали до метїроа да йїрећем, четїврїтом... сїїоїтом йролазнику исїричају шїїа су видели. И шїако чи-їтавої живоїта настїављају да йроїоведају како су били уса-мљени на улици и како им је било лейо када су се йрви йуїтї нашли на їїом йраїу...

Међуїїим, одсусїтво молиїтвене дисциїлине, несїїособ-носїт разликовања духовних сїїања, живоїт без Лиїїурїїе и без исїїовесїти, доводе до шїоїа да човек коїи йїраїа за релиїїјом сїїално мора да заїїрева себе на начине коїи су чисїїо йсихички...

Резулїтаїи коїи се на крају країева добијају на їїом йуїїу, йознаїїи су йравославної мисїиици. То је сїїање емоциїоналне оїїїеносїти, када човек соїсїївено узбуђење меша са додиром блаїодатїи... У сваком случају у йроїсїстїанїскої духовносїти йосїїїоїи једна црїїа, коїа їлаши йравославне вернике: до-живљаї йокајања као једної йїренуїшка у човековом живоїїу (окреїїање од неверовања вери). И ма како несавремено зву-чали саветїи йравославних йодвиїжника о йокаїничком сми-рењу као о аїїмосфери неоїїходної за духовно делање („Држи ум у аду и не очаїаваї”, – їоворио је йрей. Силуан Аїїонски), иїїак неїоколебива самоувереносїт байїїисїїа делуїе још чуд-ниїе. У једної брошурици у коїој се на двадесетїак сїїраница

јовори о заблудама Маркса, Дарвина, Мухамеда и римској папи, последње речи су ми се урезале у душу. Аутор се овако обраћа с читаоцем: „Ако се ти, драги читаоче, слажеш са оним што сам ти рекао, и ако си прихватио Христа као свој личној сасишћеља – онда до скорој виђења на небесима!”.

У IV веку преј. Макарије Епипански је ујозоравао на слична искушења: „Ако пак видиш да се неко преузноси и надима тиме да је он – прическик благодати, макар и знамења творио, и мртве васкрсавао, ако своју душу не признаје нечасном и убојом, а себе нишчим по Духу – обузећ је зломом, а сам не зна за то. Ако и чудеса твори – не треба му веровати; јер хришћанин се стара да то сакрије од људи, и ако има у себи сва царева блага - скрива их и вазда јовори: „што блао није моје – друји ми га је дао; а ја сам – сиромах; када онај који ми га је дао усхте, узете га од мене”. Ако пак неко јовори „богај сам”, тај није хришћанин, но сасуд преласи и ђавола... Јер је наслађивање Бојом ненаситиво, и уколико се неко више храни и причешћује Њиме, уколико глад његова постојаје неутољивија. А људи лакомислени и незналице, када благодат у њима донекле делује, мисле да преха већ нема у њима”

Уопште, ма колико јоворили о незнајној разлика између Православља и бајизма, довољно је замислити, једно поред другој, лица „нормативној” православца и „нормативној” бајисте, (рецимо, Јована Кронштајској и Билија Грема) – и намах ће постојати јасно да се духовно искуство тих људи бескрајно разликује...”

Човеку који отворених очију чита „Колибу” јасно је да је В. П. Јангу било доста сувог рационализма и фундаменталиста који идолатризују Свето Писмо и чија се црквеност своди само на бубање библијских цитата и певање сентименталних песама о „Исусу, нашем најбољем другу”. Јанг је хтео да Бога покаже као Живој, потпуно заинтересованог

„Таїа” слуша Мекензија како му захваљује због Исуса по-
слаћемој у овај свет:

„Уишћео је: „Могу ли да знам шта слушаш?”

„Сигурно те занима?”

„Наравно”: Обузела га је радозналост.

„West Coast Juice. Група се зове Dijatriba, албум још није ни
изашао, а назив му је Путовања срца. Заправо”, намићнула
је Меку, „ми се клиници још нису ни родили.”

„Аха”, одговорио је Мек, јун неверице. „West Coast Juice, а?
Не звучи нарочито религиозно.”

„О, и није, веруј ми. Више је евроазијски фанк и блуз с њору-
ком и сјајним ритмом.” Закорачила је у сирану као да њлеше
и њлешнула рукама. Мек усмукну.

„Значи, Бог слуша фанк?” Мек никад није чуо да се о „фан-
ку” говори њикладним моралним ѡтерминима. „Мислио сам
да ћеш слушати Џорџа Беверлија Шија или Мормонски хор
Табернакул -знаш, нешто црквеније.”

„Да ми кажем нешто, Мекензи. Не брини ми за мене. Ја
слушам све – и то не само музику, нећо и срца иза те музи-
ке. Зар се не сећаш часова у бојословији? Ти клиници не ѡворе
ништа што и већ нисам чула, само су надгнани и ѡсно
им је у њиховој кожи”/.../

„Али Исус је ѡружио руке ѡреко сћола и узео Тајине; на
Исусовим зљобовима јасно су се видели ожиљци. Мек је ѡ-
чињено ѡсмаћрао како Исус љуби руке своја оца, заћим га
дућо ѡледа у очи и најзад каже: „Таја, било ми је лећо данас
док сам ѡледао како си се сћавио на расћолаћање да ѡреузмиш
Меков бол у себе, а заћим му дао ѡросћора да сам одабере
ћренућак. Указао си му ѡшћовање, и указао си ѡшћова-
ње мени. Било је неверовачно слушати како му шаћућеш љу-
бав и сћокој у срце. Каква је то била радост! Радујем се што
сам ѡвој син!”

Иако се Мек осећао као уљез, нико изгледа није ни мислио о томе, а он у сваком случају није знао ни куда би отишао. Близина толике љубави као да му је раскрчила некакав унутрашњи емоционални заслој, и мада није сасвим схватао шта осећа, било је добро. Шта он ово леда? Нешто једноставно, топло, блиско и искрено; нешто свето. Светлост се Меку увек чинила хладном и стерилном, али ово није било тако. Не желећи да било каквим покретом поремети овај тренутак, Мек је простио затворио очи и склопио руке пред собом. Слушајући најбоље, склопљених очију, чуо је како Исус помера столицу. После неколико тренутака тишине Исус је поново проговорио. „Сарају”, рекао је благо, „ти ћеш да ћереш, ја ћу да дрштем.”

Мек најло отвори очи тачно на време да их види како се широко осмехују једно другом, сакућљају носове и несташу у кухињи. Остало је да седи неколико минути, не знајући шта да ради. Тама је некуд отишла, а ово двоје ћеру судове... ја, одлука је лака. Покупио је прибор и чаше и кренуо у кухињу. Чим је ступио све да Сарају оћере, Исус му је додацио кухињску крију, ја су се обојица латили дрсања.

Сарају је певушила исту ону изазовну мелодију коју је раније чуо од Таће, ја су он и Исус радећи само слушали. Више њути мелодија је узбуркала нешто дубоко у Меку, поново је куцала на врати. Звучала му је ирски, лако је замислио праћућу јајди. Но, колико то да му је било тешко да дозволи буру осећања у себи, мелодија ја је појачано отчинио. Кад би само могао да је слуша, с радошћу би дрсао судове до краја живога.

Десетак минути касније завршили су. Исус пољуби Сарају у образ и она несташе иза ула. Онда се окренуо Меку и насмешио се. „Хајдемо на док да ледамо звезде.”

„А остали?” ухвати Мек.

„Ту сам”, одговорио је Исус. „Ја сам увек ту.”

Мек климну лавом. Ово нејресивно Божје присуство, иако тешко схватљиво, стално му је породило у мисли и срце. Није се оицрао.

„Идемо”, рече Исус прекинувши му мисли. „Знам да волиш да ледаш звезде! Хоћеш?” Звучао је као дете иуно иичекивања.

„Да, мислим да хоћу”, одговори Мек схвативши да је последњи иуи ледео звезде на оном уклетом излеиу с децом. Можда је време да мало ризикује.

Изашао је за Исусом на задња вратиа. На слабом светлу суиона разазнао је само камениу обалу језера, не зараслу у коров какву ју је иамиио, неіо иредивно уредену, као с разледнице. Жубор оближњеі иіока звучао је као иевушење. Док се иружао иетнаестак мейара у језеро, а Мек је једва назрео ири чамца иривезана на једнаким размацима. Ноћ се брзо сиуишала и таму у даљини већ су исиунили звуци цврчака и жаба. Док су му се очи иривикавале на таму, Исус іа узе за руку и иведе іа сіазом, али Мек је већ ледео ноћ без месеца и чудо иіјављивања звезда.

Сииіли су на око две ирећине дока, леіли на лећа и іледали іоре. Висина месиа као да је увећавала небо, а Мек је уживао иііо ііако јасно види мноіібројне звезде. Исус је иредложио да накраіко зајмуре док осіаци суиона не иичезну. Мек іа је иіслушао. Кад је најазад оіворио очи, иризор је био ііако моћан да му се на иренуіак завршело у ілави. Чинило му се да іада у іразан иросіор, а звезде му јуре у сусрећ да іа заірле. Подііао је руку замишљајући да може да досеіне и убеде ове граіуље, један іі један, са баришуна неба.

„Ау!” шайнуо је.

„Невероватно!” ирошайуіа Исус из ііаме близу Мека. „Ово ми никад не досади.”

„Иако си ти то створио?“ уишја Мек. „Створио сам то као Реч, пре него што је Реч постала ткиво. Значи, иако сам ја ово створио, поштамрам као човек. И морам рећи, предивно је!“

„Стварно јесте.“ Мек није знао како да опише оно што осећа, али док су лежали у тми и зурили у небеску представу, мошрили и слушали, знао је у души да је и ово свето. Док су обојица поштамрали јуни страхопоштовања, ноћну тмину повремени су шарале звезде падалице, ја су узвизивали: „Јеси ли видео ово? Чудесно!“

После нарочито дује тмине, Мек поговори. „С тобом сам ошштенији. Друшчији си од њих две.“

„Како то мислиш друшчији?“ уишјао ја је меки лас из тме. „Па.“ Мек зашгаде да размисли. „Стварнији, ошштивији. Не знам.“ Трајао је за речима док је Исус ћушке лежао. „Чини ми се да те одувек познајем. Али Таја уошште није оно што сам очекивао од Боја, а Сарају, она је тек нешто сасвим друго.“

Исус се закишја у мраку. „За поштак, пошто сам човек, имамо више заједничког.“

„Али и даље не схватам...“

„Ја сам најбољи начин да људи успоставе однос с Тајом или Сарају. Када виде мене, виде њих. Моја љубав коју осећаш не разликује се од њихове. А веруј ми, Таја и Сарају су стварне колико и ја, мада, као што си видео, на мноо друшчији начин.“

„Каг смо већ код Сарају, је ли она Свети Дух?“

„Јесте. Она је Стварање. Она је Дело. Она је Дах Животи. Она је мноо више од шоја. Она је мој Дух.“

„А њено име, Сарају?“

„То је само име из једног људског језика. Значи, ветар, заправо сасвим обичан ветар. Она воли то име.“

„Хммм”, њромрмља Мек. „Али она уойишће није обична!”

„Тачно, тачно” одговори Исус.

„А име које је Таија сиоменула, Ело... Ел...”

„Елузија”, зачу се њлас њун њошћовања из њтаме њоред њеѡа.

„То је дивно име. Ел је моје име као Боѡа Сћворишћеља, али, узија’ значи, биће’ или, оно шћо је уисћину сћварно’, ѡа име значи Боѡ Сћворишћел’ који је заисћиа сћваран и ѡемељ је свеѡа ѡосћојећеѡ. И шћо је ѡакође ѡрелеѡо име.”

Минућ-два владала је ѡишина док је Мек размишљао о Исусовим речима. „Па, ѡде смо онда?” Чинило му се да ѡосћавља ово ѡишћање у име чиишаве ѡудске вршће.

„Тачно ѡамо ѡде је одувек и ѡребало да будешће. У самом средишћу наше ѡубави и наше сврхе.”

После још мало размишљања, Мек рече: „Мислим да бих моѡао да живим с ѡим.”

Исус се засмеја. „Драѡо ми је шћо ѡо чујем”, рече, ѡа се обојица насмејаше. Онда су неко време ћушћали. Мир их је ѡокрио као ћебе, и Мек је уисћину био свесћан само ѡљускања воде уз док. После некоѡ времена ѡрекинуо је ѡишћину.

„Исусе?”

„Да, Мекензи?”

„Једно ме чуди код ѡебе.”

„Сћварно? Шћиа?”

„Мислим да сам очекивао да си” – ѡази, Мек – „овај... ѡа, ѡудски зѡоднији.”

Исус се закикошћа. „Зѡоднији? Мислиш лейиши?” Сада се и насмејао.

„Па, ѡокушћао сам да ѡо не кажем, али да. Некако сам мислио да си идеалан мушкарац, снажан и неоодољиво ѡривљачан.”

„То кажеш збоѡ моѡ носа, је л’ да?”

У књизи се говори и о томе да је „Исус екуменски спаситељ”, коме није битно ко је какве вере (а Свети Теодосије Печерски јасно вели да Бог није „двоверац”).

„Али многи људи до којих ми је стигло су и у свету и заробљени њиме!” Мек је мислио на своје пријатеље из цркве који су показивали љубав према њему и његовој породици. Знао је да они воле Исуса, али и да су се придобили верским делатностима и родољубљу.

„Мек, ја их волим. А погрешно судиш о многим њих. Морамо наћи начина да такве људе волимо и да им служимо, зар не?” рече Исус. „Не заборави, људи који ме познају јесу они слободни да живе и воле без икаквог поретка.”

„Да ли то значи бити хришћанин?” Када је ово изговорио, зазвучало му је гласно, али ипак је покушавао да сажме све у речи.

„Ко говори о хришћанству? Ја нисам хришћанин.”

Ово је Меку било потпуно чудно и неочекивано па је протом морао да се насмеши. „Не, мислим да ниси.”

Стигли су пред врата радионице. Исус стиге. „Они који ме воле долазе из свих постојећих система. Они су будисти или мормони, бајбистички или муслимани, демократи, републиканци и многи који не гласају, не иду у цркву и не припадају верским установама. Међу мојим следбеницима има убица и многи ускојрудих. Има банкара и кладионичара, Американаца и Ирачана, Јевреја и Палестинаца. Немам жељу да их начиним хришћанима, али желим да им се придружим у преображају у синове и кћери мога Оца, у моју браћу и сестре, у моје Вољене.”

„Да ли то значи”, ухвати Мек, да сви јушеви воде к теби?”

„Никако”, насмеши се Исус хватајући кваку. „Већина јушева не води никуда. То значи да ћу јушевати било којим

иуѿем да бих ѿе нашао.” Заћуѿао је. „Мек, имам нешѿо да обавим у радионици. Видимо се касније.”

Наравно, Јангови описи, које смо навели, немају никакве везе са Оцем и Сином и Светим Духом, Богом у Кога верујемо и Чије Име призивамо. То су само маштарије једног разочараног протестанта, неуспела бајка о Најтајанственијем. Довољно је узети Луисове „Летописе Нарније” и срести тамо Аслана, Лава, Сина Цара с оне стране мора, који није „питоми лав”, али чије је присуство у Луисовом бајковитом свету способно да нас доведе до изворног дољивљаја христоцентричне историје, па видети колико је В. П. Јанг слаб у својој потрази за речима које су икона Речи. Трудио се јесте, и то се не може оспорити. Али...

Уосталом, Јанг се не позива само на литерарну имажинацију. Јанг тврди да је у уху чуо „глас Бога” који му је рекао да је 2005. година, година његове личне обнове и јубилеја. „Колиба” је плод Јангових „разговора с Богом, пријатељима и породицом”.

Зато нам је потребан и додатан опрез, као и увек кад су у питању „откровења” ван Писма и Предања, и кад се лети на крилима маште (Снови о летењу су омиљени снови Мекензијеви. Он их сматра нарочитим „благословом”).

ШТА ЈЕ ЈОШ ТРУЛО У ГРАЂИ „КОЛИБЕ”?

1. Јангова порука је прилично јасна: Бог је нека врста недокучиве маштарије, и „лично искуство” Бога може се потпуно разликовати од онога о чему пише Св. Писмо. Човеково искуство суди Писму (и Предању), а не обрнуто.

2. Иако Јангова „Тројица” пориче трибоштво и савелијанство („Ми нисмо три бога”, и „Ми нисмо три пројаве Једног Бога”) Јангов Бог је више друштвена заједница, него Три Личности с једном суштином. Истинска Тројица јесу три различите Личности, али не три одвојене личности (да и не говоримо о томе да се Отац и Дух Свети нису ваплотили, јер је Бог Дух (Јн. 4,24), без телесног обличја).
3. Код Јанга је и учење да је грех пуко самокажњавање, иако је Бог Љубави у исти мах и Бог Правде, Који је јасно рекао да је плата за грех смрт (Рм. 12,23), и да је Његова освета (Рм. 12,19).
4. У књизи се каже да се кроз Исуса „очовечила” цела Света Тројица: „Кад нас троје проговоримо људским гласом, као Син Божји, постајемо у потпуности људи. То значи да прихватамо и сва ограничења која то носи са собом. Иако смо одувек присутни у „овом свемиру, постајемо крв и месо”, вели „Тата” црквиња
5. Јанг заговара пут Христа као „најбољи”, али не и једини пут ка Богу, како је Христос јасно рекао да је Он Пут, Истина и Живот, и да нико не може доћи Оцу осим кроз Њега (Јн. 14, 16). Ко верује у Христа има вечни живот, а ко не верује – гнев Божји остаје на њему, јер није веровао у Јединородног (Јн. 3,18). Између Бога и људи само је један Посредник – Христос (1. Тим. 2,5).
6. У „Колиби” је присутно и јеретичко учење патрипасајана по коме је Отац голготски страдао скупа са Сином. Јангов „Исус” показује на „Татиним” рукама

ране од клинова, које је овај, наводно, „претрпео због љубави”.

7. Јанг заговара некакав „демократски егалитаризам” у Тројици („Ми смо круг односа, а не командни ланац”). Наравно, како су Отац и Син и Дух Свети један Бог, Син је, поставши Човек, настојавао на томе да се врши Очева воља (Мт. 26,39), и био послушан Оцу до смрти на крсту (Филип. 2,8).
8. Ту је и „феминизација” Бога, тако драга Њу Ејџ хришћанству (Бог је Мајка пре него Отац.) Мушкарци су, иначе, по Јангу, насилнији, па би било боље да, уместо њих, светом владају жене. (Наравно, Св. Писмо Бога никад не зове „Мајком”; именовање Бога Оцем, то је плод Откровења, а не „мушког шовинизма”).
9. „Хуманизација” Бога иде дотле да Јангова „Тројица” гурмански ужива у храни, а нарочито „Исус” (коме је, у Новом Завету, главно јело да испуни Очеву вољу, како је рекао Апостолима на Студенцу Јаковљевом). Додуше, гурманисање је због Мекензија – да би њему било лепше.
10. Наравно, ту је и Софија – инкарнација Божје Премудрости (за православне Софија је Христос), још један обол плаћен Њу Ејџу и његовој „феминизацији” теологије. Јанг је Оца, Духа Светог и Софију насликао као лица женског пола (мада, на неким местима, тврди да су то само антропоморфизми, и да је Бог изнад полности; он заборавља да такви антропоморфизми нису хришћански, него пагански).

НАЈВАЖНИЈЕ ЧЕГА НЕМА У „КОЛИБИ”

Али, оно што у „Колиби” највише недостаје (као и у сваком протестантизму, наравно) то је Црква у чијем средишту је Свето Причешће. Ево како ђакон Андреј Курајев, у свом огледу „Зашто да идем у Цркву ако ми је Бог у срцу?” објашњава НЕОПХОДНОСТ ЦРКВЕ БОЖЈЕ:

У религији не постоји само оно што ми дајемо.

Важније је оно што добијамо.

Није важно оно због чега тражимо Бога.

Важније је оно због чега Он тражи нас.

Оно због чега ми најчешће долазимо у храм и обраћамо се с молбом Богу је добро познато...

А, ето, зашто Бог тражи нас? Он жели да нешто узме од нас? Или да нам пружи?

Зашто позива Његова Реч: „Ходиће к Мени сви који су уморни и напаварени и ја ћу вас одморити” (Мт, 11, 28)?

Нема у овом позиву насавка попу: „И ви ћете ми дати то и то...” Дружачијим знамењем се завршава овај позив; он говори о ономе што ће Бог учинити ради оних који су се одазвали: „И Ја ћу вас одморити... наћи ћете покој душам својом” (Мт, 11, 28-29).

Дакле Бог нас зове Себи да би нам нешто предао.

А шта то? Знање: „Научиће се од Мене” (Мт, 11, 29)... Дух: „Примиће Дух Свети” (Јн. 20, 22)... Љубав, мир и радост: „Останиће у љубави Мојој... Мир Свој дајем вам... да радост Моја у вама остане...” (Јн. 15, 9; 14, 27; 15, 11).

Али Христос нам даје и још нешто незамисливо...

„Останиће у Мени, и Ја ћу у вама... Ово је крв Моја... која се излива за многе” (Мк. 14, 24). Он нам даје Путир Причешћа.

То је оно чега нема у нашим домовима.

Можеће ли да замислиће човека, који код своје куће чини Јеванђеље, долази до оне стране, на којој се описује Жртва Христиа, па обузећ захвалношћу шрчи у кухињу, узима из ормарића флашу вина, из хлебнице – свежу векну, сипа вино у чашу и, ломећи крајак, вели: „Господе, ово је тело Твоје!“? Чак и протестанти схватају да је такво понашање немисливо: немогуће је узети у руке чашу с вином као Путир са Крвљу Христовом, немајући нарочити лични блајослов и посвећење.

Пошто је Причешће дар Христов, онда га сами не можемо приремити. А због тога треба отићи тамо, где Христос даје Своје, не захтевајући наше.

Дакле, у цркву одлазимо због тога да бисмо нешто у њој добили.

Црква су зигови, израђени око Свете Тајне Причешћа.

А Света Тајна се састоји у томе да је људима јужена рука са Даровима.

Због тога поседа цркви није тежка обавеза, већ дивна привилегија.

Дато нам је право да постанемо саучесници Тајне Вечере. Дато нам је могућност да постанемо „причасници Божанске природе“. Дато нам је могућност да додирнемо ону Енергију, коју није у стању да створи ниједна елементарна у светију.

Они који говоре да им цркве и посредници нису пошребни, тежко да сматрају да им је реч Јеванђеља ауторитет.

Али можда ће осетити људску веродостојност у речима свима омиљеној Вини Пуа? Једном, као одговор на прелој Пејака да највише јесму, Вини Пу је рекао: „Али то није тако једноставно. Јер поезија није нека ствар коју налазиће ви. То је ствар која налази вас. И све, што можеће да урадиће, то је да одеће тамо где вас могу наћи“.

Бої нас је иґражио. И нашао.

А ми иґростио иґреба да иґођемо и да устианемо на такаво место, иде Бої најближе иґрилази људима, на такаво место, иде Он људима дели најнеобичније Дарове.

Ако нам Путир са иґричешћем Христос даје кроз Царске двери храма, иґреба ли да диінемо нос и да иґврдимо: „Бої ми је и без иґоїа у срцу”?

Христос је рекао иде нас чека и иґија жели да нам да.

Он, Вечни, жели да се среиіне са нама и да се сједини у овом живоїу – збої иґоїа да у будућем, вечном нашем живоїу не бисмо иґостиали нейоїрављиво усамљени.

Па да ли је учиіиво да, иґоиіо смо добили обавештење о иґоме да нас неко чека за сасиіанак на иґрију Пушкина, у заказано време одемо у шейіњу улицом Лава Толстија?

Ако до сасиіанка није дошло, ко ће у иґом случају биіи крив?.. Зна се – „Пушкин”!

Они, који кажу да им нису иґоиґредни иґосредници у њиховим односима са Боїом, не разумеју да их у цркви чека онај Посредник, који је уместио њих уїраво и иґринео жриіву и ослободио људе од неоїходности да неиіо сруше у светиу и да иґлодовима рушења иґоиґхраіују лажне боїиће.

Зар је иґако нейоодношљиво иґешко раишириіи своје руке како би се у њих моїли смесиіиіи Дарови?

И? ШТА САД?

Заиста, шта сад?

Зар је Србима, потомцима Светог Саве, довољно да неко на насловној страни књиге стави „бестселер”, па да они потрче да то читају као што овце трче на со?

На несрећу, довољно им је. Ка већ гледају „Фарму” и „Великог Брата”, јасно је да ће читати и овакву „метафизичку” лимунаду, уместо да у ум и срце пусте Св. Никоја Жичког, који није био само богонадахнути светац, него и изванредан књижевник (ако ништа, прочитајмо бар „Касијану”!) Овај текст је зато и писан – да се, бар колико-толико приберемо и пресаберемо пред нечим што не припада нашој традицији и што је дубоко испод њеног нивоа. Разуме се да је Американцима, васпитаним на јаловој протестантско-фундаменталистичкој *Sola Scriptura* и *Bible belt* причи, Јанг нешто ново и свеже. Али, нама, нама који имамо Јустинова Житија и Николајева Сабрана дела!? Зар нама?

Но, шта је, ту је. Прочитали смо трагове до „Колибе” и трагове од „Колибе”. Још једном молим браћу у Христу која стекну духовну корист од датог приказа да, макар једном, молитвено помену потписника ових редова, који се жртвовао за апологетику и читао нешто што, по свом избору, никад не би.

Окултизам за децу

Хари Потер

и вештичарска

књижевост

ХАРИ ПОТЕР И МАГИЈА ЗА ДЕЦУ

Хари, Рон и Хермиона су другари који бацају чини у свим кључним ситуацијама својих авантура: помоћу њих отварају врата, подижу предмете, чине неког непомичним, и тако даље. Формуле магијских чинова су „шарлатински” – шаљиво поигравање латинским изразима, издашно коришћеним у средњовековном окултизму (рецимо: „*Alohomora!*”, „*Finite Incantatem!*”, „*Expelliarmus*”, „*Rictusempra*”, и тако даље). Међутим, „Енциклопедија окултизма и парапсихологије”, каже: „Сви примитивни народи веровали су у силу изговорене речи, нарочито ако је то језик или дијалект непознат обичним људима.”

Уз то, у Средњем веку се веровало да и бесмислене, квази-латинске фразе имају чаробњачко дејство. (Рецимо, веровало се да бесмислица „*saridar pernisox ottarim*” води ка закопаном благу док „*agidem margidem sturgidem*” лечи зубобољу.) С друге стране, формуле у роману нису баш тако бесмислене. Поменимо да „*Petrificius totalis*” значи проклињање да се жртва скамени (петрифицира, на латинском),

а „riddikilus” служи да се неко исмеје. Формула „lumos” потиче од латинске речи за светлост – она изазива светлост на врху чаробног штапа. Чак и Валдемортова смртна клетва, „Авада Кедавра”, потиче од оријенталног израза који значи: „Нека овај предмет буде уништен”. За успех бацања чини није битан само правилан след гласова, него и тон, начин на који се изговарају. Кад Рон и Хермиона уче код професора Флитвика да изговоре формулу за левитацију предмета, Рон викне: „Wingardium Leviosa”, али ништа не успева. Тада му Хермиона вели: „Рекао си погрешно /.../ Каже се „Wingardium Levi-o-sa, тако да се „гар” чује јасно и дуго”.

Чак и ситнице су пажљиво одабране. Рецимо, слике које говоре у Хогвортсу преузете су из чувеног алхемичарског текста Јохана Валентина Андреа „Алхемичка свадба Кристијана Розенкројца” (1616).

УТИЦАЈ?

Роулингова је много пута рекла да јој није циљ да деца, после њених књига, почну да се интересују за вештичарство и магију. Међутим, изјаве младих читалаца говоре нешто сасвим друго. Шта се може наћи на Интернету? Девојчица (12 година), вели: „Све књиге сам прочитала најмање три пута. Кад год то учиним, нађем се у магичном свету и опонашам три пријатеља. Волела бих да постанем вештица”.

Дечак (10 година): „Не верујем да постоји град чаробњака у мојој околини, али бих волео да га има, јер бих желео да постанем вештац”. Девојчица (9 година): „Фанатичан сам читалац Харија Потера и желела бих да магија заиста постоји, као и многи други. Наравно, четврта књига ме је

заиста застрашила, и то кад је Седрик Дигори умро, сањала сам ноћне море извесно време”.

Оваквих изјава има безброј. Деца једноставно желе да уђу у тај свет и да се с њим поистовете. Јер то и јесте природно за дечји узраст, она траже ауторитет, јаке особе које их привлаче, да би од њих учили и развијали се.

Зато Њу Ејџ који ствара своје поданике испраног мозга и упрљане душе, руши ауторитет породице, родитеља, наставника, професора, свештеника, лекара... Вештице и вештице постају замена за родитеље, наставнике, свештенике... Неморал постаје замена за морал, демони замена за анђеле, ђаво уместо Бога!

Какве су штетне последице потероманије?

1. Деца се здближавају са светом зла, вештичарења, окултизма и демонологије.
2. Бришу се разлике између добра и зла.
3. Гаји се презир према „нормалцима”, људима лишеним паранормалних способности.
4. Слаби воља за борбу са стварним проблемима овога света. Ескапизам магијског начина решавања проблема није никакво решење.
5. Убацује се идеја да родбина која не разуме малог „креативца” не заслужује ништа друго осим одбојности, па чак и мржње.
6. У деци се узгаја сатанска гордост свемоћи – „Бићете као богови”, вели ђаво Еви (Пост. 3, 22).

Бивши церемонијални маг високог посвећења, Бил Шноебелен, који се обратио у Хришћанство, упозорава на следеће: „Само мало размислите о десетогодишњем детету које чита о жртвовању мачке; о немагичним људима попут Вас и мене (нормалцима) који су представљени као заостали, досадни, сурови или неупотребљиви; о томе да је моћ крајњи морални циљ, без обзира на добро или зло: о крвним жртвама; засецању руке живом човеку ради ритуала; кувању нечег што личи на бебу или фетус у лонцу; демонским поседнућима; вукодлацима; вампирима; повратку у живот злог мага проливањем крви; астралној пројекцији; бацању чини и левитацији; претварању у животињу (ликантропија); употреби кристалне кугле ради прорицања; о јунаку (Харију) који лаже, краде, крши правила, преписује; употреби астрологије; учењу да људи могу да постоје и без своје душе; општењу с мртвима; душама покојника које обитавају у нама; Харију који користи дроге за измену стања свести (што су ПРАВЕ биљке које користе вештице и шамани); употреби „Руке славе” (окултни предмет који се добија од руке обешеног убице, чији се прсти пале као свеће и стављају у кућу да у њој зачара све укућане); употреби магијских чини...

Као бивши маг, могу рећи да интелигентно дете има прилику да из књиге о Харију Потеру научи мноштво аутентичних магијских садржаја. За нехришћане попут Харија, смрт је карта за пут у пакао, само у једном правцу!”

Савез учитеља и универзитетских професора Енглеске зато није узалуд зазвонио на узбуну поводом серијала о Потеру. Питер Смит, генерални секретар Савеза, изјавио је: „Деца треба да буду заштићена од екстремних форми окултизма и треба да се уче одговорном и позитивном приступу тој проблематици, уочавајући опасности путовања у непознато. Филм о Харију Потеру водиће цело поколење

ка откривању вештичарства. /.../ Све више деце проводи сате и сате на интернету тражећи сатанистичке сајтове, и ми се бринемо што их нико не надзира.”

Бивши вештац, а сад протестантски пастор, Дејвид Ј. Мејер, каже: „Комунистички револуционар Лењин је рекао: „Дајте ми једно поколење младих, и преобразићу цео свет”. Сада је цео једно поколење дато промотеру демонологије Џоан К. Роулинг и њеним књигама о вештичарству, под насловом „Циклус о Харију Потеру”. Као бивши вештац, могу ауторитативно да кажем да сам изучио дело Роулингове и да су књиге о Харију Потеру приручници окултизма. Небројени милиони младих бивају учени да мисле, говоре, одевају се и понашају као вешци и вештице пунећи се садржајем тих књига. /.../ Читајући их, милиони младих уче како да опште с демонима!”

Цео свет је пун мрачних искустава са Харијем. У Сибиру се 2002. године двадесет троје деце отровало испијајући „магични напиток” који су сами направили опонашајући Харија. Већ поменути Питер Смит упозорава: „Деца, а нарочито девојчице у предпубертетско доба, увек се занимају за магију и паралелне светове. Бацање чини даје им утисак да надзиру свет који постаје све више збуњујући у доба кад многа деца себе осећају као немоћна бића...”

Мајкл О’ Брајан, на примедбу да је то само бајка, одговара: „Разумски, деца знају да фантастични елементи у књизи нису „изистински”. Али осећајно и подсвесно они то апсорбују као нешто стварно. То се додатно усложњава чињеницом да око нас постоји као низ могућности да млади улете у окултне субкултуре, где се неке од Харијевих моћи нуде као праве.”

Енди Норфлок, на челу британске „Асоцијације пагана”, још 2000. године се хвалио да Хари Потер и тв серије

попут „Сабрине” доносе лавине позива младих интересе-ната за вештичарство.

Сајрона Наут, вештица и аутор књиге „Водич за вешца и вештицу” (2001), рекламира дело овако: „Комплетан водич за извођење магије у Хари Потеру употребом модерних вештичарских техника. Научите технике прорицања какве су тарот, руне, „вештичарење” и гледање у карте. Као додатак, овај водич садржи историју вештичарства, упутство за справљање напитака, „и одбрану од мрачних вештина”.

Кејт Вест, потпредседница Федерације пагана, написала је „Приручник за праву вештицу”. И она се наслађа на причу о Харију Потеру.

Ричард Абанес, аутор две сјајне књиге о проблему којим се бавимо, „Хари Потер и Свето Писмо” и „Фантастика и ваша породица”, с пуним правом каже: „Није реално очекивати да ће сва ова деца (која читају романе о Харију Потеру, нап. В. Д.) коначно почети да се баве окултизмом. Али исто тако је лажна тврдња да нико од њих неће почети да се бави окултизмом, што су већ учили вешци и вештице”. У „Тајмсу” је 2001. године објављен податак да је у групи од 2600 тинејџера, од 11 до 16 година, у којој је вршена анкета, више од половине деце било заинтересовано за окултизам.

Због тога је Британски савез учитеља и предавача тражио да у школама деци објашњавају опасности бављења окултизмом, нарочито оним на интернету. Секретар савеза, Питер Смит, изјавио је: „То иде даље од читања прича о Харију Потеру. Реч је о забрињавајућој тенденцији међу младима. Родитељи и учитељи треба да образују децу и младе о опасностима поигравања са окултизмом пре но што они уђу предубоко у исти”.

Многи бранитељи потероманије тврде да је Хари, у суштини, изузетно морална личност, која може да служи као узор понашања деци. Међутим, ствари су далеко од моралне једнозначности.

Пре свега, Хари редовно лаже. У „Заточенику” лаже возача аутобуса, затим Лупина, онда Снејпа. У „Пехару” лаже Хагрида, кућног вилењака, Хермиону, Снејпа, Трилејнијеву, Корнелијуса Фаха – и све без последица. У Хогвортсу је лагање уобичајено. Албус Дамблдор, у „Пехару”, ђацима вели да је „истина углавном пожељнија од лажи” (али не увек). И Харијев отац Џејмс је кршио правила школе и лагао. Професорка Мек Гонагал за Џејмса Потера и Сиријуса Блека вели: „Обојица веома паметни – изузетно паметни, у ствари – али мислим да никад нисмо имали такав пар изазивача невоља”.

Сви симпатични ликови крше морална правила. Фред и Џорџ Весли краду чаробну мапу коју ће Хари користити ради својих авантура у „Заточенику”. У „Пехару” отац их моли да се не кладе на купу у квидичу, да би на крају попустио и само их упозорио да ништа не причају мајци. Сам господин Весли, одушевљен нормалцима, стално крши правила према њима. Сличан је и Хагрид – иако не сме да баца чини, он то ради; гаји забрањене змајеве, моли Харија и друштво да га не одају, напија се...

Уједно, особе које строго поштују правила су негативци попут Дарслијевих, Снејпа и Аргуса Филча.

Па зашто онда многи веле да је у питању прича о борби добра и зла? Ричард Абанес вели: „То је нека врста књижевне илузије остварене на основу радикалног редифинисања добра и зла који је предузела Роулингова. Она је

вешто прикрила МАЊА зла дела њених „добрих” ликова иза СТРАВИЧНИХ злих дела њених „злих” јунака. Другим речима, Роулингова је начинила Валдеморта и његове следбенике тако одбојнима да су неморална дела Харија и других „добрих” ликова (лагање, преваре, бацање чини у самоодбрани итд.) добила привид добронамерности, забаве и врлине. То је резултирало прихватањем „благо лоших” ликова као добрих”.

А ХРАБРОСТ И ОДАНОСТ?

Храбри су и одани не само добри, него и негативни ликови. Лорд Валдеморт награђује верност Питера Петигруа, а многи зли чаробњаци су спремни да се Валдеморту придруже. Иако се „Ред Феникса” бори против њега, Валдеморт привлачи и такве способне људе, какав је „полукрвни принц” Снејп. Абанес тврди: „Наравно, Валдемортови методи деловања могу се веома разликовати од Харијевих, али и један и други имају сличну мотивацију: лични интерес. Валдеморт жели оно што жели, као и Хари. Једина разлика између њих лежи у правилима која бирају да крше, лажи које бирају да кажу и циљевима које желе да постигну. /.../ Рат у „Харију Потеру” није између добра и зла, него између ЈЕЗИВОГ зла (Валдеморт и дружина) и МАЊЕГ зла, које личи на добро (Хари и дружина) јер је оно мање нападно од великог зла”. Уосталом, шта деца могу да науче од морала „добрих” магова?

1. Послушност је небитна.
2. Казну је могуће избећи лагањем и „везама” са онима који имају власт.

3. Правила се крше зарад постизања својих циљева.
4. Обмана је допуштена у извесним околностима.

То јест: правила су ту да се крше; етика је „ситуациона”; циљеви оправдавају средства.

ТОЛКИН?

Неки пореде Харија потера са јунацима Толкинове трилогије о „Господару прстенова”. То, међутим, није истина. Морал Толкиновог дела заснован је на Хришћанству. Добро побеђује зло добрим. Фродо не користи прстен Сауронов, иако би могао, јер зна да се тај прстен никако не може искористити на добро. Насупрот овоме, Хари и Валдеморт имају исти извор моћи, само је користе на различите начине. Уосталом, обојица припадају истом реду чаробњака, чаробни штапићи су им истог порекла, и један и други говоре змијским језиком. Толкинове врлине су хришћанске: смиреност, храброст, љубав, самопожртвовање. Он пориче могућност да се сила зла може усмерити ка остварењу ичега вредног и трајног у историји. Код њега магија није безазлена забава, и не припада свету људи (Гандалф и Саруман нису људи, него посебна раса Чаробњака, као Вилењаци што су посебна раса.) Чини из романа о Харију могу се лако опонашати у стварном свету, док је то немогуће кад је у питању магија описана у „Господару прстенова”.

Док је Валдеморт зао зато што жели моћ по сваку цену и убија због ње, Хари је добар зато што му се супротставља. Међутим, Фродо и други Толкинови јунаци су добри на

много дубљем плану – јер су савладали искушење прстеном, и јер су били верни идеалу кротке победе над разулареним, привидно свемоћним Злом. Брајен Карни је с тим у вези био сасвим у праву кад је рекао да је „Хари Потер” борбу зла и добра свео на борбу одвратног и симпатичног, док је Толкин урадио много више, показујући с каквим се моралним изазовима срећу људи и народи. Бивши астролог, Марсија Монтенегро, вели: „Не постоји морално средиште у „Харију Потеру”. Добро и зло су представљени као глава и писмо истог новчића. То је окултни поглед на свет”.

То значи да је Роулингова приказала свет правог окултизма и понудила њуејџерски морал релативизма.

„Заблуда не престаје да буде заблуда зато што постаје помодна”, вели, с пуним правом, Роберт К. Честертон. Имајмо то на уму пре но што нас „Хари Потер” одушеви.

ПОТЕРЕТИКА

Најважнији аргумент с којим се суочавају савремени критичари потероманије гласи, отприлике, овако: „Све је то, у неку руку, тачно. Али, Хари Потер се бори против зла”. То јест, Хари Потер је ваплоћење етичности, а све остало је додатак, који нема суштинске везе са његовом племенитошћу.

Прича почиње кад Хари стиже у дом свог тече Вернона и тетке Петуније, који су га усвојили пошто је његове родитеље Џејмса и Лили убио зли чаробњак Лорд Валдеморт. Брат од тетке, Дадли, од малена кињи малог Харија, а Петунија и Вернон га понижавају и терају да живи у материјалној и емоционалној беди. Они се плаше да Хари не

сазна да је чаробњачког порекла, што ће се ипак десити кад дође његов једанаести рођендан. Са школе за вештице и вешце, Хогвортс, на чијем челу се налази чувени вештац Албус Дамблдор, стижу му писма и позиви да се придружи и изучи све потребне магијске вештине.

У првој књизи, „Хари Потер и Камен мудрости”, сазнајемо да убица његових родитеља, Валдеморт, има за циљ да поврати моћ коју је изгубио кад је, неуспешно, покушао да убије и Харија, скупа с Џејмсом и Лили. Жели да се Харију освети за ранији пораз, као и да поново скупи банду својих следбеника, злих чаробњака и црних вештица, да би завладао светом.

Остали романи баве се Харијевим савладавањем препрека које му поставља Валдеморт и усавршавањем у магији и вештичарству у школи Хогвортс. Ту је етика више него споредна.

ИМА ЛИ РОУЛИНГОВА ВЕЗЕ СА ОКУЛТИЗМОМ?

Иако Џоан Кетлин Роулинг тврди да су њени романи бајковити, и да немају никакве везе са правим окултизмом, истина је ипак другачија. Јан Потер (од њега је узела презиме за свог јунака) и његова сестра Вики, који су се у детињству дружили са Роулинговым, сећају се да је она још као мала била фасцинирана окултизмом: стално се облачила као вештица, правила магијске напитке, итд.

Мада Роулингова тврди да се никад није бавила вештичарством као праксом, она ипак вели да зна много о истом. И заиста – зна! Почев од значајнијих ликова из историје окултизма. Рецимо, оснивач теософског покрета, из кога је никао Њу Ејџ, Јелена Петровна Блавацка, у „Заточенику

Азкабана” јавља се као мадам Ваблацки, аутор приручника за прорицање будућности. Незаборавни Николас Фламел из „Камена Мудрости” је заиста постојао, и заиста се бавио алхемијом, и веровало се да је нашао „камен мудрости”.

Роулингова је често изјављивала да сви људи имају „магију у себи”. Ту се не мисли на некакав унутрашњи шарм, него на основно учење окултног, паганског погледа на свет – сви смо по природи божаствени, и само треба да откријемо свој потенцијал. Позната америчка вештица Доријен Валијенте каже: „Моћи вештичарства, магије, шаманизма, или како год ко то зове, латентно су присутне у свима нама”. Говорећи о томе како је презадовољна опремом својих књига у издању „Scholastic books”, Роулингова је изјавила: „Насловне стране Сколастика су баш онакве о кавим сам маштала. Личе на „Књиге чини” због својих боја и начина на који су илустроване”. „Књиге чини” је гримоар, неопходан сваком ко упражњава враџбине и вештичарство; то је лични дневник упражњавања окултних вештина.

Иако се жали како је вешци и вештице стално проглашавају „својом”, а она то није, Роулингова магију познаје много више од обичног пролазника на улици, или било ког децјег књижевника који у овом часу пише на енглеском. Као у страху да ће је неко „провалити”, она непрестано тврди да су они који је оптужују за тако нешто – душевно болесни... Но, на другим местима (рецимо, у интервјуу датом Барнсу и Ноублу 1999. године), списатељка признаје: „Да, изучавала сам вештичарство и магију, али те ствари користим само уколико одговарају мом заплету”.

Формално, Роулингова не пише о вештичарству као неопаганској религији ВИКА, која је у САД званично призната (WICCA). Али, о окултизму пише и то с великим знањем и уживањем. Познати неопагани Лиза Браун и Мајкл

Сихмелер кажу да филмови засновани на њеним романима одлично одражавају пагански поглед на свет. Вештица Старлинг цитира Лордемортовог слугу Квирела, који у „Камену мудрости” каже: „Нема добра и зла, постоји само моћ, и они који су преслаби да је изуче”. Слажући се с тим, вештица вели: „Ово ће можда неког увредити, али ту је једна од највећих истина вештичарства – нема црне или беле магије, постоји само магија, и само је наш начин на који је користимо оно што одређује циљ, мада ми употребу црне магије не сматрамо снагом него слабашћу”. Старлинг каже да је серија о Харију Потеру, и књишка и филмска, „сјајна метафора за начин на који ми вештице (вешци, пагани), магови доживљавамо своју духовност (делање и изучавање, и наше виђење света)”. Није случајно да се на познатим вештичарским сајтовима попут „Wicca Women” и „Inner Sanctum of Wicca & Witchcraft” налази мноштво материјала о Роулинговој и њеном јунаку.

Један од окултиста са Мреже зато јој поје химну: „Да, Џ. К. Роулингова је урадила свој домаћи задатак. Њене скривене референце тако су бројне, њено знање тако дубоко, да сам уверен да је веома истраживала област праве магије. Многи њени ликови носе име по правим окултистима, многе њене маштовите чини заиста постоје, и магијска бића заиста потичу из древних митологија...” Тако вели стручњак! А романи су све тежи и тамнији, да би у „Полукрвном принцу” и сам Дамблдор био убијен.

КЊИГЕ И СТВАРНОСТ

Да видимо како магијска потка изгледа. У књигама Роулингове појављује се Клиодона, друидска богиња, коју

обожавају многи неопагани данас. Адалберт Варлинг је Адалберт Магдебуршки, осуђен због враџбина у 8. веку, а ту је и Корнелијус Агрипа, без кога не би било модерног окултизма. У Хогвортсу су уџбеници: „Стандардна књига чини“, „Историја магије“, „Хиљаду магијских биљака“, итд. „Књига чини“ постоји у правом свету окултиста (аутор Артур Едвард Вајт), „Историју магије“ је писао Елифас Леви, а Скот Канингем је 1985. год. објавио „Енциклопедију магијског биља“.

И прави окултистички редови, попут *Ordo Anno Mundi*, у својим курсевима нуде исти „школски програм“ који постоји у Хогвортсу. Рецимо, ОАМ оглашава као „предмет“, на првом нивоу упознавања са магијом, бацање чини. И у „Камену мудрости“, на првом курсу, неопходни уџбеник је „Стандардна књига чини“. Окултна секта ОАМ на четвртом степену нуди преображавање у животиње и вукодлака. Сиријус Блек се, у „Заточенику из Азкабана“, претвара у вукодлака, а његови другови у анимате, људе у животињском облику. На петом нивоу ОАМ поучава курсисте историји магије – тај предмет се учи и у Харијевој школи, и тако даље.

Бивши ритуални маг, Виљем Шоенбелен, упозорава на опасности потероманије, и то веома одлучно: „Као бивши маг, замолићу вас да вам објасним шта је шармантни мали Хари Потер морао да уради да би дошао до места у књизи где се сад налази. Хоћу да вас укратко проведем кроз једна прави магијски ритуал. Да би могао да лети, маг мора да изведе читав низ обреда. Мора да одреди каква је „елементарна сила“ укључена у све то /.../ Први обред (да изузмемо припреме) захтева доста времена. Маг призива духа у „троугао за манифестовање“. То је троугао који се исцртава на поду и чије су стране отприлике метар дугачке. То се

зове евокација. Мора да се пали много миришљавих суп-
станции, зато што се верује да је дим материјална основа за
јављање духа. Циљ је да се демон видљиво јави у троуглу,
али у обличју које мага неће превише узнемирити.

Кад се демон пројави, очекује се да маг има некакав та-
лисман који ће демона потчинити његовој вољи. Демон не
жели да слуша, па је дуг период потребан да би се демону
претило магијским мачем и да би му се слале страховите
клетве у случају да се не повинује. Демон такође покуша-
ва да умакне или да наведе мага да напусти свој заштитни
круг. Демон тада има власт да му поломи кости или да га
баци у пакао (неку врсту мрачног понора). Још се може де-
сити да маг оштети заштитни круг (обрише креду или сум-
пор на неком делу кружнице, итд.). И тада демон може да
му уради шта хоће.

То може да траје сатима, али на крају ће демон удово-
љити чаробњакским захтевима. То може да значи да ће му
дати моћ да лети, или талисман који служи за летење. Тада
се допушта демону да оде на своје место, под условом да
обећа да неће наудити магу кад напусти круг. Очекује се од
демона да ОДРЖИ РЕЧ (!?)”

Аутор даље описује своје пријатеље који су изгинули у
таквим ритуалима, а затим наставља: „Овај ужас стоји у
позадини приче о Харију. Права магија му не би дала ни
мало времена за забаву, с обзиром на горе описане обреде”.

Цртаћи за ново доба

С ЦРТАЋИМА ЈЕ СВЕ У РЕДУ?

У последњих двадесетак година, филмови и цртани филмови постали су праве „проповеди“ окултног погледа на свет. Ко се не сећа Спилберговог „Ванземаљца“, у коме је демонски И Ти постао симпатични кућни љубимац? Или „Ратова звезда“, у коме је пантеистичка Сила (Фогсе) извор снаге и за Дарта Вејдера, црног витеза, и за звезданог јунака, Лука Скајвокера? А „Звонара Богородичине цркве“, у коме Квазимоду помажу демони-химере са Нотр Дама? Или ђавола који помаже Херкулесу? Или Хуга, са рогови-ма и репом, као дечјег „најбољег друга“?

Цртани филмови су постали најнепосредније средство за ширење идеја паганизма. Довољно је погледати неке од дугометражних цртаћа популарних код деце данас, па да се у то уверимо.

ПОКАХОНТАС (ДИЗНИЈЕВ СТУДИО)

Прича о Покахонтас је повест о индијанској принцези

која је мирећи своје племе са белим досељеницима, прешла у Енглеску, постала Хришћанка и удала се за племића Џона Ролфа. Њено племе се такође крстило, и до данас су Хришћани. Такава је стварна повест. Али, цртана верзија хтела је нешто друго. Наиме, Њу Ејџ је одабрао Индијанце као представнике прекрасног пантеизма и култа природе, који су живели у складу са законом богиње Мајке Земље. Индијанци су „племенити дивљаци” какве је обожавао и Жан Жак Русо.

Хришћанство је сурова, патријархална, мачо-сидичка религија, која је уништила природу, и коју треба протерати из јавног простора. Као и сваки мит, и овај у основи има погрешне представе о правим историјским околностима живота индијанских племена. Др Чак Вајслер, са Одељења за историју Америчког музеја за историју природе, указује на то да је мит, ипак, мит. Индијанци нису били тако еколошки настројени као што вели Њу Ејџ. Рецимо, кад су ловили бизоне, палили су преријску траву да натерају крдо у стампедо. Дешавало се да читаво крдо, у паници, улети у живо блато мочваре или слети у провалију. Дивљи коњи су истребљени ловом јер су били храна индијанских племена. Што се тиче мира, њега између тих истих племена никад није било у правом смислу речи. О миру се преговарало, али ратови су били ужасавајући: рецимо, кад су Ирокези заратили са омрзнутим племеном Хјурон, убили су, у првом налету, десет хиљада људи, углавном нејачи. Да не говоримо о скалпирању већ мртвог противника, о положају жене који је у неким племенима је био стравичан.

Али, Њу Ејџу је битно нешто друго, а то је ширење паганизма. Тако, у дизнијевској верзији приче о Покохонтес, принцеза прилази свом спиритуалном водичу, духу двестогодишње врбе, и разговара са њим. Врба јој помаже да

се одлучи у тешкој животној ситуацији тако што призива духове-саветнике. Ево дијалога између Покахонтас и врбе:

– *Шта је мој њуи? Како да ја нађем?*

– *Твоја мајка ме је њишала то истио... Рекла сам јој да послушкује. Свуда око њебе су дуси, дејте. Они живе у земљи, води, и ваздуху. Ако слушаш, водиће те.*

– *Чујем вешар.*

– *И шта ти каже?*

– *Не разумем.*

– *Слушај своје срце, разумећеш.*

Поучавајући белог досељеника, Џона Смита, о паганизму као вери у оживљеност и одухотвореност природе, Покахонтас каже да белац мисли како је земља мртва, али Индијанка зна да „свака стена, дрво и живо створење имају дух и име”. Позната вештица Њу Ејца, Миријам Стархок, каже то исто: „за вештице, као и остале људе који живе у додиру са природом, све ствари – биљке, животиње, камење, и звезде – су живи, и у извесној мери су свесна бића. Све ствари су божанске, јер су пројава Велике Богиње”.

Покахонтас говори о реци и олуји, медведима и дабровима, као својој браћи и сестрама. Кад Џон Смит прихвати религију Покахонтас, он добија духа- водича у виду орла – коначно је инициран у тајну незнабоштва.

КРАЉ ЛАВ: ЕКОМИСТИЦИЗАМ (ДИЗНИ)

И у „Краљу Лаву” тема је еко-паганска мистика. Све је уписано у вечни круг живота, и све је божанствено. Добри Мурфаса, отац малог лава, поучава свог сина: „Све што

видиш налази се у суптилној равнотежи. Треба да појмиш ту равнотежу и да поштујеш сва бића, од мравца који пузи до антилопе која скаче... Кад умремо, наша тела постаће трава и антилопе ће пасти траву и на тај начин смо повезани с великим кругом живота”.

Миријам Стархок каже то исто: „Тајна бесмртности лежи у виђењу смрти као саставног дела круга живота. Ништа није изгубљено из космоса: препорађање се може видети у животу по себи, где сваки крај значи нови почетак”.

Мурфасин и Симбин учитељ је мајмун – шаман Рафики, који вежба медитацију у лотос положају, баца перје слично начину на који се бацају враџбинске кости, да би гатао о Симбиној будућности; он посвећује Симбу у тајну постојања и његову истоветност са Мурфасом, доводећи младог лава над воду, у чијем се огледалу Симба суочава са својом „унутрашњом снагом” (опет Њу Ејд концепт).

Амерички истраживач Њу Ејда, Вили Петерсон, указује на то да је „Краљ Лав” прича са следећим симболичким потенцијалом: паганизам је представљен као позитивна међузависност свих живих бића, на челу са краљем Мурфасом и жрецом паганске религије, мајмуном; хришћански тоталитаризам, који разара природу, дат је у лику братоубице Скара, Симбиног стрица, а победа оживелог паганства је победа младог лава Симбе (који ће себе открити тек кад се ослободи тог „ужасног”, „хришћанског” осећања кривице за смрт свог оца, који му је наметнуо Скар).

БАЛТО, II ДЕО (КОЛУМБИЈА)

Први део филма „Балто” је изванредна прича о пожртвовању и храбрости. У маленом граду на Аљасци, двадесетих

година XX века, деца су се тешко разболела од дифтерије. Да би се излечила, потребан је серум који не може да се достави возом због снежних намета. Племенити Балто, мешанац вучице и пса, одлази да би, са псећом запрегом, донео лекове за децу. Филм је изврсно анимиран, са пуно напетости, али племените поруке, веома погодне да се код деце развије осећај пожртвовања и жеље да се помогне.

Други део, међутим, сасвим је другачији. Балто упада у кризу идентитета. Стално се суочавајући са индијанским тотемом крај кога пролази, Балто сања ноћне море које га наводе да крене у потрагу за собом. Његова кћи, која је, слично оцу, скоро права вучица, придружује му се у потрази за вучјим чопором. Уз пут, срећу се са низом демонских препрека у виду животања са тотема, да би на крају нашли, у некој иницијатичкој пећини, на глодара-шамана, који их упућује где даље да иду, гатајући притом помоћу кристала (омиљена Њу Ејџ техника). На крају, долазе до вучјег чопора, и Балтова ћерка остаје с вуковима.

ЕПИЛОГ?

Цртани филмови своје сублиминалне поруке преносе на веома суптилан начин. Гледате „Покахонтас” са својим дететом и, на први поглед, све је у реду – добра Индијанка мири своје племе и беле досељенике. Треба много знати да би се увидело како се и у том цртаћу, и у „Краљу Лаву”, и у „Балту II: Потрага за вуковима” преносе Њу Ејџ садржаји.

Објашњавајући утицај сублиминалих порука рок-музике на младе, аутор књиге „Култови, систем Новог доба” Џејмс Џ. Ле Бар нуди одговоре крји би се могли применити и на утицај цртаних филмова: „Пре много година,

кад су људи пажљиво изучавали науку своје религије, и напамет учили моралне заповести, имали су чврсту веру. Могли су да одоле притиску, супротставању, па чак и прогону. /.../Замислимо мозак као спремиште. Оно је било пуно информација, знања и мотивације, тако да, кад је „туђинска порука” покушавала да уђе унутра, бивала је одбијана. На тај начин је мозак веома брзо одбацивао поруку типа „сатана је господар”. Данас, међутим, без чврсте вере у Бога и у то да је Христос Господ, мозак који прима „сатанску” поруку, пажљиво разгледа тражећи прихватање или одбијање те поруке, и не налазећи разлога да је одбије (то јест, нема супротстављања у претходно ускладиштеној меморији), он складишти ову информацију, не морајући обавезно да је прихвати. Касније, кад неки други стимуланс почиње да доноси поруку „сатана живи” или „сатана је господар”, мозак не пружа никакав отпор новим порукама јер се сећа информације коју је већ примио, сада почиње да је усваја због додатне акумулације сличних порука. После извесног времена, уз сталне поруке сличног садржаја које се примају /.../, мозак ће се супротстављати ономе што је било нормално”.

Оно што се дешава са младима који непрестано слушају поруке хеви-метала, дешава се и са децом која гледају цртаће са Њу Ејд симболиком. Пошто су лишена верског образовања у Цркви, њихов рани развој у свету религиозних симбола креће се у правцу толерисања и прихватања паганских знамења и вредности. Мозак им се не супротставља, него их складишти. Кад дете одрасте, и сретне се са окултизмом, магијом, сектама – њему је све то већ познато, и оно у опасност улази наглавце, просто с радостју: тај свет му је присан од најранијих дана. Ово свакако треба имати у виду приликом одласка у видеотеку. Јер,

„Покахонтас” ће дете учити анимистичком концепту природе, али и значајној улози коју у нашим животима треба да имају духови-водичи.

„Краљ Лав” ће му говорити да без правог гуруа, какав је Рафики (који медитира с ногама прекрштеним у далекоисточном стилу) нема спознаје да си Мурафасин наследник, прави Симба; а „Балто II” ће, са своје стране, допринети детињем поверењу у моћ шаманских иницијација. У пубертету ће све то моћи да се узме у библиотеци (од Кастанеде до Кроулија), а и да се нађе на Инфрнету (пардон, Интернету). Па ће онда родитељ да чупа косу и да се пита где је погрешао, кад је деци пуштао само лепе цртане филмове (стари, добри Дизни, зар не?).

Наравно, човек није тако слабо биће да би већ поменути садржаји могли да га сасвим паралишу у његовој потрази за Истином, то јест жеђи за Богом. Човек није слепи роб судлиминалног, подсвесног, било личног, било колективног. Али, не треба се играти површним приступањем садржајима које ћемо пренети својој деци. Деца заиста НЕ ТРЕБА све да гледају! Децу заиста треба ЗАШТИТИ у име друштвеног здравља и чистоте детињства! Родитељ свом детету мора да приступи са љубављу и мудрошћу отворити не четворе, него хиљаде очију, да би дете заштитило од зла која му се намећу као животни модели и путеви самооткривања.

Покемони (цепни монструми)

МЕЂУ НАМА ЈЕ албум за сличице „The world of Pokemon”. У уводној причи, сазнајемо да у свету Покемона они и људи већ дуго живе заједно, да умеју да „уче и расту, борећи се међусобно”, да се временом трансформишу у јаче Покемоне, али „све то могу да ураде само уз помоћ тренера, а то може бити сваки дечак или девојчица који желе да постану господари Покемона тако што ће ухватити и тренирати највише ових живих бића и победити остале тренере на такмичењима”.

Главни јунак приче је дечак Еш који је својевремено закаснио на поделу Покемона коју је вршио професор Оук. Њему је остао само мали жути глодар по имену Пикочу. Они су се зближили, и Еш ускоро сазнаје да Пикочу има низ моћи које ће дечаку омогућити да постане водећи тренер. Покемони припадају врсти буба, стеновитих, водених, травнатих, ватрених, ледених, отровних, нормалних, аветних, електричних, аждајских, земаљских, борбених, парасихичких. Какве су им особине? „Charmeleon” својим ватреним репом „подиже температуру до неподношљивог нивоа”; „Bedril” напада помоћу „великих

отровних бодљи на предњим ногама и репу”; „Nidorino” је „агресиван Покемон који брзо напада”; „Nidoking” својим репом „смрска и онеспособи жртву, а затим јој ломи кости”; „Kadabra” помоћу „алфа таласа” изазива главобољу у својој близини; „Grimer” се развија тако што упија отпадну воду из фабрика; „Haunter” пролази кроз зидове; „Drowzee” се храни туђим сновима; „Koffing” често експлодира без разлога, јер у себи има много отровних гасова; „Feraligatr” својим „масивним и моћним чељустима загриза и комада своју жртву; „Poliwhirl” може једним ударцем да сруши планину.

Потписник ових редова је, као мали, такође, скупљао сличице реч је, на пример, била о пчелици Маји и њеним другарима. Сада деца скупљају Покемоне. Имали у томе ишта лоше? Сличице као сличице. Какве сличице? Чије сличице? Ко је на тим сличицама?

Покемон је „џепно чудовиште” (Pocket Monster). Карактере је уобличио јапански ентомолог, Саташи Таџири, који их је продао Нинтенду. Према професору Оуку, имгинарном стручњаку за исте: „Покемони су бића свих облика, живе у океанима, други у пећинама, старим кулама, рекама или високој трави. Неки су слични биљкама, други животињама, а трећи су попут духова”. Неки су телесни, неки бестелесни, а људи су им се негда клањали као боговима. Првобитно је постојала 151 врста Покемона, а Нинтендо је стално производио нове. Деца од десет година па навише скупљају Покемоне и припитомљавају их под паролом „Gotta catch ’em all!” Главни лик у првом филму о Покемонима је Еш, дечак који је постао Покемон мајстор (највиши степен иницијације). Он напушта дом и креће у авантуру да би потчинио све Покемоне. Иницијатичка

потрага траје дуго, после сваког успеха у одгонетању загонетке и решавању проблема, трагалац бива инициран у виши ниво посвећења.

Протагониста „Покемон (првог филма): Мјуту (Mewtwo) узвраћа ударац” је Покемон клониран на основу ДНК нађеног у остацима паганског храма посвећеног Мјуу. Научници који су га клонирали снабдели су га парапсихичким способностима. Мјуту не општи чујним гласом, него телепатским. (Само у једном случају није тако: када је заробио женску особу, па проговорио њеним гласом, пошто се УСЕЛИО у њу.) Мјуту је гневан јер не зна зашто је само копија – због тога у уништава лабораторију у којој је саздан и све људе у лабораторији. Његове очи су плави пламен – њима спаљује на даљину. Мјуту изазива Еша и остале Покемоне – тренере на двобој и прети да ће освојити свет, да би постао господар и људи и Покемона. Да би то остварио, треба да уништи Земљу и људе на њој, скупа са дресираним Покемонима, а он ће остати да влада над Покемонима који су клонирани попут њега. Мјуту од младих Покемон тренера одузима сва дресирана чудовишта, а Еш успева да спасе само свог омиљеног Пикочуа.

У сукобу Мјутуа и Еша изгледа да ће клонирани победити, али се тада појављује изворни Мју и ступа у борбу са својим клоном. Борба је страшна и дуготрајна. Ешу је жао и једнога и другог Покемона, па се баца између њих да их развади. Они га, у жару двобоја, погађају својим менталним муњама, и Еш пада мртав. Та жртва гане и Мјутуа и Мјуа, и они оживе дечака, својим сузама препуним енергије. Еш је „христолика” фигура која се жртвује да би помирила два мала чудовишта, и која, због љубави према монструмима „васкрсава”.

„Покемон” је још једно средство за паганизацију деце последњих времена. Кренимо редом:

1. Покемонска митологија је паганска, а Покемони су демони којима су се, у древна времена, људи клањали као боговима.
2. Деца се уче да хватају и дресирају демоне методама које су веома сличне онима што се примењују у магији и окултизму.
3. Нинтендо индустрија ствара огромну зараду тиме што наводи децу да траже све постојеће ликове, при чему су неки страховито ретки и енормно скупи.
4. Скупљање Покемона постаје право дечје лудило.

Покемони су, у ствари, разне врсте „природних духова” (елементала) познатих у окултизму. Међу њима се налази и читав низ бића која поседују окултне моћи (Абра, Кадабра, Алакази, Утварни, Хитно, Џинкс, итд.). Џинкс личи на вуду-богове. Ови Покемони бацају чини, краду снове, наводе на успављивање, хипнотишу, справљају магијске напите, тероришу оне који им се не свиђају, итд. Они се не дају лако Покемон-тренерима који морају имати одређени степен иницијације и значку тог степена да би их мали монструми слушали. Ко покори сва чудовишта, добија „Земља значку”, и достиже врхунац победе и господарења. Све ово личи на магијску праксу заробљавања духова-фамилијара, који служе вешцу или вештици за остварење циљева. Дете које зароби Покемона, мора да га чува и пази, шаље у будуће битке и подвиге на својој страни, али и да

има у виду да се Покемон може побунити и напасти свог газду кад се најмање нада.

Покемони су хит у Јапану од 1996. године. Нинтендо је разрадио стратегију плачке родитељских џепова веома вешто. Прво се појави цртани филм, као увод у причу и представљање ликова. Затим су дошле сличице са ликовима (једноставне, али скупе). На крају су се појавиле видео игрице.

Шта привлачи децу Покемону (то јест, шта доноси паре Нинтенду)?

1. То је сасвим измаштани свет, са својим правилима и језиком. Одрасли овај свет уопште не разумеју, што код деце развија осећање елитистичке супериорности у односу на „маторце”.
2. Покемони се скупљају, а неки су страховито ретки и скупии.
3. Деца су опседнута скупљањем сличица, и не питају за цену.
4. Конзумирање траје непрестано од сличица чије паковање вреди 10\$, до 3-Д верзије Нинтендо 64, која кошта 199\$.
5. Деца су опчињена џепним монструмима и желе да сазнају све о њима. А појављују се увек и нови.

Покемони су забрањени у многим школама Аустралије због изазивања антисоцијалног понашања: деца су се тукла око сличица, крала су једни другима, крала новац да

би набавила нове. У САД је било сличних догађаја. Па добро, зашто све ово?

Кату Гринјер, која је писала о свету Покемона, каже: „Данашња деца су изложена духовном и моралном рату који родитељи не могу скоро ни да примете. Деца се социјализују тако да се помире са идејом глобалне владе и религије и да буду радници глобалне индустрије. Она живе у свету у коме су еколошка криза, еволуција, културни релативизам, потреба за радикалном контролом становништва и јединство по сваку цену неоспорни делови планова и програма у њиховим школама и саставни део њихове забаве”.

Покемони су стога, још једно средство да се зло учини симпатичним, дечијим „добром”, „добром” глобализма, чији демонски, тоталитарни лик, права њушка, мора де се одене у лажну светлост цртаћа и видео-игрица да би био прихваћен. Али, наша дужност је то знати и према томе се управљати.

Игрице с ђаволовим репом

ГОДИНЕ 1997., 1. децембра, ученик другог разреда средње школе из места Педјука у Кентакију, син угледног адвоката, упао је у своју школу са оружјем и пуцао у другове. Било је осам прецизних хитаца, од којих су три била смртоносна. Дечак Мајкл Карникл пре тога никад није учио да пуца у стварности. Али је био обученији од многих војника.

Како? Једноставно. Сатима и данима је пуцао у видео игрицама типа „Doom”, „Riake”, и „Mortal combat”. Ту није научио само како се убија, него и како убиство треба желети. Острастио се и програмирао, дошло је до измене свести која је резултирала измењеним понашањем у овом случају убилачким.

Није онда случајно што је професор војних наука, потпуковник Дејвид Гросман, изјавио: „Насилне видео-игре су ментални еквивалент давања смртоносног оружја у руке сваком детету у Америци. (Ми додајемо и много шире, прим. В. Д.) Један мој пријатељ их назива „обуком за убице”. Седењем и безумним убијањем безбројних „виртуелних” представника своје врсте без икакве казне или

последнице, деца уче вештине, стичу идеје и усвајају вредности које у сваком трену могу да гурну право оружје у њихове руке”.

Гросман сматра да је небитно држи ли дете под прстом чојстик или обарач – оно се свесно опредељује за убијање ближњих као извор забаве. Овај проблем се увећава са продајом компјутерских софтвера за забаву (са 3, 2 милијарде долара потрошње 1995. године на 6, 9 милијарди за видео игре 2002. године).

Најпопуларније видео-игре пуне су насиља, идентификације с криминалцима, зла и злочина. Уз чињеницу да су игрице све „стварније” и „тродимензионалније”, кућни рачунари су постали прави, врло савршени симулатори за обуку, ово су најозбиљнији разлози за забринутост.

Студије које је финансирала америчка војска (а ко би други) показале су да је ефикасност убијања непријатеља у сукобу постала много већа од како су мете, уместо оригиналних, попримиле облик људске силуете. То истраживање је спроведено после Другог светског рата. Увођење људских силуэта-мета повећавало је ефикасност убијања у Вијетнаму. Међутим, откако су се појавиле видео-игре, Армија САД је почела масовно да их користи. Нинтендо (да, они што праве Покимена) снабдева америчку армију најбољим видео симулацијама. Пуковник Гросман је зато јасан: „Насилне видео-игре вас уводе у област у којој, уместо да будете пасивни посматрач људске смрти и патње (као кад гледате филм на ТВ-у), притиснете дугме које узрокује смрт и патњу другог људског бића”. У видео-играма убијање се награђује – ко убије више, побеђује! У том царству смрти, патња и уништење другог доносе задовољство играчу.

Од 60-их година XX века до данас, преко хиљаду научних студија у САД доказало је везу између насиља

приказаног у медијима и агресије код деце. Године 2001, Медицински факултет Станфордског универзитета показало је да смањење броја часова проведених уз игрице на седам сати седмично у току 20 недеља смањује за 50% вербалну и 40% физичку агресивност испитаника. Али, наравно, ко има паре, има моћ.

Индустрија децје забаве изгубила би десетине милиона долара прихода, а у добу бога Профита то је злочин метафизичких димензија – губити доларе због менталног здравља омладине! Но, ко има уши да чује и очи да види зна, шта значи вежбање убијања путем 30 игрица. То је сасвим довољно: уши да се чује и очи да се види.

Све остало ће доћи само по себи.

ЛИТЕРАТУРА:

1. Ricard Abanes: Fantasy and your family, Christian Publications, Inc, Camp Hill, Pennsylvania, 2002.
2. Harry Potter: The truth behind the story, без места и године издавања
3. Willy Peterson: The Leavening/ A New Age Primer for Christian Prents, Linwood, KS, 1997.
4. Catou Grinyer: Pokemon for the Uninitiated, SCP Journal 24:2-24:3/ 2000, Berkley, California
5. Brad Mec Donald: Learning Pull the Trigger, True Education, Winter 2004.

Окултни диоскоп

Пророчанство Новог доба или окултна пропаганда

(Роналд Емерих: 2012, Sony Pictures 2009.)

ФИЛМ КАО ОРАКУЛ ЊУ ЕЈЦА

Већ деценијама глобална елита преко холивудских филмова показује човечанству шта га чека и навикава га на црну ноћ која му предстоји. Филмом се постиже масовно прихватање неприхватљивог: „Планина Броукбек” говори о каубојима – содомитима који се „искрено воле”; „Девојка од милион долара” хоће да нас помири са еутаназијом; „Ратови звезда”, „Индијана Џоунс” су били увод у циклус о Харију Потеру који је окултизам и вештичарство учинио помодним појавама. Уз то, стално се снима „патриотска” пропаганда о најлепшим, најбољим и најпааметнијим Американцима, који су (СВФ) себи сами открили.

Да не заборавимо и „Национално благо”, које нам јасно вели да су САД основали масони, и да је „национално благо” масонска идеологија, позната нам још из Француске

револуције (знате оно: „Слобода, једнакост, братство”, па у то име буде поубијано милион људи.)

Основни недостатак (који се прикрива помамном рекламом) свих ових филмова је у томе што су они углавном плитка идеолошка парола, нешто попут „Ужичке републике”, „Сутјеске”, „Неретве” и „Отписаних”. Има у њима и по нешто симпатичног (рецимо, у Булајићевој „Неретви” чују се најбоље четничке песме, а у „Ратовима звезда” има елемената старих витешких прича); али, углавном су то дво-димензионалне „покретне сличице” за имобилизацију ума.

Филмове о којима говоримо не може да режира било ко. Као што су их у Титославији режирали „дворски људи” (попут поменутог Вељка Булајића, који се, од Србина из Црне Горе, претворио у Црногорца – „Црвеног Хрвата”), тако и у САД овакве послове добијају политички подобни (то јест, „коректни”) аутори, међу којима Роналд Емерих није на последњем месту. Обожаваалац јефтине научне фантастике и јефиног хорора (филмови типа „Stargate” и „Godzilla”, New Age личност „одлепљена” од било какве традиције, Емерих је режирао само један занимљив филм („Патриота” о борби Американаца за независност од Велике Британије, у коме главну улогу игра Мел Гибсон). Ипак, одан Холивудској идеологији „Заглупљуј, па владај”, дотични се својим кино-радом и обогатио.

Роналд Емерих сада има куће у Лос Анђелесу, на Менхетну, у Лондону и Штутгарту, у коме је рођен 1955. године. Куће су му, између осталог, „украшене” богохулном сликом Христа који носи мајицу кратких рукава (у Кетрин Хамнет стилу!) током Распећа, графикама Елисон Џексон које приказују Лејди Ди у опсценим позама, скулптуром папе Ивана Павла II који се смеје својим религиозним дужностима и Ахмадинежада у хомосексуалној пози. Сам

Емерих је содомит, активни донатор покрета содомита, али и пријатељ Хилари Клинтон, за чију је предизборну кампању својевремено скупљао паре. Само таквоме је могло да се повери да у свет пошаље поруку до које је глобалној елити, која се крије иза холивудских могула, иначе стало. Дате су велике паре, нађени познати глумци и – падоше прва, друга, трећа... до последње клапе...

Sony Pictures су у „2012” уложили 260 милиона долара (мало ли је?). Џон Кјузак игра sf писца Џексона Кертиса, Аманда Пит његову бившу жену, Дени Гловер председника САД, итд, итд. До сада је филм зарадио 595 милиона долара, и премашио инкасирану суму „Дана после сутра”. Још један порпагандни blockbuster на чијој листи идиотских америчких пропагандних филмова прво место држи „Air Force One”, у коме се амерички председник у авиону туче с терористима (који, наравно, говоре руски). Али, Емерихов циклус од „Дана независности” (ванземаљци нападају САД, преко „Дана после сутра” (наступа ледено доба због климатских промена) до „2012.” одмах је иза поменутог остварења. Нарочито је „2012.” срцепарателна: председник САД (црнац, или, политички коректније речено, „Афроамериканац”) остаје да погине са својим народом (само ћерку шаље да се спасе на „Нојевој барци”). Уопште, патетика је на завидном нивоу; остаје нам само да купимо паломе – марамице.

РАДЊА УКРАТКО

Радња „2012.” почиње 2009. године, када амерички геолог Едријан Хелмсли среће свог индијског пријатеља, др Сантама Цуртанија, који открива да поремећена

активност Сунца све више загрева земљу. Он обавештава о свему председника САД Томаса Вилсона, и високог званичника америчке администрације Карла Анхајзера, а они ће 2010, на самиту Г8 обавестити шефове других држава да се спрема катастрофа. Одлучено је да се у Хималајима, тајно, обави изградња флоте „Нојевих барки” у које ће бити смештено 400 хиљада изабраних, јер се, због планетарне серије земљотреса, очекује мегацунами, који ће потопити сву Земљу. Да би се „бродоградња” финансирала, богатим Земљанима нуде бродске карте по цени од милијарду евра (за једну, наравно).

Године 2012, писац Џексон Кертис, разведени отац Ное и Лили, ради као возач руског богаташа Јурија Карпова. Његова бивша жена Кејт живи са децом и новим „дечком”, хирургом и пилотом – аматером Гордоном Силберманом. Џексон води сина и ћерку у Јелоустонски парк, где примећује чудне промене на тлу, које чува америчка војска. Теоретичар завера, откачени Чарли Фрост, Џексону каже да Влада САД спрема „Нојеве барке”, и да он има мапе бродоградилишта у Хималајима. Својом мини радио станицом Фрост из Јелоустона објашњава Американцима шта их чека. Џексон Кертис схвата да његов случајни познаник није лудак кад почну земљотреси у области Сан Франциска. Успева да изнајми авион, скупџи породицу (поведе и новог момка своје жене, јер он зна да пилотира) и, док се Сан Франциско руши, лете ка Јелоустону, да од старог апокалиптичара узму мапу градилишта „Нојевих барки”. Фрост им мапу даје, а он остаје да радијом преноси смак света.

Неумешни пилот Силберман допилотира до Лас Вегаса где срећу богатог Јурија Карпова, његовог професионалног пилота, Сашу, љубавницу му Тамару и синове (који су се Кертису својевремено ругали да ће они

преживети, а он неће, јер је њихов отац издвојио три милијарде евра за карте на „Барци“.) Из овог малог авиона, Кертис & сопр. прелазе у Јуријев „Антонов 225“, и долећу у Кину, којом приликом пилот Саша гине, а сурови Рус Карпов оставља Тамару, Кертиса & сопр. да умру, јер немају карте за брод. До одредишта ће их одвести будистички монах Нима, чији ће брат Тензин, један од градитеља, да их убади у барку илегално, скупа са својом породицом. (Како рекосмо, амерички председник је остао да подели судбину „with american people“, а на брод је послао само своју кћи, Лауру, која ће се заљубити у хуманисту – научника Едријена од кога је све и почело). После низа перипетија (Јуриј богаташ гине, спасавајући своје синове, Тамара гине, спасавајући своје куче; и Силберман гине, омогућавајући Кертису да опет почне са својом бившом женом.) Међутим, флота „Нојевих лађа“ преживљава мегацунами који преплави Хималаје. Филм је „украшен“ хеппендом: спасени Земљани путују ка Африци, која се уздигла из мора. Човечанство почиње поново.

Као и раније Емерихови „карактеристични“ филмови, и овај је пун визуелних ефеката типа „Гори море, топе се планине“... И – that’s all, folks! Business as usual: мало персифлаже, мало компјутерских специјалних ефеката, мало „америчких вредности“ (ма шта се под тим подразумевало), и – успех је обезбеђен.

Ако апстрахујемо баналности, остаје проста чињеница: глобална елита најављује човечанству 2012, као „годину великог преокрета“. Позивајући се на „мајански календар“ (мада потомци Маја кажу да је у питању кривотворење чињеница), вођи occult conspirасунам кажу да ће се те године нешто десити; биће то нешто карактеристично, после чега ће остати „400 хиљаде изабраних“, да отпочну нову епоху.

Одавно „глобална елита” прича о „златној милијарди” која једина и може срећно живети на земљи (остали ће, попут празних банковних рачуна, бити „ликвидирани”).

Угледни амерички истраживач Њу Ејд тоталитаризма, Ли Пен, у свом огледу „Мрачна апокалипса/Крвава похота хуманитараца” („Небо и земља ће проћи”, Београд, 2007.), наводи изјаве глобалистичких вођа и идеолога о „златној милијарди” (само) изабраних, „заслужних” да опстану:

„Трилер роман Тома Кленсија *Дуга шест* – прича о завери богате групе еко-терориста који намеравају да очисте планету од сувишног становништва тако што ће изазвати заразу на коју су само они имуни – може изгледати као немогућа фантазија, бесмислица ноћних мора. Међутим, у стварном животу има оних који верују – баш као и негативци у Кленсијевом делу – да је људски род „паразитска врста на површини планете, који више уништава него што ствара”. Ови људи – које Дејвид Спенглер описује као „екстремне заступнике снажног еколошког покрета који као да људска бића сматрају заразом која пустоши земљу” – нису задовољни „планирањем породице” и „репродуктивним правима”. Они желе да иду даље, и сведу становништво планете на две милијарде или мање. Како је један писац рекао: „Мизантроп сам не због тога што мрзим људе појединачно, него зато што мрзим врхунац империјализма човечанства над светом природе. ...Мизантроп сам јер људе волим колико и којоте, мачиће и детлиће, а видим да је једини начин да се сви поменути одрже у животу у томе да се размотри драстичан пад бројности врсте *homo sapiens*”.

У интервјуу за Гласник УНЕСКА из новембра 1991, Жак-Ив Кусто је рекао: „Шта би требало да урадимо како бисмо

отклонили патњу и болест? То је одлична идеја, али вероватно не сасвим делотворна на дуже стазе. Ако покушамо да је применимо, можемо угрозити будућност наше врсте. Страшно је што то мора да се каже. Светска популација се мора усталити, а да би смо то постигли морамо уклонити 350.000 људи дневно. Тако је ужасно помислити на то да то не би требало ни да кажемо. Али, општа ситуација у коју смо доведени је жалосна”. То је 127.750.000 људи годишње, или 1,27 милијарди људи које треба „елиминисати” сваке деценије.

Теософ Бенџамин Крем каже да ће „подела светских резерви” и „ново схватање благостања и просперитета створити услове у којима ће светска популација драматично ослабити. ...Уз еколошку равнотежу и разумну испуњеност животних стандарда ова планета може комотно поднети 3 до 3,5 милијарди људи”. Негове процене планетарне носивости су највеликодушније међу свима које је понудио било који од ових „обожавалаца Мајке Земље”.

Медијски магнат Тед Тарнер је стрпљивији; он ће дозволити 80 до 100 година како би се умањила популација Земље са 6 милијарди на 2 милијарде путем глобалне „добровољне” политике једног детета. У интервјуу за еколошки *Е маџазин*, он је рекао: „Могли бисмо да имамо 10 милијарди људи који живе испод границе сиромаштва, или бисмо могли да имамо две милијарде људи који живе добро, имају колор тв и аутомобил. Планета може да поднесе тај број људи, а тако је било 1930. ...А како стићи дотле врло је компликовано. То ће изискивати много образовања и побољшања у здравственој нези. Лично, мислим да би популација требало да буде приближнија оној када смо имали урођеничке насеобине, далеко пре појаве земљорадње. Пре петнаест хиљада година, било је негде између

40 и 100 милиона људи. Али (истраживачи популације) Пол и Ен Ерлих су ме убедили да, ако хоћемо модерну инфраструктуру, са комерцијалним летовима и међудржавним аутопутевима широм света, биће нам потребно око две милијарде људи да то подржи”.

Еко-феминистички теолог Розмери Редфорд Раутер има ниско мишљење о човечанству. У тексту под називом „Екофеминизам”, она каже, „напредак људског живота и културе је у складу са знатним смањењем људске популације. Напредак ван-људског живота захтева такво смањење”. Додала је: „Природи није потребно да ми владамо њоме, већ управља собом јако добро и боље без људи. Ми смо паразити у ланцу исхране у природи, који троше све више, и враћају премало како би поново успоставили и одржали животни систем који нас храни”. Онима који су присуствовали еколошкој конференцији у мају 1998. речено је: „Добар баштован плев и проређује своје саднице да би обезбедио довољно простора за правиан раст биљака. Морамо тражити најмилостивији начин да плевимо људе. ...Уместо покрета за живот (pro-life, прим. В. Д.) морамо да развијамо ‘духовност рециклаже’... духовност која нас укључује у обнову планете и себе. Морамо да се поћудримо”. Неколико месеци касније, Раутер је националној конференцији Позива на акцију, либералној, дисидентској католичкој организацији, рекла колико људи мора бити бачено на гомилу компоста: „Морамо се вратити на ниво популације из 1930” – око две милијарде људи.

Ернест Коленбах, аутор *Екопoиџе* и других еколошких бестселера, недавно је објавио *Екопoиџа: џеџни во-дич*. Он предвиђа и заступа смањење светске популације на милијарду људи: „Једноставно је превише потрошачки настројених људи у односу на капацитет подносивости

ове планете”. „Грубе процене сугеришу да би око милијарду људи, користећи обновљиву енергију и друге технологије које смањују утицај на животну средину, могло трајно да опстане на Земљи на нивоу потрошње који је близу оном у модерним индустријским земљама”. Он верује да би „цивилизација могла да настави да напредује у току знатног смањења људске популације, које је потребно да бисмо смањили наше утицаје на животну средину, уз побољшање квалитета живота, а не повећане нивое потрошње”. Попут марксиста, који су се позивали на „историјску нужност” како би оправдали своју окрутност, Коленбах призива „природу”: „На дуже стазе, природа ће применити основна правила одрживости; она не прихвата изузетке”. Ова мизантропска осећања је објавио University of California Press, а не Terrorist Press.

Јан Френсен, демограф и ранији члан штаба ун Популационог фонда, отишао је још даље. Током брифинга за Европски парламент на тему популације у октобру 1999. рекао је, „Жао ми је што је популација сведена на репродуктивно здравље против микро-нивоа људских права”. Френсен је рекао да би права брига требало да буде број „људи који планета може примити на одржив начин”; он верује да је капацитет подносивости планете од 700 милиона до милијарду људи. Дејв Формен, оснивач *Прво Земља!* иде најдаље од свих, говорећи да би популација требало да буде сведена на 100 милиона људи.

Ови љубитељи човечанства и пријатељи напретка дискретно остављају нешто неизреченим: шта радити са 4 милијарде (или више) сувишних људи живих данас? /.../

Други аватари њуејца доводе своју мизантропију до логичког закључка; они сагледавају могућност људског изумирања са земљоцентричном, рептилском хладнокрвношћу.

Џин Хјустон, која је помогла Хилари Клинтон да ступи у везу са духом Елеоноре Рузвелт најављује са којим избором се суочава човечанство: „Могло би се десити да људска раса заврши као огроман, неуспешан експеримент кроз наредних двадесет пет година. Планета ће слегати раменима, неки пропадну а делфини ће наследити замљу”. Барбара Маркс Хубард исто тако нуди алтернативу: „Или ћемо еволуирати, или изумрети.”

Вилијем Ирвин Томпсон, њуејџ колега пречасног Џејмса Паркс Мортонa и Дејвида Спенглера, рекао је: „Могли бисмо баш све да покваримо и то би могло довести до катастрофе, али чак и катастрофе теже да буду, на крају дугог пута, подстрек за еволуцију. Могли бисмо чак и да је окончамо кад су људска бића у питању и да не можемо више да наставимо експеримент, али биосфера неће престати да еволуира. Ако сте мистични, нећете се обавезно идентификовати са пролазним комадом меса званим хоминоиди. ...То је оно што су Шри Оробиндо и његова сарадница Мајка рекли – да је човек прелазна животиња и да смо стигли до краја пута. Али напослетку, како су историја и космос тако неизмерни, то није заиста крај, то је само затварање поглавља.”

Роберт Милер такође мисли да можемо изумрети: „Земља ће се осветити својим најнапреднијим врстама које су почеле да је уништавају. ...Бог нам неће дозволити да уништавамо Његову творевину и окончамо Земљину брижљиву, чудесну еволуцију током милијарди година. Он би радије дозволио да човечанство буде уништено”. У *Доласку космичкој Христиа*, Метју Фокс је рекао, „Предложено је да сазовемо Конференцију Уједињених Врста – конференцију далеко репрезентативнију него што су Уједињене нације – и поставимо ово једино питање за десет милиона представника

(једног за сваку врсту): „Да ли људској врсти треба да буде дозвољено да се продужи на овој планети?” Гласало би се највероватније 9.999.999 према 1 да ми људи, са својом дуалистичком мржњом према земљи, једних према другима, и према свом сопственом постојању, будемо прогнани на неко удаљено место у галаксији тако да Мајка Земља може да настави своје рађање лепоте, дивоте, боја и здравља.”

Жеља за изумирањем је крајњи израз оног што је Малколм Магериц назвао „најстраственијом жељом либерала”. /.../

„Као саставном делу блиског глобалног преображаја, лидери њуејца се радују „селекцији” људске расе. Изабрани међу људима ће преживети да би ступили у њуејц. Многи други ће умрети – очекивање које ови гуруи посматрају са равнодушном смиреностију.

Алиса Бејли је описала Други светски рат, „са свим његовим неизрецивим ужасима, његовим свирепостима и његовим катаклизмичким несрећама” као „метлу Оца свих, која чисти препреке на путу Његовог Сина који се враћа”. Ове „препреке” су људи, не безличне силе или институције. Бејлијева каже да је долазак „нових идеала, нове цивилизације, нових начина живота, образовања, религиозног представљања и управљања” неизбежан, али „Они могу, међутим, бити одложени од стране реакционарних типова људи, ултра-конзервативних и затворених умова и оних који се са непопустљивом одлучношћу држе својих вољених теорија, својих снова и визија, својих тумачења и својих особености и често уских схватања представљених идеала. *Они* су ти који могу да задрже, и задржавају час ослобођења”. Није велики корак за теософе да закључе да „час ослобођења” треба убрзати тако што ће „реакционарни типови људи” бити склоњени с пута.

Алиса Бејли је започела да пише о долазећој „селекцији” већ у марту 1934. Рекла је: „Ово је свануће Новог доба... Раса увек почива на јакима, и увек је много званих а мало изабраних. Ово је окултни закон. ...Да вам овај распрострањени преокрет и катастрофа која следује многим не би изгледали неправедно, дозволите да вас подсетим да је овај једини живот само секунд времена у већој и широј егзистенцији душе, и онима који пропадају и бивају ометени утицајем моћних сила које сада преплавују нашу планету и поред свега тога свест ће „приступити” бољим стварима упоредо с мноштвом оних који успевају, чак и ако су њихове физичке моћи уништене у процесу”. Када је Бејлијева написала ово, нацисти су управо преузели власт; намерно изазвана глад и политичке чистке дешавале су се у Совјетском Савезу; Јапан је отпочео рат против Кине. Много, много „физичких форми” било је уништено у то време. Одбацивање људи као „форми” од стране Бејлијеве наговештава веровања самоубилачке секте „Врата раја” (Heavens Gate). Они су видели људска тела као привремена „средства”, која треба одбацити како би се досегао виши ниво егзистенције.

У септембру 1939, Бејлијева је писала о „благотворним и траженим” аспектима почетка Другог светског рата: „Данас посматрамо смрт цивилизације или циклус инкарнацијом човечности... свуда је присутан вапај за променом и за оним новим формама религиозног, политичког, образовног и економског живота расе које ће примити слободнији и бољи духовни израз. Оваква промена убрзано настаје и неки сматрају да је попут смрти – ужасна и да је треба избећи ако је могуће. То је заиста смрт, али је благотворна и потребна”. Алиса Бејли је величала покољ Другог светског рата као начин на који ће „Господар бола”

и „Господари судбине” довести до „корисне и трансформисане свести света”: „Бол је увек био очишћујући чинилац, којим се служе Господари судбине како би остварили ослобођење. Нагомилани бол присутног рата и наслеђени бол раније фазе (започет 1914.) доводи до корисне и трансформисане свести света. Господар бола је сишао са свог престола и данас гази земаљским путевима, доносећи беду, патњу и терор онима који не могу да тумаче његове циљеве”.

Нико није тако окрутан као утописта који посматра традиционалисте како спречавају ток историје. По мишљењу Бејлијеве, рат и геноцид су били део Божијег плана, божанствено спремање куће ради уклањања препрека повратку „Христа” и доласку Новог доба. Стога, разумно је запитати да ли ће савремени њуејџ и теозофски лидери који предсказују – и одобравају – будући „процес селекције” бити наклоњени убијању својих „реакционарних” противника.

Године 1941, Тејар де Шарден је рекао да ће „свет сутрашњице” бити „рођен од „изабране” групе оних... који ће одлучити да у близини постоји нешто велико што чека на нас, и дати свој живот да то достигну. Људи *морају* да одлуче за или против напретка, сада. А они који кажу „не” управо морају бити изостављени”. Он је предвидео „раздвајање” „два све посебнија и непомирљива типа људи, оних који верују у прогрес и оних који не верују”; ово би водило ка „рођењу новог слоја у биосфери” – раздвајање изабраних „елемената планетизације” (глобализације) од „отпадака” који не верују у прогрес. Рекао је: „Могло би, онда, изгледати да величанствени феномен чији смо сада сведоци представља нову а можда и коначну поделу човечанства, засновану не више на богатству, већ на вери

у прогрес... С једне стране, постоје они који једноставно желе да од света направе удобно место за живот; с друге стране, они који га могу схватити само као машину за прогрес – или још боље, организам који прогредира. С једне стране, „буржоаски дух” у својој суштини, а са друге истински „трудбеници Земље”, они од којих са сигурношћу можемо предсказати да ће, без насиља или мржње, једноставно путем биолошком надмоћи, они сутра чинити људску расу. С једне стране отпаци; са друге, узрочници и елементи планетизације”.

Током неколико деценија, у књигама са насловима попут *Срећан рођендан, плането Земљо, Ошкривење: порука наде за нови миленијум*, и *Књижа стваралања*, Барбара Маркс Хубард је предсказала „лично изумирање” за људе који неће постати свесни њуејд програма и који неће управљавати своју „са-стваралачку” моћ. „Доћи ће до еволутивног процеса селекције заснованог на вашим квалификацијама и са-стваралачкој моћи... Квантни скок је време селекције онога што еволуира из оног што погоршава особине врсте. Врста позната као егоцентрично човечанство ће изумрети. Врста позната као холицентрично човечанство ће еволуирати”. „Процес селекције ће искључити све који су искључиви”. (Да ли сте веровали да је еволуција случајан процес? Размислите поново.) „Они који не еволуирају, они који не верују у потенцијал за преображај ће „заувек нестати са ове обале еволуције – биће изумрле врсте попут диносауруса”. „Они који превазилазе себе ће превладати, а они који то не чине ће пропасти, погоршати генетске особине и умрети за ово посебно планетарно искуство. Егоцентрична бића не могу опстати у синергичном свету”. У време квантног скока: „Опстаће сви они људи који су у стању да сарађују са онима који превазилазе себе. Сви они

елементи који остају у стању егоцентричности, одржавајући илузију о раздвајању, изумреће. ...Само ће онај спектар људске свести обилато способан да се усклади са целином и чује унутрашњи глас Бога (sic!) опстати. Управо како су изумрли кромањонски и неандерталски људи, тако ће и себични људи". Указујући на непожељне људе као „елементе” („форме”), она следи пример нациста, комуниста и других који своје противнике вербално рашчовече што је прелудијум за њихово уништавање/.../”

Дакле, они већ одавно маштају о истребљењу „неподобних”. А ко су, по Њу Ејд пророцима, „подобни”? Чујмо опет Ли Пена:

„Роберт Милер каже да ће „сви они који се држе уверења супротних” онима фаворизованим у „следећој фази еволуције нестати”. Противници УН и остали „антиеволуциони, заслепљени, себични људи” ће имати душе „привезане у посебном делу свемира, јер су били успоравајуће силе, истинска одступања у еволуцији и успону човечанства”./.../

Сви пророци њуејда кажу да је изумирање реакционара за наше добро, почетак нашег космичког преваспитавања. Дејвид Спенглер каже да они који нису усклађени са енергијом Новог доба „прелазе у димензију, на место – ко може да каже где – где ће поново пронаћи равнотежу и склад. За њих нема места у новом свету”; они ће бити послати „тамо где узор из прошлости још увек имају превласт” за њихово „највише добро”. У „преношењима безграничне љубави и истине”, дух је рекао Спенглеру да ће они који не успеју да направе рез бити послати „ко може рећи у ком правцу” у духовни еквивалент гимназије за адолесценте: „Они ће остати у тој области и стању свести које погодује њиховој адолесценцији; али ја ћу бити са њима и у будућим данима открићу им се када буду дозволили да се такво

откривење догоди”. Барбара Маркс Хубард каже да ће „сви који изаберу да не еволуирају изумрети; њихове душе поново настати у другачијем планетарном систему који ће послужити као дечији вртић за прелазак са егоцентричног на ходицентрично постојање”. Она додаје: „Они који нису довољно образовани да се ускладе са пројектом, да доживе процес Божијег прочишћења докле је потребно, све док не науче како да искуствено познају Бога или намеру стварања”. Маркс Хубардова каже да они који су „одбачени селекцијом” никад неће реинкарнирати на Земљи; „душа може учити другде у свемиру. Када буде спремна одабраће планетарни систем на правом степену за едукацију коју она захтева”.

Ник Баник, који је говорио о „стању лидерске душе” на форуму о стању света 1998, упозорио је да „они људи који не живе по законима Божијим” ускоро (између 2000-те и 2010-те) „неће више учествовати у нашем свету”. Непослушни људи ће бити послати на „другачији вибрациони ниво” – и „то није ствар казне”, него побољшања наше карме. Није ли лепо знати да сви ови добротворни духови-водичи и љубазни људи желе да се увере да смо ми хришћани правилно преваспитани?

Преживели након „селекције” биће само одушевљене присталице „холистичког система који се развија”. Како каже Барбара Маркс Хубард: „Само они који су изабрали да користе своје моћи у свом животном веку биће васкрснути и поновно припојени са нетакнутим генетским кодом и успоменама. Њихова тела ће бити поново материјализована. Ово је универзални закон: Само добри еволуирају – „добро” значи оно што је способно да се усклади са целосним системом који се развија”. Дејвид Спенглер се слаже: „Уколико смо потпуно немилосрдни у том погледу

и ствари посматрамо у оквиру појмова дарвиновске теорије о опстанку најспособнијих, најспособнији у њујџу су они који могу... пребродити убрзане промене нашег времена а да не буду избачени из свог центра душевне равнотеже... Ови људи су они који ће опстати". Макс Хубардова каже да ће преживели након „селекције” бити ношени еволутивним током, волети „проширени избор, различитост, флексибилност, двосмисленост, неизвесност, одговорност и способност да се одговори”, и бити у стању да „састварају, уједињују, садејствују и воле сваког као уд свог тела”. Наследници новог царства гђе Хубард ће проћи све данашње тестове политичке коректности, и биће високо квалификовани да служе као бискупи у Њу Ејџ храмовима.”

Ко су аутори ових злочиначких трабуњања овде поменути?

Алиса Бејли, оснивач Њу Ејџ покрета, Тејар де Шарден, католички теолог, језуита, палеонтолог, творац идеје о „Космичком Христу” и еволуције као „Божјем процесу”.

Барбара Макс Хубард, Њу Ејџ „пророчица”, била је саветница Хилари Клинтон.

Дејвид Спенглер, Њу Ејџ идеолог, оснивач тзв. Финдхорн института.

Роберт Милер, вишедеценијски делатник Уједињених нација и један од твораца глобалне реформе образовања...

Метју Фокс, бивши католик (сад епископалац), заговорник Њу Ејџ духовности...

Нил Доналд Волш, коме се јављао „Бог” и који је објавио своје разговоре с „Богом” Новог Доба...

Читајући ове безумнике, постаје нам јасно да се човечанству црно пише. Уосталом, најутицајнији сатаниста XX века, Алистер Кроули („Чини оно што хоћеш, и нека ти то буде једини закон”, говорио је дотични) својевремено

је предвидео да ће се „човечанство купати у мору крви” пре него што наступи „Нови еон”. То крвопролиће се, по свему судећи, спрема. А филмови попут „2012.” су ту да масовну свест на неки начин припреме за страховну погибину људи пре „планетарне иницијације” у Кроулијево „Доба Хоруса”.

УМЕСТО ЗАКЉУЧКА

Дакле, Енерих & сопр нам, „сублиминално” поручују:

1. Ближи се 2012, година краја нашег света и почетка нечег новог;
2. Већина становништва планете ће изгинути, али ће се спасти „одабрани”;
3. Африка ће бити центар новог почетка. [И заиста: глобална елита сматра да је Африка, чије црно становништво изумире огромном брзином од последица СИДЕ (случајно?), еколошки најчистији континент, који може да им омогући „нови почетак”]

А шта бисмо ми, православни Срби, могли да кажемо?

Прво: „Ал’ не рече Туре: „Ако Бог да”.”

Друго: И на „Титанику” је, пре него што је коначно офарбан, писало: „Ни Бог га не може потопити”.

Треће: Глобална елита о томе ни не мисли.

А што се вас, читаоци, тиче: мислите о томе и молит се Богу да вас избави од искушења.

2009.

„Сумрак” на филму, поноћ у души

ОСНОВНА ПРИЧА И ПУТЕВИ ЗАРАДЕ

Све је почело када је један дванаестогодишњак решио да гледа филм „Сумрак”, јер су његови вршњаци тај филм већ гледали. „Дакле, то је нешто популарно!” помислих ја, и реших да се „жртвујем за науку”, и да погледам о чему је реч. Код мене је „популарно”, по навици, постало синоним за потенцијално опасно по духовно здравље; а онда тражи одговор, хришћанско-апологетски. Тако сам, својевремено, узимао и друге врсте отрова: читао, да бих о томе писао, Алистера Кроулија; читао (и гледао) „Харија Потера”. Апологетски рад је често као превртање по контејнеру – ако хоћеш да се с нечим суочиш, крећи право у копање по непријатном. Наравно, уздајући се у Христа и његову благодат, и трудећи се да се емоционално не удубљујеш у оно што читаш и гледаш.

И, ето, гледам „Сумрак”.

Седмнаестогодишња Бела Свон (Лепотица – Лабудница, на србском) сели се код свог оца Чарлија у град Форкс. Разлог? Нови муж њене мајке Фил, Рене, игра бејзбол, и

они се селе из града у град. У Форксу Бела среће загонетну породицу лепотана, по презимену Кален. Сви имају очи златастог одсјаја, веома су бледи и надљудски лепис. Бела у школи среће Едварда Калена, правог шмекерског тинејџера, који, у први мах, бежи од ње и склања се (касније схватамо због чега: Едвард је вампир на дијети, који се одрекао својих најмрачнијих особина, али му је Белина крв дивно мирисала, па се једва уздржавао.) Па ипак, Бела и Едвард ускоро ће се зближити: он ће је, надљудским моћима, спасити од погибдије под точковима аута, а затим и од банде хулигана. Ништа не вреди: *She can't stop falling in love with him*. Сазнаје да је вампир, али... И он њу воли, такође. А онда, долази час да је упозна са својом породицом.

То су (гле чуда!) вампири – „вегетаријанци” (условно, наравно, јер пију крв животиња). Решили су да се „хуманизују”, да би се уклопили у друштво обичних хуманоида. Почињу да се друже с Белом. На једној партији бејзбола мирољубивог клана Кален, срећу троје лутајућих вампира, од којих најопакији, Џејмс, жели Белину крв по сваку цену. Едвард је успешно брани, али Џејмс не одустаје да гони Белу након овог сусрета. На крају, прети јој смрћу мајке, и уцењује је да дође у балетски студио у коме је раније веждала. Насрће на девојку, и уједа је, Едвард се појављује са својима и спасава вољену, успевајући да из ране исиса отров. На крају матурско вече. Едвард и Бела весело плешу, али их мотри вампирица Викторија, чији је Џејмс био момак. Она је решила да се свети.

Тугујући, Бела почиње да се виђа са својим школским другом Џејкобом Блеком, који је, у ствари, вукодлак. За њом следи Викторија, да би се, мучењем Беле, осветила Едварду за Џејмсову смрт. Док Лабудица живи, трагајући за опасносћу, Едвардов глас јој се јавља у критичним

ситуацијама и саветује је шта да ради (једном умало није погинула на мотору).

Елис из Едвардовог рода Калена има натчулну моћ виђења на даљину, и сазнавања будућности. Угледавши једном, у визији, како Бела скаче са неке стене, она мисли да се девојка убила и одлази у Форкс, да теши њеног оца, Чарлија. Међутим, тамо угледа Белу живу. На основу полуинформације, Едвард помисли да је његова вољена мртва, и креће у Италију, да би се, на сунцу, показао пред људима, и тиме нарушио табу, због чега ће га моћни и древни италијански вампирски клан, Волтура, сигурно казнити смрћу. Елис види шта се спрема, и са Белом хита у Италију, да би спречили трагедију. Успевају у томе, али упадну у замак Волтуре, и они, видевши посебну вампирску обдареност Едварда и Елис, нуде им да се придруже њиховом клану, што Каленови (вегетаријанци, сећате ли се?) одбијају.

И онда, наравно, наставак. Филм се зове „New Moon” („Млади месец”). Бела се сасвим зближила с вампирима, и одлази у породицу Калена да прослави 18. рођендан. Случајно озледивши руку, доживи да је један из вампирске породице нападне, јер није могао да издржи свој нагон за крвљу. Зато Едвард доноси одлуку да је више не излаже опасности, па одлази. Али, да га Бела не би тражила, каже да је више не воли и да не жели да буде с њом.

Пошто је Бела сазнала све о клану Волтура, а људско је биће, италијански вампири уцењују Едварда – или ће Бела постати вампирица, или ће бити убијена. Едвард пристаје да Белу „повампири”, и враћају се у Форкс.

У трећем делу, „Помрачење”, који се појавио 2010. године, све почиње од града Сијетла, у коме се појављује армија нових вампира – све их је створила осветољубива Викторија. Њен циљ је и даље да се Едварду освети за смрт

свог момка, Џејмса, тако што ће ударити на Бела, Едвардову драгу. Сама Бела је растрзана између свог вампирског драгог и свог друга, Џејкоба Блека. Од њеног решења с ким ће остати (јер, рекосмо, Блек и његови другови су вукодлаци) зависи исход старог сукоба вампира и вукодлака.

Зараде ових филмова биле су невороватне: „Сумрак” је од 21. новембра 2008. до 2. априла 2009. зарадио око 193 милиона долара у САД и око 192 милиона у другим земљама (буџет за снимање је био 37 милиона долара.) Наставак филма је за прву недељу приказивања, 2009. године, зарадио 142 милиона долара!

Дакле, има се о чему писати, зар не? Пототову ако се узме у обзир да је, по анкетама, публика „Младог месеца” у 80% случајева била млађа од 21 годину.

Крајем новембра 2011, очекује се први филм четвртог дела вампирског циклуса.

ВАМПИРИ ПРЕ „СУМРАКА”: ВЕРА У ВАМПИРЕ

Сматра се да је вера у постојање вампирских бића заједничка свим Словенима, и да потиче из њихове прапостојбине. Срби и стали Јужни Словени углавном кажу „вампир” (мада се чује и „упир”); Руси и Украјинци веле „упир”, Пољаци „упиор”, Бугари „вапир”.

Код Срба, веровање у вампире је, изгледа, било понајјаче. Због тога је још цар Душан доносио строге законске прописе да би спречио откопавање гробова и скрнављење лешева покојника оптужених да су се „повампиирили”. Душанов законик налаже да цело село у коме гроб буде откопан, а леш спаљен, плати казну, а да свештеник који у томе учествује буде рашчињен.

И касније се срећу историјски документи који потврђују веровање у вампире. Кметови и трговци са Уба су тражили од кнеза Милоша да им дозволи да откопају један гроб и спале тело неког наводног вампира, оптуженог да доноси болести и смрт вароши. У архиви неготинске цркве и Епархије тимочке постоји низ сведочанстава о томе како је, током 19. века, свештенство код народа покушавало да истреби веру у вампире. Али, чак и 1944, суд у Пожаревцу осудио је на батине групу мушкараца и жена који су, наоружани глоговим коцем, откопавали гробове.

Најпознатији случај је, међутим, везан за 1725. годину, када је сеоски старешина из села Кисиљева код Великог Градишта, известио аустријске власти (које су, у то време, после рата против Турака, имале власт у тој области) о случају „вампира” Петра Благојевића, после чије смрти је умрло десетак сељана који су тврдили да их је Благојевић „мучио” јер се повампирео. Сељаци су ископали Благојевићев гроб и наводно нашли његово тело нераспадуто. Реч „вампир” је, преко тог извештаја, продрла у европске језике, а Кисиљево и данас опседају европски „вампиролози”, док домаћи залуђеници покушавају да од тога направе туристичку атракцију.

Што се најпознатијег вампира у историји тиче (о њему је снимљено преко 150 филмова), грофа Дракуле, он је постао познат захваљујући енглеском писцу, Брему Стокеру, члану утицајне магијске дружине, „Златна зора”. Гроф Дракула је, иначе, био румунски кнез, Влад Цепеш, из области Трансилваније, који је, у своје време, водио одлучне борбе против Турака, кажњавајући заробљене на „турски” начин – набијањем на коље, због чега су га се Турци плашили и престали да нападају његову област. Надимак „Дракула” вероватно потиче од словенског „дрекол”, што значи „колац”.

Дубља етнолошка истраживања показују да је веровање у вампире засновано на једној архетипској матрици социјалног мишљења. У свом огледу „Вампир у религијским схватањима југословенских народа”, објављеном 1980. године у часопису „Култура”, Душан Бандић је истакао неколико основних црта на којима се темељи веровање у вампире:

1. *Вампир је биће у које се после смрти претвара посебна врста људи. То су особе које је њихова заједница окарактерисала као аберантне (који су засијанили, нај. В. Д.)*
2. *Вампир је биће које постоје захваљујући продуженој или поново успостављеној коезистенцији његовог тела и његове душе, односно неког другог духа или демона.*
3. *Вампир је биће које постоји кроз правилно смењивање два езистенцијална облика – одуховљеног тела и ошелошворене душе (или неког другог духовног бића) – односно кроз смењивање два типа односа телесног и духовног принципа (односа ујоредне коезистенције и односа иденфикације).*
4. *Вампир је биће чији су односи са људима обележени антианизмом. Ове односе карактеришу комлементарне представе о опасном деловању вампира и о потреби његовог уништавања.*

Закључци који се на основу вере у вампиризам могу извести, а који се односе на темељни став заједнице према појави о којој је реч:

1. *аберантни појединци после смрти претварају се у вампира;*
2. *вампир је ојасан за припаднике своје друштвене заједнице;*
3. *вампир треба убити и иако прекинути његов континуитет са заједницом.*

Дакле, заједница у лику вампира препознаје штетно понашање претворено у демонску опасност. Свако општење с вампирима МОРА бити прекинуто; вампир МОРА бити укоњен из друштва. И такав однос према овим бићима је трајан – вековни.

Из перспективе православног хришћанства, вера у вампире као реалност може се тумачити двоструко. Пре свега, вера да у леш улази душа покојника коме је тело припадало је ПРАЗНОВЕРЈЕ, и то веома штетно. Јер, душа после смрти одлази Богу на привремени суд, и до коначног, Страшног суда, налази се или у привременом блаженству раја или привременим мукама ада. Потпуно блаженство Царства небеског и потпуне муке пакла наступиће после свеопштег васкрсења из мртвих, када се душе буду сјединиле са својим телима. Душе НЕ МОГУ, осим по нарочитој промисаоној вољи Бога Живога, да опште са живима, а поготову да се „усељавају” у тела која су им припадала. Чак ни демони не могу да узимају на себе тела, јер су они зли бестелесни духови.

Али, људи су ипак виђали некакве приказе у виду покојника, и понекад лудели или умирали од страха.

О чему је реч?

О томе да су демони могли да се јављају (као и данас, уосталом), у разним видовима и облицима да би уплашили и упропастили људе неограђене благодаћу Божијом. Ево шта о томе каже отац Серафим Роуз о јављању демона у виду аждаја у житијима светих: „И анђели и ђаволи имају своја тела, само што су она духовна и неупоредиво „финија“ од наших. Тако су и аждаје, које су нападале свету Марину и светог Јована Многострадалног, имале управо такво духовно тело. То нису биле неке чудновате звери, већ демони који су узимали обличја звери да би заплашиле подвижнике. Знамо, такође, и то да су аждаје, кад би светац начинио знак крста или се помолио, једноставно нестајале. Очигледно је, дакле, да се овде радило о појави демона.” Што се односи на аждаје, важи и за вампире; вампири су били ДЕМОНСКА ПРИВИЂЕЊА, а не реално постојећа бића. Демони су се у нашем народу јављали на разне начине (рецимо, виле су описиване као прелепе жене с коњским или козјим ногама, које чак и смрде; а кога оне ухвате у коло, полуди, „повилени” – или умре). Један од начина јављања демона је, свакако, некад био и вампир. Данас су демони „модерни” – рецимо, јављају се као ванземљци, јер оних који верују у оно што су веровали наши преци скоро да и нема.

ГРОФ ДРАКУЛА, АРХЕТИП ВАМПИРА

Брем Стокер, аутор романа о Дракули и члан магијске дружине „Златна зора”, понудио је архетипску причу о вампиру, која је касније, много пута, прерађивана и дотеривана по укусу савремене јој публике. Ево шта о Дракули, оном првом, каже Ранко Мунитић у књизи „Чудовишта

која смо волели” (трећи том), описујући, укратко, заплет Стокеровог романа са основним цитатима:

Преда мном је стајао човек неодређених година, њажљиво обдијан, од главе до ноге обучен у црно. Држао је у руци сјајну сребрну лампу и рече ми уз учинив покрећ:

– Добро дошли к мени, постодине.

Ако на најчистијем енглеском, мада необичној наласка...

Тако се гроф Дракула представља Јонатхану Харкеру на почетку истоименог романа (1897) Брама Стокера.

Имао је орловски нос, веома раширене ноздрве, широко чело и лепо црну косу која се, ипак, поредила на слепоочницама. Густе обрве што се додириваху, уста и оштри зуби, одавали су вишњалности изузетну за човека његових година. Брада му беше јака, образи њаки. Изненађивало је његово необично бледило: уши је имао беле и веома шљакше...

Далеко најпознатија личност целокупног уметничког циклуса посвећеног вампирима, најпре књижевна, па позоришна, коначно филмска звезда и легенда, Дракула наступа у роману који са свим својим врлинама и манама представља најбољи литерарни састав већег формата на ову изазовну, свременску тему. Ево заплета већ безброј пута препричаног у адаптацијама за сцену и сценаријима за екране широм глобуса, ето приче која својим основним карикама постаје убрзо нека врста *глобалној драматуршкој модела* за веома популарни сегмент „хорора” посвећен нехотичном човековом путовању у гнездо нечистих сила...

Први део описује Харкеров пут кроз екзотичну средњу Европу, удаљавање од препознатљивих цивилизацијских

стандарда и ступање на тло све примитивнијих, прастарих назора (односно „празноверица”), боравак у карпатском замку („стари црни дворац”, ваљда најрепрезентативнији локалитет читавог „хорора”) тајанственог грофа Дракуле („чудовиште што попут паука вреба из своје јазбине”, други кључни мотив овог тематског сегмента), све то због купопродајног уговора око куће у Лондону. Сусревши три сабласне Дракулине пратиље и откривајући да је упао у забран наднаравних сила, Харкер једва спасава главу и тек се током каснијих поглавља постепено опоравља од шока.

Други део садржи Дракулин одлазак у Лондон (аветињском лађом чија посада изумире током путовања), онда недела што их тамо чини. Убија прво и у вампирицу претвара Lucy Westenru, окомљује се потом на Харкерову вереницу Minu Murray, све док га доктор Абрахам ван Хелсинг („посвећени противник чудовишта”, уз бројне „невине жртве”- следећа капитална карика жанра) са окупљеним пријатељима не натера у бекство.

Трећи део слика дугу потеру, уништење три грофове жене-аветиње у карпатском дворцу, онда погубљење самог Дракуле („егzekуција монструма” или финални, обавезни „украс” приче).

Што значи да се од почетка до краја (по основном карактерном и драмском принципу „хорора”) пресудна партија игра између два битно различита али равноправна партнера: *бесмртној вампира и њросвећеној научника*. А попут свих великих крајности, и они нам се најпотпуније откривају један путем другог, нападач кроз нападнутог, и обрратно.

За доктора Ван Хелсинга каже се да је „научник, филозоф и метафизичар, један од најнапреднијих научника; самосталан, луцидног духа, енергичан човек који у

потпуности влада собом, несаломљиве воље”. Или, како ће сам за себе рећи: „Читав живот проведох уроњен у тајне душе, постадох такође стручњак за људски мозак”. „Мој живот је тужан и усамљен, толико испуњен радом да ми не преостаје времена за пријатељства...” Умник, аскета, алтруиста, „посвећени витез” готово без мане и страха биће то очигледно прави ривал надолazeћој сили мрака.

Неколико монолога даје му прилику да искаже свој став:

Извесне ствари постоје, без обзира на то што измичу вашем разумевању. Прећућављам да не верујете у реинкарнацију; ни у материјализацију шела? Ни у астрално шело? Ни у пренос мисли? Нишпи у хијнозу?... Но, ако верујете у хијнозу, због чега не бисте поверовали у преношење мисли? Окружени смо тајнама. Помислите на електрицитет. У средњем веку одвео би право на ломачу оној који би га открио. Нико није решио тајну живота и смрти. Има наука који живе само један дан, и других, чији живот траје стоголећима. Има у њимасима огромних слејих мишева који ноћу сисају крв животињама. На неким острвима источних мора, по стаблима, налик махунама или великим орасима, могу се видети слеји мишеви што оживљавају само ноћу. Тешко људнику залушталом у њихов преглед: ујутру га налазе мртвог, без крви...

Има тајни које човек само наслућује, а тек ће будућност расветлити. Верујте, додирујемо управо такву тајну...

Ван Хелсинг брзо схвата да се иза мистериозног зла које хара Лондоном крије прави вампир. Прикупивши потребне податке („Вечерас се враћам у Амстердам, потребне су ми неке књиге и инструменти”; „Ван Хелсинг је у *British Museumu* проучавао неке старе медицинске расправе”), он детаљно

излаже целокупни проблем, што је у аналима литерарне фикције *јрва комйлейѝна дијајноза* по питању бића, карактера и деловања вампира – заправо основни *иконографски јриручник* којим ће се касније филм обилато служити:

Носферату не умире од свој уједа, као ичела, већ од њеја живи и сѝиче нову снају; Вамѝир јроѝив којеј се боримо расѝолаже удруженом снаѝом двадесетѝорице. Исѝомаже се некроманѝијом, шѝо јо еѝимолоѝији речи значи – науком о мрѝивима; сви мрѝиваци којима се јриближи јокоравају се њеѝовим зайовесѝима. То је јрави демон. Може јојримѝи разне облике и несѝаѝи као облак... Задаѝак је ѝежак, биѝка може биѝи јрајична...

С друје сѝране, не ѝреба криѝи, уз себе имамо одређену снају: моћ науке... Још је јодину дана сви бисмо одбили да јоверујемо у јосѝојање вамѝира, а сад?

Вамѝир се оѝкрива свуда где има људи: у Сѝарој Грчкој, у Сѝаром Риму, у Индији, Француској, Немачкој, Кини и јосвуд улива сѝрах као еѝидемија. Вамѝир је бесмрѝан; не умире од сѝаросѝи, а јача сваки јуѝ кад се најѝје људске крви. Шѝавише, знамо да се може јодмладиѝи уколико ѝѝје младу крв; ѝело му не баца никакву сенку и нема одраза у ојледалу... Вамѝир се може јреѝворѝи у мајлу, у вука, у слејој миша. Флуидној ѝела,јровлачи се јојуѝ дима кроз нејримеѝне оѝворе; ујравља јацовима, вуковима и слејим мишевима. Коначно, види у мраку, јојуѝ мачке... А иѝак, ујркос свим ѝѝим сѝособноѝима, вамѝир није свемоћан. На свој начин, већ је зайвореник од робијаша са јалије и лудака из ћелије. Зѝо чѝа? О ѝоме ниѝѝа не знамо. Не може ући у нечију кућу уколико није јозван. Но, након ѝоја, може улазиѝи колико жели. Њеѝова моћ, као и она злих духова, јресѝаје

у зору. Изменивши лик може само у јодне или увече. Може се одмориши једино на земљи у којој је био сахрањен, или у неком обешчашћеном јробу. Тешко ја је одајнаши ејзорицизмом. Ипак, шкоде му цвешови и јлавице белој лука, онда јлојов цвеш: кад се сшаве на јоклојац њејовој мрјивачкој сандука, сјречавају ја да изађе. Узмиче јред крсши... Кажу да може јрећи воду само за време јлиме. Освећени мејтак, исјаљен кроз даске њејовој сандука, може ја убиши; шакође ужарен колац забоден у срце...

Имамо јосла са снажним јројивником... За животиа, наш вамјир беше изузешан човек. Војник, државник, алхемичар. Један од највећих сјручњака у свом времену за ју јрану науке. Имао је снажан ум, свеобухватно знање, душу шшио није сјознавала ни сјрах ни јрижу савесши... Значи да су њејове духовне моћи јреживеле физичку смрши... То је јеније у злу...

Послужиле су ја јприродне и шајне силе. И њејова иншелијениција. И раса. Земља у којој шај живи мрјивац обшшава вековима необична је у јеолошком и хемијском јојледу. Има шамо ојројних шшиља и дубоких јодземних јећина. Сшари су јо вулкани чија охлађена лава јоседује нејознаше моћи, који исјушшају животиворне или смршоносне јласове и јроизводе мајнејске силе несхвајљиве снаје...

Вишалне енерјије досшижу код њеја максимални иншензишеш. Он ујравља силама јприроде. Хшели не хшели, обележио вас је...

И тако се Абрахам ван Хелсинг убрзо испречује на путу чудовишта. Прва Дракулина жртва биће лепа Lucy Westenra:

Кад сшијох до врајиа јробља, видех јасно високу црну јрилику најнушју јрема јријашешима. Ујлашена, довикнух: Луси,

*Луси! Она се не помакну, но иза ње, два порућа црвена ока
упилише се у мене. Гурнух вратнице: за тренућак црква за-
клони видик. Кад ситио до Луси, наћох је саму...*

Млада дама ускоро умире, но кад Ван Хелсинг – неколико
дана након погреб – одведе пријатеље на гробље, указује
им се страхан приказ:

*Из дубине алеје чепреса примицала се бела прилика, при-
тишкајући на труди једно дете. Неколико метара од нас при-
каза сјаде и нагну се над дете које тихо врисну. Хтедох на-
пред, но Ван Хелсинг ме задржа.*

*Прилика пође према нама и под сјајем месеца који је на-
по изашао прекознах с ужасом лице Луси Westenre, но колико
измењено!... Блајости и чистиош издрисала је с њега свирепа
крвожедност...*

*– По свом проклејству – објашњава доктор – вампири
су бесмртни и њихове жртве множе се из века у век, јер сви
које вампири убију и сами постојају ватпири. Тако се круи по-
већава до бесконачности, као кругови што настају на води
кад у њу бацимо камен. Лусијош није нашла своје жртве, но
ако је постојмо да живи...*

И научник наређује да се вампируши забије колац у срце.

*Сивар се зирчи при првом ударцу. Лице се изобличи, црвена
пена појави се на уснама, а зуби зашкрипаше. Налик на не-
ког боја осветника Артур је ударао, ударао без милости, и
крв је лијила. Но, одједном, прчење преша, а лице се поу-
сти у изразу блаженства... Ње сад више није било: ушла је у
велики починак вечности...*

Следећа жртва биће Мина, сада већ удата Харкер.

Маїла њосїа їушїа и учини ми се да обликује неку врсїу димної сїуба са црвеном їачком на врху. Соба се заврїе, заїим видех две црвене їачке умесїо једне; светлуцале су њоїуї очију. Као да се неко бледо лице оцрїавало у маїли и їриближавало ми се. Осейїих да ме хваїа несвесїица...

И даље:

Призор који нас је дочекао следи їе ужасом. Месечина беше їако јака да су се уїркос заїївореним кайцима моїли разазнаїи сви їредмети у соби. Поред Мининої креветїа оцрїавала се нејасна црна їрилика.

Кад се їриближисмо, їроф окрену їлаву: очи су му искриле ђаволом срибом; широке ноздрве задрхїаше, зашкриїа зубима и одбацивши снажно Мину на креветї њође їрема нама. Професор њодиже расїело и венац белої лука: їроф усїукну...

Но Дракули ипак полази за руком да се докопа Мине:

Па ме уїїїа иронично: „И ви се, значи, желиїе мерїїи с мојом снаїом? Уїлесїи се у моје їланове? Сада знаїе, а остали ће ускоро сазнаїи, колика је цена кад се мени сїане на їуї... Док они удружују своје убоїе снаїе да ме саїїру, мене, који сам уїрављао народима – и їо мноїо сїолеђа їре но шїо се родише, изиїрађу њихове їланове. А ви, њихова љубимка, сада сїе месо мојеї меса и крв їоје крви, биђеїе ускоро моја одабрана їраїиља и најбољи їомоћник... Одазиваћеїе се на сваки мој їозив. Кад мој ум нареди: дођи, їреко земље или їреко мора – доїрчаћеїе”.

Следи још један сукоб с демоном:

Грофов израз беше њун свиреје мржње. Забринути за Jonathan, истиуних држећи у левој руци бели лук, а у десној револвер. Остали учинише исто и злодух се њовуче. Од бледој, Дракула њостиаде зелен: из очију му изди њламен. Једним скоком њровуче се испод Харкерове руке, који се сѝремао да њонови ударац – и, скочивши кроз њрозор, несѝаде у кршу раздијеној сѝакла...

Затим потера, дуга и исцрпљујућа, на крају ипак окруњена успехом. Стигавши мали караван што грофово тело преноси у завичај, осветници обављају задњи чин драме:

Jonathan је скочио на кола и изненађујућом снајом бацио на земљу велику шкрињу. Цијани јурнуше на њеја. Но Морис се умеша: он ће њримити ударац. Jonathan њокушава да обдије мрѝвачки сандук. Сунце ће ускоро заћи. Победа! Jonathan је раздио њоклојац шкриње и ошкрио ѝело нашеј неѝријаѝеља: ѝроф је блед као восак, у очима му ѝори лудачки ужас. Широки Jonathanов нож у ѝрену му ѝресеца ѝрло, док му Quincey Morris задија бодаж у срце. Чудо је ѝренуѝно: ѝело се расѝада у ѝрах...

И то је прва у низу безбројних Дракулиних погдија.

Говорећи о себи, гроф стар неколико векова у више наврата се позива на свој стварни историјски профил. А историјском личношћу сматра га и његов врли противник:

Разѝоварао сам с ѝријаѝељем Арминиусом, са универзиѝеѝа у Будимѝеѝи. Он ме је извесѝио о ѝрофовим ѝрецима. Гроф је, без сумње, био онај војвода Дракула који је исѝе

йрославио борећи се йроїив Турака. Храбросї и свирейосї учинише їа славним. Дракуле, рече ми Арминиус, беху велика и їлеменийїа лоза. Но савременици наводе да су одржавали везе с ђаволом. Соїїона им је оїїкривао своје їїаїне у їлани-нама над језером Херманишїайї. Мемоари из оної доба їоми-њу извесної Дракулу као вамїира...

Повест о Дракули Брема Стокера ослања се на повести приповедане током низа векова пре 20. столећа, векова у којима су веровања у вампире била саставни део митологија и сујеверја. Месопотамци су међу демонима којих су се бојали истицали злодухе који не остају у гробу, него се крећу „по ваздуху, по земљи или под земљом”. И Грци и Римљани знали су за „ламије”, које напуштају гробове и насрћу на живе, пре свега на децу. У вампире вероваху и Кинези.

Крајем 20. века, на ивици „доба просвећености”, јављају се чак „вамписки судови”, састављени од армијских официра, црквених лица и државних службеника, а 1755. лични лекар Марије Терезије пише „Медицински извештај о вампирима”.

Пре но што се појавио Стокеров „Дракула”, у књижевности је већ постојао низ мотива везаних за вампире: чудовишно настављање живота после природне смрти (Полидоријев „Вампир”, 1819); увлачење вампира, на неприметан начин, у заједницу живих („Вампиризам” Е. Т. А. Хофмана 1828); страва при сусрету с вампиром без маске (Гогољев „Виј”, 1835.); љубавна романса између покојнице и живог мушкарца („Љубав смртоносна”, Теофила Готјеа, 1836.); величање вампиризма као повратка паганизму (Лотреамонова „Малдоророва певања”, 1868.)

Али, шта је дубљи смисао романа „Дракула”, који је дошао после свега?

У својој изврсној студији „Чудовишта из подсвесног / Успон хорора у књижевности и на филму“, амерички културолог Мајкл Џоунс описује живот писца „Дракуле“ као живот човека који не само да је био повезан са окултизмом, него је боловао и од сифилиса. Описи несрећних женских жртава Дракулиног вампиризма подсећају на описе жртава ове страшне болести, директне последице блуда. Сифилис је дукнуо у Европи још у доба ренесансе, када је неморал био масовно раширен; из Француске је прешао у Италију, и одузео је на хиљаде људских живота. У то време, називан је „живом смрћу“, или „бескрајном смрћу“ (вампира је, знамо, „живи мртац“); тек 1954. почео је да се користи пеницилин у лечење истог. Стокерова метафора, по Џоунсу, има јасно порекло: вампир претвара своје жртве у вампире као што заражени сифилисом своје жртве чини сифилитичарима.

С друге стране, Дракула је праслика антихриста. Џоунс каже: „И Христос и Дракула имају везе са крвљу и бесмртношћу. Вампиризам је /.../ антитеза Хришћанству. Док Христос пролива Своју крв да би Његови следбеници имали вечни живот, Дракула пролива крв својих следбеника да би он имао вечни живот. Дракула преобликује хришћанство у складу са социјалним дарвинизмом (преживљавање најјачих’ у друштву, нап. В. Д.). Чудовиште је просто инверзија хришћанства која се збивала широм Европе док је просветитељство било поново примењивано путем једне од својих псевдонаучних идеологија. На сатанистички начин, типичан за изокретање хришћанског поретка (онако како то изводи вампир), бесмртност се стиче неморалом и заражавањем других, то јест, путем похоте. Хришћанство уздиже љубав; вампиризам – дарвинистичко преживљавање најјачих доведено до екстрема,

величајући похотљивост. /.../ Тако човек постаје пука „функција природе”, како је говорио Маркиз де Сад.”

Андреа Дворкин је, у својој студији о Дракули, написала:

„Вампиризам је /.../ метафора за сексуални однос; велику пожуду да се други користи и да се буде искоришћен; оргазмичко (само)уништење; потчињавање жене великом ловцу, снажну опседнутост пожудом, која разара унутарњи мир и свако морално ограничење/.../”

Џоунс додаје да су идеје просветитељских философа, попут Ламетрија и Маркиза де Сада, биле простачке: човек је машина вођена пожудом, којој ближни служи да задовољи своју похоту. А вампир је управо таква машина, машина-лешина. Илустрација ламетријевско-десадовских идеја.

И није чудо што је највише дела у историји филма снимљено баш о Дракули. Он је слика исходишта просветитељске идеологије.

Роман Брема Стокера зато и јесте служио за настанак низа целулоидних повести, у којима се Дракулин лик на разне начине преображава: он је живи леш (Мурнауов „Носферату” 1922), мрачни демон (глуми га Бела Лугоши, од 1931. до 1949.), крвожедни љубавник (игра га Кристофер Ли, од 1958. до 1973.) и, на крају, „Паклени витез” (у филму Кополе „Дракула Брема Стокера”, 1992.)

Ране филмске Дракуле биле су опаки злочинци из света демона. Али, када је 1958. Кристофер Ли почео да глуми грофа из Трансилваније, појавио се лепи, мада мрачни, заводник, и еротско се здружило са Танатосом. Копола (аутор филма „Апокалипса сада”), по Ранку Мунитићу, даје нови лик Дракули, који постаје „неухватљиво, променљиво биће које обитава у лавиринту преплетених

просторно-временских планова, сад старкеља на ивици распадања – сад витез у најбољим годинама, наочит и неодољив. Први пут на екрану вампир постаје несхватљиво моћан, ирационално опасан, као отеловљење сила којима не можеш измерити снагу, јер не знаш изворишта из којих потичу, морбидни чаробњак – привид који је сад човек, сад магла, сад слепи миш или вук, сад конструкт од стотину пацова, човеколика композитна енергија с којом противници (нарочито јуродиви, црнотуморни Ван Хелсинг Антонија Хопкинса) улазе у дуел крајње неизвесног исхода”. Мунитић о преображају дракулског архетипа пише и следеће:

Распе у тим делима и идеја о вампиру победнику коме бесмртност уистину припада, не само као чудовишна моћ, већ и као тешко изборено право, идеја о љововом коцу као трику и подвали лицемерној, смртној грађанина, шћућуре-ној у свом малом рају и на смрти улашеној од свакој Другој и свеја Другачијеј... Рађа се, у ствари, нововековна филмска јерес коју ће први сјајно да формулише и уметнички обликује Роман Полански 1967. у чувеном „Балу вампира”, пародији која је то тек привидно, првом пројекту од формата који својим вампирима уместо еџекције нуди на крају нејомућен вечан живот, а у њерсекиви и јосјодство над чиставим светом смртника... Што је, признајте, фантастичан крешендо идеје и слике – јоруже старе неколико миленијума!

Дакле, у „Балу вампира” Романа Поланског (и самог посвећеника у сатанизам, аутора једног од кључних „црних филмова”, „Розмарине бебе”) сазнајемо коначну тајну „вампирологије”: они су „елита” која треба да управља светом

Једне мрачне ноћи, 1. јуна 2003. године, домаћица Стефани Мајер имала је сан (описала га је касније на свом званичном веб сајту): „Ујутру, 2. јуна, пробудила сам се после веома сликовитог сна. Двоје су се живо расправљали на некаквој ливади. Једно од њих била је просечна девојка. Друга особа била је прелепа..., и била је вампир. Расправљали су о тешкоћама које проистичу из чињенице да су а) заљубљени једно у друго док је б) вампир привучен мирисом њене крви и једва се уздржава да је одмах не убије”.

Како је устала, Стефани је одмах села за компјутер и почела да куца. Куцала је страну за страном, скоро аутоматски, а своје искуство описала је на следећи начин: „Све време, Бела и Едвард су буквално били гласови у мојој глави. Нису престајали, просто говорећи. Остајала сам будна док год сам могла да издржим, трудећи се да искуцам све те ствари из свог ума, и онда сам, исцрпљена, бауњала до кревета... само да бих опет чула њихов разговор у уму. Мрзела сам да изгубим било шта заборављајући, па сам устајала и враћала се компјутеру.” Куцала је, куцала и куцала, док није искуцала четири романа: „Сумрак”, „Млади месец”, „Помрачење”, „Раскид”. Књиге су одмах постајале хит, чим би која од њих била одштампана. Прве три из циклуса су месецима биле на првом месту бестселер листе „Њујорк Тајмса”). И тако је Стефани (мајка троје деце), од обичне домаћице из Аризоне, постала богати хит – писац тинејџерске прозе.

Нешто слично се десило жени која је вешце и вештице учила позитивним ликовима савремене поп –културе. Она је 1990. путовала возом из Лондона и, како је о томе писала 2001. године, десило се следеће: „У мој ум улетео је лик Харија Потера, потпуно уобличен. Кад се сетим, то ми

изгледа прилично аветињски!” Тврдила је да су јој најбоље идеје долазиле у поноћ, и да су се књиге скоро саме писале. Реч је о Џоан Кетлин Роулинг, наравно.

Дакле, Стефани и Џоан биле су писци – почетници; обе су биле скромне жене, без утицаја и веза; обе су, чудом, постале милионерке. Да, наравно – то не треба заборавити: и Стефани и Џоан написале су књиге набијене окултизмом. Књиге су служиле као основ за филмове који су занимање за окултизам проширили до крајњих граница. Као што је „Хари Потер” служио да у „mainstream” убаци вештичарство као прихватљиву појаву, тако „Сумрак” служи за оправдање вампиризма.

Стефани Мајер је, кад је постала славна, опет имала сан: Едвард јој је дошао и показао да пије људску крв као и сваки „нормалан” вампир, потврђујући тиме да нема вампира – „вегетаријанца”, описаних у роману. И? Шта све то значи?

Сваки православни хришћанин је свестан да су им Џ. К. Роулинг и Стефани Мајер писале по надахнућу неких духова; очито, то нису били духови који славе Бога Живога и Истинитога, него духови – непријатељи Бога и Човека. Духови који желе да што више људи повуку са собом у огањ, наводећи људе на то да постану окултисти и следбеници изопачених, крвопилачких пракси.

Главни критеријум описан у Еванђељу помаже нам да све то јасно схватимо: „По плодовима њиховим познаћете их”. Плодови вештичарства и вампиризма вековима су познати.

КОНАЧНИ ИСХОД „СУМРАКА”

У четвртном делу саге о Едварду и Бели, збива се „бајковити крај”: Бела се удаје за свог омиљеног вампира, и рађа

му ћерку Ренесму, која је полуљудско-полувампијско биће. Прођај је трауматичан, и Бела скоро умире; да би је спасао од смрти, Едвард је, најзад, угриза, и Бела се срећно повампири. Њихову ћерку италијански клан Волтура сматра претњом својој власти, па је прогоне. Кад схвате да им она не представља опасност, пусте дете на миру. Породица се враћа да живи у Форксу, али не „срећно до краја живота”, јер вампири, као што се зна, не умиру.

Ако се сетимо етнолога Душана Бандића, и архетипске поруке приче о вампирима, све нам постаје јасно. „Сумрак”, као и „Хари Потер”, има само један циљ: да изврши „промену парадигме”, и да нешто мрачно, сатанско и морбидно представи као добро и прихватљиво. Овога пута, то је вампиризам. Бандићева анализа феномена вампира је показала да у лику овог демонског бића заједница представља појединце које, због својих застрањења, треба уклонити. С вампирима не сме бити општења, а камоли компромиса. Али, шта нам поручује Стефани Мајер? Вампири су, у ствари, cool. Они се не плаше не само белог лука, него ни крста. Они су вечно млади, лепо и моћни. Возе добра кола (рецимо, Volvo s60 r, као Едвард) и одлично играју бејзбол. Има злих вампира, али Каленови су више него добри. И, што је најважније, имају натприродне моћи. А како се те моћи стичу?

Окултном праксом, наравно.

Зато се окултизам шири тако великом брзином, и разједа једно по једно живо ткиво човечанства.

ДА ЛИ ЈЕ СВЕ ТО „БЕЗОПАСНА МАШТАРИЈА”?

Сваки пут кад се пишу овакви текстови, чује се: до када ће

ови „хришћански фундаменталисти“ нападати безопасне маштарије?

Иста та аргументација могла се чути и кад је у питању „Хари Потер“. Но, озбиљни људи су на њу умели да одговоре.

Роберт Мек Гил, аутор књиге „Потрага за значајним“, вели: „Има оних који за књиге о Харију Потеру веле да је то само фантазија. Када људи стављају примедбе на те књиге, они их праве будалама и веле: „Како можете приговорати тим књигама кад су оне само фантазија?“ Али такав начин размишљања нас може довести до закључка да је све фантазија: и насиље и порнографија су нечија фантазија“. Колико је Мек Гил у праву, показује једна случај из савремене француске „књижевности“. Удружење за заштиту деце „L'Enfant bleu“ тражило је да од издавача Галимара да из продаје повуче роман неког Николаса Џонса-Горлина „Ружичаста бомбона“, чији је главни лик педофил – убица. Издавач је дело правдао на овај начин: „Сигурно се не ради о апологији педофилије. Аутор је једноставно желео да се поистовети са јунаком, човеком који нема баш никаквог оправдања за своје поступке“. У одбрану „слободе фантазирања“ устала је и Лига за људска права. Сличан је и роман Луја Скорецког „Постао би легенда“, који издавач „Лио Шер“ препоручује речима да је дело „запањујуће до комичности“. Тема? „Серијски убица кога апсолутна љубав према женама и девојчицама тера у злочин“. У роману, издвојено је, има 2323 кржаве сцене. И то је, свакако, „уметничка машта“. (О овоме пишу новине „Данас“, 5. септембра 2002.)

Познати истраживач тоталитарних секти и окултизма, аутор књига „Богови Њу Ејџа“ и „Завера звана еволуција“, Керил Матришијана, о Харију Потеру вели: „Многи тврде

да је „Хари Потер” обична дечја фантастика, па је стога савсим безопасна. Лаж која се иза свега скрива налази се у чињеници да вештичарење ЈЕСТЕ стварност. Џ. К. Роулинг, аутор „Хари Потера”, потрошила је много времена на истраживања. Она је врло прецизна, иначе би вештице широм света повикале да то није прави приказ њихове религије. То јесте ПРАВИ приказ вештичарења и црне магије, али, поред свега, људи веле да је то само машта, безопасна за нашу децу. Још горе је то што је све увиђено у фантастику дечје књижевности. Све је веома духовито, веома лепо написано, веома изазовно. Све је учињено тако да деца једва чекају следећи наставак. То је оно опасно”.

Иначе, Роулингова је дипломирала митологију на Универзитету Екстер у Енглеској. Она је своје идеје позајмљивала из паганских религија, друидизма, келтских култова, вештичарења, сатанизма, описа враџбинских техника, као и философије која почива иза ових појава. Хари Потер је, свакако, плод маште, али са пуно елемената религије окултизма.

И циклус о Харију Потеру је веома утицао да занимање за окултизам међу децом и тинејџерима нагло порасте. Један од разлога за то описала је Алисон Лентини у свом огледу „Хари Потер – окултна космологија и искварена машта”:

Велики део необичној ушницаја који Хари Потер врши на децу пошиче од бизарној контрайункција између најморбиднијеј и најужаснијеј вида мајијске обласџи (који Роулингова описује са сликовитим и често заситишјућим појединосџима) и живахној, крајње усџаљеној манира на који су џи видови укључени у свакодневне доживљаје младих јунака са којима се читџалац лако поистовећује. Као џио су модерни,

експериментални романи научне фантастике својом збуњујућом манипулацијом традиционалним начинима приповедања направили пометњу у „иерцезивном оквиру” читаоца, иако је и Роулингова посредством уклањања страве (хорора) и хумора, непримерној прејелићања настраној и овоземајској и популној преоптерећења чула, у антиричком стилу извршила замаљивање моралних и духовних граница. Док је и прочића првих 100 страна књиге о Харију Поттеру, њему или њој биће понуђена иницијација слична Харијевој, сироведена помоћу сујилној смањења осетљивости за традиционалне моралне разлике, опшроумној историјској ревизионизма у односу на чаробњаштво и маију, психолошки неодољиве приче и снаге имаинације.

Све ове методе примењене су у „Сумраку” и другим вампирским филмовима и серијама новије генерације. Вампиризам више није опасност, него узбудљива и заводљива могућност. И биће га, и у стварности, све више и више.

Довољно је погледати само наслове филмова и серија. „Бафи, убица вампира”, „Права крв”, „Вампирски дневници”, „Разговор са вампиром” – *ad pauseam*, до мрачне бесконачности. Зато се није чудити порасту припадника тзв. „вамписке” субкултуре.

ВАМПИРИ ТРАЖЕ СВОЈА ПРАВА

У својој књизи „Зашто плаче Свети Сава?” објавио сам текст који је настао када се на нашем језику појавила књига руског истраживача, Јурија Воробјовског, „Западни пут у Апокалипсу” (било је то 2001.); у њему сам, између осталог,

писао и о вампирима у САД, који траже своја људска (вам-
пирска?) права:

*Једно од најчуднијих и најстрашнијих поглавља књије Јурија Воробјовској је „Завера вампира”. Човек чини, и не може да ве-
рује: све личи на маштарије неког ипсца страве и ужаса. Али,
онда почнеш да трагаш и нађеш чланке који говоре о вампи-
ризму као покрету посмодерне субкултуре и о вампиризму
који тражи своја „људска права” (у Америци, а ускоро ће и
друкде). Тако „Репортер” од 29. септембра 1999. доноси текст
о „Новим Гоџи” из пера Владимира Бурића. Преисцупемо
најзанимљивије делове: „Тајанствени замкови у маји, жр-
твовања на олтару, окулистичке и сиријстичке сеансе,
призивање духова и изазивање самог ђавола, јесу неиректна
инспирација Нових Гоџа. Многи даркери су често деструк-
тивно оријентисани према свету који их окружује, али и
према самим себи. За њих се везују и приче о клубовима само-
убица чији припадници ритуално жртвују своје животе./.../
Они су се облачили у црно, стављали помилу игуера на лице, и
фарбали косу у дречаве боје, а најрадикалнији су чак и пили
крв./.../ Нови Гоџи проводе велики део свој живота скрива-
јући се од сунца, у тени својих станова, подрума и гаража,
навикнувши искључиво на тешике завесе и неонско осветље-
ње. Инспирација вином и људском крвљу захтева најљиви-
ју психолошку анализу. Љубавни парови ове групе ипоне-
кад воде љубав тако што пуштају једно другом крв коју пију
./.../ Вампирски филмски поджанр броји на стошине филмо-
ва који су на различите начине стабилизовали мист о демону
ноћи, који своју бесмртност одржава тако што пије људску
крв, који се облачи у црна одела и спава у мртвачком ковче-
гу, чије се најугерисано лице, на ком доминирају закрвавље-
не очи, не види у огледалу./.../ Могуће је да је нови вампирски*

шталас само уверишира у будуће демонолошко устројство света или Техносвета, у коме ће људима бити свеједно да ли чине зло или добро. Зато није случајно да је ударна музичка нумера из филма Нила Џордана „Интервју са вампиром” обрада песме „Симболија за ђавола” Ролинсџоунса”. А у уледном америчком анисексташком „SCP NEWSLETTER”, у броју 21-12, за зиму 1996/97, Џон Бајрон Кох нуди текст „Living in Darkness” („When Evil Enters the Mainstream” [„Животи у тами/ Кад зло постане уобичајено”]). У чланку се вели како вампири Америке, људи који кривују и пију људску крв, траже своја „људска права”. После хомосексуалаца, који су већ почели да усвајају децу за своје чудовишне „бракове” и да изводе на суд нормалне људе који су криви због „хомофобије” (говорили су против полне изолације, педера и лезбејки), и вампири кажу да су „рођени такви какви јесу”, да им је њихово понашање „у њима”. Френк Бруни је 10. августа 1996. у „Њујорк Тајмсу” објавио текст о модерним вампирима који нису као они стари, „ли бесмртници” што спавају у мртвачком сандуку, али јесу вампири – не поносе сунчеву светлост и пију крв. Један млад човек, који припада овој „субкултури”, описује како пије крв својих пријатеља који се случајно порежу. „То је као течни електрицитет”, вели он новинару. Ови стеновници ноћи имају своје сајтове на Интернету, своје клубове, музику и часописе широм света. Бруни вели да је за многе вампирizam само „ија пресвлачења”; за многе је нешто више – „романтичарска фантазија, полни идентитет, чак и религија”. Шта би била Србија без Христа ако не контејнерски отворено друштво? Нови Гоши живе и у Београду.

Ствар се, наравно, наставила.

Године 2008, 7. децембра, усред великог успеха филма „Сумрак”, Fox News пушта у стар документарца под

насловом „Ноћни суседи: чланови америчке вампирске субкултуре можда вам живе пред носом”. Шон Хенити, водитељ овог програма, истакао је да вампира има можда у свакој од америчких заједница, и траже своја права. Он је направио разговор са Мишел Баранже, вампирицом, која је објавила књигу „Вампири, сопственим речима: антологија вампирских гласова”. О вампирима је, тих дана, писао „The Washington Post” (24. новембар 2008.), а 31. октобра о овој субкултури извештава ABC NEWS.

Године 2005, основана је AVA – Atlanta Vampire Alliance, с циљем борбе за права вампира. Амерички стручњак, Џозеф Лајкок, у својој књизи „Вампири данас: истина о модерним вампирима (2009.) дао је неколико њихових основних особина:

1. Веома се разликују по својим веровањима и обичајима;
2. Долазе из свих слојева и занимања (има лекара, адвоката, психолога, припадника индустрије забаве);
3. Потичу из разних „верских традиција” (од „хришћанских” и „јеврејских” до „вештичјих” и „атеистичких”);
4. Тврде да им недостаје енергије и да зато морају да пију крв;
5. Деле се на „крвне вампире” (који стварно пију крв), „психичке” вампире, који верују да другима могу да „пију” енергију, и „хибриде” (који раде једно и друго);
6. Деле се на „опасне грабљивце” и оне који се хране на „етичан” начин. Они траже „добровољне даваоце

крви”; који се тестирају на разне врсте болести, а затим дају (или продају) своју крв „етичним вампирима”. Може се десити да медицинска сестра – вампир узима, без знања даваоца, мање количине крви за своје потребе.

Наравно, постоје и они који се нису зауставили на „етици”, него су убијали своје жртве и пили им крв. Њихова имена (Фриц Хаармаан, Трејси Вајдинтон, Род Ферал) познати су широм САД. Седамнаестогодишњи Ферал, вођа једне вампирске секте, био је осуђен на смрт.

Упркос свему, вампири данас (као хомосексуалци јуче) траже своја права. Знајући оне који свет воде у понор, будимо сигурни да ће их добити. Ако пре тога ова црвоточна планета не уђе у своје потоње дане.

РАЗМИШЉАЊА ТАЛА БРУКА

Познати амерички хришћански културолог, Тал Брук, челник „Пројекта против духовних кривотворина” („Spiritual Counterfeits Project”), у свом огледу „Успон вампира” каже: „Спољним границама свог опажања осећате да вас посматрају они за које мали број људи уопште верују да постоје – древна раса грабљиваца скривених међу обичним становништвом. Слични су људима, али нису људи. Осећате се као плен. Кад сунце зађе, они слободно улазе у затамњени свет ноћи и тону у таму док зора опет не заруди. Крајње су лукави и обдарени натприродним моћима. Оно што изазива страх је чињеница да они пију из крвних судова живих, остављајући иза себе исушена тела као празне боце вина. Мали проценат њихових жртава изабран је да

им се придружи. Они немају моралних ограничења док буље у људско крдо испред себе. Неки од њих су вековима срећковићи, који су стекли племићке титуле, богатство, замкове, антиквитете и вредна уметничка дела. Крију се у највећим градовима света, слободно путујући од центра до центра трговине и културе, попут Париза, Рима, Будимпеште, Лондона, Њујорка, Беча, Токија, итд. Немају људских осећања и, одвојени и од сопствене врсте, све друге сматрају безвреднима, спремни да буду употребљени и искоришћени. Њихово зло је закрађуљено, то је тмина под маском. Они су паразити који се понашају примамљиво, стално кушајући, заводећи и хватајући своје жртве у замку. Њих не гађава природа својој лепотом, и они су јој сасвим туђи. Немају никакве оданости према народима међу којима живе, презирући све што је добро, часно и свето, као и сами помен Бога или крсно знамење. Они су вампири, и освојили су друштвену уобразиљу у Америци и Енглеској 21. века, путем бестселера какав је роман, а касније и филм, „Сумрак”.

У својој анализи „Сумрака”, Брук указује на чињеницу да је реч о вештој комбинацији натприродног са необичном љубавном причом, усмереном, пре свега, на тинејџерске и млађе заљубљене парове. Први филм је „женска” акција; прича – Стефани Мејер, режија – Кетрин Хардвик, сценарио – Мелиса Розенберг.

Поводом филмских претходника „Сумрака”, Брук истиче да је Белин момак, Едвард, на изврстан начин „рециклирани” Џејмс Дин из „Бунтовника без разлога”, и зато тако привлачан. Едвард је пун унутарње таме и меланхолије. Не дружи се и не оговара с вршњацима; има другачија осећања. Девојке га не занимају. Може да им чита мисли; свих, осим Беле, коју посматра из даљине, и која га

привлачи – и еротски, и као плен. Бела ће сазнати да он никада не спава, да одлично свира клавир и да има велику библиотеку. Прави мамац за шипарице!

Брук се затим посвећује анализи низа „вамписких” филмова и ТВ серија, попут „Бафи, вампироубица” и „Права крв”, да би на крају свог огледа извео далекосежне закључке. У данашњем западном свету, вели Брук, злочинаца и монструма има више него довољно. Неки од њих, попут Чарлса Менсона, постали су такви захваљујући страшним утицајима свог детињства (Менсонова мајка се проституисала пред дететом, данима и ноћима). Серијски убица, Џефри Дамер, који је отимао дечаке, силовао их и убијао, а затим јео, постао је такав под утицајем хомосексуалне порнографије. Дакле, слике утичу на људе. Слике зла људе могу да покрену на зло, право, необративо зло.

Очито је да су агенти промена у култури, ради даљег кварења људи, решили да понуде слике зла и насиља, и то оног демонског, али на вешто прикривен начин. Наиме, на Западу није допуштено да порнографија и насиље буду доступни малолетницима „тек тако”. Постоје јасна законска ограничења. Али, ако се све упакује у причу о митским бићима – вампирима (бесмртним, али, наравно, непостојећим) – онда може да прође. И најстрашније слике убијања, испијања крви, содимизације, могу да прођу, под условом да су иза њих „вампири”.

Брук закључује: „У вампиру видимо инкарнацију тајне безакоња. У његовом тамном огледалу одражавају се унутарњи састојци људске лишености, рањивости и склоности греху. У том смислу, вампири су као и ми. Моћ завођења оствари се кад спољашњи утицај продре до најдубљих слојева душе и исквари дух – за шта већ постоји предиспозиција у нама. Потенцијално зло се оствари, и пројави се.

Зло се шири, и заражава, наносећи непоправљиву штету. Као тумор, од појединаца се распростре на друштво. У одређеном моменту, култура у целини се исквари. Културе које су се урушиле биле су морално труле; довољно је сетити се древног Рима или Содома. Довољно је сетити се узрока свеопштег потопа у доба Ноја.

Сада је довољно да повежете примере моралног загађења (кроз „вамписке” филмове и серије, нап. В. Д.) са моћима дигиталних комуникација и видећете како вирус труљења може да уђе у вашу дневну собу за трен. Данашње олако прихватање зла је узгредна последица толеранције и „неосуђивања” у култури. То је кључ за браву. Вратите се на почетке телевизије и онда прескочите деценије, па ћете видети да је оно што је некад било табу сада прихваћено са новом „отвореношћу ума”. То се десило и са сексуалним односима пре брака и са хомосексуалношћу и са још безброј ствари. У Европи, отварају врата за сексуалне односе са животињама”.

Тал Брук упозорава на чињеницу да се прихватање зла шири као СИДА, и да је то исход потпуног потискивања хришћанства с обзорја културе. Последице могу бити (и већ јесу) ужасне и несагледиве, ако се човечанство не врати Христу.

КО СУ ПРАВИ ВАМПИРИ?

Тумачећи популарност хорора у савременом свету, Драгош Калајић у својој књизи „Смак света” (1979.) каже:

Можемо закључити да су биће, природа и веродостојна лепоћа забрањени у универзуму модерне културе; њихва

забрана уйраво онемоућује њејовим сѣановницима да сјо-
знају ужас садржаја њој универзума. Како је дошло до њакве
инверзије? По Хансу Седлмауру, реч је о процесу изојачења
есѣејике у знаку или као знак демонизације човека. У њом
јојлегу Владимир Соловјев јружа веома инсјирисану и ин-
сјирајивну анализу исјорије ње инверзије: „Када се више
не верује у ѡројсјво доброј, исјинској и лејој, вечна лејо-
ѡа дива јројлашена сјаром лејојѡм, а на њене рушевине
јосјтавља се сјеј нове лејојѡе. Разлика између сјаре и нове
лејојѡе јочива у ѡме шјо је јрва била у уском и јприродном
савезу са добрим и исјинским, а друја је ѡакав савез сма-
јрала не само излишним већ и нејојодним и нејожељним.
Веома је индикатјивно да се јрво изјављује како је ѡа лејојѡа
слободна од сукоба добра и зла, исјине и лажи, ѡе да сјо-
ј изнад дуализма, равнодушна јред њејовим сукобима. На
крају, неочекивано исјада да су се ѡа слобода и лејојѡа, као
и њихова јривидна божанска нејарцијалност јрема сјра-
нама дуализма, нејриметјно јреобразиле у извесно нејрија-
ѡељсјво јрема једном од два дела, јрема исјинском и до-
бром, ѡе у извесну несавладљиву насјројеност, слично некој
врсји болесји, јрема друјом делу, јрема злу и лажи, у изве-
сни јишјјски дух, у демонизам, сјѡанизам и све друје нове
лејојѡе које су сјаре као и ѡаво и њејова баба.

У том и таквом свету, у коме је могућа „лепота ужаса“, ја-
сно је да има и вампира. Рецимо, књига покојног Ратибора
Ђурђевића зове се „Супербанкари – вампири савремене-
ног човечанства“. Они исисавају крв човечанства путем
финансијских спекулација и обмана невиђених размера.
Дакле, вампири постоје. Што на економско-политичкој,
што на окултној равни. А окултно је, то свако ко се бави гло-
бализмом зна, често сливено са економско-политичким.

О окултној позадини овог феномена у историји, у својој „Конспирологији”, пише Александар Дугин, повезујући их са окултизмом који се претвара у друштвену силу:

Опћоворено полиитички аспект вампиризма испољава се почев од вампира-императора, нарочито од Тиберија. Важно је подвући да је и Дракула био принц, што значи да је припадао краљевском роду. Александар де Данан у својој књизи „Памћење Крви” наводи подробне информације о постојању посебних династичких краљевских родова који су били јенейски носиоци контрариницијације и вампиризма. Ове династије остале су верне древним паганским традицијама и после прихватања хришћанства, али ће су традиције, свакако, биле већ изоловане и сведене на своје ниже аспекте. Александар де Данан тврди да је упоредо са сакралном династичком крвљу, „преображеном” као лод хришћанској краљевској посвећења – „помазања” – постојао и „уш крви” такозване „црне аристократије” која је била родбински повезана с императорима-вампирима. „Пуш крви” се може схватити двојачо – као чување династичкој сећања и династичке верности свом роду, сакрализованом ортодоксном иницијацијом, и као наставак родовске традиције „вампиризма” и „крвавих ритуала” („крвавих куйки”, „ритуалних убистава” итд.). Принц Дракула био је један од најистакнутијих представника управо „црне аристократије”, али његов је случај био екстреман, пошто његова зајробна друшталност и опћовореност умало што није разоткрила читаву мрежу европских „крајева-вампира” и сјречила еволуцију човечанства. Карактеристично је да на Дракулином лешу, наводно, нико није могао да ијрави његов камењени кажијрсј, али пришом мало ко зна да на пајном херметичком језику овај знак симболизује ватрени Принциј. (Очигледно је

да је шуреч о „шойлошној”, а не „свешлосној” сѣрани Ваѣре.) Краљеви-вамѣири су ѣрактиковали „алхемијску вешѣину”, али умешѣо духовне алхемије, они су се бавили маѣтеријалном. Но, ѣошѣо се алхемија назива „краљевском вешѣином”, ѣо-дударносѣи у овој обласѣи је била ѣошѣиуна.

Сва ова мишѣења о вамѣиризму и изѣаченој алхемији ѣо свој ѣрилици имају најнеѣосредњији однос са „Друшѣвом енѣлеских розенкројѣера”, с ѣеѣовом „филијалом” – орѣани-зацијом „Golden Dawn” и каснијим „сатѣанским” „Редом Источних Темѣлара” Алисѣтера Краулија. Није случајно шѣо шѣо су скоро сви најубедљивији ауѣори „романа сѣра-ве” ѣриѣадали уѣраво овом круѣу. Саме докѣтрине „енѣлеских розенкројѣера” веома су сумњиве са езоѣтеричне шѣачке ѣледи-шѣа, јер сѣално наѣлашавају само најниже асѣекѣе ини-цијацијских рѣиѣуала и докѣтрина које сѣоља ѣоседују хер-меѣишѣко-розенкројѣеровски каракѣтер. Оне издвајају изра-зиѣо ѣсихѣички, виѣални ниво ѣудских биѣа, мада ѣих не ѣривлаче обѣчни ѣуди са оѣраниченом и слабом виѣалношѣу, веѣ случајеви изузетѣној развоја ових моѣуѣносѣи – све до ѣа-ранормалних и „маѣјских” изузетѣака. У својој шѣајној ѣре-ѣисѣи енѣлески розенкројѣери се ѣесѣо ѣозивају на „Највише Неѣознаѣе”, „Superieur Inconnu”, на нарѣчиѣа надѣудска биѣа; конѣтакѣ с ѣима је изазвао у ѣудима неѣодношѣиву наѣѣшѣосѣи и невероватѣни ужас. Каракѣтеристѣичан је и друѣи назив ѣих „Највиших Неѣознаѣих” – „Сѣољашѣи Умови”, шѣо недвосмислено ѣодсеѣа на јеванѣелски израз „Тама Сѣољашѣа” („шѣама најкрајѣа”), шѣо јесѣи Пакао. Такоѣе је каракѣтеристѣично да је „Имѣераѣор” реда „Златѣне Зоре” („Golden Dawn”) Самуел Лигел Меѣтерс добијао езоѣтерич-на уѣуѣсѣива од шѣајансѣивене Даме, ѣрофице Ане Шѣренѣел, кѣери баварској краља Лудвија I. Овде ѣоново уѣава-мо сѣој сумњиво извиѣоѣереној хермеѣиизма с краљевском

династичком крвљу. Осим тога, у овим круговима је стално попуњена тема „тајанственог савишта“ који поседује „наистакнуту бесмртност“. Управо је он смањан окултним вођом Друштва Енелеских Розенкројцера и са њим су одржавали тајне контакте само највиши руководиоци Друштва. Неки конспиролози претпостављају да је у овом случају реч о једном од „преживелих“ краљева-вампира.

Занимљиве су још и следеће напомене. Познато је да је величина савремених међународних „хуманистичких“ друштва имала своју предисторију, повезану с овим или оним тајним организацијама иницијацијској или контраиницијацијској пракси. У извесним случајевима такве „мајчинске“ организације биле су масонске ложе. На пример, у случају „Покрета за права човека“ (назив „Права човека“ првобитно је припадао нерегуларној масонској ложи која се у ложама борила за једнакост жена и Јевреја са осталим масонима), „Покрета за мир“, УНЕСКО (ова организација се првобитно смањала експериоризацијом „розенкројцеровској друштва“, чији је циљ стварање јединствене светске централне цивилизације и које својим идејним вођом смања „розенкројцера“ Коменијуса, ученика Валентијана Андере), итд. Понекад су посредне инстанце биле неосиријтуалистичке организације типа „Теософској друштва“ (ова организација је повезана са тајфистичким и еколошким покретом). Али у свим случајевима су елементи доктрина, симболизма и ритуала одговарајућих тајних организација обавезно и непосредно утицали на те „хуманистичке“ покрете. Тим поводом су конспиролози указивали на претпостављене, а какад и реално утврђене везе између „хуманистичких“ пракси који пројектирају „еволуцију“, „прогрес“, а нарочито „преживљавање“, с једне стране, и окултних организација, непосредно повезаних са контраиницијацијом, с

друге стране. Сама идеја „еволуције“, идеја која непосредно
 противуречи традицији и истинској иницијацији, носи у
 себи нешто „сатанско“. Али овај теоријски пројекат сам
 по себи не би био опасан, када иза еволуционистичких тен-
 денција не би стајале доиста оперативне контраиници-
 пацијске снаге које су у стању да људима намећу лажну
 идеју, користећи не само средства силовне пројаве, већ и
 нарочито окултна средства. Другим речима, иза „хумани-
 тарних“ покрета за „еволуцију“ и „преживљавање“ не могу а
 да не стоје представници „Рета Вампира“. Доказ за то је и
 постојање више или мање тајних научних центара за про-
 блеме физичке бесмртности, који су постојали и, очигледно,
 настајали да постоје у неким земљама, нарочито у САД
 и СССР. У СССР су експерименти за остваривање „меди-
 цинске бесмртности“ почели да се врше одмах после бољше-
 вичке револуције. Један од најистакнутијих представника
 ове линије развоја нове „фротерске“ науке био је философ
 Бојданов, чији атеистички и чисто философски текстови
 садрже у себи несумњиве позиве на отворени сатанизам,
 позиве које је већина савременика схватала као полемичке
 стилске фигуре. Бојданов је руководио „Институтом крви“
 и страшно се бавио експериментима трансфузије крви у
 прилично сумњиве сврхе и уз коришћење недобровольних да-
 валаца. Карактеристично је да је Бојданов пред крај живо-
 та попуно пољудео. У принцип, веома много чисто вам-
 пирских црта садржано је и култу Лењинове мумије, као и у
 покушајима совјетских научника да помоћу материјалних
 средстава пронађу Вођиној јенијалној мозга. У њу
 сврху био је створен чинио један институт – „Институт
 мозга (Лењина)“. У САД је идеја „вештачке бесмртности“,
 иакође отворено вампирска, нашла свој израз у идеји „за-
 мрзавања“ умрућних како би се они сачували у живој све

дошле док „еволуција” цивилизације не достигне такву висину, која ће моћи да их одмрзне и врати у животи. Наравно, први претенденти на оживљавање постојали су амерички масони и чланови разних окулирних организација, што још једном показује да постоји веза чисти профаних „хуманитарних” и научних покрета са тајним круговима. Може се навести мноштво оваквих подударности, а одакле је један корак до концепције „Реда Вампира” који усмеравају развој цивилизације (нарочито у случајевима када „хуманитарне” стврује „вампирску” тина добијају такве размере и такав утицај као данас).

Ко су прави вампири, сазнајемо из вести коју је објавио „Глас Русије”:

Једна од најпопуларнијих теорија завере савремености је, чини се, истинита. Научници из универзитета Цириха су уредили податке највећих светских компанија и дошли до закључка да 40 одсто глобалне економије контролише мала група корпорација, која не само управља финансијама већ и утиче на светску политику.

Поштоваоци конспирологије и економских дејективских романа могу да славе победу. Колико већ деценија покушавају да убеди околину да постоји тајна корпорација која влада светом. И сада да нису били тако далеко од истине. Докази су најозбиљнији. Швајцарски научници су путем математичке анализе потврдили да светом управљају транснационални холдинзи. Обрадили су информацију 37 милиона фирми по целом свету. Утврдили ко и чиме влада. Резултат је зајанујући – једно светске економије чини 147 компанија које држе у својим рукама 40 одсто глобалне економије. А у поседан сисак је издвојено 10 финансијских институција

који, како смањрају јоренаведени научници, и јесу та „свећска суйеркорпорација”./.../

Међу првих десет су широко познате банке Barclays, Merrill Lynch, JP Morgan Chase, UBS. Срећу се и слабо познати називи. На пример, Capital Group Companies, FMR Corporation, АХА, State Street Corporation, за које знају само уски инвестиционо-банкарски кругови. /.../”

Наравно, рачунице швајцарских научника се могу оспори-
ти. Али учесници окрета „Заузми Вол стирити” ће свака-
ко покушати да их искористе у борби против финансијских
корпорација. Та акција се проширила већ на неколико десе-
тина земаља света. И активисти сада тачно знају пред
офисима којих компанија треба мишиновати.

Чиме се данас прави вампири баве?

Покушајем да седам милијарди становника плане-
те сведу на „златну милијарду”. Остали ће бити побијени,
на овај или онај начин. Опет преписујемо с Интернета, са
Алекс Цоунсовог сајта „Информациони ратови”:

1. *Bill Gates, председник Microsofta: „Свет данас има 6,8 милијарди људи. То ће довести, отприлике, до 9 милијарди. Па, ако сада заиста урадимо добар посао са вакцинама, здравственом негом, здравственим службама које се баве репродукцијом, ми бисмо могли да то (шј. популацију) смањимо за 10 или 15%/.../*
2. *David Rockefeller (банкар): „Негативне последице на еколошке системе планете збој раста популације постојају ужасавачке очигледне”.*
3. *Jacques Cousteau (покојни француски истраживач и*

океаноџраф): „Да би моћи да стабилизујемо популацију света, морамо одстрањивати 350.000 људи на дан (!!!)“.

4. Принц *Phillip*, војвода од *Edinburgha* (сујруј британске краљице): „Ако икада бугем реинкарниран, ја би желео да се вратим на овај свет као вирус-убица како би смањио ниво људске популације(!!!)“ – најомена: ова изјава сујруја британске краљице је добро позната, и њу вебсајт америчкој политичкој економисте *Lyndon LaRouche*-а често цитира како би обелоданио планове глобалиста на челу са приватним банкарима.
5. *David Brower*, први извршни директор *Sierra Club*: „Рађање деце се мора означити као криминална радња против друштва, и то једна која мора да се кажњава, осим уколико родитељи поседују државну дозволу за исто/.../

То су, читаоче, вампири, који, путем свог холивудског штаба, настоје да улепшају демонска лица која носе на Страшни суд. То је прави, а не филмски, „бал вампира“. И ти и такви, економско-окултни вампири, чланови разних глобалистичких ложа, сада спремају Трећи светски рат, да би људску крв лили као воду.

ТАЈНА КРВИ И ТАЈНА ХРИСТОВА

Срби су се, у 20. веку, сретали са правим чудовиштима – крвопиоцима; један од њих, логорник Јасеновца, Љубо Милош, који је имао обичај да пије свежу крв из прекланих врата својих жртава, био је од таквих вампира

– србождера. Коб крви нарочито долази до израза у граничним ситуацијама, попут рата. Године 1993, у разгар сукоба на просторима бивше СФРЈ, о томе сам написао текст „Тајна крви”, покушавајући да и себи и другима растајним страшну тајну ратне крвожедности, бар делимично. Ево шта сам писао:

Људи моју бийи браћа само ђо крви: чиџава нам истџорија Цркве (а ђрава истџорија и није ниџиџа друџо до истџорија Цркве) ђо сведочи. Три су врџи крви којом се људи браџиме: Хрисџова, родбинска и џуџа. Браџисџво ђо крви Госџодњој је једино важно, нераскидиво, неџрулежно; само Боџочовеком смо сваџда ЈЕДНО; само евхарисџијска Чаша је извор и увир неуниџиџивој заједниџиџва. Ако смо браџа џек биолоџки, осуџени смо, џобеџени унаџред – смрџ нас чека иза свакој браџској заџрљаја, а уџроба која нас је роди-ла, како је ђоворио Светџи Јусџин Белијски, роџена је сесџира ђроба. Меџуџим, џосџиџи и ТУѢА КРВ, ђо којој се људи моју браџимиџи – не у Хрисџу, не ђо мајџи и оџу, неџо ђо скуџа извршеном убисџву, ђо злочину који ваџи до неба, ђо безако-њу учињеном у име нашеџ МИ... Сџраџно је ђовориџи о овој џајни, али се мора.

Не смемо ђреџуџаџи оно џиџо се збива око нас. А знамо џиџа се збива. Знамо за свесаџижуџи џламен раџа који букџи на џериџџорији оне чудовиџне џворевине која се звала Јуџославија коју као да је сам демон смиџљао да би џосџа-ла ђробница духовна и џелесна за милионе људи. Знамо за крв која џече овим џлом веџ џреџи џуџи у XX сџолеџу – сва-ки џуџи извируџи из најдубљих џмина џодљудској, зверској, необџасниџој.

Јуџославија је, вољом светџских аниџихриџиџанских снаџа, насџала да би била заједница Јужних Словена све џри вере:

православне, римокатоличке и муслиманске. Јужни Словени су, знано је, „браћа по матери” – у исто време су се јавили на Балкану, слично говоре, сродне су им расне особине. Највећи број мухамеданаца и незанемариви број римокатолика биолошки су још ирисије повезани са православци не то са својим браћом по вери – они, наиме, ишичу од ишурчених и икатоличених православних Срба. Рекло би се: лепа ирилика за заједништво. Али... Али, када је лаж југословенства (као и свака лаж – недуготечна) показала сву своју иносност, када је Југославија ројала (и ирва, и друја), видело се да нема брајства. Из дубине душа слеђених мржњом и злом шикнуло је кољачко лудило еноцида. Дојучерашња „браћа по матери” на најчудовишније начине кренули су у иход ироштив православних: маљеви, каме, иасне коморе, иећи, бајонети, меци, конојци, челик, воде, дрвеће – све је иребало ирећворити у оруђе уништења оних који су се крстили са ири ирста и иричешћивали Јаћејом Божјим. Ту је зачећо брајство по иуђој крви, оно брајство које је иако скаменило душе хрвајској и мухамеданској живља и није му дало да схвати итрашно, надземаљско зло које су иочинили његови итраи. И неипокајано зло се ионовило у језама сумрака Тишове Југославије.

И данас итече крв. На жалост, чак и Срби, негда хришћански вишезови, обезбожени и разсветосављени, не умеју да остану на благодатним висинама своје чојствене ирошлости: иако мање не то „иамо”, и међу Србима има злочинаца, људи који цвеле нејач и убијају невинне. Број ових одрода, верујемо, није велики: али их има... По ирви иућ међу Србима јавили су се и идеолози „крви и ила” који доказују како је „боље ми њих, не то они нас” и нуде нам да се збратимимо на туђој крви... Они одбацују крв Господњу, изливену за нас на Крсту, Крв која је молила да ойрости свима ишо је иролише,

јер не знају шта раде; они одбацују крв Свети́х Мученика од а́посто́лских времена до данас, ња и крв Свети́х Србских Сѣрадалника и за веру зајточника – косовских, њод њурским ројсѣвом, оних из свейских рајтова, лојораша, уѣамничених, узника, на кочеве набијених, њокланих, сѣаљених...

Заши́о? Шта оовременој човека наводи да буде жедан њуђе крви? Ирски књижевник Џејмс Џојс је, уочи Првој свейској рајта, објавио збирку ѡрича „Даблинџи”. У једној од ѡрича, њод насловом „Мрѣви” он даје дијагнозу времена у коме живимо. Главни јунак ѡвеси́и, човек који је ѡдинама мислио да воли и да је вољен, схвати́а да се варао. Сѣојећи крај ѡрозора и ѣледајући како снеј веје у суѣон, ѡрекривајући ѡприроду и дела људских руку, с болом који нема снаје да се извије у крик, ѡнавља у себи: „Сви смо ми мрѣви”... Авеѣи... Уѣваре... Мрѣви јер осѣали без Христѣа, Живоѣа Вечној и Истини́иѣи... Мрѣви, јер су изѣубили заједницу Тела Госѣодњеѣи... Мрѣви јер луѣамо ван Цркве, Дома Очевоји...

А да би мрѣви оживели, ѡѡтребна је крв. Сеѣимо се само Одисејевој силаску у ад. Да би ѡризвао врача Тиресију, чији се дух налази у ѣама, он мора да закоље овцу и овна: ѣек ѣада, занеѣе свежим мирисом и ѣѡѣлином ѡроливеној руменила, авеѣи долазе да сѣану ѡред Одисеја. Јасно је, дакле: кад човек ѡсѣане авеѣан, разсредиѣиѣен, он се у ѡсѣѡјање мора враѣиѣи изливањем / кушањем живоѣворне ѣечности.

Заѣо оволико убилачкој наѣона у савремениѣима. Двадесѣи век био се, више од било кој друѣѡј сѣѡлећа, моѣао назвати́и крвожедним. Не само да се раѣовало, неѣо се уживало у раѣовању; не само да се зло чинило, неѣо се у злу учесѣивовало свим бићем својим. Признајмо ову ѣеѣку исти́ну: без ѡричешѣа Христѡм, људи се ѡричешѣују ѣамом – сѣѣаном. У раѣу, у невољи, у ѣраничним сѣањима сѣварности́и не ѡмажу морал, бонѣон, беле рукавице, уѣађеносѣи: ѣада, кад

звер у нама риче и лудује, само Господ може сјасити душу да не издахне у чељустима звери. Данашње човечанство, одбијајући да се врати Христу, све више се утврђује у свом брђиству по злочину; убијајући невини и растржујући пророке, јонећи од себе сваки трај светлости Господње, оно мисли да служи Богу...

Страдалник наш, Исус Христос, Јаће заклано од постојања света, је најпоузданији Сведок да се страдањем и саможртвовањем досиже царство Небеско. Ако хоћемо да ходимо у светлости живих, не заборавимо значај Крви Њејове: њоме окујани и умивени, одолећемо ђами „краја века”.

И данас, кад монструми глобализма растрзавају леш Моамера ел Гадафија и ископавају из гроба кости његове мајке, кад утваре плешу на обзору Трећег светског рата, кад се вампири спремају да крену у своје ноћне походе, свом тексту из 1993. године немам шта ни да додам, ни да одузmem.

О КРВИ У СВЕТОМ ПИСМУ

После потопа, који је Ноје преживео са својом породицом, Творац допушта људима да једу и животињско месо – под условом да га не једу крваво, јер је у крви живот (Пост. 9,3,4). Изворно, човек је саздан као биљојед; месо животиња му је допуштено Богом због тога што су се услови живота на земљи после потопа толико променили да је човеку да би опстао (довољно је сетити се да је живот људи пре потопа достигао преко деветсто година, а после потопа седамдесет-осамдесет). Али, Бог је изразито забранио коришћење животињске крви у исхрани.

Зашто?

Отац Тадеј је ову забрану једноставно, али добро, тумачио: свака животиња коју кољу угине у страху и ужасу. Она, док јој узимају живот, лучи нарочите хормоне у стању крајње напетости и страха. Ови хормони остају присутни, пре свега у крви. Али, наравно, и у ткивима. Зато су људи који непрестану ждери месо подложни агресивности на једној и страшљивости на другој страни. И зато је, између осталог, пост толико лековит.

Бог преко пророка Мојсија строго упозорава да ће требити са земље сваког ко конзумира крв (Лев. 17,10): крв је требало исцедити из меса, и тек онда јести. И у Делима Апостолским, када описује сабор апостола у Јерусалиму, Св. Лука каже да су ученици Христови укинули (за незнабошце који улазе у Цркву!) све старозаветне ритуалне прописе, али су им наложили да се клоне ИДОЛОПОКЛОНСТВА, БЛУДА, хране спремљене од удављених животиња и КРВИ (Д. Ап. 15,21)..

Пијење крви било је одувек саставни део паганских ритуала, повезано са зазивањем духова и враџбинама – и зато строго забрањено (Лев. 19,26). И то се све види у „Сумраку”: вампир Едвард чита туђе мисли, левитира, и има друге окултне способности. Вампиризам не иде без окултизма.

У Старом Завету крв жртвених животиња, попут јагњета, прасликовала је крв Христову која ће спасити људе. Крвљу невиног Богочовека спрани су греси целога света.

То је новозаветна Крв. Ми се овом Крвљу причешћујемо, под видом Вина, на Светој Литургији, као што и Тело Његово једемо под видом Хлеба. Али, и Тело и Крв нам се дају у биљном виду: од пшенице и од грожђа. Зашто? Зато што ми нисмо ни канибали, ни вампири, него словесна и чедна деца Божја; а, како Жарко Видовић каже, биљка је

чудесна твар Божја која живи не убијајући, а собом храни и животиње и људе. Христос је Небески Хлеб, зато што не убија, него оживљује, и зато што даје Себе за живот света.

Ђаво, кога су у Средњем веку називали „мајмуном Господа” (зато што ругачки опонаша Творца да би разарао дело Његово) човечанство враћа паганском вампиризму: да би га опет легионизовао и потчинио својој власти.

Зато је причешће Телом и Крвљу Господњом и морални живот у складу с Причешћем једини штит у борби против демонских сила.

Никада не заборавимо: Крв Христова је грехе наше умила и спрала (Еф. 1,7).

Антихриста ће победити праведници, али Крвљу Јагњетовом, и крвљу сопствене жртве (Откр.12,11).

Вером у крв Његову (Рим.3,25) спасавамо се, јер нас она чисти од греха (1.Јов. 1,7).

А то је наша нада и утеха у данима који долазе.

ЛИТЕРАТУРА:

1. Ранко Мунитић: Чудовишта која смо волели 3, Креативни центар, Београд 2008.
2. Драгош Калајић: Смак света, Накладни завод Матице хрватске, Загреб, 1979.
3. Александар Дугин: Конспирологија, БРИМО, Београд 2001.
4. Хари Потер и лов на дечје душе /Хришћански одговор на савремено вештичарство, Светигора, Цетиње, 2002.
5. Владимир Димитријевић: Зашто плаче Св. Сава?, Штампa, Чачак 2006.
6. E. Michael Jones: Monsters from Id/The Rise of Horror in Fiction and Film, Spence Publishing Company, Dallas, 2000.

7. Александар Павић: Представе о вампирима као упозорење живима, „Баштина” 28/2010, Приштина – Лепосавић.
8. Tal Brooke: Vampires Rising, SCP Journal 2-3/2009.
9. Stewe Wohlberg: The Menace Behind Twilight, SCP 2-3/2009.

Окултна музика

Ништародица у Црнограду / Лујза Чиконе у Београду као повод за размишање

ПОВОДОМ ОДРЖАВАЊА КОНЦЕРТА Лујзе Чиконе – Ан-тимадоне на Ушћу 24. 8. 2009. г, а у циљу упозоравања српске омладине на духовну пустош и мрак који собом носи кабалистичка Лујза Чиконе, настао је и овај текст.

ЦРНОГРАД ДОЧЕКУЈЕ НИШТАРОДИЦУ

Београд...

„Образ Београда, наше престонице, мора остати светао”, рекао је мајор Драгутин Гавриловић, комадант последње одбране Београда, у јесен те, 1915. године, када су здружене аустро-немачке трупе хаубицама преоравале улице града на ушћу Саве у Дунав. Узвикујући „Живео краљ!”, Гавриловић је узвикнуо и „Живео Београд!” Пошто је искликао своје наређење, пао је тешко рањен у грло. (Умреће 1945. године, по повратку из немачког ропства, јер су га претукли скојевци, као краљевог официра.)

И образ Београда, наше престонице био је светао, светао, светао: од када га је Свети Стефан Високи посветио

Пресветој Богородици, Која је родила Бога у људском телу, па све до времена србског слома, када смо окренули леђа Рођеном од Дјеве, а лице богоодступничком Западу, и када су почели да нас иницирају у несвете просторе духовне лажи и смрти.

Ко год се озбиљно бавио религиологијом, зна шта је иницијација. Да, тако је: иницијација је посвећење у нешто што надилази („трансцендира“) човека. У Православљу, учешће у Светим Тајнама јесте најдубље посвећење у Божански живот: крштење човека уводи у Цркву, као еонотопос спасења; миропомазање га облагодаћује светодуховском силом у борби за надилажење себе; исповест и покајање му дају могућност да се подигне из греха и наставе ка Христу; венчање биолошку заједницу мужа и жене иконизује по обрасцу односа Христа и Цркве; свештена тајна рукоположења актуализује присуство Христа Архијереја и апостолског збора у новом човечанству Цркве. Али кључна Света Тајна јесте причешће Телом и Крвљу Господњом, којом се посвећујемо у свецелу благодат спасења. И у Царству Божјем ће Причешће бити све и сва; али, не више од Хлеба и Вина, него непосредно: „О Христе, о Мудрости, и Речи Божја, и Сило, удостој нас да се присније причешћујемо Тобом, у невечерњем дану Царства Твога“, изговара свештеник на свакој Светој Литургији; и ми се томе, надамо, то чекамо, томе се радујемо.

Као што постоји иницијација у светлост, тако постоји и иницијација у таму. Божји противник, ђаво, који је својом гордошћу и побуном, извршио метафизичко самоубиство пред Оцем Небеским (постао непокајив) иницира људе у несвете тајне своје пакости.

Он људима приказује паклено злобитије као ватромет уживања, славе, моћи; нуди им забрањено воће по цену

вечнога живота; прави мађионичар и циркузант, из вештичијег кола, као из шешира стално призива привиде који лете у лажно небо попут голубова. То се зове ротра *diaboli*; или, како рече Виљем Текери, вашар таштине. Својевремено је Данијел Дефо, писац „Робинсона Крусоа”, саставио епитаф који говори о реакцији палог човечанства на Божји позив и ђаволове мамљење (јер, Господ увек ЗОВЕ човека, а сатана га МАМИ; а мамац је како рече Његош, увек на удици):

Где год да Господ цркву сазда,
ту ђаво црквицу подигне вазда.
Ако се по том изблиза суди,
у црквици је више људи.

И Срби се, барем од 1918. године, отпадајући од своје заветности (светосавље и светолазарство као мера и провера наше историје), иницирају у несвете тајне ротра *diaboli*, клањајући се Белој Демонији, како је Свети Николај Жички звао, од Христа отпалу, Европу (и Запад у целини). Пагански „видовдански месијанизам”, масонско „интегрално југословенство”, мештровићевски култ хероизма не као мучеништва, него као античке облажености самодовољног човека: све нас је то завело за Голеш планину, иза које нас је чекао покољ 1941–1945. А комунизам, који нас је најдубље иницирао у каиновско братоубијаштво и у доба „мрака са пет крака” (М. Арсенијевић), кад смо певали, претећи небу: „Ми дижемо чело, ми крочимо смело, и чврсто ми стискамо пест” и тврдили: „Уз маршала Тита, јуначкога сина, / нас неће ни пакао смест”. Човек који је убио преко 150 хиљада Срба, када је „ослободио Србију”, оснивач Голог отока, господар УДБЕ која је пратила сваки

корак сваког слободног човека, у средишту Београда има своје култно место – Кућу цвећа, и на поклоњење му долазе безумници који тврде да се у његово време „добро живело”. У славу „највећег сина наших народа и народности”, Јосипа Броза Тита, на Видовдан 2007. године, „Бијело дугме” се ругало Св. кнезу Лазару и Косовском завету – на свом концерту чији је једини циљ био новац, и само новац.

Наравно, Београд је имао и свој концерт „Стоунса”, који је помпезно најављиван још од доласка ДОС-а на власт. У Београду су свирали пријатељи сатанисте Кенета Ангера, редитеља филма „Луциферов успон” и следбеника Алистера Кроулија. Певали су и химну свог бенда „Наклоност ђаволу” („Sympathy for the Devil”), чији текст у преводу гласи:

НАКЛОНОСТ ЂАВОЛУ

Дозволите ми да вам се представим
Ја сам човек од богатства и укуса
Ту сам много година
Украо сам многима душу и веру
Био сам близу кад је Исус Христос
Имао тренутак сумње и бола
Учинио сам да Пилат сигурно
Спере своје руке и запечатио му судбину

Мувао сам се по Санкт Петербургу
Кад сам видео да је време за промену
Убио цара и његове министре
Анастасија је узалуд вриштала

Возио сам тенк
Носио генералски чин
Док је беснео блицкриг
И заударала тела

Гледао сам са радошћу
Ваше краљеве и краљице
Како се десет деценија боре
За богове које су створили

Викао сам:
„Ко је убио Кенедијеве?”
А после свега
То смо били ви и ја

Дозволите ми да вам се представим
Ја сам човек од богатства и укуса
И постављам замке за трубадуре
Који гину пре него што стигну у Бомбај

Као што је сваки пандур криминалац
И сви грешници свеци
Као што су главе репови
Зови ме једноставно Луцифер
Јер ми је потребно ограничење

Зато ако ме сретнете
Будите опрезни
Покажите наклоност и укус
Употребите научене љубазности
Или ћу вам упропастити душу

На крају, после свега, мр. Devil хоће да нас иницира у тајну ништавила. Саздан Богом из небитија, човек је, без Бога, капија ништавила; човек против Бога – ништа на две ноге. Највећа од свих игда рођених, Пресвета Богородица, којој је Свети Стефан Високи посветио Београд, Својим Телом и Крвљу, у Духу Светом, родила је Сина Божјег, Бога Који је постао Човек. Лујза Чиконе, шарена маска медијског ништавила постхришћанског доба, узела је „уметничко име” Мадона да би се наругала Пресветој Богородици. Свети Оци су говорили да је мање страшно увредити Господа Исуса Христа него Пресвету Богородицу – јер, ако увредиш Христа, па се покајеш, Мајка Његова може да Га умоли да ти опрости. Али, ако увредиш Мајку Божју, нема ко да се моли за тебе.

Ево шта Свети Јустин Ћелијски каже о прослављању Пресвете Богородице (беседа на Рођење Богородице 1964. године):

Овај данашњи велики Свети Празник носи радост целе васељене, како се вели у дивној њесми: „Данас Пресвета Бојомајка уводи Госјода у васељену!”. Као да је Бој њројтеран са земље – и јесје њројтеран са земље! Бој је њројтеран са земље од нас људи, од њрве ѡрамајке наше Еве. Пресвета Дјева враћа Боја у свет. То је велика радост. Данашњи ѡройар њен ѡвори нам о ѡј великој радости и о ѡј великој истини.

Рођење Пресвете Бојомајке, вели се у ѡройару, „објави радост васељени”, целога света. Зашто? Зашто што је са Њом, уствари дошао Госјод Христос у овај свет! Он је збој Ње и кроз Њу ѡстао човек и дао нам свј што нам је Он као Бојочовек мојао дајти: дао нам све радости Раја у земљи и на земљи, која је ѡстала ѡкао збој ѡрехова наших, збој људских ѡрехова; не збој неких друјих, не збој ѡреха ѡвола и ѡјових црних ањела, нејо збој човека, јер је човек ѡао неисказаним ѡагом.

*И Пресвета Бојомајка, рађајући Госиода Христѧ, роди-
ла је сѧсење светѧу. Ошуда у Православној Цркви шoliko мо-
литѧва, шoliko ѧсама Пресвetoј Бојородици.*

*Никада краја и није краја ѧсмама у славу Њену, ѧној
великој ѧодвиѧ, Њеној безѧрешној живоѧа. Заистѧ, Она
нам је донела лек од смрти, а шo је најважнија ѧошребa и
највећа Благовест за сва ѧудска бића. Смрт, ужас над ужа-
сима, а Бојомајка родила Боѧа! Данас се у шроѧару вели да
је „радоси засијала целоме светѧу”, јер се родила Она Која је
родила Победителѧ над смрћу – Госиода Христѧ! Да, само
Она безѧрешна, само она сва „Пречистѧја”, сва чистѧ, „чи-
стија од Херувима и Серафима”, донела је шу велику радоси
нама ѧудима на земљи, ѧудима који су ѧроштерали Боѧа са
земље. У овоме светѧу мноѧо је болести, али најштрашнија
болест је смрт. Пресвета Бојомајка, ешo, јавља се као ѧрви
истински лекар који лечи од смрти, јер лечи од ѧреха, лечи од
свеѧ демонској и враћа човека Боѧу. Заистѧ, Она је уселила,
увела Боѧа у овај свет и у човека, у обоје.*

*Шѧа је Светѧ Причешће? Светѧ Причешће је бескрајна
радоси... Светѧ Причешће – шo је увођење Госиода Христѧ
у наше душе ѧрешне и ѧале, увођење Њеѧа у овај свет. Кроз
Светѧ Причешће ми ѧримамо Госиода Христѧ Васкрслоѧ.
Зашо је Пресвета Бојомајка заистѧ „славнија од свих
Херувима и Серафима”.*

*Без Ње не би било нашеј сѧсења, без Ње нема ни Раја ни
Неба. Без Ње нема лека од смрти, а Она нам даје најсиѧурни-
ји лек од смрти, родивши Сѧасителѧ и удосиѧјивши нас све-
тој Тела Њеѧовој и светѧе Крви Њеѧове, Причешћа и живоѧа
Њиме и у Њему и кроз Њеѧа. Зашо ѧудска бића на земљи ни-
када не моѧу довољно ѧрославити Пресветѧу Бојомајку, ни-
када довољно исказати Њен ѧодвиѧ, Њен безѧрешни живоѧ,
никада исказати Њу која нам је Рај дала.*

А где је Рај? Рај је у Господу Христу. Кад Њега унесеш у себе, Светим Причешћем или ма којом молићвом великом и малом, ње, ти изјониш сваки грех из себе. А иза греха увек стоји њако, иза греха увек стоји љаво. Пресвета Бојомајка дала нам је Собом најбољи ѡример како се служи Господу Христу, како се служи Богу. Служи се једино савршеним безгрешним живоћом. Зато никада краја нашем кајању на земљи, јер увек нас вребају нечисти духови, који изјоне све што је рајско из нашег бића, све што је Божанско, и уводе оно што је грех, уводе оно што је ѡаклено.

И ти када стојиш на молићви Пресветој Бојомајци, уствари, шта радиш? Ти Бога уносиш у себе, а кад Он уђе у тебе, Он изјони сваки грех, сваку ѡшаму. Да, Господ Христос, нам је рођенданом Пресвете Дјеве донео ѡу велику радост, радост васељене, и ѡај лек, свеважни лек од смрти. Јер нема радости ако је смрт наша ѡоследња станица. Нема радости у овоме свету ако се смрт не ѡбеди, а то је Господ учинио, а Њега је родила за ѡакав ѡодви Пресвета Бојомајка. Зато никад краја нашој захвалности Њој и никада грешаши са молићвом Њој. Она је увек сва Нада наша, увек Покровитељка наша, увек Избавитељка наша од свакога греха, а то значи од сваке духовне смрти.

И ми, славећи данас Пресвету Бојомајку, рођењем Њеним лечимо себе од смрти, лечимо себе од свега смртног, лечимо себе од греха и страси, и ѡако васкрсавамо из смрти и ѡобеђујемо сваку смрт. Јер, Пресвета Бојомајка нас је водила из врлине у врлину, из вере у љубав, из љубави у милостивост, из милостивности у ѡост и у све друге врлине, еда бисмо и ми ѡобедили све што је смртно у нама и служили Господу Христу, Који је ради нас ѡостао човек, ради нас ѡримио смрт на Себе да би васкрсао и дао нам ѡобедне силе над свим оним што је смртно.

То значи, над свим оним што нас одваја од Боја, што нас одваја од Госиода Христѧа. Јер, Пресветѧа Бојомајка свакоѧа од нас води ѣуштем сѧасења, ѣуштем велике радосѧи коју нам је данас донела, да бисмо ми заслужили, донекле заслужили својим ѧодвизима, својим молиѧвама, иако слаби и немоћни, да бисмо заслужили Небеско Царство, ради коѧа је Госиод и дошао у овај свет да нам ѧа да; да ѧа ми остваримо кроз сав свој живоѧ, да бисмо још овде на земљи живели Небом и служили Госиоду Христѧу, а што можемо увек са успехом само ако смо вођени и ѧредвођени Пресветѧом Бојомајком, Којој часѧи и слава, сада и увек и кроз све векове. Амин.

Од Мајке Божје, вели Свети Теофан Затворник, човек треба да се учи свакој врлини:

Ако би неко ѧожелео да му се одређено укаже у чему ѧтреба да се сасѧоји врлина, рећи ћу вам: ѧледајѧе у лик Пречистѧе Владичице Бојородице, која нам је родила Сѧасишѧа, Који је леѧошом краснији од свију синова човечијих; у лику Владичице, о којој је самој било ѧредсказано да ће ѧредсѧаѧи с десне сѧране Госиода, као Царица, у злаћане ризе одевена и ѧреукрашена, ѧледајѧе у лик Њезин и ѧоревнујѧе на штоме да јој ѧодражаваѧе, као деца маѧери – и бићѧе, не само именом неѧо и делима, улеѧшани сваком доброшом.

Учиѧе се од раних леѧа да ѧредајѧе себе на служење Боју, од оне Која је још као малена девојчица уведена у храм и ѧосвећена Госиоду. Учиѧе се молиѧви, бојомислију, ѧриљезном чиѧању слова Божијѧ, од оне која је све време своѧа ѧредивања у Храму, више од свеѧа ѧриаћала ѧим блаѧочастивим занимањима, ѧрелазѧи од чиѧања к бојомислију и од бојосмислија к молиѧви.

Учиѧе се, не само делима ѧобожносѧи, неѧо и ѧрудољубљу од оне која се ни у ѧредворју храма није клонила ѧруда. Учиѧе

се да чуваиће своја обећања – и лична, која дајеиће Боју и људима, и оно заједничко нам свима обећање које дајемо на крстињу (одричући се ђавола и дела њејових, и сједињујући са Христјом), – учииће се шјоме од оне која је испјирајала у своме, Боју јошјајно обреченом, заветју девстјва, не јледажући на необичностј дела и на убеђење целој сабора стјараца. Учииће се блајодушној задовољностј својим стјањем од оне која није нејодовала и није се зинушала дома и животиа код дрводеље, када је видела да јој на њих Бој указује.

Учииће се смирењу (смерностји) од оне која, без обзира на своје телесно и духовно савршенствјо, није себе смајтрала вредном било какве јажње јред очима Божијим, и која се, када ју је анђео јоздравио као Блајодатјну и Блајословену међу женама, збунила и била у недоумици, како јој је уойишће мојао доћи такав јоздрав. Учииће се да Госјоду Боју дајеиће хвалу за сваки дар Њејов – за велики и за мали – од оне која је у јрвом тјрену своја бојома-тјеринствја зајевала Боју јесму хвале: Велича душа моја Госјода, и обрадова се дух мој Боју, Сјасу моме...

Учииће се да у час нејраведне ојјтјужбе, блајодушно тјријиће и од Јединојта Боја да очекујеиће ојравдање и засјтјуиљење за себе, – учииће се шјоме од оне која није журила да саму себе ојравдава и брани, када се Јосиф био смео, јомишљајући за њу да има тјајну везу изван брака, за њу нејорочну, шјишјо је сву себе јредала Боју, – Који тјвори чудесна дела од немоћи наших.

Учииће се да не јосумњаиће у шјо да је Госјод веран у обећањима Својим, без обзира на било какве сјољне јрејреке; учииће се шјоме од оне која је била уверена да рађа Овайлођеноја Боја, рађајући Га у јећини, и да носи Сјасишјеља светја у рукама својим, бежећи се Њиме у Ејијатј од људске злобе.

Учииће се да очекујеиће за свако дело јојодноја времена, не јредујређујући намере Божије и не мешајући се у оно шјишјо није вама ни јоверено, учииће се шјоме од оне која је чак 30 јодина

чекала, без узнемираних пожуривања, да Господ благоволити да се јави свету, и никада није себи дозволила да њој својој мајчинској власти задржи у дела Сина свога, Спасиоца света.

Учиће се са страдању од оне која није могла равнодушно да подноси стид непознатије јој породице, када је овој на свадби (у Кани) понесло вина за ње. Учиће се да подносиће жалости и телесне болести од оне којој је самој нож кроз срце прошао. Учиће се не само да живиће, него и да умиреће, од оне која је са маслиновом гранчицом у рукама радосно отишла Господу.

Дакле, Мајка Божја је Биће без кога свет не може да постоји. А Лујза Чиконе, својим понашањем, непрестано хули на лик Пресвете Богородице. И ево је у Београду, сада Црнограду, негда Богородичином граду, да нам покаже, како се, брком и бесом под светлошћу лајт шоуа, рађа ништавило, празнина под покровом шљаштаве лажи.

Зато ово није само текст о Лујзи Чиконе. Она је повод. Она је, у ствари фокусна тачка кроз коју видимо свет отпао од Христа.

Зато се овде, пре свега, говори о полности – области у којој је Лујза Чиконе оставили највише антихришћанских последица, с циљем да направи потпуну збрку кад је полни идентитет у питању. Још је Раде Грујић у својој студији „Духови времена” (стр. 63–64) запазио какав је ефекат њеног појављивања:

Магона је, као прво, до краја довела идеализацију жене као андроида, хармонични свој мушко-женских принципа, хермафродита довољној самом себи, коме је сведозвољено јер су све вредности изгубиле своја традиционална значења. Она јесте принцеза која се пробудила у најбољој верзији феминистичке метафоре о „буђењу усаване леиолице” у којој нема принца,

као први сценарист „играња” или „ушовања” или „уша” ка новом животу. Међутим, за разлику од феминисткиња седамдесетих које су застајале на пола, налазећи крај „уша” у психичкој самосталности и моралној осетљивости, Мадона иде до краја – фотомографу Стивену Манселу дозира обучена и очистиана као мушкарац предано стицајући задњицу женској модела са којим ње, на другој слици дозира окружена популарним феминизираним мушкарцима у женском вешу, на трећој само у свиленом нелижеу и чарама љуби се са другом, најлашено мускулизираном женом и – још више и даље од пола – власитио тело претвара у популарно ушмељења нове сексуалности лишене приватности и ошцености јер је цео свет у коме обичава управо такав, а она као савршена на то има највише права. Та савршеност, од које она долази као од, популарне ствари, има популарно друштво је премисе од оне савршености коју је свету мушке културе нудила Мерилин Монро, на коју Мадона на први поглед заиста личи што је довољан разлог да се најчешће узима као Мадонин архетип.

А затим, овде се говори о музици и њеном дејству на човека. Јер, музика је, то су знали и древни мудраци, много важнија но што нам се чини на први поглед.

Тада о Лујзи Чиконе.

На крају, о Србији, која умире, и своје играње dance masabre назива уживањем у Њу Ејџу.

ЛИЧНОСТ ЈЕ ГОСПОДАР ЕРОСА/ ПРАВОСЛАВНО СХВАТАЊЕ ПОЛНОСТИ

1) Личност мора бити господар свога ероса. Иначе ће нестати. Чак је и код пагана постојала свест о томе да су лажни

богови и њихова пожуда нешто што понижава човека. Тако Гилгамеш, лепотан – полубог, краљ Ура, одбија понуду богиње Иштар да јој буде љубавник управо због њене склоности блуду и неверству. Он јој указује на све љубавнике које је издала: Тамуза, бога пролећа; једног пастира; лава; коња; Ишулану, небеског баштована. Каже да јој је намера врела, али срце хладно као „потајна стражња врата која пуштају ветар”, као „смола која прождире бакљоношу”, „ципела која тишти свог власника”. После тога, Иштар ће се пожалити свом оцу Ануу да ју је Гилгамеш увредио, и он ће послати небеског бика да је освети, али ће Гилгамеш и Енкиду убити бика.

Љубав надилази пожуду. Она бира једног вољеног: „Видети све жене у Софији и Софију у свим женама”, говорио је Новалис о својој вољеној, Софији фон Кин. Тек тако је могуће надићи ограничења полности и утемељити се у човештву.

II) Зашто данас нема љубави и среће у односу мушкарца и жене? Наш угледни хришћански философ, др Жарко Видовић, каже: „Личност и љубав су у овој цивилизацији (т. ј. из ове цивилизације) НЕСХВАТЉИВИ: овој и оваквој цивилизацији нису потребни, јер је ово цивилизација такмичења, конкуренције, права заснованог на победи, на надмоћи, успеху на тржишту. Срећа је аутентично „буржоаска”, тј. зависи од успеха на тржишту или у било којем другом супарништву. Основа среће је надмоћ. И личност се тумачи као надмоћ. И господство као новчана моћ /.../ Буржоаско је крај аристократизма.”

У том контексту, данас је немогућа срећа као склад мушко-женског начела. Сексуалност је постала подручје немилосрдне борбе. Нема хармоније која води рађању детета. Како каже Видовић: „Замена осећања знањем, искуством,

корен је греха: спајају се не да стварају децу, него да уживају „бацајући семе” у отпад. Та замена осећања искуством и знањем уживања је човекова. Животиња то не зна. Тако се хармонија не збива у сексу, него у СМИСЛУ секса, у ОСЕЋАЊУ смисла, као ОСЕЋАЊУ хармоније. А осећање није знање. Знање је, наспрам осећања, пад у БЕСМИСАО, јер смисао не долази од знања. У сексу има борбе и супротности, али само кад је секс без СМИСЛА свог (Богом даног)... А тада је све индивидуално, све борба за надмоћ, сусрет супротности... које се могу преобразити (нестати) само у хармонији, у осећању смисла”.

Однос мушкарца и жене је суштински битан за пуноту људскости данас, као и свагда: „Све почиње од Еве, Човечице, тј. од односа према њој: већ у томе најинтимнијем односу, од те најмање (основне) заједнице почиње чување или кидање хармоније, чување или кидање заједнице човека са Богом, чување или разарање Цркве (нације, заједнице). Она, човечица, први је и стални знак и повод човеку за Пад (тј. за кидање заједнице са Богом, за стављање искуства и знања изнад осећања, за рутину и навику изнад чувства).

Одсуство аутентичне Љубави – хармоније са женом – знак је да те љубави и хармоније нема ни човек са Богом. Није тиме наглашена само грешност жене, него ГРЕШНОСТ у обичном, свакодневном животу, и онда кад је човек у најмањој могућој заједници: чак и кад је сам у сједињености (полној) са женом... Ако су Једно, онда је то могуће само као трансценденција, дар Бога да два бића буду Једно (Пост. 2,4...) кад су „двоје Једно”. Без тога дара је свако биће БИТНА, АПСОЛУТНА, ПАКЛЕНА УСАМЉЕНОСТ, какву описује Анри Барбис у свом роману „Пакао” (о сексу индивидуалиста, егоцентрика, нарциса).

Тако је човеку жена, а жени човек и кад су потпуно сами, издвојени из шире заједнице, без сведока! – повод за самозаваравање, за затварање у индивидуалност. МАСКИРАНО СЕКСУАЛНИМ АКТОМ. Онда је и сам оргазам врхунац усамљености, а не хармоније; спајање пара је тада само привид заједнице, то јест љубави, маска иза које се крије усамљеност удвоје”, каже Жарко Видовић. Једна од кључних особина здраве људске личности је СТИД. Зато је Свети Николај Жички поучио мајку, чија се кћи стидела пред Владиком, да је не кори због тога, јер док буде стида, биће и православног Србства. Др Жарко Видовић улогу стида у одбрани човекове целовитости види овако: „Кад је човек бестидан, он презире себе, те позива и друге (или жена позива мушкарца) да презру његово (њено) достојанство /.../ бестидност је знак да човек у себи гледа животињу, мајмуна: „Све се човјек брука са човјеком, / Гледа мајмун себе у зрцало!” („Горски вијенац”).

У пуком сексу жена одбацује стид, јер пуки секс одбацује личност, па према томе и стид, потребан самој личности човековој, стид као одбрану достојанства личности. Напротив, у љубави као односу личности према личности (односу који је изнад врсте, изнад либида, бића индивидуе или јединке) стид је украс љубави и личности. Кад су Адам и Ева, заведени Змијом заборавили личност (тј. трансцендију, дух), они су тек том повредом сопствене личности осетили стид – страх пред Богом, страх за кидање заједнице са Богом – те су се обукли. Тиме су накнадно осетили стид због оног заборава! /.../”

Стид и чедност су особине нераздвојно повезане. Стид је основа чојства – одбране другог од себе. Отац је учио сина: „Пази шта радиш! Имаш сестру! Што не желиш да се њој деси, не чини другим девојкама!” Србкиње су скакале

у воду да не би биле обешчашћене од непријатеља Божјих (од „Јелице, госпође разумне” из „Смрти војводе Пријезде” до девојака које су бежале пред усташама у великом покољу на Дрини, који је 1942. починила „Црна легија” Јуре Францетића). О србском идеалу чедности и чистоте говоре и записи на надгробним споменицима широм Србије које је скупио Радојко Николић у делима „Камена књига предака”, „Сељакова душа на камену”, „Каменописци народног образа”. Да их видимо.

Позивајући јуноше и деве да љубав узљубе, деспот Стефан Високи, у свом „Слову љубве”, моли их да то чине „право и незазорно”, да не би своје „младићство и девство повредили”, јер младићство и девство чедношћу на себе призивају оно што је Божанско. Лепота и радост младости су од Бога: и кад лепота и радост младих оду прерано са овог света (а и то „прерано” је опет по нашим, људским мерилима), одлазе Ономе Ко их је дао. Тако на једном надгробнику стоји: „Овде почива Богом украшена девице Селена, прелиепа кћи”.

Девице и момци на споменицима по Западној Србији као да су сишли са икона и фресака. А зашто? Јер су тако и живели. За девојку каменописац каже да је живела „у лиепом девојачком владању” и да је умрла као „часна и поште-на девојка”. Била је „особита радница и кутњица” (кућаница), „од најлепше руке послушница својој мајци”. Момак је, такође, живео „у добром владању и послушности”.

Велика је била и њихова родбинска љубав. На гробу Симке Јанковић из Ласца стоји да се „разбоље од жалости за својим братом ког је она највољела и другог дана за њим престаи се”. Срећко из Висибабе, наредник, „погибе на Острву 1916. године, а сестра му Сида увену за њиме”. (Сећамо ли се овде оне потресне народне лирске песме

„Највећа је жалост за братом”, у којој се истиче да срце не може зараста ако је рањено братовљевом смрћу? Сећамо ли се сестрине тужбалице у „Горском вијенцу”? А живимо у времену у коме, пречесто, браћа и сестре гледају једни друге са мржњом, свађају се око тога ко ће пазити старе родитеље, како ће поделити наслеђе, итд.).

Супружанска љубав и верност су, од када су комунисти дошли на власт у Србији, непрестано извргавани руглу. Комунистички идеолози су тврдили да их није било ни у хришћанској патријархалној култури. А било их је, и то сведоче гробља србска.

Радојко Николић примећује да је атрибут „верна” чешћи од свих осталих који су се уз супругу могли придодати”. Иако су имали децу, супружници су целог живота чували свештену чистоту родног живота. (Некада се, због стидљивости, говорило: „С опроштењем, моја жена”; „Мој муж, Боже опрости”). А љубав је постојала, чврста и непоколебива: њено трајање мерило се посебним аршином. Тако је Саво Обрадовић из села Гугља иза себе „оставио богату задругу и верну супругу Стојку са којом је поживио 42 године и 12 дана”. То су, сигурно, били дани зачињени слашћу узајамног поштовања и поверења; иначе се не би бележили на надгробном спомену. Жена мужу у Горачићима поставила је биљег „за наше верно и љубавно живовање за 20 година. Прости, Јеко”. („Љубавно” значи „пуно љубави” и „љубазно”. Реч „љубавник” је у 19. веку значила „омиљен, свима драг човек”).

Хришћанске врлине чиниле су основу србске породице. Тако се на гробовима честитих жена писало: „Није у свом животу никог уцвелила”; „Ни са ким није у завади била”; „Била је пажљива према радницима и пријатељима”. За Миљку Петровић из Свештице се вели: „Покојница

била је човечна, јуначна у жалости, као и у радости. Умела је разговарати себе и другог, која је била за пример и осталима”.

Супружници се највише хвале децом коју су иза себе оставили. На пример:

„Добра супруга и мајка подигла десет деце”; старац из Трбушана: „За живота имао сам срећу, имам кога да ми пали свећу.” Микаило Вучићевић из Табановића:

Ал’ се опет моја срећа вила:
синови су моја десна крила.
Са свећама око гроба стое:
њиг седморо – то је срце мое.

Каменописац је, у име једне мајке, оставио траг: „У браку са мужем имала сам осморо деце, коиг сам их јуначки сачувала за време рата од 1912. до 1918. г. И данас остају након мене сви живи. И лепо сам дочекала”. Ако супружник умре, деца која остају иза њега су спомен брачне љубави. Једна жена хвали мужа што је није оставио саму, него јој је подарио чеда, да јој буду утеха. У Марковици муж се обраћа жени која почива телом у земљи, а душом код Господа:

Сећаш ли се, Миљо моја,
кад си ми негда била:
кад дођемо ми са рада,
деца су нас загрлила.
А сад грле двапут мене,
једном, Миљо, место тебе.

Мајчинство је жртвено служење Богу и браку. Десанка Петровић из Ивањице „у најсветијој дужности – у

материнству – напрасно премину... остављајући своје новорођено чедо ни гледано ни мајчином руком миловано”.

Добри домаћини се, преко споменика, растају са ближњима као да иду на далеки пут, али и као да знају да ће се опет видети. Старац Коста Матовић из Адрана поручује својима: „Збогом, браћо, и ти баба, неуморни друже, и ви, мили сине, ћери, снаге, унуци и унукe моје”. Имали су разлога да срећни оду са овога света: тихи спокој им је испуњавао душу јер су они, кућевници и трудбеници, одлазили да у Богу нађу одмор од земних труда својих. Одлазили су углавном као целомудрени и озбиљни људи.

У народној свести тог доба сматрало се највећим грехом преварити и упропастити девојку.

Лирска песма „Клетве девојачке” доноси дијалог мајке и мртвог сина, који уздише испод земље; мајка га пита да ли су му тешке даске сандука или тле које га прекрива. Он каже да му ништа није тешко, осим бола девојака које су младићи упропастили и оставили: „Кад уздишу, до Бога се чује; кад закуну, сва се земља тресе; кад заплачу, и Богу је жао!”

Природни стид жене, у њу Богом усађен, битан је за човеково спасење. Свети Јован Лествичник је рекао: „Да нема женског стида – нико се од људи не би спасао.” Колико је србски народ далеко од тога данас, свако сам може да расуди.

III) Један од најчешћих израза који се среће у савременим „сексолошким” приручницима је „сексуална техника”. *Figureae veneris*, позе, начини активирања „ерогених зона”, употреба хемијских стимуланса попут вијагре... Човек постаје објект на који се делује стимулансима, надраживањем (како он њу да „надражи”, а како она њега?). Шта је

дубљи узрок „технизације” и „технологизације” полног чина?

Др Жарко Видовић нам објашњава превласт технике као једну од главних опасности за словесност човека. Он каже: „Ако смо на човека само навикли, свест о њему нам није потребна. Отуда развој технике – не само у производњи, расподели и владању, него и у нашим односима „приватно” – доводи у питање човекову потребу за свешћу па и саму свест. А како је свест феномен осећања, а не мишљења или знања /.../, то са развојем технике бива угрожен и ОСЕЋАЈНИ живот човека, његова способност за симпатију (саосећање, саучешће, састрадање), љубав, поштовање (које је неодојиво од осећања љубави).”

Тек у том контексту могуће су „љубавне технике”. Кад мушкарац и жена себе доживљавају као предмете без душе, клупчад нерава која се нечим морају надражити да би осетила задовољство, кад нестају осећања, а замењује их „воља за моћ” – сексуалност постаје машинерија у којој је све дозвољено.

IV) Једна од највећих опасности мастурбације (рукоблуда) је развој штетних маштовних слика без којих је немогуће доживети полну надраженост. Ове слике, прљаве и нељудске, касније утичу на човеков сексуални живот у великој мери. О томе су говорили и књижевници. Тако Уисманс, писац декадентних романа „Насупрот” и „Тамо доле”, касније обраћеник у римокатолицизам, каже: „Сви знају да уздржавање ствара ужасне развратничке мисли, да се човек, који није хришћанин, па је, према томе, нехотично чист, загрева, пре свега, у самоћи и егзалтира се и размишља; он иде тада ментално у свом сну на јави до краја оргијског делиријума.”

Теофил Готје, који каже да његове пожуде „као лавови, оштре своје канце у сенци и траже нешто да прожделе”, уверава читаоца у следеће: „Погрешно је веровање да је поседовање једини пут који води засићености. До ње се долази и жељом, а апстиненција нас исцрпљује више него претеривање.”

Рукоблудникова маштарења доводе до страховитог замора душе и ума, својеврсне духовне престарелости. Готје каже: „Колико сам Вавилона нагомилао један на други да бих стигао до неба, изударао звезде и плуноу одатле на све што је створено! Зашто онда ја нисам бог – кад већ не могу да будем човек? Ох! Верујем да би ми било потребно шест хиљада векова ништавила да се одморим од преморености ових двадесет година живота.”

Некад се говорило да се од мастурбације „суши кичма”. То је истина – ако се под кичмом подразумева духовна вертикала, неопходна човеку као бићу Божијем. Од прљавих фантазирања човек се може ослободити само истинским покајањем и силом Духа Светога. Иначе му ни стотине хиљада година ништавила не би биле довољне да се одмори од себе. Јер, створени смо љубављу Божјом ни из чега, и без те љубави смо заиста ништа (1. Кор 13,2).

v) Док уметност има више циљева, порнографија је једнострана. Она нема почетка, средине и краја; смисао јој је да пробуди фантазије без речи. Оно што код ње нарочито застрашује јесте да је лишена хуманости. Човек је сведен на своје полне органе. Све могуће врсте испада у порнографији добијају своје пуно оправдање – управо зато што конзумент порнографског не може да се задржи на „обичним” представама сексуалног чина. То га не надражује довољно. У коначној инстанци, разуздана

сексуалност води смрти. Сузан Зонтаг каже: „Без обзира колико обуздавана, сексуалност остаје једна од демонских сила у људској свести – доводећи нас ту и тамо близу табуа и опасних жеља које се протежу од порива да се почини изненадно својевољно насиље над другом особом до похотљиве жудње за ишчезнућем нечије свести, за самом смрћу”. И још: „Када порнографска имагинација постаје систематска, смрт је једини крај њене одисеје, тј. када се она усредсређује на задовољства прекорачења пре него на само задовољство”.

Тријумф смрти би значао и победу над чистотом. Да је порнографско увек демонско, закључујемо из сталне потребе произвођача порнографије да скрнавe чистоту. Почетна ситуација порнографског је чистота која се касније прља. Зато се образине порнофилма често облаче као часне сестре, невесте, медицинске сестре, ученице: постоји потреба да се белина оцрни, осрамоти, погази, да се покаже превласт разврата над чедношћу. Порука порнографије – све што изгледа чисто, лажно је. Све је подложно прљању.

Жан Бодријар у својој студији „Америка” уочава да се у Америци живи у свету после оргија. Више нема страсти. Завршено је, све, и сад је, у стању сатанске слеђености; насиље је аутистично, иако ужасно – масовна убиства нису учињена из пожуде, него из трајне немоћи да се буде жив: „Готова је оргија, готово је ослобађање, не тражи се више секс, тражи се пол (gender), то јест истовремено имиџ и генетска формула /.../ Наступила је култура преиспитивања сопствене дефинисаности: „Имам ли ја пол? Којег сам пола? Да ли је, коначно, неопходно имати пол? У чему је разлика у половима?” После ослобађања, сви су остали у стању недефинисаности (увек иста прича: пошто сте се ослободили, принуђени сте да се запитате ко сте.)”

vi) Како је доказао амерички културолог Мајкл Џоунс, главни циљ сексуалног ослобађања је политичка контрола. Зато се човечанству намеће бестидност – руља којом се тирански влада мора имати слободу да греша, као што је Велики Инквизитор и рекао Христу. И нема шта да крије: господари морају знати све о њима, подвлашћенима. Зато код људи треба развити бесловесну бестидност. И зато се праве тзв. „reallity shows”, у којима се 24 часа дневно снима понашање групе добровољаца, углавном девојака и младића. Тога се у Србији подухватила кључна медијска кућа новог тоталитаризма, Б92, у серији „Big Brother Serbia”, у којој ће група одабраних сто дана бити снимана са тридесет камера и ко зна колико микрофона. Оливер Суботић, у свом тексту „Интерактивно губљење приватности”, с правом пита: „Како протумачити чињеницу да телевизија која себе промовише као борца против тоталитарних идеологија користи орвеловску синтагму у афирмативном смислу, за емисију у којој ће млади људи пред десетинама непрестано укључених камера живети, знајући да су сваког тренутка снимани и да је сваки део снимка директно доступан јавности?” („Православље”, 1. јул 2005.)

Не треба заборавити да је полна интима један од последњих стубова одбране човекове личности пред замкама тоталитарне државе (о томе и говори Орвел, описујући Винстона Смита и његову драгу како се воле ван домета телекрана). Сада то, коначно треба укинути...

Да би човек остао незаштићен пред лицем државе која постаје бог. Лажни, али окрутан и пун снаге зла.

vii) Пол Вирилио у својој књизи „Информатичка бомба” каже да реч „obscenus” (опсцен) изворно значи „злослутан”.

Јер, у нашем добу, „хтели ми то или не, сваки међуљудски однос, свако ступање у комуникацију, сваки корак у правцу сазнања, несвесно нас уплиће у некажњено насиље потреса који је постао глобалан. Тако ће револуционарна естетика слике откривене у стварном времену (hard) брзо укинути моралне забране које још погађају порнографију и бесрамне чинове на екранима”.

Нестаје разлика између културе и порнографије. Године 1996. у Паризу одржана је велика изложба Сезанових слика коју је посетило само 600.000 људи. Зато је огроман број посетилаца обишао центар Жорж Помпиду, са изложбом „Мушко–Женско”, где су били изложени порно-цртежи и прикази полних органа. Границу је 1998. прешао Гинтер фон Хагенс, који је у Манхајму, у Музеју технике и рада, изложио око 300 људских лешева: „Он је представио, употребљене као античке кипове, приказе одераних људи који машу својом кожом као трофејом /.../ Као објашњење, др Хагенс се задовољио да понови ове речи: „Овде се ради о сламању последњих табуа””, каже Вирилио.

Порнографско тако постаје танатографско. Вирилио додаје: „Већ 20-их година (XX века, нап. В. Д.) велики трговац сликама Рене Гемпеа имао је прилику да види, у Берлину, дела немачких експресиониста, и био је обузет зебњом, сматрајући да она не значе ништа добро. Није оклевао да провери у концлогору Нојенгам (где је требало да умре 1. јануара 1945.) да „од скоро безазлене идеје назване љубав, људска машта може замислити ужасан мртвачки плес на зиду костурнице”.

VIII) Оно што се назива „казном Божјом” само је допуштење Божје да човек жање оно што је и ђаволом сејао. Рецимо, један од кључних узрока рака дојке је абортус.

Амерички научници су доказали да се ризик од рака дојке код жена које су извршиле утробно чедоморство повећава за 90%. Др Лин Розенберг је утврдила да млада жена која насилно прекине прву трудноћу има много већу шансу за заради рак дојке од оне која роди прво дете. Од легализације абортуса у САД 1973. године до данас за 40% је порастао број жена оболелих од тумора дојке.

И? Шта сад? Ко ту кога кажњава? Да ли Бог човека или човек самог себе, кршећи правила поретка zaloженог у свом организму?

Зашто борци за права жена, морални патуљци и грамзиви јазавци не кажу женама нешто о овоме?

IX) Велики литвански мислилац, Антанас Мацејна, каже: „У ГРЕХОВНОМ ПОРЕКЛУ АНТИХРИСТА КРИЈЕ СЕ ПРАВИ ИЗВОР ЊЕГОВОГ ДУХА. /.../ Христос је рођен од непорочне Дјеве Марије дејством Духа Светог /.../ Блуд је у суштини својој лаж: лаж не речју, него личношћу. То је лаж у највећој мери и у истинској пројави, јер у сваком другом греху учествује само наш дух, а у блуду учествује још и плот, то јест – сва наша личност. Телесни односи између мушкарца и жене нису ништа друго до ЗНАК ЉУБАВИ. Давање свог тела другоме само је завршетак онога што се већ завршило када смо, волећи, дали своју душу другоме. /.../ Дајући тело другоме, ми му дарујемо своју последњу имовину, коју је најтеже учинити заједничком и која се дуже од свега осталог томе противи. Али љубав надилази самозатвореност тела, узевши га у своју службу. Над телесним односима свагда се вије дух љубави. И само она ослобађа ове односе збрке демонизма, који се скрива у дубинама страсти, од ропства духу разарања и уништења.

Међутим, блуд то пориче. Он наше тело не чини изразом и свезом љубави, него оруђем страсти. Па ипак,

ОБЈЕКТИВНИ смисао телесних односа овде не ишчезава. Чак и највећи развратник не може да учини да сједињење мушкарца и жене НЕ БУДЕ символ љубави. Зато он својим односима ОБЈЕКТИВНО даје такав знак. И он симболизује љубав давањем свог тела. Али, ипак, у стварности код њега нема онога што он изражава и симболизује. Блудник нема љубави и о њој не помишља. Зато он даје знак љубави без љубави. /.../ Телесни односи су израз љубави, а развратник њима изражава само своју страст. Ето зашто је блуд лаж. /.../ На први поглед, чини се да развратник целог себе даје другом зато што воли другог. Међутим, у стварности се он само служи телом другог ради свог задовољства. УМЕСТО ЉУБАВИ, У БЛУДУ СЕ ПРОЈАВЉУЈЕ САМОЉУБЉЕ.

Између објективног смисла телесних односа и субјективних стремљења развратника дубока је провалија. Свако дело развратника постаје дубоко лажно. Блуд је лаж, изражена и учињена нашим телом, а преко њега и читавом човечанском пунотом, јер је човек неделив. /.../ Рођен од блуднице, антихрист је рођен од лажи. Већ само његово рођење није повезано с истином, него с лажју. Отац и мајка су му били лажљивци. Они су лагали својим телима и собом, лагали једно друго, лагали љубав, лагали објективни смисао, и од те свеукупности лажи се и зачео антихрист. ДУХ ЛАЖИ ЈЕ ИЗВОР АНТИХРИСТОВОГ ЖИВОТА.

Да би антихрист дошао, свет мора потонути у мору блуда више но икад. И Христа Богочовека, најчистијег од чистих, треба прогласити „нечистим“, и убедити људе у то. Зато се и објављују књиге попут „Да Винчијевог кода“ и „Света Крв, Свети Граал“ у коме се пишу гадости о Светој Марији Магдалини и тврди да је Син Божји „основао династију“. Зато се и снимају филмови попут Скорсезовог „Последњег Христовог искушења“...

Али, подухват неће успети. Богочовек Христос је и Творац и Судија света, а антихрист, као и сатана, твар Божја, листић у огњеном ветру Страшног Суда.

х)

1. Полност је добра, и Бог ју је створио да се на добар начин користи.
2. Као и сви дарови Божји, полност се може злоупотребити.
3. Границе полног односа су границе брачне љубави.
4. Полна чистота је део људске целовитости, којим човек постаје близак Богу.
5. Свако је рањив за искушења у сфери полности; зато треба бити опрезан.
6. Ђаво непрестано искушава човека у тој области, користећи се слабашћу нашег тела. Зато су Свети Оци говорили да телу не треба веровати док не легне у гроб.
7. Наша тела не припадају нама, него Богу (1. Кор.6,20).
8. Полна чистота почива, пре свега, у срцу (Приче 4,23).
9. Не поигравајте се с другим у играма типа „Докле смем да идем?”
10. Човек се у стању пожуде тешко може контролисати, и оно што почиње љубљењем, најчешће заврши полним

односом. Треба се чувати од опасних младалачких по-
жуда (2. Тим. 2,22).

11. Кад пређете границу чистоте, ђаво ће се трудити да вас гура још даље од Бога.
12. Ако уђете у полни однос с неким ко је већ у браку, крадете оно што је туђе и рушите породицу вашег ближњег.
13. Бог не благосиља ванбрачне полне односе због човеко-
вог телесног, душевног и духовног добра: једино чува-
јући се, човек та добра може да чува.
14. Бог хоће да се обожимо, да будемо Његови синови и
кћери, чак причасници Његове природе (2. Петр. 1,3-4).
Ко то има на уму, знаће да се пази.
15. Треба размишљати дугорочно, а не краткорочно. Шта
ко сеје, то ће и пожњети. Зашто због привременог чул-
ног задовољства губити вечни однос с Богом и бли-
жњима у љубави која се и зове рај?

Ко сеје у тело, жање смрт; ко сеје у дух, жање вечни живот
(Гал. 6,7-9).

ПАГАНИЗАМ И ПОЛНОСТ

Данас је паганизам обновљен. Незнабоштво поново суро-
во влада људима.

Лујзе Чиконе не би било да свет није отпао од Христа.

А кад је отпао, дошао је у стање распадања свих моралних вредности.

Онтологија увек подразумева етику; догматика значи и одређени морал. У том смислу, онтологија паганизма неизбежно води неморалу, развраћености, распаду, супстанцијалном распршивању личности. Ево шта о томе каже руски филозоф Павле Флоренски у свом делу „Стуб и тврђава истине”:

„Без љубави – а за љубав је пре свега потребна љубав Божија – без љубави личност се расипа у крхотине психолошких елемената и момената. Љубав Божија је везиво личности. Управо зато се и молимо: „Љубављу Твојом сједини ме, Невесто Неневестна” – да, „сједини”, а ако не – расућу се и начинићу се управо тиме „целином” психичких стања, коју једино и познаје „научна психологија”, та „психологија без душе”. „Ти си тврђава моја, Господе, и снага си моја Ти” – кликће душа која је схватила своју немоћ и непостојаност.

Грех је момент раздора, распадања и расула духовног живота. Душа губи своје супстанцијално јединство, губи свест о својој стваралачкој природи, губи се управо у хаотичном вихору својих сопствених стања, престаје да буде њихова супстанција. Ја се дави у „унутарњем потопу” страсти. Није без разлога загонетни и заводнички осмех свих ликова Леонарда да Винчија, осмех који изражава скептицизам, отпадништво од Бога и самопоуздање људског „знам”, у ствари осмех пометености и изгубљености; сами су себе изгубили и то је посебно очевидно код „Ђоконде”. У суштини, ово је осмех греха, саблазни и заводљивости, осмех блуда и покварености, који не изражава ништа позитивно (управо у томе и јесте његова загонетност!), осим неке унутарње збуњености, неког

унутарњег духовног немира, али и – непокајања. Да, у греху душа напушта саму себе, губи себе. Језик не карактерише без разлога последњи степен моралног посрнућа жене као ,пад'. Али, сигурно, не постоје само ,пале', тј. оне ,жене' које су изгубиле саме себе, свој богоподобни творачки живот него постоје и ,пали мушкарци'; уопште, грешна душа је – ,пала душа', и то пала не само за друге већ и за себе саму, јер није пазила на себе. И, ако модерна психологија стално тврди да она не познаје душу као супстанцију, онда то само у веома лошем светлу показује морално стање самих психолога – они су, очигледно, у великом броју ,пали људи'. Тада, стварно, ,ја не чиним', већ се ,са мном чиним', ,ја не живим', већ се ,са мном догађам'.

У складу са слабљењем свести о стваралаштву, самоделатности и слободи, читава личност се своди на механичке процесе у организму и, пројектујући напоље последице сопствене немоћи, оживљава спољашњи свет. А пошто су разборитост и трезвеност – услови живота личности, онда свака неразборитост и свака учмалост доприносе таквом слабљењу самосабраности духа. Када ти се спава, када си сањив, заборављајући да ,бодрим срцем, трезвеном мишљу и трезвеним умом одагнаш потиштеност грешног сна' или, још више, у стању пијанства, под омамљујућим деловањем наркотика, у свим таквим и сличним стањима саме од себе надолaze речи најмучнијег значења. Тада се ,земља измиче' – како за тротоар клизав од угаженог снега каже један трогодишњи дечак кога познајем. ,Речи се говоре' и ,оне хоће да се говоре'; не говорим их то ја, већ оне хоће да се говоре'. Зидови се мичу када се наслониш на њих. Ствари ,неће' да стоје у руци и искачу из ње, саме се удаљавају и беже. Течности се просипају. Чак и поједини делови тела

исто тако објављују своју ‚аутономију‘ и ‚независност‘. Читав се организам – како телесни, тако и душевни – од сврховитог и уређеног оруђа, од органа личности, претвара у случајну скупину, у хрпу међусобно неодговарајућих и независно делујућих механизма. Једном речју, све у мени и изван мене постаје слободно – све, осим мене самог.”

Дакле, блуд и идолопоклонство су узајамно повезани. Како каже свети Николај Жички у „Касијани”: „Као што освећени брак симболизира Христово јединство са Светом Црквом и Христов духовни брак са душом сваког верног, тако опет, с друге стране, прељуба и блуд симболизирају сатанизам, изневеру љубави Божје, раскид јединства са Богом. А то је по вољи сатани, који жели да изигра и осујети Божју љубав у људима. Њему је мрска чиста небеска љубав а пријатна телесна похот у свакој нечистоти. ‚Бесплодна дјела таме‘ (Еф. 5), то је његов мамац којим мами људе у пакао /.../ Било да муж изневери жену, било да се поклони идолима, у оба случаја он отпада од Бога и твори оно што је ђаволоу угодно.”

Говорећи о Николајевом схватању брачне љубави у „Касијани”, савремени православни француски богослов Жан Клод Ларше вели: „Бог је благословио брак из више разлога. Прво, јер је лакше проводити земаљски животни пут удвоје, него сам. Друго, зато што је у браку телесна пожуа контролисана. Треће, кад је плодна, она умножава оне које спасава и обожује Христов Домострој спасења. Четврто, и то је главни разлог, зато што брак, доживљаван духовно, јесте најизразитији символ брака Христа и Цркве Његове и сваке душе хришћанске.”

А како је било код пагана.

Ритуална проституција била је веома раширена у древној Месопотамији. Инана, богиња која претходи

вавилонској Иштар, назива се у химнама „проститутком великог бога Ануа”. Херодот тврди да је свака Вавилонка морала бар једном у животу да се пода било ком мушкарцу у храму богиње Иштар – и то за новац, који је ту остављан као прилог (ово се сматрало религиозном „дужношћу”). Постојале су три врсте ритуалних проститутки – иштариту (посвећене само боговима), кадишту (племенита рода) и харимту (које су биле и „обичне” и обредне блуднице). Сакрална проституција била је раширена и у древном Египту, повезана са богом Амоном и богињом Баст. Храм Афродите Порне (Блуднице) у Коринту имао је око хиљаду ритуалних проститутки.

Веровало се да сакрална блудница у току полног односа пројављује богињу, и тиме уздиже мушкарца у више стање. (Кад богови хоће да Енкидуа уведу у свет људи и здруже с Гилгамешом, они му шаљу Иштарину жену која с њим ступа у однос, изводећи га из крда дивљих животиња с којима је до тада живео.) Краљ и сакрална проститутка су се у вавилонском обреду дочека Нове године – ритуално спајали, то је легитимисало монарха као гаранцију плодности и просперитета.

У Африци, у Гани, Бенину и Тогоу, жречице Дангбија, бога змије, проституисале су се у његово име са следбеницима култа. Двадесетих година XX века племе Ибо из Нигерије дало је триста девица храму своје богиње земље. Оне су имале ритуалне односе с неплодним мушкарцима.

Мушке ритуалне проститутке постојале су у култовима Кибеле и Артемиде, као и у халдејским и миђанским култовима против којих грме старозаветни пророци.

У Индији су поједини храмови имали и по 400 ритуалних блудница (девадаси). Оне су играле свете плесове и пружале своја тела поклоницима. Оне су усмераване на

своје дужности од детињства, јер су их родитељи посвећивали боговима. Сматране су удатима за богове којима је храм посвећен; односе су имале са брахманима, али и са осталима, осим оних који припадају нечистим кастама. Пошто се сматрала живом теофанијом, девадаси су поклоници прали ноге и јели остатке њене хране као светињу.

Чим се незнабоштво обновило, вратила се и ритуална проституција. У вештичарским кутовима на Западу и „мистичком феминизму” обнављају се све идеје које су биле присутне у Вавилону и другим срединама. Очито је да човечанство незадрживо стреми власти антихриста, који ће бити потомак „девет колена блудницења”. Лујза Чиконе је доказ за то.

Нарочито је опасна њена пропаганда содомизма, о коме Руска Православна Црква, у својим „Основама социјалне концепције” изражава јасно учење хришћанства:

Светио Писмо и учење Цркве недвосмислено осуђују хомосексуалне њолне везе, будући да у њима виде њорочно изоѡчаење од Боја сѡворене човекове ѡприроде. Ко би мушкарца облежао као жену, учинише ѡадну сѡвар обојица (3. Мојс. 20,13). Библија сведочи о ѡнешкој казни коју је, како ѡшумаче Свети Оци, уѡраво збоѡ ѡреха мужелостѡва Боѡ ѡслао на жиѡеље Содома (в. 1. Мојс. 19,1-29). Каракѡеришући морално сѡтање ѡаѡанскоѡ светѡа, аѡсѡѡл Павле убраја хомосексуалне односе међу „најсрамније сѡрасѡи” и „развраѡности” које скрнавеле ѡудско ѡело: И жене њихове ѡретѡворише ѡприродно уѡѡѡребљавање у ѡроѡивѡприродно. А исѡѡ ѡако и мушкарци оѡтавивиши ѡприродно уѡѡѡребљавање жена, расѡалише се жељом својом један на друѡѡа, мушкарци са мушкарцима чинећи срам, ѡримајући на себи одѡварајућу ѡлаѡу за своју заблуду (Римљ. 1,26-27). Не варајѡ се... ни рукоблудници

ни мужеложници... неће наследити Царство Божије, ии-
сао је ајосиол житиљима развратној Коринџа (1. Кор. 6;
9-10). Светиоошачко предање јасно и одређено осуђује сва-
ко испољавање хомосексуализма. „Учење Дванаесторице
ајосиола”, дела св. Василија Великог, Јована Златоустог,
Григорија из Нисе, блаженог Августина и канони св. Јована
Посника изражавају нејоколедиво учење Цркве: хомосексу-
алне везе су грешне и подлежу осуди. Људи који су у њих уиље-
тени немају право да буду међу црквеним клиром (7. правило
св. Василија Великог, 4. правило св. Григорија из Нисе, 30.
правило св. Јована Посника). Обраћајући се онима, који су се
уиљели у грех содомије, ирејодобни Максим Грк је говорио:
„Познајте, несрећници, каквој сће се нечистијој наслади пре-
дали! Пошрудите се да што пре одустанете од те најнечи-
стије и најсрамније насладе и да је омрзнете. Онога, који
тврди да је она безазлена, предајте вечној анаџеми као про-
штивника Еванђеља Христа Сјасиџеља и као онога који ја
изојачује. Очистиџте се искреним покајањем, шоиљим суза-
ма, молиџвом и давањем милостиње колико год је шо у ва-
шој моћи. Свом својом душом омрзниџте шо безбожниџтво,
да не бисте били синови ироклетства и вечне иројасџи.”

У савременом друштву, дискусије о иоложају шакозваних
„иолних маџина” иоказују шенденцију да хомосексуализам
схвати не као иолнуизојаченост неџо као једну од „сексуалних
оријентација”, која има једнака права на јавно изражавање
и уважавање. Православна Црква иолази од нејоколедивог
сијановиџта да боџоустановљени брачни савез мушкарца и
жене не може ни да се уиореди с изојаченим испољавањима
сексуалности. Она хомосексуализам сматра греховном ио-
злеђеношћу људске ирироде, а што се иревазилази духовним
найором који води ка исцелењу и личносном узрасџању чове-
ка. Хомосексуалне шежње се лече, као и остале стирасџи које

муче љалог човека. Оне се лече Светим Тајнама, молићвом, постојом, покајањем, читањем Светог Писма и световитачких дела, као и хришћанским ошћењем с верујућим људима, сиремнима да јруже духовну јодрику.

Односећи се с љастирском љажњом јрема људима који имају хомосексуалне склоности, Црква се истовремено одлучно јрошиви јокушајима да се јрешна тенденција јредстави као „норма“, а ушoliko јре да се јредстави као јредмет јордостии и јримејр за јодражавање. Ујраво збој шогла, Црква осуђује сваку јројалајнду хомосексуализма. Не осјоравајући никоме лична јрава на живог, на уважавање личној достојанства и учешће у друштвеним делима, Црква, међушим, смајра да лицима, која јројалајрају хомосексуални начин живог, не би јребало дојустиии да се баве јредавачким, васишачким или неким сличним јослом везаним за децу и омладину (адолесценције), као што не би јребало ни да заузимају сјарешинске јоложаје у војсци или у јојравним усшановама.

Повремено се изојачења људске сексуалности испољавају у форми болесној осећања јријадности сујрошном јолу, чији је резултат јокушај да се јромени јол (јранссексуализам). Тежња за одрицањем од јријадности оном јолу који је Творац јодарио човеку може да има искључиво јојубне јоследице за даљи развој личности. „Промена јола“ јосредством хормонској дејства и сјровођења хируршкој захваиу у највећем броју случајева не доводи до решавања јсихолошких јроблема нејо до њиховој удвосјручења, рађајући дубоку унушрашњу кризу. Црква не може да одобри ју врсју „јобуне јрошив Творца“ и да за сшварну јризна вештачки измењену јолну јријадности. Ако је човек извршио „јромену јола“ јре кршћења, он може јрисшуйиши овој Св. Тајни као и сваки друји јрешник. Међушим, Црква ја крсши као јријадника

оној пола, у којем је рођен. Рукојоложење таквој човека и његово стицање у црквени брак су недојустиви.

Требало би, међуим, правити разлику између транс-сексуализма и неправилне идентификације полне пријадности у раном детињству, која је резултат лекарске грешке и повезана је с психологијом развоја полних обележја. У датом случају, хирушка корекција нема карактер промене пола.

Зашто је разврат разоран?

Архимандрит Рафаил (Карелин), велики подвижник наших дана, у својим текстовима „Разврат и деградација људске личности“, „Љубав и лепота“, „Утицај греха на историју човечанства“ и „Култ секса“ јасно нам указује на то због чега је савремени разврат толико опасан. Он убија живот и љубав, и тиме баца човечанство у понор нихилизма. Да га чујемо:

Шта разврат чини с човеком? Он човека лишава Божанске благодати, која не прати њавишину и смрад разврата и паралише човекове духовне снаге. На тробуду духовности расту атеизам и окултизам као отровне биљке. Разврат води ка деградацији душевних моћи, на пример, уметности постаје антиклерикална, музика се из мелодије претвара у какофонију; човек престаје да се занима чак и за пружну класичну књижевност, њу је потиснула лака роба: приручници за убиства, секс и окултизам; језик прелази у жаргон. Човек све више живи чулима, све дубље тоне у област наона од којих је најјачи сексуални наон, односно човек се потпуно претвара у животињу. Шта се дешава с човеком? Прво, губишак

Боја; он не може да буде истински религиозан, престаје да осећа вечност. У развратнику отуђује љубав не само према Боју него и према човеку. Он се претвара у неки биоапарат у којем истински одређују програм његовог понашања, у којем нештаје осећање самилости. Развратници се претварају у илеме кусих мајмуна. Које је то непосредно? – Оном пакленом чудовишћу које се бори с Богом у људском срцу. Деградација пре свега постојања моралну област развратника. Шта представља феномен савести по којем се човек разликује од животиње? То је глас духа, тесно повезан с религиозним осећањем; то је одговорност човека пред Највишом Истином; то је стални суд човека над самим собом. Савест такође делује на душевном плану, преламајући се кроз етичке норме и представе. Моралност увек подразумева извесну вредност човека. Морал увек подиже душу изнад бујнице текућих постојања. На месту угушене савести расте биљка-паразит која се назива прилагодљаванем: она је спремна да се уз помоћ лажи и лицемерја обавије око сваког стабла да би из њега исисала сок. Појмови као што су часност, верност, принципијелност, постојају лингвистички архаизми.

Страсност и љубав су суштинске појаве иако се страсност често назива љубављу. Љубав изражава оштећење с оним кога воли, али уштем самопожртвованости. У љубави увек постоји спремност на жртву и радост ако ова жртва буде прихваћена. Страсност не изражава оштећење већ љубав, она је увек атерсивна, она изражава своје. Зато се у страсности садржи скривени поштенцијал окрућности. Повремено ова окрућност издија на површину.

Развратник не може да воли. Његово срце се налази у стању духовне парализе и отуђености. Он нема кога да воли, зато што на човека гледа као на парче живој меса. Човековој души је својствена сила стваралаштва. То је погодно стање

надахнућа кад се буде неке интуиције као да звуче скривене
стируне и мисли постојају дубље и јасније. Код развратника ова
сила тунџи. Савремени свети није дао ниједној великој филосо-
фа или њесника; домишљатоси је заменила стваралаштво
и она се у свакодневном животоу претворила у уромућурноси
ума. Развратнику је домишљатоси отворила широко поље
патоолошке сексологије која човека претвара – сад више не
у кожно врећу меса, већ у сеичку јаму. Разврат отуђује
човекову вољу и чини га робом стираси. Стираси је илузорно
стање, она као да је празна изнутра, она личи на мехур од са-
иунице чије се доје преливају на сунцу, од које ће већ следеће
тренутка остати мокра флека. Зато је развратник дубо-
ко несрећан. Он осећа стално незадовољство, али најчешће
тражи излаз из њега у новим облицима разврата.

Наступила је нека метафизичка ноћ. У овом мраку који
постоје све туђи као у „еџипатској тами” људи не виде јед-
ни друге, заборавили су шта је човек; разједињени су. Ђаво
је, као отац либерализма, обећавао слободу, претварао људе
и претворио их у похотљиве и туђе робове./.../

Данас видимо морално разлагање, невиђено раније у
историји, које је поприлило карактер свељудске катастро-
фе. Човек као морална личност је поново уништен. Још се
чувају крхотине некадашњих појмова добра и чисти, али
ускоро ће од њих остати само усмене као трагови на пе-
ску. Сила која се супротставља распаду и разлагању света је
благодат Божија. Међутим, услови за примање благодати
су љубав људи према Богу и међусобна љубав. Кад нестане љу-
бав благодат се повлачи и почиње падање у бездан: од човека
ка животињи и од животиње ка демону. Тамо где нестане
божественост почиње демоничност.

Љубав тражи лепо. Осећање љубави је нераскидиво по-
везано с појмом лепоте. Хришћанство је откривало вечну

лейоџу људске душе као образа и њодобија Божије. Душа хришћанина, окренуџа ка Боју види одбљеске Божанске свейло-стии у сваком човеку. Пожрџивованосџи је немоџућа без љубави. Изгубивши мисџичко осећање као сџособносџи да созерцава-ју боџосличну лейоџу људске душе људи су џочели да џтраже у овом свейу ауџономну од Боја и илузорну лейоџу. Љубав је џежња ка идеалном и жеља јединсџива с овим идеалом. Овде је извор романџиике душевне и џелесне љубави, џрађанских врлина иџд. Приџом се објекаџ љубави не доживљава у ре-алном облику, већ украшен уобразиљом; држава, наџија иџд. доживљавају се као свецели носџоци добра. Међуџим, ова романџичарска љубав џрема народу, џријаџељима, умет-носџи, џприроди, а џоседно љубав између мушкарца и жене моџла је да се иџпољава у виду оданосџи, самоџожрџивовано-сџи и хероизма иако су ове манифесџације биле несџалне и сџорадичне. За Сџарџанце је идеал била моћ Сџарџе, за Аџињанина – државно уређење Аџине, за Меџнуна – Лејла, за конфуџијанца – џородица, укључујући и далеке џреџке. Љубав је, чак и у џриземном и бледом виду џомаџала заједни-шџиво људи и џихову солидарносџи, осећање дужносџи и ме-ђусобноџ иџџовања, које се назива џлемениџоџу.

Човек не може да воли ружно, чак ни кад се оно џојављује џред њим у виду џреха коџи мами. Да би се униџџила соли-дарносџи између људи, да би се учинили бескорисним и неуџе-мељеним хероизам и самоџожрџивованосџи, џреба униџџи-џи лейоџу и исмејаџи сам џојам идеалноџ.

Човек је комџликовано и џроџивречно биће. Он је џоџуџи злаџа баченоџ у блаџо. Одбљесак овоџ злаџа јоџи увек џодсећа на човекову лейоџу, демону је џоџредно да она буде уваљана у блаџо, џада ће џосџаџи немоџућа сама љубав.

Човек је боџослично биће, али се у њему корени џрех коџи човек мора да џуџи силом воље, јер је џрисџојносџи џакође

огређена идеја чак и код не-религиозних људи. То је идеја о достојанству човека премда он не разуме саму реч „достојанство”. Ако се човек којег волимо претвори, као у бајци, у животињу или рептила, ми нећемо моћи да сачувамо осећање љубави према њему, као што то не можемо да учинимо према свињи која се ваља у каљузи или према огромном пауку или зечарки. Ако се чак претвори у мајмуна – прљавој и похотној тешко да ће било ко од нас пожелети да жртвује свој животи да би он јео банане и задовољавао своју похоту.

Данас демонске силе под називом либерализма желе да униште остатке лепоте у човеку. Развраћени човек је осуђен на изрођивање. С њим се лако ступа у ортаклук због прева, али није могуће волети га оданом, самопожртвованом љубављу. Човек неће дати свој животи за онога ко је постојао живо ђубришће – душевно и телесно, он неће осећати било какву моралну одговорност према њему. У развраћеном свету нестaje љубав. Ова душевна хладноћа и празнина чине животи сивим и бесциљним. Човек је постојао равнодушан према другом човеку; више од тога, он је у души чак непријатељски расположен према њему. Ако се један дави другом неће ризиковати пружајући му руку, јер је овај престао да представља за њега било какву вредност, он га више не доживљава као друга, као ближњег, чак ни као човека – нека се дави парче шрулој меса. Свакој дана се на телевизији „држе предавања” о томе како се човек претвара у свињу или птицу и људи се постепено навикавају на мисао о томе да је циљ људског живота стално копање у прљавштини, да је човеку све дозвољено, да је чистота средњовековно сујеверје. Чак и чиста љубав између младожење и невесте, која је оивечана у поезији свих народа, већ престаје да постоји.

Хришћанство обнавља људску личност. Оно човеку даје снагу да се супротивљава преву, зато је било и биће пронађено.

Грех је поделио, раздружио човечанство, оно се распадо као што се ланац распада на карике.

Постоји још један не психолошки, већ метафизички фактор греха. Стање људске душе зрачи њанане еманације, које су недостижне нашим сензорским чулима, али их наш дух доживљава. Од грешника се шири посебан смрад којег се одвраћа човеков дух, чак и истог таквог грешника.

У греху постоји стална метафизичка тежина, посебно у изолованим греховима, зато од животиње идемо ка демону, па несрећа грубог човека изазива у нама стајно осећање злурадости, као освете за нешто што су људи изгубили и погазили.

Хришћанство је религија љубави која се заснива на пожртвованости. Оно је спасило човека од најстрашнијег ројства, а данас је човек постао добровољни роб најгорег постојања – греха и демона. Човек је изгубио своје душе и уједно способност да воли. Он је желео ројство и добио га је. Још су древни мудраци рекли да ће лепоћа спасити свет. Најужвишенија лепоћа је Бог, грубо по реду је људска душа као бољико створење. Заједно с лепоћом нестала је љубав и настала је метафизичка ноћ. /.../

Није могуће објаснити историју логичким путем. Људски ум, чак и ако се ослања на огромну меморију компјутера, не може да дефинише факторе услед којих настају историјски процеси. У историји постоје надзакони – необјашњиве појаве које нису потчињене узрочно-последичним везама. Они могу да се појаве у најкриптичнијим периодима и да измене ток догађаја. Међутим, најбитнији и најважнији фактор је духовна равна историје; то је однос човечанства према Божанству, то је морално стање света, то је за очи невидљиво наличје људског живота. У духовној равни се садрже и збрајају дела целог човечанства и одређује се његова

будућности. Пре светској појави у овој метафизичкој равни човечанство је исцрпело себе. Сликовито говорећи, показало се да је ова сфера бижија израза, људи су се претворили у илош, односно они су деловали по жељама слеје и развраћене илоши. Промисао Божји је осудио човечанство на пројаси ујраво зашито што се испоставило да у њему нема снаге и могућности за прејород.

Савремено стање света не сме се свести само на економске, политичке и друге услове; ови фактори имају утицаја, али су ипак другостепенени. Историјски обрци су неиредививи за људе који се баве економијом и социологијом; њихов јефтини футуризам никад није био оправдан. Живој је цео све највише пројазе економиста и социолога, који су желели да предвиде историју као што се даје временска пројазе. Човек остаје тајна и зашто је историја за нас необјашњива. У историји човечанства ирисутне су светле и тамне космичке силе. Саму природу човечанства појодио је, као тешики ударац болести, грех, он је појут заражене крви продро у све ћелије људској организма. Грех је човечанству својствен од времена праједије у Едему. Међутим, 20. век је посебно обележен до сада невиђеним размерама греха, као да се Каинов печат као врели жиј урезао у чело земље. Данас је грех чедоморства постао појово глобалан. У земљама бившеј Совјетској Савеза шрудноћа се у 70% случајева завршава абортусом, а ако се томе додају средства за контрацепцију која изазивају мини-абортус, односно уништење ембриона у току неколико дана, крвљу убијених могао би се највиши псак Сахаре, а њиховим лешевима Земља би се мога ојасати неколико иутиа.

Чиме објаснити ову ескалацију окружности која траје, ове баханалије које се називају пројресом? Чини нам се да је главни узрок морална деградација човека, његова

емоционална хладноћа и мањак љубави. Љубав шири човеково биће, у које се укључује круи људи које он воли, који као да постојају делићи његовој срца, они постојају извор његове радости и постојање. Љубав човеков живој чини дубљим. Данас видимо нешто друго – зашвореност у себе и аутизам. Човек самом себи постојаје једина вредност, као да је цео свет створен само за њега. Онда настаје праиматичан однос према другим људима: да ли од њих имамо користи или не. Ово постојаје главни услов за међусобне односе. До оваквој егзистенције доводе, по нашем мишљењу, два главна фактора: егзистенција и блуд, а за њих њихова „млађа браћа” – лењост и љубав према насади. Аутизам исушује љубав у човеку, прво духовну, затим душевну, која бива замењена сорадицим екзистенцијама ствари. Похота и егзистенција у души стварају неку сталну убојствену хладноћу. Човек губи осећање сажаљења, чак и оној којој нису лишене живојности. Њега не боли њућа несрећа, не радује ја, већ ја пре распуштају њућа срећа, макар то био и прелазни успех. Мрачне силе све више овладавају човековом душом. Преисходни Серафим пише: „Јаво је леген.” Вредност њуће живој се за свакој човека губи. Ако данас људи престају да се радују једни другим то значи да ће им сушта на земљи бити тесно, чак и ако буду једни од других удаљени великим распуштањем као пустињаци.

Шта ће савременом човеку деца? Она за њега постојају смејња. У деци човек не види свој лик, понављање социјалне живој, он не доживљава с њима новој дејство, већ је толико испуњао свој живој развратом да су му постојала недостигљива осећања дејства. Некада је човек волео још нерођено дете, и као да ја је прејао и упуштавао толиком своје душе. Сад човек подсвесно леда на дете као на тешко бремене, као на непријатеља, размишља о проблемима и бригаама, о сувишном шруду који ће дете захтевати, а у замену за то,

чини му се, неће му даћи ништа. И зашто је савремени човек већ поштенцијални убица сопствене деце.

Још један фактор је безнадежност. Деца асоцирају на будућност. А човек нема сопствену будућност, она као да је за њега зашворена. Раније су људи имали наду, нећемо говорити о томе да ли је била истинита или лажна. Будућност им је изгледала као светлост која светлуца у даљини, а сад ју је покрила магла. Зашто човек живи само дан за даном, иако му ни овај дан ништа не даје.

У човеку постоји инстинкт размножавања, односно преношење живота другом бићу. Када се из њега издвојио и рафинирао секс, овај инстинкт се деформисао. Истопавило се да је постојао за човека циљ по себи, који се може задовољавајући мимо рађања деце, зашто је само рађање деце постало реакција на постојеће. Човек не само да је изабрао инусну постојећу, више од тога, он је постао ђурман постојећег, а ђурмани ђубе здрав укус. Зашто сексологија води у психопатологију.

Породица решава неколико задатака: 1) рађање деце; 2) задовољење нагона који су код човека сјојени с цивилизацијом осећања; 3) међусобна помоћ. Хришћанска породица такође решава духовне задатке: то је међусобна помоћ у делу сјасења, заједништво у пролазном и вечном, у материјалном и духовном, заједништво у моливама, које породицу чине малом домаћом црквом. Данас је све ово разрушено. Секс убија рађање деце; ђордост – међусобну љубав; егоизам – међусобну бригу.

Породица је пре свега створена ради рађања деце. Да ли она може бити сахрањена на лешевима и крви деце? Нож лекара-убице, који расеца тело љода у духовном смислу расеца тело породице. /.../

Зашто је секс погубан? Он лишава човека бољојшћења, дакле, Царства Божијега, које је, по речима Спасиошћеља „у нама”.

У Стариом Завету је даћа зајовести да се не чини њрељуба. У Новом Завету Госјод ѡражи више – целомудреност не само у ѡстиујцима, већ и у мислима; онај ко ѡледа с ѡхоћом већ чини ѡрељубу. У зајовестима блаженствa Госјод каже: „Блаћо онима који су чистој срца, јер ће Боја видети. „Значи, обавезан услов за боћоојшћење је чистоћа срца. Ђуди нечистој срца неће моћи да виде Боја, да виде, не визуелно, већ кроз ѡседно осећање срца ѡросвећеној блаћодаћу. Видети Боја значи имати у својој души Божанску светлост. Свети Оци су борбу ѡроћив блуда смаћрали једном од најтежих за човека. Они су блуд називали „смрћу духа“. Прејодобни Јован Лествичник је ѡворио да је блуд најтежи ѡрех ѡсле убиства човека. Човек који се ѡредаје грућим ствастима ѡреши, а онај ко је ѡчинио блуд је ѡао, односно демон ѡа је оборио с ноћу и он бесјомоћно лежи на земљи. Поћредне су јодине ѡкајања да би блудник добио не само ѡроћилај, већ и блаћодаћ коју је кроз ѡрех изјубио. Свети Оци нас уче да конћролишемо своја чула: вид, слух ићд., како кроз њих не би у душу улазила било каква ѡрђавишина, нарочићо блудна нечистоћа, иначе ѡети чула ѡстиају, ѡо речима ѡрејодобној Симеона Боћослова „ѡети ѡрозора смрћи“. И ако блудник иде у храм до ѡејовој ѡкајања и ѡоћрављања унућрашњи живој Цркве ће за ѡеја остати заћворен као за слица који стјојећи на сунцу не може да види светлост. Аћостол Павле ѡише: „Не варајте се, блудници неће наследити Царство Божије.“ Аћостол Јован Боћослов, ѡлчније Дух Свети, сведочи да блудници и ѡрељубочинци као ни убице и врачари неће ући у Небески Јерусалим.

Дакле, морамо рећи да секс у свим ѡејовим манифестацијама лишава човека вечној живоћи. Заћо се катастрофално смањује унућрашње дворишће Цркве, односно срца оних ѡуди који се налазе у светлосном ѡољу блаћодаћи. Секс деформише ѡудску личност; он раслабљује човекову вољу, чини

їа робом соїсївєних сїрасїи коїи личи на чамац на оїво-
реном мору за време буре коїи је изїубио конїтролу и їредаїи
је на вољу тїаласима. Секс їодрива и унишїава морал. За
хришћанина је морал їре свєїа унуїтрашње сїање душе. За
савременої човека су тїо само одређене нормє друшївеної жи-
воїа. За тїо је савремени човек дволичан – за њєїа је морал-
носїи да изїледа моралан.

Послєдица „слободної секса” није рођење деце, већ чєдомор-
сїво. За тїо је секс їо својої їрироди неїриродан и окрушан.
Он унишїава међусобно їошїовање у људима и їошїовање
самих себе. Секс и развратї сужавају човеков живої до задово-
љєња мрачних наїона коїи живе неїде на дну їодсвесїи, їри-
тїом вешїачки деформисаних, изоїачених и извїтїоїерєних.
Човек се навикава да їледа на себе, на друїе и на сам живої
дрско и цинично. Ако је човек само їарче мяса, їде је тїу месїо
за верносїи и истїину, коме биїи веран, їред ким їовориїи
истїину, а и коме је она їоїїредна? Збої тїоїа у наше време лаж
и лицемерїе їосїају универзални їринциї у људскої комуни-
кациїи. Истїина и їошїење, верносїи и їосїоїаносїи су речи
коїима се шїекулише. А ако човек живи їо моралним їрин-
циїима, он изазива тїиху мржњу, у најбољєм случају људи на
њєїа їледају као на чудака їоїуїи Дон Кихотїа, а чєшће као на
неїриїаїеља друшївеної реда и мира.

Секс, чије аїолоїеїе су у знаїної мери књижевносїи и
уметїносїи у тїоку їослєдња два века, у сївари човеков жи-
воїи чини бесмислєним, сивим и досадним. Ако човек савлада
тїерор јавної мњења и масовну хиїнозу средсїава за инфор-
мисање и ако буде искрен, мораће да їризна да у кулїивиса-
ном сексу коїи се врїи на свим тїелевизиїским каналима и
уїиїа као їрљавиїиїна у наш живої нема ничєї їлемени-
тїої и радосної, већ їосїоїи само їонижавајуће и вуїїарно.
У сексу долази до искључєња свесїи као їриликом уїоїїреде

гроје и алкохола, а зајим човек пролази кроз периоде унутрашње оустојености и одврајности према самом себи. И овде се као код алкохоличара појављује зависност од опијотика и одвија стална деградација личности у духовној, душевној па чак телесној равни.

Постоји још један мистички аспект секса и разврата. Прво обећање Бога нашим прародитељима биле суречи: „Семе жене сајрће лаву змије.” Обред обрезања у Старом Завету имао је симболичан значај: посвећивање пошомства Богу. У Новом Завету брак је поједини на сјен Свете Тајне.

Разврат и секс су давање семена ђаволу и то није проста слика или симболика; у демонским ритуалима постоје обреди посвећења семена – пошеније живота ђаволу, човекоубици.

Секс и разврат су атрибут црне магије, а оријам се завршавају празници у сатанистичким сектима. Још су древни хришћански аологисти писали о томе да смрад блуда и људске крви привлачи демоне, зато они живе у паганским идолишима као у својим кућама. Демони се окуљају на смрад блуда као ђаврани који надлежу леи. Људско семе постоје њихов љен, али вероватно о томе не треба детаљно писати. Зато су секс и разврат сила која демонизује свет, то је она страшна ојасност на коју су људи заборавили или намерно заварују очи да не виде њено одврајно обличје. Први пошом је земљу преиворио у океан. Последњи пошом ће је салии и истовремено обновити у оју. А сада нараста пошом прљавшине у којем не пону људска тела, већ душе. /.../

ОЗВЕРЕЊЕ САВРЕМЕНОГ ЧОВЕКА

Руски свештеники мислилац, Андреј Горбунов, у свом огледу „Покушај разоткривања пророчанства Апокалипсе”,

говори о озверењу савременог човека као последици бого-
одступништва. Ево шта он каже:

„Човек-звер’ је постојао свакодневна појава у животињу народа – читамо у тумачењу Апокалипсе, начињеном почетком 20. века под благодатним руководством светле праведне оца Јована Кронштадтског – На месту прехришћанског права јаче, као поткрепљење ослабелој физичкој снази, дошли су величина, техника и право експлоатације на утврђен начин кроз обману и за законским основама. Открића за открићима у области културе, у даљу исто као пре постоја, нимало не ублажавају поживотињење нарави. Оне цветају на тлу јордоси, епоизма и злобе. Тако је почело оштакано је, оштакаништво од Цркве створило слободан хришћански увођење нових идеја које су створиле реформација и револуција, идеја које терају људску природу према коначном поживотињењу”.

О духовном поживотињењу, звероподобности људи више чува се говори у Светом Писму. Овде ћемо навести само нека таква места.

Код апостола Павла се, на пример, реч звер у Посланици Тимотију примењује на човека да би се указало на његову „зверску” природу (Тим. 1,12).

Свети Григорије Ниски у расправи О човековом устројству каже: „Велики Давид, жалећи због једног човекове ствари, оваквим речима олакује човекову природу: Човек у част неће дуго остати, називајући чашћу једнаку част с анђелима. Зато наставља: Изједначиће се са стогом бесловесном и угодитиће се њој (Пс. 48,13; 48,21)”. Код пророка Данила о цару Навуходоносору, који је умислио да се изједначи са боговима, али се после тога на седам година угодити бесловесној стоти, речено је: Срце људско одузео му се и дао му се срце зверско (видети: Дан. 4, 12-13 и 29-31). Пророк

Јездра, суїроїсїављајући їраведнике їрешницима, їово-
 ри о овима да су живели као сїока и смаїрали се за најїо-
 ре звери (Језд. 8,27-28). И айосїол Пеїтар назива људе који
 су исїуњени безакоњима и їресима бесловесним живоїиња-
 ма вођеним їприродом (2. Пїш. 2,12; видеїи шакође: Јд. 1,10).
 У Делима айосїолским їриїоведа се о следећем виђењу које
 је имао айосїол Пеїтар. С неба се їри їуїта сїушїтао сасуд
 који као да је їредсїављао велико їлаїно везано за чейїри
 уїла и їлас је заїоведао Пеїру да закоље и једе оне живоїиње,
 звери, їмизавце и їїице који су се налазили у сасуду. Када је
 Пеїтар одбијао и їоворио да никада неће јесїи нишїа не-
 чисїо, їлас с неба му је їоново рекао: Шїо је Бої очисїио,
 їи не їоїани (видеїи: Дай. 10,1 и даље). У жиїију свешїе-
 номученика Корнилија кайейана налазимо лако обїашњење
 їої виђења: „Различиїе нечисїе живоїиње, звери, їмизав-
 ци и їїице који су се налазили у сасуду означавали су їаїане
 који су їо своїм ниским земаљским їежњама били слични
 чейївороножним живоїињама, їосмаїрајући своїм умним
 оком само земљу, не знајући за мисли о небеском и не умејући
 да їраже нешїо изнад земаљскої; їо својој свирейосїи они
 су били звери, а їо безбожностїи шїейној за душу – оїров-
 ни їмизавци; їо їордој охолосїи они су личили на їїице које
 високо леїе. Било је наређено да се закољу и једу, їо јесї,
 ошїрим мачем Речи Божије да им се умрїве древне їаїан-
 ске живоїињске їохоїе и зверске нарави, їе да се од їела
 и душа њихових очисїених криїењем учини жрїва жива,
 блаїоуїодна Боїу (Рим. 12,1). Трикраїно силажење сасуда
 значило је їрикраїно їоїружење у Свейој Таїни Криїења”

Не даїїе свейиње їсима, ниїи бацајїе бисера своїх
 їред свиње – речено је у Еванђељу (Мї. 7,6). У їророчком
 їсалму који їриказује сїрадања Сїасиїељева на крсїу їо-
 сїоје овакве речи: Оїколи ме мношїво їелада; јаки волови

Васански ойколише ме. Разјайише на мене усїа своја као лав
їладан їлена који риче... Ойколише ме їси мноїи; чейа зли-
коваца ме ойколи; їрободоше руке моје и ноїе моје; моїао бих
їребројайи све костїи своје; а они їледају и од мене начинише
їризор. Хаїине моје деле међу собом и за одежду моју бацају
коцку (Пс. 21,13-14; 17-19).

И у самој Айокалийси се їомиње звероликосїї људи. У
завршној їлави Оїкривења речено је да ће ван небескої
Јерусалима осїайи їси и врачари и блудници и крвници и
идолойоклоници и свако који воли и чини лаж (Оїк.22,15).
Разуме се да се їу не ради о їоми да у Царсїво Небеско неће
ући їси (живоїиње), неїо їсима Реч Божија назива људе који
су исїуњени їреховном нечисїоїоїом.

Сама реч звер у їрчком језику се уїоїребљава за карак-
терисїику не само аїресивносїи дивљих звери, неїо и за
означавање живоїињске їрироде уойиїије насуйроїї људ-
ској їрироде. Исїо значење речи звер је и у руском језику. У
Једнојезичком речнику живоїрускої језика Владимира Даља
чиїамо: „ЗВЕР – чейвороножна живоїиња, сисар; дивља,
свирейа, месождерна и їрабљива живоїиња; їонеїде, у ужем
смислу, вук или медвед – човек сличан звери”.

Чиме се људи разликују од живоїиња?

Мноїи философи су їосїављали ово їиїїање. Педесетїих
їодина 20. века веома їоїуларан је био роман Људи или жи-
воїиње? францускої їисца Веркора. Тај роман је сїадао не
їолико у фанїасїично-уметїичку, колико у философску
литїерашуру. У њему је, иако у криминалистичком жанру,
али са свом озбиљношћу био їосїављен їроблем одређивања
їранице између људи и живоїиња.

Главно у Веркоровом сїваралашїву (їраво име – Жан
Брилер) је исїраживање људскої у човеку. Овај француски
їисац је размишљао о їрироде човека као їаквої. Предметї

Веркорових философских размишљања су била ишћања: Од чећа иочиње човек? Шћа је истинска „сушћина човека”? Када он иресћаје да буде човек? Је ли човек слободан, доносећи одлуке, или су му оне „наметнуће”, ироирамиране – било иенейским кодом, било друштвеним ирићиском – шћу диле-му Веркор решава у користи ирве алтернативе. Он убеђено брани моћ човекове воље. „Човек – иисао је Веркор – иочиње одбијањем да се иоћчини иирианији „даиосћи” – као шћо је ићо својствено живоићинама – рачунајући ићу и инстинк-тивне имиулс”. Према њеиовом уверењу „сушћина човека се исћуњава у сфери далекој од анаићомије”.

За оно шћо одређује човекову ирироду Веркор смаићра на-равствености [морал], еићичко начело. Он долази до закључ-ка да заборав моралности води рушењу човекове личности и шћада човек иосћаје звер. Тако је на иримејр, Веркор иисао како је фашизам, обнављајући зверску ираксу, „ићурао човека у иройасћи као шћаквои”. Писао је о реиресу човека, о људима с аићресивном сушћином, који имају зверске навике и који не ио-сегују моралне кочилице.

„Са стирианица Веркорових дела – иише В. Балашова – иле-дају нас очи монстирума у људском облику, очи које исијавају мржњу и иодлосћи”. Врло је карактеристична еиизода коју је Веркор ойисао у једној својој књижи која ирииоведо о дани-ма када је он са скуићином иисаца 1938. иодине иуићовао кроз нацистичку Немачку у Праи: „У ваион улазе двојица у ир-ном. Млади, заићеиуићи, сиорискои ииийа. Један од њих се смеши, а друи не. Али обојица имају шћако ледени иоилед да нема сумње: када би им наредили не да ировере наше визе, већ да нас убију, они би шћо учинили у ићренуићку. Не иресћајући да се смеше. Чак и не иоиледавши нас (ићо јест, не видевиши у нама личности – ирим. ауи.). Просићо нас зићечивиши као инсекти”.

Веркор љовори о мојућности љромене људске љприроде љод дејсљвом средине. Целокујно човечансљво он не дели на класе и нације („јединсљвени закони” људске свесљи, љо њејовом мишљењу, функционисљу независно од друшљвеној љоретљка, класе и нације), већ на два шљија људи, две расе: 1) људе „који жуде за љраведношљу” („љлеменишљ вишљезови”) и 2) аљресивне и немилосрдне љрабљивце „звери из цунїле, с њиховом сљалном шљежњом љрема власљи”.

У Веркоровом философско-фантасљичном роману Силва лисица се љретљвара у девојку. Али девојка-лисица Силва сачувала је све навике лисице и њој шљек љредсљјоји да љосљтлане човек. Паралелно овом љроцесу љретљварања звери у човека, у роману се развија исљјорија рељресивној развоја – овоја љуша људска јединка, Доросљи, унишљшавајући себе гројама и разврайним живосљом, љосљтљено јуби особине које су својсљвене човеку.

„Пишем да бих људима улио дух немира – љоворио је Веркор. Свој задасљк је видео у шљоме да „љробуди у човеку личносљ”

Морална идеја која цеменљира друшљво, сматљрао је Досљјојевски, увек љосљиче „из убеђења да је човек вечан, да он није обична земаљска живосљиња... Та убеђења увек и свуїде су формирала релиљју”.

Шља љовори Православље о разлици између људи и живосљиња? Главна разлика се сасљјоји у шљоме шљо живосљиње имају душу (живосљињску душу), али немају духа, шљо јесљ, личносљ. И рече Бој: нека земља љусљи из себе душе живе љо врсљама њиховим, сљјоку и сљљне живосљиње и звери земаљске љо врсљама њиховим – речено је у Књизи љосљања (Посљ. 1,24).

„И живосљиње имају душу. Али само је о човеку речено да је Госљод Бој дунуо човеку у нос дух живосљни; и љосља човек душа жива (Посљ. 2,7). Овај „дах живосља” и јесље више начело у човеку, шљо јесљ, њејов дух којим се он неизмерно уздиже

над свим друґим живим бићима. Зайто иако је човекова душа умнојоме слична души живојиња, у свом највишем делу она неупоредиво превазилази душу живојиња, ујраво захваљујући њеном сјоју с духом који јојиче од Боја. Човекова душа као да представља неку карикату која јовезује тело и дух.

Душа и тело су међусобно тесно јовезани. Помоћу органа сјољних чула (вида, слуха, мириса, укуса и додира) тело даје ове или оне ујиске души, а душа, у зависности од јоја, на овај или онај начин ујравља телом, руководи њејовом делатношћу. Услед овакве везе душе и тела, овај живој се назива заједничким термином: „душевно-телесни живој”. Међу тим, ипак је неопходно разликовајти: живој телесни као задовољење телесних јојреба, и душевни, као задовољење душевних јојреба. Својим телесним живојом човек се ни јо чему не разликује од живојиња. Телесне јојребе су веома различите, али ујити све оне се свде на задовољење двају основних инстинкта: инстинкта самоодржања и инстинкта јродужења врсте. Душевни живој се састоји у задовољењу јојреба за стицањем знања и за доживљајем ових или оних осећања.

Али људски живој се ујити не свди само на задовољавање јојреба тела и душе. Изнад тела и душе сјоји још нешто више, наиме, дух који често ира улоу судије и душе и тела, и даје свему оцену с јоседној, вишеј ледишја. „Дух – каже епиској Теофан – као сила која је од Боја изашла, јознаје Боја, иражи Боја и у Њему Самоме налази сјокој. Некаквим духовним скривеним чулом уверивши се у своје јорекло од Боја, дух осећа своју јојиуну зависност од Њеја и сјознаје себе да је дружан да на све мојуће начине ујаћа Њему и да живи само за Њеја и Њиме’. То је ујраво оно о чему је јоворио још блажени Августин: „Ти си нас, Боже, створио с тежњом јрема Теби и немирно је наше срце док се не смири у Теби’.

Дух се у човеку испољава у шри облика: сѣраху Божијем, савесѣи и чезњи за Бојом.

Сѣрах Божији, наравно, није сѣрах по нашем обичном људском схваћању ње речи. То је шрејейи пун сѣрахойошѣовања ѣред величином Божијом, нераскидиво ѣовезан са чврстѣом вером у истѣину Божијей бића, у стварностѣи Божијей ѣо-стојања, као нашеѣи Творца, Промислиѣеља, Сѣасиѣеља и Наѣрагодавца. Савесѣи ѣоказује човеку шѣа је ѣраво, а шѣа је криво, шѣа је уѣодно Боју, а шѣа неуѣодно, шѣа ѣреба, а шѣа не ѣреба чиниѣи. И не само да ѣоказује, већ и ѣримо-рава човека да извршава ѣоказано, ѣри чему за извршавање наѣрађује сѣокојстѣвом, а за неизвршавање кажњава ѣрижом савесѣи. Наша савесѣи је унутѣарњи судија – чувар закона Божијей, ѣлас Божији' у човековој души. Трећу ѣројаву духа у души човековој еѣискоѣ Теофан је ошѣироумно назвао 'чезњом ѣрема Боју'. И заистѣа, нашем духу је од ѣприроде својстѣвено да ѣтражи Боја, да ѣежи да се сједини с Бојом, да чезне за Бојом. Наш дух не може да се задовољи ничим ѣварним и земаљским. Колико ѣод ма ко од нас ѣоседовао разноврсних блаѣа, он иѣак хоће нешѣо више од ѣоѣа. То вечно човеково незадовољстѣво, ѣа вечна незадовољеностѣи, ѣа заистѣа неза-сѣиѣа чезња ѣоказује да наш дух ѣоседује ѣежњу ѣрема не-чем вишем неѣо шѣо је све оно шѣо ѣа у земаљском живѣу окружује, ѣрема нечему идеалном, како се ѣо обично каже. А ѣошѣо нишѣа земаљско не може да уѣоли ѣу жећ у човеку, човеков дух је ѣомеѣен, не налазећи мир, док не стѣкне ѣоѣ-ѣуно задовољење у Боју, а ѣеѣов дух свесно или несвесно ѣежи живѣом оѣшѣењу с Њим.

Такве су ѣројаве духа у човеку које и морају биѣи руково-деће начело у живѣу свакоѣ човека, ѣо јестѣи – да живи у оѣ-шѣењу с Бојом, да живи по вољи Божијој и ѣредива у ѣуба-ви Божијој. А ѣо значи исѣунѣиѣи своје назначење на земљи

и наследиши вечни животи” (према чланку архимандрита Аверкија „Душевност и духовност”, Минхен, 1949).

Животиње немају наравствености [морал]. Према речи св. Игњатија Брјанчанинова, људском духу су својствена „узвишена осећања срца, којих су лишене животиње, осећања којима се човеково срце разликује од срца животиња; она представљају дивни сувишак осећања у срцу људском у односу на срца животиња”.

Животиње не само да немају слободну вољу, него ни свесних жеља (хтења). Уместо тога њима владају чулни наџони. Имајући чулну делатност и чулно ојажње, животиње се крећу без самосвести. Оне нису свесне чињенице свој поседној постојања, живе и дејствују не схватајући да постоје, не издвајајући себе на прави начин из осталој свећи. Нашавши се пред ојледалом, животиња никада неће помислити: „То сам ја”. Животиње осећају радост и бол, оне имају јас поштем којеј изражавају своје пријатне и непријатне осећаје, али оне немају разум, немају мисли, те зато немају ни дар јовора. Збој одсуства духовној начела у природи животиња, духа као носиоца личности, оне се ни према коме друјоме не односе као према личности, ни у коме је не виде.

Сам пољашњи изглед човека и јраћа њејовој тела јоворе о њејовој уздићућости изнад животињској свећи и свећи земаљској. Положај њејовој тела је вертикалан (усправно држање), јраћа руку и ногу је поседна, лице је окренуто нависе, чула имају равномеран распоред. Св. Гријорије Нисијски примећује да је човеку, као словесном бићу, дајо и тело у чијој јраћи све одјовара пошребима речи (на пример, руке помажу изјовор речи и помоћу руку се јовор излаже писмено). И сама чињеница да човек, на пример, нема природну заштитиу која се састоји од длака (крзно) и природна оруђа одбране (ројове, оштре нокте, жалац, крила и шако даље) и што он

сам себи ствара услове за остваривање, сведоче о његовој „неу-
корисности“ у земаљском бивствовању. Чак се и животиња
боји човековој погледу, и она осећа човеково достојанство.

„Човекова природа – расуђује св. Григорије Нискији – је
средином између Божанске природе и бесловесног живо-
та зато што се у људском телу могу видети делови једне
и друге од поменутих природа, од Божанске – словесности и
разумности, од животињске – телесно устројство и трајање,
подељени на мушки и женски пол. Али умно у њему има пр-
венство“. Према учењу св. Григорија Ниског, постоје три
врсте живота: биљни, животињски (бесловесни) и словесни.
Друга врста живота садржи прву. Човек пак сједињује у себи
сва три нивоа. Сили већтајивној у човеку од јовара тело,
сили бесловесној и ирационалној – душа, а сили словесној и
умној – дух.

Иако има у себи инстинктивне потребе и напоне, зајед-
ничке са свим животињама, човек ипак влада њима, пош-
тивајући их својој слободној вољи; истина, понекад им се,
као животиња, слепо покорава. Човек осећа, доживљава и
мисли о истинама које се не виде у чулном свету. Он разми-
шља и о ономе што мора бити увек. Чулни доживљај се од-
носи на појединачно (бол од камена који нам је пао на ногу);
дух који мисли пак односи се на опште и не на случајно, већ
на нужно (закон правичности). Чулно се прошеже само на те-
лесно, а духу је отворена целокупна област истине. За чула
предмет ојачаја је пропорционалан (велико светло, мало
светло). Чула не ојачају своја сопствена ојачања (не схва-
тају оно што ојачају), дух пак размишља о свом власни-
швом мисаоном чину. Само свесно осећа и схвата себе као не-
раздељиво јединство, као средиште своје власности делат-
ности. А пошто мисли поседује и дар речи и зато је језик
само испољавање духа, а мисао као да је одуховљена реч.

Човекова душа, за разлику од душе живоїиња, јесте словесно и лично биће. ЧОВЕК ЈЕ ЛИЧНОСТ. И као личности, он мора обавезно да влада својом природом, његова лична воља мора јосиодарити над наїонима, како телесним, тако и психичким.

„Ако душу и тело човеково побегује дух, човек од тога телесно не умире, већ живи и духовно, и телесно. Ако пак душевности и телесности побегују у човеку дух, човек се претвара у живоїињу – каже архиепископ Санфранциски Јован (Шаховској, +1989) – у најкрвожеднију и најопроштнију живоїињу која се мање појачињава Теби него све ствари света... Тако се и Цркви које губе дух и утицај Цркве у својим грађанима, претварају у најнесавршеније терминије”.

О звероподобности људи писали су и многи философи и психолози. Ту се може поменути, на пример, књига В. А. Бачињина Достијевски: метафизика злочина (уметничка феноменологија руске постмодерне), Петроград, издање Петроградског универзитета, 2001. У овом философском раду се говори о „звероподобију” људи, о „човеку-звери”, „човеку-оружу”, „човеку-машини”, о „аморалном разуму живої аутомата” и тако даље.

О звероподобију људи писали су и философ Николај Берђајев, на пример: „Историја религије нас учи да очовечење Бога, које као своје наличје има одухотворење човека, јесте средишњи феномен религиозног откривења. Превазилажење идеје нечовечног бога који има као своје наличје звероподобије човека, јесте основна тековина религиозне свести и религиозног развоја у свету”.

Православни психолог Г. Михајлов истиче да се „главна разлика између људске душе и рефлексне (чисто одражајне) психе бесловесних живоїиња састоји у томе што човек поседује свест. Највиши облик свести је савест, глас Бога

у души', како су врло тачно одредили Свети Оци. Свест је – најлашава Михаил – увек лична; ако је она безлична не може се говорити о њему, јер ум ван личности је айсург. Зато, несавестан' не само да може, него и треба схватити буквално као 'несвистан', што јест, бесловесан".

„Како ми је понекад криво због људи – пише Михајлов – који очигледно луте у атмосфери мрачне потрошачке духа. Због оних који, најчајније се безобзирним рекламним подстицајима, покушавају да 'живе безбрижно', не отицеријући се моралном одговорношћу, у похотљивости се угодњавајући ситним мачкама и псима. То неизбежно морају да плаћају тужним ценом свести, а не свега, славењем ума и воље. Човекова индивидуалност (чак и изразити) још увек није лична! Висока надареност не значи још и човечност. Славење воље (прелазак с виших тежњи на ситне жеље и хирове) води снижавању нивоа личности. Када личности постане слаба, почиње сујетна манифестација индивидуалности (хистероидне ексцензије на оригиналност), а најчешће настаје као подражавање 'идолима људима', као изражавање моде и тако даље. И у тим случајевима неки људи постоје на смешан начин слични онима од којих су, како сами сматрају, потекли

Духовно-наравствено [морално] безаконје доводи човека до личносне деградације, до моралног краха личности, другим речима, до поживотињања. „Ако човек не верује – каже старец Пајсије Светогорац – онда он нема кочница и постоји је звер". Служење стварима угодњава човека бесловесним поживотињама. Човек поробљен стварима постоји, по изразу старца Силуана Афонског, „животиња у људском телу".

Прејодобни Никон Ойтински је о томе писао овако: „Не говорећи подробно о појубном дејству срамних, блудних ствари, које тако поражavajuће и одвраћују изједначају

човека са сѣоком, обраћимо њажњу на то да доиста свака сѣрасѣ одузима човеку људски лик, чинећи ња сличним сѣоци и животињи. Погледајте, на њриме, шта чине њев и бес. Човек обузет бесом сав њосѣје зверолик, из очију му севају искре, унакажава му се лице: чини се, сѣреман је да ѡрождере свој ближњеи. И уойште све сѣрасѣи и ѣреси: сѣомакоуѣађање, неверовање, средрољубље и друје, ѣрећварају човека у животињу”.

„Како човек ѡнижава себе сѣомакоуѣађањем, ѣреједанем и ѡијансѣвом! – узвикује свети ѣраведни Јован Кронштайски – Он изоѣачује своју ѣрироду, сѣворену ѡ образу [лику] Божијем и уѡдобљава се бесловесној сѣоци, ѡа чак ѡосѣје и ѡори од ње”.

„Алкохол човека ѣрећвара у сѣоку и звер” – ѡворио је Досѣојевски. Физиолоѣ Павлов је ѡворио да „ѣрећерана и искључива обузетост храном јесте животињсѣво”. У Чеховљевој драми Галеб ѡосѣје веома ѣачне речи о обезличавајућем дејсѣву сѣрасѣи: „Алкохол и дуван обезличавају. После циѣарете или чашице ви више нисте Пеѣар Николајевич, већ Пеѣар Николајевич ѡлус још неко; у вама се расѣлињава ваше ја и ви се сада односите ѣрема самоме себи као ѣрема ѣрећем лицу – он”.

Говорећи о дејсѣву ѣреха на човекову душу, архиепископ Јован Шаховској даје овакву слику: „У меку фотелеу уѣону је човек и ѡуши хаванску циѣару, сваки час ѡијуцајући кајсијевачу из чашице која сѣоји ѡред њеѣа... Може ли ѣај човек у ѣаквом сѣању да води разѣвор о живом Боју, да се моли живоме Боју? Физички – да, духовно – не. Зашѣо? Јер ѣај човек је сада раслабљен, њеѣова душа је уѣонула у фотелеу, у хаванску циѣару, у чашицу кајсијеваче. У ѣим ѣренуцима он ѡѣово да и нема душу. Као блудни син из Еванђеља, он луѣа ѡо, земљи далекој.”

Свeтѣи Јован Златоустѣ каже: „Човек који има зверску ѣрироду, изједначиће се са стѣоком бесловесном и уѣодобѣи се њој (Пс. 48,13), наѣада људе као дивља звер, злоѣамѣи као камила, уѣаћа стѣомаку као медвед, ѣраби као вук и лисица, бесни као коњ”.

Велики ѣрчки стѣарац Јаков Цаликис (1920-1991) једном је отѣкрио следећу ѣотѣресну чињеницу: „Када ѣричешћујем људе никада не ѣледам њихова лица. Али једном ми је ѣоми-сао рекла да ѣотѣледам лица оних који ѣрисѣуѣају Божанском ѣричешћу. Тада сам уѣледао да је лице једноѣа као у ѣса, дру-ѣоѣа као мајмуна, а лица остѣалих људи су личила на њушке разних живоѣиња, веома стѣрашних. „Боже мој” – кажем ја, „ѣа они су људи, зашѣо имају лица живоѣиња?” Али неки су ѣрисѣуѣали ѣричешћу с лицима мирним и чистѣим, а ѣосле ѣричешћа су им лица сијала као сунце”.

„Докле су дошли људи? – ѣише аѣѣонски стѣарац Пајсије – До стѣања живоѣиња. Знаѣе, као код живоѣиња: оне нај-ѣре улазе у стѣају, врше нужду, мокре, заѣим балеѣа ѣочиње да се расѣада, да ѣтруне и живоѣињама ѣостѣаје ѣоѣло. Њима се доѣада у њиховом ѣреѣраѣку и неће никуда из њеѣа да оду. Хоћу да кажем да ѣако и људи осећају „ѣоѣлоѣу” ѣреха и неће да ѣа најусѣе. Они осећају смрад, али им се нерадо излази из ѣоѣлоѣ ѣреѣраѣка. Ако у стѣају уће неко нов он неће моћи да издржи ѣај задах. А овај се већ навикао, јер стѣално живи у стѣаји и смрад му не смеѣа”.

Данас се срећу људи – каже још стѣарац Пајсије – који су ѣори од живоѣиња, ѣори од змија... Заѣо стѣочетѣрдесетѣсед-ми ѣсалам, који је ѣрейодобни Арсеније Каѣадокијски чи-ѣао да би дивље живоѣиње ѣостѣале мирне и да не би чи-ниле зла људима, чиѣам ради ѣоѣа да би људи ѣостѣали мирни и да не би чинили зла ни себи сличним људима, ни живоѣињама”.

Када човек служи ђреху, озвереност̄ се одражава и на ње-
јовом лику и обрнуто, „унушарња чистото̄а истинско̄а чо-
века краси и њејов сјолашњи изјлед” (сѣарац Пајсије).
Прејодобни Силуан Аѣонски је јоворио да човеку који се ђре-
дао ђреху, нарочиито̄ ако је јочинио убистиво или друје шешке
ђрехе за које се није јокајао, очи јостјају зверске. Постјоји из-
раз: „злобне очи”, то̄ јест̄, одбојне очи које не јризнају друје
личност̄и. Такве очи су јечаш̄ ђреха. О томе да су очи ојле-
дало душе знамо и из Еванђеља: Светиљка шелу је око. Ако,
дакле, око швоје буде здраво, све ће шело швоје светло биши.
Ако ли око швоје кварно буде, све ће шело швоје тамно биши.
Ако је, дакле, светлост̄и шито̄ је у шеби шата, колика је шек
шата! (Мш. 6,22-23).

Православни јисац Јуриј Воробјовски у својој докумен-
тарној књизи Пеши анђео је зашрудио, која јовори о савре-
меном масонству, обраћа јажњу на некакву истјовешност̄,
на нешто̄ несхвајљиво нејријашно у сјолашњост̄и масона.
Њихова лица личе на окамењене маске, она делују сјајно као
јласѣика. По изразу Воробјовско̄а, они носе „различито̄у од
лица личину”. Као да је јред вама јозоришѣе вошѣаних фи-
јура, сви ликови као да имиширају јрави живоӣ.

„Сѣрашно – јише Воробјовски – Јер речено је да јо све-
ѣлим лицима анђели јушијају људе у рај. Човеков избор је
следећи: лик, лице, личина (маска). О сушѣини ових метя-
морфоза јисао је оѣац Павле Флоренски: „У мери у којој ђрех
овладава личношћу, и лице јрешѣаје да буде јрозор из којеј
сија светлост̄и Божија, лице се оѣцейљује од личност̄и, од ње-
ној сѣваралачко̄а начела, јуби живоӣ и кочи се у виду маске
сѣрасѣи која је то̄ лице обузела. Досѣјевски је добро јри-
метѣио маску код Сѣавројина, камену маску умешѣо лица
– шатав је један од сѣејена овој расѣадања личност̄и... Када
је, јо ајосѣолу, „савесѣи сажежена”, нишѣа, ниједан зрак

од Лика Божијеј не долази до видљиве површине личности, ми не знамо није ли већ дошло до суда Божијеј и није ли Онај Који је дао залог бољој особности одузео Свој лик”.

О начину ратовања за обезличење људи свештеник Александар Горбунов пише следеће:

Још један фронти рађа против личности је псеудоуметности. Многи западни и домаћи историчари уметности говоре данас о томе да савремена уметност као да представља илустрацију „Нишита”. Другим речима, она је постала култи клањања идолима „Празнине” и „Хаоса”. У музици се „Нишита” испољава у облику безумној и хаотичној смењивања звукова. Док се јој култура од почетка припремала за ниже слојеве друштва, за „крем друштво” су били предвиђени узбудљиви звуци џеза, бесмислени звуци Шенбергове музике и њему сличних композитора, ново „виђење” класичних дела; све је то сувројност класици, разара хармонију, служи сатанском послу мешања добра и зла. У сликарству у том правцу је радио аистиракционизам са својим стварајима. Није случајно то што с аистиракцијских платана ишчежава човеково лице и, што је врло важно, његове очи – човек се приказује као некакав безлични предмет.

Нешто слично се догодило и у књижевности где преовлађује безидејност и „јубилак смисла”. Уметничка дела су постала да буду целини, престала су да буду позив и порука, она су постала одраз разбијености и искиданости, претворивши се у хаотичне томице обојених мрља, линија, звукова, речи и тако даље. Јеромонах Серафим Роуз је писао да у савременој авангардној уметности „уопште нема човека, то је уметност подљудска, демонска... У уметности човек није више чак ни карикатура самога себе, он се више не приказује

у мукама духовне смрти, изложен најадима мрској нихилизма нашеј века који циља не само у тело и душу, него и у саму идеју и природу човека. Не, све то је већ прошло, криза је иза нас, данас је човек мртав. Нова уметности израђује рађање нове врсте, новој бића из самих дубина, под човека”?

Само веома неаљживи или не баш пошени људи моју тврдију како се дејенеративна „масовна култура” шири у друштву стихијски, сама од себе, без и најмањих напора с било чије стране. Када би се она ширила стихијски, наши прадови не би били у толикој мери прејављени нејрстијоним часојисима, новинама и књијама. Не би читави теле-визијски канали радили на зајлуљивању и развраћању ограслих и деце. У школама се не би скраћивали часови посвећени проучавању књижевности, а из програма се не би издацивала дела која развијају личности, замењујући их сасвим сујонним. И ма колико нам јоворили о комерцијалним интересима, користи, профити, којима је тобоже сада све подређено, ми схваћамо да ствар није толико у комерцијалности, колико у одређеној усмерености државне пољитике – усмерености у правцу уништења људске личности.

Рок и пој-музика нису ништа мање моћно оруђе обезличавања од дроја. Тачније, савремена „омладинска” музика и јесте својеврсна дроја. Она приморава људе да упадају у еуфорију. Музичка нирвана постоје сјаљна потреба, она „умирује” људе који су се навикли на њу. У суштини, она, наравно, не умирује, већ парализује личности. Само што се процес разарања личности одвија нешто сјорије, не тако видљиво. Али ако се погледа у очи човеку који је дуго слушао савремену музику или је често ишао у дискошке, текмо да ћемо у њима пронаћи мисаони поглед. У физиолошком јединству крда, прејушени ритму и власитијим инстинктивима, људи се у дискошци „ослобађају” од људској. Ајмосфера

моралној релативизма и убеђења да је све дозвољено сјаја се с антихришћанским, зверским и демонским садржајем њеса-ма. Рок-музику и сатанизам повезује многа ствар. Хистерична, тешкава, тешка биомаса која се живи – све постоји на атомској сатанистичких ствари. У сличним условима врше се сатанска жртвоприношења, изручавање човеку и светињама.

„Личност адолесценција – истичу психолози Медведева и Шишова – који учествује у оваквим масовним стварима – било на телевизији, на стадиону, на рок концерту или у дискојници – почиње да се издваја. Практично сви родитељи примећују да дете постаје претерано раздражљиво, агресивно, не живи никакве примедбе, лако улази у сукоб. У њему се појављује некаква несхватљива жудња за разарањем, нешто је саосећање, живи савести, срце као да се затвара, нема присутства у њега. Оваква разарајућа агресија у своју с душевном тешкоћу једна је од главних обележја хебефрене, или нуклеарне шизофреније (шизофреније која захвата у само језро личности)!”

(Медведева и Шишова у својим изражавањима долазе до закључка да се данас, у вези с великим ширењем психолошких модела понашања, већ може говорити о „шизофренизацији друштва”).

Треба истаћи да се у свакој психичкој (што јест, душевној, јер се јрчка реч психе преводи као душа) болести, приликом најживој посматрања симптома (таквих као што су бунило, халуцинације, афективни поремећаји и тако даље), могу видети више или мање ујадљиво изражени симптоми обезличености и озверености. Код шизофреније степен обезличености је вероватно највиши у поређењу с другим психичким обољењима. Психијатри говоре о „промени личности”, која се испољава, на пример, у емоционалној отуђености,

аутизму (стање унутрашње затворености које сведочи о нејпризнавању других личности, односно, о крајњој отуђености код њих), и тако даље. Узгред речено, реч шизофренија у преводу с грчкој значи расцеј ума.

„Рок – иши Н. Бољубов – већ излази из оквира забаве и средстава емоционалној изражјења, он постаје стил живота, формира човекову исиху, његов доживљај живота и однос према свету. Сама појава рок-музике једесетих година 20 века била је обележена самоубиствима у доиста исихичкој епидемији која руши моралне и етичке баријере које прева да обуздавају животињске и ниске склоности у човеку”.

Естрада „звезде” су у последње време поново у популарности замениле музику и речи помамним вршицањем, прешло се на животињске звуке, те ритуално-сексуалне и ритмичке ефекте који раздиру душу, на безумне и психолошки бесмислене покрете јуне отворене вулгарности и агресивно-зверске појуге. Тријумфује симболика сачињена од ђаволских ројова, сајанских и окултних (кабалистичких) знакова. Тако естрада претвара младе људе који се преузимају њеном ушцају у исихички инфериорна, морално мањкава и сексуално-разуздана звероподобна бића, у пољуде којима је све свеједно – Отаџбина, отрови предака, народна несрећа, част сестре, попреба мајке.

Карактеристично је да једна песма популарне америчке певачице Мадоне садржи следећу скривену поруку коју прихвата подсвесно слушаца (снимљена је методом обрнутог звучања): „Ја се трансформишем у греху” (песма „Поути девице”). То још једном потврђује наш закључак о тежњи сила шме да остваре трансформацију човека у звер.

Једна од данас у Русији најпопуларнијих музичких група управо се тако и назива – „Звери”. Та популарност свакако није случајна. Учесници ове групе отворено изјављују да су

њихове песме намењене данашњем „зверском поколењу”. На ипитање у коју врсту звери они себе убрајају, одговарају овако: „Дању смо шравоједи, а увече месоједи”. Песме и видео спотови „Звери” (управо се овако уобичајено називају учесници групе) усмерени су одлучном разарању свих могућих моралних норми, што значи и разарању (деградацији) личности оних који ту музику слушају и долазе на „зверске” концерте. „Звери” су најочигледнији пример како силе зла преко својих свесних (што је највероватније у датом случају) или несвесних служитеља остварују на земљи програм заљубљивања (дебилитације), развраћања и коначној поживотињења људи, нарочито омладине. И овде је најстрашније то што се млади људи сада неће бојати свој поживотињења. Бити човек-звер сада је „супер”. Тако сатана руши последње унутрашње моралне баријере у човековој души, приморавајући га да у пошуности одбаци „шерећ моралној избора”, то јест, савести. Равнодушни, развраћени, отупели и поживотињени млади људи стайају се у вулгарну, афривну и космополиску помилу у којој неопозиво царује смрадни трих и отупелост. За ту помилу, за свакога од њених обезличених чланова, постојаје поново коначно немогућом тежња према личном оштећењу с Богом и с ближњима, што значи да немогуће постојаје спасање бесмртне људске личности за Царство Небеско. Убеђени смо да стварање једне такве музичке групе није ништа друго до одговор сатане на покрећење теме духовној поживотињења, теме коју су покренули православни хришћани, а у вези с размишљањем савремених догађаја и појава у светлости сведочанства Апокалипсе.

Џон Колман у књизи *Комитет зоо* убедљиво показује да се кул рок и поп-музике, као и дрога, никада не би одомаћило у друштву да није постојао брижљиво разрађени план уношења у животи људи тој изузетно разорној елементи који

мења човекову свесћ. Тај шалас који је захваистио Зайад бо-их јодина, означио је рушење традиционалне културе и морала. Омладина је била „ионово ироирамирана“. Нарочистио озбиљне иромене у свесћи омладине дојодиле су се од 1968. до 1969. јодине, када су сшекле нарочистиу ийоуларности иесме ирује „Бийлс“, које су славиле гроје, ийојавио се оћроман број различийних дела која славе разврати као универзални облик иобу-не. Уираво се у ишо време ийојавило масовно занимање за ша-козвану конићракултуру, дошло је, изражавајући се научним језиком, до „мутиације културне ипарадије“. Водећу улоју у ишој „иромени свесћи“ сшекла је индустрија рекламе у нај-ширем смислу ие речи („научно уиемељени“чланци, „ишок-шоуи“, филмови, различийше емисије и иредсћаве које славе, на иримеј, смелости човека који „криши забране“, или које сли-кају „свешћ снова и символа“ који се оићкрива иред наркоманом и ишако даље).

Године 1970. совјејиски иисац, уредник Књижевной ли-сћи А. Б. Чаковски о „зайадном друишћву“ је иисао: „Насћиао је век ,кик-бокса“ итврди Шлам (амерички социолој – ирим. ауи.) који је иосћиао најважнији чинилац у животиу новој друишћва... Шћа је у основи ,кик-бокса? Наравно, сћрах, свесћан или несвесћан. Он раћа цинизам који је Оскар Вајлд одрећивао као сћособности да се зна цена свему, а да се не ири-даје вредности ничему. Шлам иише: „Цинизам је ийојава која је својсћивена онима који нису у сћиању било чему да се надају, ие зашто нису сћособни ни за разочарање. Циници се никада нису иреиуишћали илузијама. Они се јављају ишамо иде царује Нишћа“.

Ради увођења „нове културе“ и „новој морала“ у иослерати-но зайадно друишћво измишљен је и оріанован омладински иокрет „хијија“. „Било је ишо у зайадном Берлину – изно-сио је своје уииске с иуиовања ио Зайадној Немачкој А. Б.

Чаковски – У једној улици кроз оћромно сћакло излоћа ућледао сам чудан ћризор. У малој ћолућразној соби (рекли су ми да је ћо аћеће за моменћалне снимке, аћеће коћи нико не оћслужује ћошћо је у ћошћуносћи аућоматћизован и рећко ко ћа ћосећује) и ућледао сам више нећо необћчан ћризор. Млади ћуди сћаросћи, ћо мом мишћењу, од 16 до 18 ћодина, дуће косе до рамена, у оћћрцаним јакнама, у ћанћалонама од лакоћматћеријала излизаним на коленима, седели су у ћој соби. Не, нису, седели’ – ћа реч није зћодна. Они су се размесћили на ћоду крај зигова, као да су се залейили за ћих, на ћрозорским даскама, ћридивши се челима уз сћакло излоћа. Посматћрао сам их ћейнаесћак минућа. Седели су ћућке и нећомично, као да су били у лейћарћији, у катћалейсији. Чинило се да живе у неком друћом свећу, баш у оном коћи се назива ’Нишћа’. Они – младићи и девојке – имали су мрћва, беживоћна бледа лица и укочене очи. Седели су, обухватћивши рукама колена, забацивши назад ћаве или ћрићискајући чела уз сћакло, седели су нећомично, ћућке, ћразних очију које не жмиркају, ућереним у ’Нишћа’”.

У чланку „Привидни свећ, сурова сћварносћ. О ,деци цвећа’, ћиховим ћродавћима и кућцима”, ћосвећеном хићи ћокрећу, Чаковски је ћисао о владавини оћућеносћи мећу ћудима у заћадном друшћву: „Последћих ћодина у сћраној, да ћако кажемо, инћелекћуалној шћамћи моће су се честћо сресћи речи као шћо су, оћућеће’, ,некомуникаћивносћ’... Оћућеће је Каинов жић заћадној друшћва. ,Некомуникаћивносћ’, ћо јесћ, концевција човекове усамћеносћи у буржоаском друшћву, блиска је ћојму оћућећа и ћредсћавља ћему мноћих савремених кћића и филмова коћи се ћојављују на Заћаду. Чини ми се да је ћокрећ (назваћемо ћа, мода, манир ћонашања) деце цвећа’ (ћако су називали себе енћлески хићици – ћрим. аућ.) једна од илусћирација оћућећа”.

Дакле, „нова култура”, рајџборно антихришћанска њо својој суштини, била је створена од бојоборачких снага ради обезличавања човека. Ево још једне илустрације. „Сви експериментни досијазиња, нирване, разовајлоћења!, раставања личности уз помоћ психоделије, смишљени су у паклу – иише Ј. Воробјовски – Ево једној од њих: „Најзанимљивије је било онда када сам хтео да пробам њојуну дезидентификацију (распоисповећење). Припремио сам шројицу својих момака: свако од њих је морао да прихвати њод своје руководство за време експеримента – један – моје тело, други – психо-енергетику, трећи – свест. Иусело је – ја сам се распоисповетио (изјубио идентитет) и они су причали како је моје тело вршило мишићне покрете, као њо команди човека којем је било припуштено, психоенергетика и свест такође. Ја сам пак боравао у јразној, као јразнина, јразнини и мрачној, као мрак, тами”.

Не само савремена уметност, не њо и савремена философија приморава људе да се клањају „Нишња”. Нихилистичка њо својој суштини (њо је добро њоказао јеромонах Серафим у својој књизи Човек ѡрошив Боја), она своди реалност и људску природу на што је мојће јростије њојмове. Оњац Серафим је наводио врло ѡачне речи зајадној мислиоца Ерика Калера: „Неодољива тежња јрема разарању и обезвређивању људске личности, тежња која је очиледно јрисујна у најразноликијим јравцима савременој живоња: економији, технологији, ѡлињици, науци, образовању, психологији, уметности – излела ѡако свеобухватна да смо јринуђени да јризнамо у њој јраву муѡацију, јромену целокујне људске јрироде”. „Али међу онима који све њо схваѡају – иише оњац Серафим – Веома мали број њих схваѡа дубински значај и ѡодтекст овој јроцеса, ѡошѡ њо сѡада у област бојословља и налази се ван јраница једноставне емѡиријске анализе, осим ѡоѡа

*они не знају ни лек ирошив њеџа, јер њај лек мора биџи ду-
ховне ирироде”.*

ЗАШТО МУЗИКА НИЈЕ „НЕУТРАЛНА”?

Главна прича бранилаца „поп – музике” је проста (маскирана у простосрдачну): то је САМО МУЗИКА („It’s only rock’nroll”). Али, то није само музика. То јест, музика је много важнија но што би површни апологети њене апсолутне неутралности то желели да буде. Још је Платон, у „Држави”, знао да од стања музике у држави зависи и стање државе и стање народа.

У различитим друштвеним уређењима разни су видови музике. За демократију, у којој побеђује и власт има духовно најнижи слој друштва, Платон не без ироније, вели да је она „дивно државно уређење, анархично шарено, које свима без разлике, и једнакима и неједнакима, дели некаку једнакост”. Демократски тип човека угађа себи, испуњавајући све своје прохтеве; све жеље и сва задовољства за њега имају једнаку вредност. У демократији млађи не поштују старије... Музика овог друштва је ГРУБА, СИРОВИХ РИТМОВА и као таква она је ИЗРАЗ ВАРВАРСКЕ, ПРОСТАЧКЕ ДУШЕ, душе која није у стању да се обуздава, него са сва предаје дивљаштву и поамаи. У Платоново доба, постојао је оргијастички култ бога вина и полне разуданости Диониса. Тај култ је Платон нескривено презирао. У току дионисијских ритуала учесници су се препуштали суманутој музици, плесу и пијанству, после чега су следили сви могући видови разврата... Насупрот разорном дионисизму, Платон је истицао начела реда и склада, у којима човек пројављује своју сродност са Божаштвом.

Што се кинеског филозофа Конфучија тиче, музика је за њега кључни израз људског срца, који настаје кад срце дође у додир са спољним светом. Када је човек тужан, звуци које производи, гласом или инструментима, сетни су и изгубљени; кад је задовољан, звуци су чежњиви и лагани; радост изазива жарке и широке одјеке; љутња – оштре и јаке; сажаљење је мелодијски једноставно и чисто, а љубав – нежна и умилна.

Конфучије истиче да су древни кинески цареви увек водили рачуна о музици, пошто она има великог утицаја на душе њихових поданика. Земља која напредује и развија се поседује мирну и радосну музику, земља која превире у бунту музику незадовољства и беса, а уништена држава пуна је тужних, носталгичних песама које сећају на прошлост... Животиње познају звуке, али не и музику. Човек који је схвата, близак је моралном савршенству.

Музика људе сједињује – у добру или у злу, зависно од тога каква је и шта изражава. Ако је велика и истинска, она изражава хармонију свемира и скупа са верским обредима омогућује здраво постојање појединца и заједнице.

Конфучије, слично Платону, сматра да се народни карактер препознаје по музици и плесовима. Где је музика светла и нежна, народ је срдачан и саосећајан; где је раскалашна и узнемирујућа, народ је развратан и диваљ. И у његове време било је простачких мелодија и ритмова. Њих је Конфучијев ученик Цешиа звао „новом музиком”. Приликом њеног извођења, људи су се савијали напред-назад уз читаву поплаву развратних, неузддржаних звукова, безобличних и вулгарних, док су глумци и кепеци одевени као мајмун и залазили међу присутне и мешали се са њима, а да то ником није сметало.

Да сажмемо ставове два велика древна философа када је музика у питању:

1. Човек је музичко биће, које своја осећања („додир срца са светом”, рекао би Конфучије) уме и воли мелодијски да искаже;
2. Стање музике у једном народу показује стање духа тог народа; стање музике у држави одражава стање државе;
3. Благе и умилне, чврсте и ратничке мелодије показују да је народ уравнотежен; осећајан, али храбар и одлучан;
4. Пренаглашавање ритма и поамног, неусклађеног играња у музичком понашању човека и народа указују на декаденцију и слом, раздешеност и раштимованост душе;
5. Лоша, разуздана музика квари карактер и ствара распусне мекушце и развратнике, за живот неспособне;
6. Ако се хоће напредак заједнице, мора се водити рачуна о музици;
7. Музика је израз човекове сличности са Божанством и његове призваности да буде узвишен...

У прелепој молитви коју изговара свештеник приликом освештавања воде (на Богојављење, уочи крштења, итд.) укратко су изложена неизрецива и чудесна дела Божја,

почев од стварања света до спасења човека, поробљеног грехом, смрћу и ђаволом. Премудрост Творчева сав свет је створила као храм испуњен песмом склада и спокоја. „Музика сфере”, а којој су говорили древни мудраци, управо и јесте вечна хармонија и лепота која краси космос и због које, када је из непостојања све приведено у постојање, „пјеваху заједно све звијезде јутарње и синови Божји кликоваху” (Књига о Јову 38,7). Иако је човек одступио од Бога и здружио се са смрћу и тамом, Господ га није оставио. Послао је Свога Јединородног Сина да га спасе и препороди. Први Адам, који је у рају славио Свету Тројицу песмом захвалности, изгнан из раја почео је да јеца и рида, због чега Свето Писмо, сведочећи о људском страдању, назива наш свет „долином суза”. .. Господ Исус Христос, као Нови Адам, запевао је песму Богу Оцу још лепше и умилије: сав Његов живот на земљи, испуњен љубављу према човеку и бригом за спасење људских душа, није ништа друго до песма о доброти и милости Божјој.

И Старозаветна и Новозаветна Црква увек су песмом славиле величанствена дела Оца и Сина и Светога Духа, радовала им се и клицала. Када је јеврејски народ на челу са Мојсијем избегао потеру фараонове војске и по суву прешао кроз Црвено море, Израилци су певали: „Сила је моја и пјесма моја Господ, Који ме избави; Он је Бог мој и славићу Га; Бог оца мојега, и узвишаваћу Га” (II Мој. 15,2). У песми је Мојсеј набрајао народу доброчинства Божја, да би их се заувек сећао и благодарио свом Творцу (V Мој. 32,1-13). Мајка пророка Самуила, Ана, по рођењу сина кога је добила након дуге неплодности, на сав глас је хвалила Животодавца. Три побожна младића, која је Бог избавио из ужарене пећи где су бачени због своје вере и одбијања да се клањају лажним боговима, песмом

су хвалили Господа зато што их је заштитио (Дан. 3,24-90). Пророци Божји, какви су Исаија. Авакум и Јона песмом су најављивали да ће доћи Син Божји и издати свет... Нови Завет је пун песама радости и благодарности Богу јер је Господ заиста постао Човек да би људи постали усвојена деца Божја. Свети Захарија, отац Јована Крститеља, клицао је када му се родио син који ће бити Месијин Претеча (Лук. 1.67-79). Пресвета Богородица испевала је најлепшу библијску песму славећи Бога Који ју је удостојио да роди Његовог Сина (Лук. 1,46-54). Свети Симеон Богопримац, стари и мудри Јеврејин, примивши на руке Детенце Христа, тихо је заблагодарио због јављања у свету Онога Који је свет створио (Лук. 2.29-32). Кад је рођен Исус Христос, у Витлејему су пред пастирима појали анђели; иста она прелепа и силна бића која Бога славе на небу (Ис. 6.2-3), пастирима и свему свету јављали су: „Слава Богу на висини, и на земљи мир, међу људима добра воља” (Лук. 2.13-14). Тридесет три године након првог Божића Христос је, јашући на магарцу, улазио у Јерусалим да би Себе принео на жртву за спасење људи; Његови ученици су песмом славили Учитеља помињући чудеса Христове доброте и милости (Лук. 19,37-38). После Тајне Вечере, на којој су се апостоли први пут причестили Телом и Крвљу Господњом, Спаситељ је, скупа са њима, отпевао хвалу Свом Небеском Оцу (Мат. 26,30; Марк. 14,26), а затим пошао у Гетсиманију да се помоли пред Распеће и сачека Свог издајника, Јуду... Када је Христос устао из мртвих, Његови следбеници су пуна срца и свакога дана певали и клицали: смрт је била побеђена, грех је изгубио силу, а ђаво је утекао посрамљен са великог бојног поља између Добра и зла, Светлости и таме, Истине и лажи. Из истог разлога Апостол Павле пише Ефесцима: „Певајте и појте

Господу у срцу свом. Захваљујући свагда за све Богу и Оцу у име Господа нашег Исуса Христа” (Еф. 5,19). Колошанима поручује да хвале Бога у „псалмима, химнама, духовним песмама” (Кол. 3,16). Док је био у тамници са својим сарадником Силом, Павле је песмом славио Творца, а сужњи су га слушали (Д. Ап. 16,25), након чега је дошао анђеол и све их ослободио... И тако даље: много је примера који, сваки лепши од лепшег, сведоче снагу песме побожних људи. Једна од највише употребљаваних књига Светог Писма је Псалтир, коју је углавном испевао Свети Цар и Пророк Давид. То је књига молитава и благодарења Богу. Надахнута Светим Духом, она је руководила многе потоње песнике и композиторе Цркве да напишу химне Светој Тројици. Сам Давид је познат као певач и песник. Још у младости, док је био дворјанин цара Саула, блажио је душу овог потоњег свирањем у жичани инструмент и милогласним појањем. Слушајући Давидове мелодије, Саул, кога је узнемиривао зли дух, смиривао се и одмарао (1. Сам. 16, 23). Из овог случаја јасно је да дејство побожних мелодија јесте умирујуће, успокојавајуће...

Појање у Цркви има неколико особина које су неопходне, јер је она израз молитвене свакодневнице Народа Божјег. Оно је, пре свега, славословље Богу на које је човек, скупа са својом старијом браћом анђелима, призван. Свети Василије Велики каже: „Може ли бити нешто благословеније него на земљи подражавати појање светих анђелских хоров, журити на молитву у рану зору, обожавати Створитеља химнама и духовним песмама... Стање душе у којој је радост, а не туга, јесте БЛАГОСЛОВ ЗАДОВИЈЕН ПОЈАЊЕМ ХИМНИ”. Свети Атанасије Велики вели да кроз појање „у души настаје немир, грубост и неред и разгони се туга”, а Свети Нил Синајски сведочи да „ПОЈАЊЕ

УСПАВЉУЈЕ СТРАСТИ И УМИРУЈЕ ТЕЛО”. Ко се певањем молитвено очисти, из духовне битке са демонима излази непобедив, напомиње Свети Јован Лествичник. Према Светом Павлу, певање у нама васпитава побожност и страх Божји: „У свакој мудрости учите и опомињите један другог-га псалмима, химнама, духовним песмама” (Кол. 3,16).

У храму и дому певати треба с пажњом, јер стојимо пред Христом, Богородицом и Светитељима. То значи: НЕ БИТИ НИ МЛИТАВ, НИТИ РАСЕЈАН, али ни НЕ ДЕРАТИ СЕ И ВИКАТИ. Према Јеремији Синајском, ритам и мелодија песме треба да буду стални и складни, да би се речи химни могле чути и допрети до свести оних који се моле.

Човек је најдраже створење Божје и његово срце треба да је храм Господњи. Грађени смо складно и лепо, па имамо све дарове који су нам потребни да бисмо славили свога Творца. По Светим Оцима, људски глас је најсавршенији инструмент. Зато је Православна Црква, за разлику од западних, кривославних, које теже за спољним ефектима, забранила употребу инструмената у храму. Глас појаца подуђује пажњу и бодрост, док инструменти изазивају осећања и расположења која су често неповезана с молитвом... Наредна особина православног појања је ЈЕДНОГЛАСЈЕ (монофонија). Сви верни су позвани да у вери и животу буду ЈЕДНО са Христом и међусобно, да имају једно срце, једну душу, један ум. Иако многи певају, ЈЕДАН ГЛАС се чује, пошто смо једнодушни, каже Златоусти Јован, патријарх Цариграда.

Вишегласно хорско појање „увоз” је са Запада, и оно у нас није изворно. Православна песма смирује и очишћује човека, а вишегласна у њему буди нездрава телесна узбуђења и мисао му одводи од молитве. Црква је вековима од својих певача тражила озбиљан и усредсређен живот,

сматрајући га предусловом правог и здравог слављења Бога у Тројици.

Литургијска, богослужбена уметност, која се пројављује у свим службама Православне Цркве је, како вели отац Павле Флоренски, СИНТЕЗА СВИХ УМЕТНОСТИ. Поред појања и звона, које су црквена музика и позиви на молитву, ту је и архитектура храмова и олтара, фрескопис и иконопис – сликарство Цркве, књижевност химни и животнописа светих, уметност свештеничких одежди, па чак и мириса (тамјана, рецимо). Као што је, сам по себи и сам за себе, свако од нас осуђен на смрт и пролазност, а у Цркви, причешћен Христом и у заједници са осталим Хришћанима, назначен за вечни живот и вечну радост, тако је и свако људско стваралаштво, одвојено од Бога и Цркве, осуђено на пролазност и трошност. Унето у храм, освештано и умивено благодаћу Божјом, оно постаје око кроз које у наш свет нетремице гледа лепота Небеског Царства, и зато вечно, непролазно. Сваки уметник трага за непролазношћу свог дела и сваки жели да изрази суштину стварности, онако како је он види и доживљава. Па ипак, једино је православном човеку дато да у својој уметности, кроз молитву, пост и Причешће. Свете Тајне и Свете врлине, упозна Пут, Истину и Живот, Господа Исуса Христа. То потврђује исконско искуство Цркве.

Црква никада ништа не препоручује, нити забрањује из моралистичких, пуких људских разлога, него на основу Божјег откривења о природи човека и космоса, као и о начинима да човек и космос уђу у заједницу са Богом. Музика сама по себи није штетна. Она је штетна и погубна тек ако човека од Христа удаљава и приближава га демонима. Како вели грчки мислилац Каварнос права, православна музика је „средство Богослужења и обожавања; а

на другом месту је средство за сопствено самоусавршавање, за неговање човекових виших мисли и осећања, као и средство одбране и чишћења од његових нижих, непожељних мисли и осећања.”

У Христу, Речи и Смислу човека и свемира, зазвучала је најлепша мелодија коју је човечанство одувек жарко желело: мелодија Царства Небескога.

ШТА САМ ПИСАО 1999. ГОДИНЕ?

Први текст о Лујзи Чиконе, анти – Мадони, објавио сам још давне 1999. године, у књизи „Од Елвиса до анти – Мадоне”, која се бавила хришћанским погледом на рок – музику. Ево тог текста у целини.

Отац Серафим (Роуз), велики подвижник наших дана, једном приликом је записао: „Савремени човек, у својој самозаљубљености, жели да истражи сваку могућност која се отвара пред његовим „ја” – и зато мора да се спушта све дубље и дубље у блато, да би нашао неку прљавштину која није истражена раније. Све најниже могућности човекове морају се истражити у наше доба, ђубре се мора ископавати и окусити...” И заиста: после столећа, у којима је Лепота била смисао уметности, а потрага за истином и љубав према Добру њено оправдање, човечанство друге половине нашег века дошло је до закључака да се до естетски битног може доћи надраживањем најнижих простора староадамске палости. Чекајући у тами и сенци смрти,

заборавивши на красоту преображене твари, модерни homo sapiens се враћа у демонску поноћ паганизма.

Рокенрол, анти-музика последњег времена, није могао а да не следи овај пут ка понорима бесловесног (безлогосног, разхристовљеног) доба у коме живимо. Идолски храм рокенрола од самога се почетка држао на два стуба: стубу пожуде и стубу побуне. И пожуда и побуна су изворно сатанино осећања: жудећи да на силу постане бог, раван Богу живоме, архангел Деница, светли Луцифер, побунио се против Свете Тројице. Иступивши из заједнице са Господом живота и љубави, он је постао тамни сатана који од Адама и Еве не престаје да заводи људе у лудило похоте и да га диже на устанак против Творца. Побуна је у рокенролу прошла кроз неколико фаза: Присли, додуше несвесно, први објављује рат родитељском ауторитету и најављује неспутану слободу сексуалности; „Битлси” и психоделичари кажу да је дрога кључ за отварање „врата перцепције”; Дејвид Боуви нуди бисексуалност и хомосексуализам као „алтернативна” стања полности; панк велича насиље и нихилистички тврди NO FUTURE (нема будућности); преко савременог хеви-метала долази се до сатанизма и култа 666. Лујза Чиконе, америчка поп-звезда италијанског порекла, стигла је из тмине тог сатанизма као царица рок-подкултуре, још један крик пожуде и побуне.

Један од најомиљенијих идола подљудске цивилизације краја XX века који обожавају и имитирају широм света, рођена је у великој римокатоличкој породици у Беј Ситију, Мичиген, 16. августа 1959. Отац јој је радио у аутомобилској индустрији Детроита. Од детињства је маштала о слави и успеху „филмске звезде” (тај банални сан о слави и успеху назива се „америчким”). Чим је ушла у пубертет, почела је да мења мушкарце, надајући се да ће је неки од њих „избацити

у орбиту". Уобичавала је да лута градом, налазећи жртве које су је водиле на ручкове и од којих је тражила по сто долара на зајам. Дајући аутобиографске интервјуе, Чиконеова ове људе назива „roog suckers” („јадне будале”). Још пре краја средње школе, са својим учитељем плеса посећивала је хомосексуалне барове по Детроиту и свиђали су јој се изопаченици које је тамо сретала – због „маштовитог” облачења и „слободног” понашања. Године 1978. одлази у Њујорк, где среће познатог диск-џокеја Марка Кејмингса који јој постаје водич у „свет познатих”. Појављује се као „порно-дива” у филму „Извесна жртва”, на наказни начин испуњавајући своју детињу жељу да игра на великом екрану. Пошто јој Кејмингс помогне да сними први сингл и први спот за песму „Свако”, она га остави и живи са Жан-Мишелом Баскијатом, пријатељем сликара содомита Ендија Ворхола (прославио се тако што је насликао конзерву супе, и на тај начин утемељио „поп-арт”), омиљеног на нарко-журкама њујоршког „крема”. После овога, упознаје чувеног њујоршког ди-џеја Џона „Џелибена” Бенитеза, који јој продуцира деби-хит „Holyday” („Празник”).

Године 1984. излази њен први битан албум „Like a Wirgin” („Као девица”), који је продат у шест милиона примерака. Био је посвећен „свим девицама света”. Ругајући се девојачкој чистоти, која је на Западу и обезбоженом Истоку већ дуго поругана, уличарка Лујза се на концертима појављивала у венчаници. „Не бих могла да успем да нисам постала секс-симбол. Ја сам секси”, изјављивала је, хвалећи се да је у додиру са својом полношћу од шесте године, и да нема разлога да се то не примени у комерцијалне сврхе. Насловна песма „Like a Wirgin”, говори о полном односу који је „обновио” тужну и нерасположену девојку, па се у току њега осећала као да јој је „први пут”.

Године 1985. она је снимила песму „Material Girl” („Материјалистичка девојка”) у којој каже: „Зато што живимо у свету материјализма / Ја сам цура – материјалиста”. И заиста, у свету у коме је новац заменио Бога, у коме су све вредности поплуване и бачене у блато, успех се састоји у бестидном трговању својом душом и телом. 16.августа те године Чиконеова се венчала са Шоном Пенем, глумцем-кавгацијом. Године 1988. издија свађа, и Чиконеова напушта мужа због „пријатељице”.

Године 1986. снимила је песму „Open Your Heart” („Отвори своје срце”) у коме себе представља као прости-тутку из реер-show (посебне јавне куће у којима се наплаћује само гледање блудница). Амерички истраживач Џеф Гудвин каже да је у овом споту присутан симболички плес из култа вештица. Следећи спот, „Like a Prayer” („Као молитва”) био је ругање распећу и свецима чије скулптуре стоје у римокатоличким храмовима. Ругање је – како би она другачије? – било приказано кроз вулгарне сексуалне алузије... И тако даље. Из спота у спот, са албума на албум, ова јадница је тонула све дубље у таму, мамећи публику за собом. На дну амбиса је снимила спот „Egotica” у коме приказује све врсте полних изопачености. Између појединих секвенци спота емитована је слика Крста (као и друге рок-вештице, Чиконеова носи крст на концертима, очито, не из поштовања према вери својих предака, него да би му се ругала.)

Несрећна Италијанка се бавила и снимањем филмова. У филму „У кревету са (анти) Мадоном”, је приказала своју болесну свакодневницу. То јој није било довољно да би раздражила тупу, превише развраћену публику, па је објавила књигу „Секс”, компилацију „еротских” прича и порно-фотоса. „Дело” је изашло у тиражу од милион примерака на

пет језика, а цена му је била папрених 50 долара. Овај приручник за глатко путовање у вечну смрт душе изашао је у САД пред Божић 1992. Није ни чудо, кад се зна да су многи у САД толико оглупели да су им најпопуларније личности управо овакве „забављачице”.

Једна анкета, спроведена у Америци, показала је да само 13 посто Американаца верује у свих десет заповести Божјих, да је трећина супружника имала односе ван брака, да петина деце губи невиност пре 13 године, а да је од почетка седамдесетих година XX века, кад је абортус легализован, на жртву Молоху дивљег, себичњачког хедонизма принето преко 30 милиона нерођених.

„Облачи се као проститутка, а понаша као вештица”, каже за Лујзу Чиконе Хелен Хејст, психолог на универзитету у Бату, једна од многих који се у САД баве феноменом њене популарности.

На стадиону Вембли, пред 72.000 обожаваалаца, Лујза Чиконе показује све своје „вештине” у господарењу масом. Док траје несма „Causig the Comotion” она изводи сцене мучења над девојкама из пратеће групе; за песму „Као молитва” носи црну мантију и крст око врата, а на сцени је направљена имитација олтара уз мноштво електричних свећа. Лујза Чиконе се руга једној по једној светињи, да би се појавила у костиму проститутке (на концерту мења укупно 12 костима.) Једна од сцена са концерта је симулација оргија хомосексуалаца и лезбејки.

Лујза Чиконе испитује разне начине да оствари зараду. Наравно, најпоузданије средство је експлоатација сексуалности, нарочито перверзне. Када је снимила фотосе за књигу „Секс” појављивала се гола на бензинској пумпи, у ресторану, аутостомирајући. У филму „Тело на увиђају” игра жену – инспектора која убицу имућних стараца

исцрпе полним односом. Један од продуцената је, гледајући снимање филма, био запрепашћен: „Сви смо били шокирани видевши њене сцене. Никад не очекујете такво понашање од једне звезде”. Њена филозофија глас „Поента је да се свако осећа угодно са оним што чини. Са собом, са другим мушкарцем, са другим женама. С двоје људи, с троје људи, с мастурбацијом. Било шта. Не треба осећати стид. Ту није реч о квантитету него о квалитету. И поштењу”. Своје речи, каже, спроведи у дела. У приватном животу је пробала оно што је пропагирала на концертима, у филмовима, у књизи „Секс” (за њу је потрошено, да би се направила чврста корица, око 400 тона алуминијума.)

Уредник „Melody Makera” Џим Арундел сматра да она има огромну подршку међу младима који уживају у њеном смислу да шокира јавност и изазове реакције околине. Нудећи себе и свој поглед на свет, у сталној измени имица и стила, постала је симбол краја XX века, у коме је око двеста милиона људи изгубило животе у ратовима и концентрационим логорима.

Родни град Детроит сваке јој године приређује фестивал (улазница је 35 долара). На фестивалу, једном од таквих, биле су изложене слике Лујзе Чиконе, празне бочице парфема, прве плоче; било је такмичења њених двојника, мушких и женских. Кевин Бигли, 47-годишњи радник, стигао је из Лондона у Детроит, поносан што је први купио „Секс” и карту за њен концерт. Обожаваатељка Лорен Кобли је плакала кад је стигла у Детроит, град детињства Лујзе Чиконе. Она тврди да ју је Чиконеова учинила „бољом мајком и супругом” (што се види из чињенице да је свом малолетном сину показала књигу „Секс” и причала с њим о томе!); Крис Севастино је цео викенд провео нашминкан и одевен у њен костим. Ватрене присталице њене филмове

гледају и до 125 пута, а понашају се као припадници верске секте. У току фестивала гости су посетили родну кућу своје миљенице, њену школу, место где се први пут љубила са мушкарцем, а затим су ишли на гроб њене мајке која је умрла кад је Лујза имала пет година. Ипак, било је и забринутих лица. Индер Ананд је дошла са својим супругом и сином Дибсом који, као фанатичан поклоник поп-звезде, по мајчиним речима, сваки слободан тренутак троши на куповину симбола исте: од плоча и касета до мајица. Дибс је 1992. био на детроитском фестивалу, па је, понесен духом Чиконеове, отишао у један клуб хомосексуалаца. Зато су родитељи морали да дођу са њим. Дибс је изјавио како му се сав живот састоји у праћењу идола његове младости.

Лујза Чиконе не мари много за своје обожаваоце. Сви су, те 1993, очекивали да ће им, пошто су дошли да прославе њен рођендан, она упутити ма какву поруку. Није било никакве поруке.

Њој је остала само жеђ за новцем. Лиз Розенберг, порт-парол рок-певачице, каже да јој се свиђа кад људи мрзе њену газдарицу, пошто и она мрзи њих. Важно је да се изазову скандали, да јавност реагује, да се плоче и касете продају. Фреди де Ман, њен менаџер, говори о плану Чиконеове, која, пошто се осећа као царица моћне империје, има намеру да подигне колосеум за забаву. Приходи су јој огромни, има дара за бизнис. Новинарка која је с њом правила интервју за „Вашар таштине” („Vanity Fair”) примећује да ова певачица зрачи змијском хладноћом: „Говори, али се ретко смеје. У целини, из ње издија нека хладноћа која сече. Шта год прича, све се оконча послом. Бизнис, увек бизнис”.

Њен је мото: „Буди себичан, послован, користи се свим средствима која омогућавају успех и нека иде до ђавола све

што те на путу ка циљу омета”. Њен физички лик је, пре но што је дошла у додир са пластичном хирургијом, био неугледан; прве успехе у контакту са јавношћу постигла је захваљујући бестидности с којом је спроводила начело „циљ оправдава средства”. Бестидност јој доноси имовину од 200 милиона долара; бестидност продаје 140 милиона њених плоча.

У једном од својих интервјуа Чиконеова открива да се она осећа као неко ко се увек поистовећивао са мањинама. Пре свега, са сексуалном мањином – то јест, са хомосексуалцима, који је највише поштуј јер између њих и ње нема никакве полне напетости. Оно што јој допада је спот групе „Веома љуте папричице” („Red Hot Chili Papers”) у коме се два мушкарца љубе. И даље себе сматра великом уметником, која је кадра да утиче на људе и мења свет набоље, дајући самоувереност женама.

Као и у случају других мега – звезда и мега – бендова, очито је да је иза њеног пробијања у јавност стајала невидљива рука идеолога Новог светског поретка, чија парола није само „Завади, па владај!”, него и „Разврати, па владај”, „Заглупи, па владај!” Знајући да је дошло време да се укину последње границе које деле Добро од зла, Светлост од таме и Истину од лажи, они су пронашли изванредног робота за своје планове: празнодушну, жељну славе и на све спремну Американку, коју су уобличили у складу са својим замислима. Лујза Чиконе је употребљавана на свим нивоима идеолошке борбе за Нови светски поредак. Узимајући псеудоним „Мадона”, снимајући песме типа „Као молитва” и филм „У кревету са...”, она је послужила у рату против оно мало хришћанског духа што га је остало у Америци и Европи: нозивајући жене на апсолутну самосталност и понос, она је постигла више од свих феминистичких покрета

заједно, задајући још један немилосрдан ударац породици; пропагирајући хомосексуалност, мушку и женску, она их је учинила прихватљивима за широке масе, ублажавајући евентуални шок који би наступио због озакоњења против-природног блуда; о развраћању девојчица најмлађег узраста (а Лујза им је идол!) да се и не говори... Она све то и даље чини, из албума у албум, из спота у спот...

Очито је да је историја гордог западног човека, који се Бога одрекао и на Светињу заборавио, завршава у каљугама подљудског и демонског. Није ни чудо: Реч Божја вели да тако мора и да буде, јер кад човечанство отпадне од Христа, оно неминовно стреми антихристу и његовој тиранији. Страшно је само то што и ми, Срби, некад православни народ, хитамо за гадаринским свињама, у којима су демони, а заборављамо судбину гадаринских свиња – све су се, наиме, подавиле у језеру. Ево шта пише један домаћи рок-критичар, рекламирајући, у доба кад је LP „Еротика” изашао, плочу гадаринског типа: „Чак 75 минута и 14 песама великодушно и издашно је (...) понудила СВОЈИМ ВЕРНИЦИМА (подвлачење наше, нап. аут.) богиња попа и скандала, секса и влажних снова оба пола и уверила је свет како је, ето, коначно отворила карте (...) У видео – споту она ужива у свим посланицама Содоме и Гоморе, секс пршти на све стране. (...) Ово је једно од најбољих остварења мис Чиконе. (...) Она разоружава својом појавом, певањем и енергијом, дакле још од тада она ту моћ користи опијајући следбенике њеног храма љубави и хедонизма”. Текст је изашао у породичном листу „ТВ Ривија”.

Што се сласти Содоме и Гоморе тиче, оне имају своју цену. Јер „пусти Господ на Содому и на Гомор од Господа с неба дажд од сумпора и огња, и сатре оне градове и сву ону раван, и све људе у градовима, и сав род земаљски”

(Пост. 19,24-25). Тако се плаћају содомско-гоморска уживања.

Чиконеова је свесна своје таме и јада, барем у извесним тренуцима, кад спадне маска самоуверености. Ево шта каже: „Ја сам веома узнемирена особа. У МЕНИ СЕ НАЛАЗИ БЕЗБРОЈ ДЕМОНА СА КОЈИМА СЕ СВАКОДНЕВНО РВЕМ. Али ја желим да будем срећна... Убеђена сам да нико не може бити искрено вољен док не упозна и не заволи самога себе. Тек тада може бити истински вољен, а то је оно шта ја желим...” То је вапај.

Вапај душе која жели љубав, а уништава саму себе....

Ради славе, новца, успеха, било чега. И ништа је не може задовољити, јер је сав свет мањи од душе. Напуниш душу светом, и опет остане бездан. Гладан. Хоће још. Тражи му се...

Бљештаве рок-звезде, идоли нашег једног времена, нису ништа друго до сасуди шареног ништавила. Говорећи о њима, отац Серафим Роуз је приметио: „Подљудски натчовек је запрепашћујућа појава – празан, безлично медиокритетски, али „живописан” за људе који не знају и не могу да смисле ништа боље”. Таква је и ова подљудска, содомско-гоморска анти-Мадона.

ШТА САМ ПИСАО 2007?

Бавећи се подкултуром наших дана, 2007. године објавио сам књигу „Пут у нигдину”. И тамо сам писао о Лујзи Чиконе, која је од „material girl”, решила да постане кабаистичка „светица”.

Она, која је годинама била културолошки провокатор, померајући границе дозвољеног, пре свега у сексуалној области јавних наступа, после низа филмских улога (Evita,

A League of Their Own, Desperately Seeking Susan, итд.) и после постајања најуспешнијом и најбогатијом женском поп-звездом свих времена, 1998. године добила је могућност да се позабави „духовношћу” преко свог денс албума „Ray of Light”. На албуму су се преплели многи утицаји: од јоге и оријенталне мистике до кабале. На омотници албума, упутила је захвалност рабину Ејтану Јорденију, једном од учитеља лосанђелеског Кабала центра, веома моћне и богате јеврејске организације из Јужне Калифорније.

Кабала центар постао је познат по ширењу Њу Ејџ верзије јудаизма, учећи богате госте нумерологији, астрологији, реинкарнацији, просветљењу путем созерцања кабалистичке књиге „Зохар”, итд. Центар је себи привукао многе Холивуђане; а Лујза Чиконе се са рабином Јорденијем саветовала и о најповољнијем часу за рађање ћеркице. Тако је антимадона прешла у јудаизам. Додуше, озбиљни рабини су се хватали за главу због Јорденијеве верзије холивудског Њу Ејџ јудаизма. Али, мода је мода. А Чиконеова је увек била модерна, зар не?

На албуму се, у песмама типа „Sky Fits Heaven”, велича новодопско „слеђење сопственог срца” („I think I'll follow my heart | It's very good place to start”). Нашла је срећу у свом малом нарцисоидном свету, чија се малограђанска мистика своди на самообоготворење и чекање „уједињене планете”: „She's got herself a little piece of heaven | Waiting for the time when earth shall be as one.”

Милионски тиражи албума значили су да се Лујза, чаробним штапићем медија, из материјалистичке цуре у материјалистичком свету претворила у спиритуалистичку цуру у материјалистичком свету.

Те исте 1998. године, Лујза Чиконе је учествовала, скупа са Деми Мур, Мартином Шином и Голди Хон, у снимању

диска „Дар љубави” по стиховима персијског песника мистичара из 12. века, Целалудина Румија. Иза „пројекта” је стајао Њу Ејџ гуру, бивша десна рука шефа ТМ Махаришија, Дипак Чопра.

Спот Чиконеове из те 1998., за који је добила МТВ награду, приказивао ју је на сцени окружену играчима у хинду одећи. Иза ње су биле огромне пројекције Кришне, Сарасвати и малог Ганеше, а она је певала санскртску шлоку, да би затим почела да плеше уз свој денс-електронски хит „Ray of Light”. На челу је носила индуски знак чистоте, симулирајући, у споту, сексуални акт с једним од играча.

Рабини традиционалног јудаизма бунили су се против профанације своје религије, коју је Чиконова упаковала у свој имиџ кабаисткиње. Сада се дотична представља као добра мајка и, наравно, вредна пословна жена... Још једна маска на лицу које одржава пластична хирургија.

Александар Ламброс у својој студији о Лујзи Чиконе тврди: „Оцена Мадониног утицаја који врши на готово све аспекте савремене културе најчешће се сублимише у једној речи – икона. За једне она је икона попа, друге феминизма, за неке постмодернизма, сексуалне мањине такође је сматрају својом иконом, а све је више и оних који је виде и као икону нове духовности”. Да би поткрепио ову своју тезу, Ламброс цитира Стинга који вели: „Она је нечувена, провакативна, недостижна. И током година, сви смо били сведоци њене еволуције, од превејане уличарке до девичанске младе, од богиње секса до јогија. Њен ум је прослављен колико и њено тело, она је страсна колико и пожељна, она води док други следе... Жена која је сва жена... и која је све жене”.

Једном речју, испунио се младалачки сан Лујзе Чиконе: „Слава је нешто веће од свега што могу да замислим. Нећу бити срећна док не будем славна као Бог”.

Још 1989. године Гранада је ставила лик Лујзе Чиконе на поштанску марку; 1991. учинило је то карипско острво Сент Винсент, а 1992. афричка држава Гамбија. У граду Паћентру у Италији, родном граду њених бабе и деде, 1987. подигнута је њена бронзана статуа у природној величини.

Шта се поштује код ње?

Које су то особине?

Бритни Спирс каже да се Чиконеова „једноставно појави и буде она”; Шер тврди да „нико то не ради боље од Мадоне”; Аланис Морисет се диви „њеној отпорности и снази у овом сулудом послу”, као и утицају који је имала на њен живот када је Аланис, као тинејџерка, почела да спознаје своју сексуалност и чула њене приче о слободи; Тина Тарнер је „фан њене одлучности, њене воље да буде оно што јесте и у томе остане успешна”; Гвинет Палтроу је научила да не брине о томе шта људи мисле о њој; Лиз Розенберг, задужена за њене односе с јавношћу, диви се њеној породици и духовним уверењима. Амерички културолог, Камил Паља, тврди да је она права феминисткиња која има много дубљу визију секса од савремених, плачљивих феминисткиња Америке: „Мењајући стил одевања и боју косе практично сваког месеца, Мадона отелотворује вредности лепоте и задовољства. Феминизам каже: „Нема више маски”. Мадона каже да нисмо ништа друго до маске. Кроз свој огроман утицај на младе жене у читавом свету, Мадона представља будућност феминизма”.

Уметност иконе у православној духовности је битијна уметност – она захтева од човека да се, кроз свештену слику, уздигне за Прволику, Христу, с обзиром на кога је свако од нас створен. Иконе нуде обрнуту перспективу: за њих је смрт неприродна, а златокруг нестворене светлости око главе светих показује пут ка остварењу човековог

призвања као пут подвига у сарадњи с Богом. Међу светима нема маски: њихова лица угледала су Лик Бога Који је постао човек, и било каква дволичност им је страна. Ђаво је сав маска: он се по речима Светог Писма претвара у анђела светлости да би ако је могуће, преварио изабране. Он се никад – осим кад је човека победио и покорио! – не јавља у свом правом облику, јер је, гордошћу, постао гнусан и Богу и људима. Највише се труди да га не примете – како рече Бодлер, највећа обмана његова састоји се у томе да нас увери како он не постоји. И његове слуге, свесне или несвесне, протејски се мењају, да би завеле (скренуле с правог пута) и саблазнили (навеле на грех). Блуд у хришћанском предању има двоструко значење: мистички, то је одступништво од Господа, Истине и Љубави, и поклонење лажним боговима – идолима; у односу мушкарца и жене, блуд је, како каже Антанас Мацејна, лаж телом. Јер, полни однос између мушкарца и жене треба да буде сведочење њихове љубави, а у блуду је реч само о коришћењу другог ради постизања сексуалног задовољства. Блудник мрзи живот који би могао да се роди из односа мушкарца и жене: њему је довољно да осети сласт, а одговорност му није потребна. На крају, нема чак ни сласти: све се претвара у сувопарну вољу за моћ, у донжуанство и фамфатализам.

Суштина сексуалне револуције је била у побуни: у побуни против љубави, брака, породице, а у име стицања моћи. Лујза Чиконе је у том смислу сасвим јасна: „Себе доживљавам као сексуалног револуционара”. Бранећи се поводом напада на своју порнографску књигу „Sex” од оптужби за вређање породичног морала, она узвикује: „Због чега не бисте могли да имате породицу, а да останете слободни и отвореног ума за друге идеје?” Волети друге значи прихватати их онакве какви јесу: ако ти је син педер, сматра

Чиконеова, нормално је да га таквог волиш. Пошто је у својој књизи имала низ садомазохистичких слика, она је свој однос према садомазохизму бранила лажном наивношћу: „Дефиниција садомазохизма се састоји у томе да ћете неке допустити да вас повреди знајући да ћете у томе уживати, а границу ћете сами одредити. Ко смо ми да судимо да ли је то добро или није? /.../ Има нечега у томе да будете везани. Као када сте били беба и мама вас везивала за седиште аута. Хтела је да будете безбедни. То је био чин љубави.”

Лујза Чиконе се „прославила” и својом пропагандом хомосексуализма: њен учитељ балета, Флин, био је изопаченик који ју је учио да је лепа и женствена док је била у пубертету. Сама она се хвалисала својом бисексуалношћу и уживањем у женским телима, а нормалним мушкарцима је препоручила да бар једном „у устима осете језик другог мушкарца”. Младост је проводила у „геј” клубовима (очито је да веза са моћним хомосексуалним лобијем веома допринела њеној популарности, за шта се Чиконеова одужила пропагандом педерастичке и лезбејства као нечега нормалног.) Она свој однос према содомитима правда њиховом „прогоњеношћу”, њиховим комплетном људскошћу (јер су они у „додиру са женственим у себи”). Њени најбољи пријатељи су педери и лезбејке...

Шта је суштина хомосексуализма, који је само врх леденог брега званог „сексуално ослобођење?” То је нарцисоидност, самозатвореност и самозаљубљеност без преседања у историји досадашње културе. Други су само гориво за моје Ја, жељно уживања. Говорећи о свом полном органу, Лујза Чиконе је, у доба књиге „Sex”, рекла да је тај орган „комплетан сиже њеног живота”, „место на коме су се одиграле најбоље ствари” и „храм у коме се стиче знање”. На

једној од фотографија књиге, она мастурбира гледајући се у огледалу. То је срж сексуалне револуције: маструбација пред огледалом. Одатле потиче експериментисање са свим могућим врстама изопачености: задовољство више није у сексуалном односу као таквом, него у прелажењу граница, у скрнављењу целовитости, у „радосном” легионизирању самог себе.

Наравно, егзибиционизам има и комерцијални карактер – боље се продају производи; њено љубљење са Бритни Спирс (која је, можда, како каже, „у неком претходном животу” била супруга Мадоне, као мушкарца) и Кристином Агвилером („Има мека уста и лепо се љуби”) дигао је комерцијалну прашину невиђених размера. Сада, као мајка и кабалисткиња, Лујза Чиконе каже да је у епохи „Секса” била несташна, жељна померања граница и егоистична, али сада, када је превазишла, не каје се – таква је била, то јој је била фаза.

Наравно, читалац (као и увек када се ради о рок-субкултури) може да каже да је све то реклама, да је трговина. Неоспорно! Али, како је било могуће да пропаганда хомосексуализма, до пре педесет година законски кажњивог у већини земаља Запада, постане мода? Да разврат, који се крио од очију јавности, постане мода? Да егзибиционизам постане мода? Да говорење поганих речи постане мода? Треба ли пред тим појавама ћутати или их поредити са неком битијном нормом којој се морамо вратити ако хоћемо да будемо људи, а не „звери веселог трбуха” (Ниче)? Писац ових редова се јасно определио. Он је против „чиконизације” света, јер Лујза Чиконе је од проституције направила медијски пожељан облик понашања. Продати себе, своје тело, свој дух, уживајући у ефектима те продаје – то није чак ни изворни, романтичарско-рокерски пакт са ђаволом.

Роберт Џонсон је продао душу да би одсвирао неодсвири-во, а Џенис Џоплин је давала тело верујући да је то начин да у свету буде више тоpline. А Лујза Чиконе је себе продавала (као уметничко дело сопствених руку, додала би она) уживајући у томе. И њено проституисање постало је оруђе постмодерне револуције више него било шта друго у новијој историји медијског утицаја.

Жан Пол Готје је изјавио да је Чиконеова инкарнирана „мода”. То значи: Чиконеова је начин на који се људи мењају у складу са захтевима глобалног капитализма. Јер, у данашње време, модели се обликују пожељни облици понашања широм света. Она се прво облачи као улична дроља (trash style) и говори да би волела да се свака америчка тинејџерка облачи као она; затим се облачи као женствена, крхка плавуша, одева се као дечак, латино меланхоличарка и фламенко играчица... И тако даље, и томе слично. Коначни ефекат? Жан Пол Готје: „Она тера људе на размишљање, да се запитају, да ли је нормално заиста нормално. Не. Не постоји таква ствар као што је нормално. Ја јој се најискреније дивим”. И она је свесна тога да је модом уобличи́ла поколења: „Суочимо се с тим, све оно што сам годинама радила људи су научили да прихватају. Данас то више не звучи тако нечувено, такви смо ми, сваке деценије постајемо отворенији за идеје. Хомосексуалност се више не поставља као питање у поп култури, а до пре десет година то је представљало нешто ужасно срамно”.

Као што су хипици хтели да буду хришћани првих векова, али без одговорности, тако је и Лујза Чиконе решила да буде револуционарка, али заклоњена у „женску нежност”. Она никада није сагледала последице својих поступака. Она није помислила на чињеницу да начин живота који је нудила другима води право у смрт (ако ништа друго,

могла је да се сети својих, сексуално изопачених, пријатеља, учитеља плеса Кристофера Лина, цимера Мартина Бургојна, уметника Кита Харинга и режисера Хауарда Брукинга, који, су, сви, умрли од СИДЕ.) Покретана „ужасним страхом да не буде медиокритет” (њена изјава), она је у main stream рок-субкултуре унела све врсте перверзија, које су сада саставни део глобалног малограђанства. Данас не бити медиокритет може само онај ко је „нормалан”, „straight”, веран основним начелима живота.

О свом односу према религији Лујза Чиконе је волела да прича у познатом стилу привлачења пажње на невино које у сваком тренутку може постати опцено: „Црква је увек раздвајала сексуалност и духовност /.../ ја мислим, да то баш иде једно с другим. Оно што сам ја радила у споту „Like a Prayer”, водила љубав са светитељем, то је и те како нешто страсно. Због чега то човек не може да верује у Бога и да буде сексуалан истовремено? /.../ Кад вас васпитавају да верујете да је све у вези секса забрањено и табу, онда је, наравно, то све што вас занима. То вам постаје потпуна фасцинација. То је најсигурнији начин да заинтересујете дете. /.../ Једва сам чекала да изгубим невиност због тога што ми је толико пута поновљено да је то најгори грех који можеш да починиш”.

Нападајући римокатолицизам (патња, грех, испаштање, чистота – све то смета), Лујза је изјављивала како се моли својој идеји о Богу... И на крају постала Њу Ејџ кабалиста. Захваљујући кабали (јеврејској магијској мистици), почела је да размишља „какву поруку шаље у универзум”; и још: „Кабала не значи одрицање од свега и посвећивање монашком животу. Тражиш све, али тражиш да би то поделио” (остајеш звезда, пуна пара, али стичући „духовност”, наравно). По Јехуди Бергу, она сада носи црвени кончић

који спречава утицај злих сила. А Лујза Чиконе жели да преко кабале, контролише свој его – сатану у себи. И сад, пошто је славу стекла медијском проституцијом, саму себе је промовисала у кабалистичку светицу, која се бори против оговарања у америчким медијима, са жељом да окупи људе и „помогне им да стекну свест о целини” (јер у кабализму је „све једна велика повезана целина”). Живећи у свету коме је стало до популарности, она пати (јер јој то више није битно). Верујући у личну и глобалну карму, она се плаши појаве новог Хитлера или Бин Ладена, јер их ми призивамо својим лошим мислима и делима.

Толико је узнатрковала да је, по свом учитељу рабину Ејтану Јарденију „постала толерантнија, его јој се смањило, смиреннија је, сажаљивија, мање импулсивна, способнија да сагледа ширу слику света уместо што само реагује на бол и тешкоће”. Јардени чак тврди да је она међу један посто људи који су потпуно разумели кабалу.

Какав постмодернизам: уличарка постаје светица не престајући да стиче материјалну добит од своје уличарске фазе, и не бежећи међу опатице, него остајући звезда MTV-а! Почела је да пише и књиге за децу.

Да је иза Лујзе Чиконе антихришћански лоби, не може се доказати „математички”. Али, да је њен пројекат антихришћански, и да је у њега много уложено, сасвим је јасно. Рецимо, песма „Like a Prayer” састоји се од стихова из Откривења Јовановог, то јест речи Христових обраћања Црквама у Малој Азији и вернима, као и помињања звери – антихриста који ће доћи. Њено римокатоличко порекло веома је погодно прављењу богохулног мита са „еротском” позадином. „Уметничко” име јој је Мадона, а ћерка јој се зове Лурд, по најпознатијем римокатоличком Богородичином поклоничком месту у Француској.

Спот „Like a Prayer” представља Лујзу Чиконе како страствено љуби црног свеца („светог Мартина од Пореса”), а у позадини горе крстови („критика расизма”, зар не?) Оптужена да јој је спот богохулан, Чиконеова је одговорила у свом познатом стилу (наивна и невина девојчица не зна због чега је тако мрзе, а она се само игра): „Замерали су ми због запаљених крстова. А они могу имати различита значења, од расизма, Кју Клукс Клана и тога да су они увек спаљивали крстове, мог беса према негативним конотацијама католицизма и религије уопште, па до страсти и Божје љубави или топлине, врелине коју ватра доноси. То, дакле, може значити милион ствари, али сигурно није било богохулно”.

Шта год ради, носи псеудоним „Мадона”.

А то и јесте циљ антихришћанског лобија.

Но, судбина Лујзе Чиконе, која је постала „икона” буди у нама тугу; како каже свештеник Владимир Зјелински, „наметање разлике, култ обоготворења плоти, заснован на тоталној стандардизацији човековог тела, када женска лица служе само као допуна ногу, кад се свако лице раствара у маси и руји, рађа у нама тугу за иконом – иконом не само као предметом који се може начинити и купити, него као откривењем аутентичног људског лика, као тајном присуства Сина Божијег, Који је пожелео да се очовечи да би свако од нас стао да бива почетком Његовог новог богојављења”.

Та туга помаже да преживимо доба у коме „ад на мене са проклетством риче, сва му гледам страшна позоришта” (Његош).

„У свету у коме данас живимо дешава се немогуће. Бог је поред нас, а ми Га не видимо. Говори нам нешто, а ми Га не чујемо. У нама је Његов дах, а ми Га не осећамо. Наша срца

не куцају брже кад чујемо реч „истина”. Ми смо безбожници. То је наша суштина. То смо по начину живота. По томе како звучи реч „човек”. А она звучи гордо. Престали смо да се клањамо. И Бог је престао да нам се јавља. Он нам не долази. А ми смо решили да Га нема јер претпостављамо да оно што перципирамо постоји, а неперципирано – не постоји. Само моје „Ја” не може а да не постоји, а свега другог може и бити и не бити. У оквиру случајног нашао се и Бог”, каже руски мислилац Фјодор Гиренок.

Брзина којом живимо лишила нас је могућности да догађаје примамо тако што ћемо их осмислити. Не пада нам на памет да било шта осмишљавамо. Зато нам свет постаје нејасан и мутан. У свету без смисла нема ни напора воље. Нема вере у Вишње; нема намере да се било шта постигне. Људску празнину попуњава реклама – човек не зна шта да ради, како да досегне своје човештво, и баца се у понор медијског шаренила. Психоанализа је рекла: ти ниси слободна личност; ти си нагон. Нешто те НАГОНИ да се тако понашаш. Подсвесно. Емоције. Нема ума. Нестао је... Остаје ти само да се помириш са модом; све пролази, све је ништавно, али нека бар буде по најновијој моди. Опусте се... У том сјају шареног ништавила и Бог је ништа. Или Све. Пантеистичко, Њу Ејџ све. Све је Једно. Свеједно. Сви смо Једно. И нема нас, и има нас. Носимо своја тела као маске. А душе нема, као што нема Бога. Бар их ми не опажамо. А то је исто.

Лујза Чиконе је мајстор празнине одеване у разне костиме. Она је и фатална жена, вампир који сише мушку крв, и храбра секс-револуционарка, и лезбејка која је спремна да се допадне геј-популацији, и мајка, нежна као маслчак, и уметница, самој себи уметничко дело, и рањива девојчица којој треба снажно мушко раме, и богаташица, али жељна

скромности, и проститутка и кабалисткиња... Она је Све; и Ништа. Јер, Ништа је Све. И Све је Једно.

Свеједно.

ШТА ЈЕ КАБАЛА?

Руски изучавалац окултизма, Владимир Кремен, у својој студији „Последње искушење”, пише о Кабали. Читајући га, схватамо зашто је Лујза Чиконе постала Њу Ејџ кабалисткиња:

У основи многих савремених мистичних учења лежи Кабала. Тајно учење – Кабала – настало је на размеђу наше ере у средини образованих Јевреја који су сањали о владавини над светом. Оно је ушло у себе различите идеје оној доба. Наћи ћемо у њој сличности с будизмом и таоизмом, хеленском филозофијом, египћанском и халдејском магијом.

Касније је Кабала постала основа већине „тајних учења” – од првих хришћанских јереси, јноцицизма и херметизма, до средњовековне астрологије, алхемије и савремене магије. У Кабали се налази кључ за разумевање масонског езоцизма.

Кабала се заснива на двама древним израелитима – рабина Акибе „Сефер Јецира”, („Књига стварања”) и рабина Шимона „Зохар” („Књига сјаја”) уз коју је савремени јеврејски кабалиста рабин Ашлај написао коментар од 21. тома.

Кабалисти сматрају да је Мојсије у Тори сакрио од неосвећених „тајно знање” о праћу материјалној и духовној свету, о начинима породу у свету духову и управљању њима. Ово тајно учење засновано је на изјаву и писању имена Бога, духову, стихија, ритуалне и практичне магије. Кабала је увек остала најзатвореније учење јеврејског народа. Оно

се преносило са учитеља на ученика тек након дугог провере изабраних. Кабалисти су преузимали строге обавезе у вези са избором ученика. А појединци који су били посвећени у сваком поколењу и којима се дозвољавало да се баве Кабалом, морали су да положе најстрожу заклетву која забрањује да се открива чак и најмањи детаљ учења. У томе да су се понекад појављивала дела о Кабали може се видети да је постојало неколико нивоа знајности.

У чему је ту ствар? Зашто је „тајно учење“ које се увек брижљиво скривало, данас отворено за све? Кабалисти сматрају да је данас дошло време да се делује – да се открије широкој маси људи „тајно учење“ које је у стању да убрза долазак „месије“ којег они очекују.

Шта је то „Кабала“? Како ишче савремени кабалиста Михаил Лајтман, то је учење о узрочно-последичној вези духовних извора. Сваки материјални предмет, каже он, од најситније честице до космичких објеката, управља се духовним силама којима је прожет свет који као да представља некаку мрежу коју су те силе изикале. Први систем у Кабали назива се „Поредак стварања света и сефира“ групу „Разумевања или ступњеви пророчанства и духа“. Према учењу кабалиста, сефироти су светлости исцупене посуде од којих се састоји цео свет. То је мрежа енергетских канала која одржава свет.

У Кабали сва имена као да дају реалну предметну представу о духовном објекту. Духовно се у нашем свету ипачињава материјалном. Сматра се да дати име духовном објекту може само кабалиста који је достигао одговарајући духовни ниво и који види узрочно-последичне везе духовног с материјалним. Кабалисти ишу књије и преносе знања помоћу сваког језика који, како они сматрају, има непроменљиви духовни корен.

Сличност с учењем кабалиста може се видети у „Књизи

іпромена” (Ји Тјині) и таоизму код Кинеза, у будистичкој логіци, у ишијаторејству и Платоновом учењу о идејама.

У савременом свету може се зајазичити утицај Кабале на погодне научне правце у филологији и лингвистици: херменеутику, структурализам, семиотику и грује.

Цела Кабала је заснована на лозинкама. Изговарајући за време обучавања имена Боја, светова и духовних радњи које су повезане са његовом душом, кабалисти добија за њу одговарајуће микрорачење. То зрачење чисти и припрема душу за пријем духовне енергије која изазива у души уживање...

Уживање је не само један од основних појмова кабалисти, него и циљ живота. Општадање од Боја они схватају само као замену духовној уживања материјалним. Кабала учи о реинкарнацији душа при чему се сва дела која је починио човек одражавају на следећим постојањима. Према Кабали, смењивање поколења у свету је само појава и несртајање тела, док душа, која искуњује тела, главно човеково „Ја” (његове жеље, карактер, мисли, записане као и свака друга информација на материјалном носиоцу – на ћелијама мозга) не ишчезава, већ само мења носиоца. Узгред, ова теорија је касније поштала темељни принцип комјунитеристике.

Кружење сталне, ојраничене количине душа, њихова појава у нашем свету и улажење у друга тела стварају следећа поколења. Зато сва поколења од првој до последњеј они сматрају као једно поколење, чији животи траје неколико хиљада година – од рођења човечанства све до његове смрти. Није важно кроз колико инкарнација пролази свака душа. Смрт тела не одражава се на њој као на вишем облику материје. Кабала учи о пошћуном и зашвореном утрављању светом и одриче човекову слободу воље. Добровољно или кроз страдања, у овом или следећем животу, кроз физичко, економско и друштвено деловање сваки од људи и цело човечанство у целини

ће доћи до рајској живоџи. На крају њоколења сви људи, и добри и зли, стићећи ће блаженство. Разлика је само у њуџу: они који добровољно и свесно извршавају вољу врховних сила добиће уживање, а они који се њима суџроџсџављају – њаџњу. Драма се састџоји у џоџе, њиџу каџалисџи, џиџо човечанство још увек не може да замисли несреће које му ѡпредсџоје, јер циљ је ѡсџављен и закони Торе су њеџроменљиви. Каџалисџи сџаџрају да је зло њеоџходан услов ѡсџојања света, да је оно иџиџо џако вечно као и добро. На крају ѡноџх ѡновних рођења сва бића, укључујући и Каџна и џавола, слиће се у Божанство од којеџ су они ѡроизаџли. Од овоџ дуалисџичкоџ учења једнакостџи Светлостџи и Таме ѡџеџкле су ѡноџе касније јереси.

Сџољашње уџрављање човеком ѡ Каџали се осџварује на два начина: осећањем уживања и осећањем бола, срећом или ѡаџњом. Рај је њеоџходан само овде и саџа – на земљи. Чак и каџа ѡрихџаџа ѡаџњу, човек сџаџра да ће након џоџа добиџи ѡаџраџу. А ако му задовољство не коџензује ѡаџњу, џо човеку не ѡружа радосџ. Само ѡривлачна сила уживања руководи човеком и живоџињом, и њоџе се уџравља све живо. Чак и избор каракџера уживања не зависи од човека, већ ѡа дикџирају норме и укуси друџиџва. Данас каџалисџички ѡринџиј „живи у саџаџњостџи и уживај” уџорно намеће реклама. Сеџиџо се џиџх ѡозива: „Живи у саџаџњостџи”, „Доживи укус”, „Осеџи коџфор”, „Рајско уживање” и слично. Реклама нас учи: не одричи се њичеџа, живи слободно, лако и у иџиџо време „џуди сџреџан за велике ѡроџене”!

Каџала џврџи да нема савршено независне индивидуе која лично и слободно делује. За Каџалу која човека срозава на ниво живоџиње, каракџерисџичан је крајњи рационализам. Све се налази у сџроџом узрочно-ѡоследичном ѡоретџку. А светска џворевина састџоји се само од различитџих зрачења

и њосуда које она испуњавају циљ свих закона Торе је у реулисању човековој понашања. Тај циљ се налази у нашем свету и састоји се у добијању уживања које зависи од рада који је човек обавио на себи. Религија није даћа за добро човека, већ је схваћена само као руководство у његовом самоусавршавању. Суштина Кабале је у томе да Јевреји достигну највиши степен савршенства који им је припремљен.

Пре него што је добила тело, тврде кабалисти, душа је чинила једну целину са Творцем. Али, добивши тело, она се постојано одвојила од Творца, јер је карактер душе дружачији од карактера Створитеља. Дајући души осећање егоизма, Творац је намерно створио нешто различито од Себе. Човек као да представља некакав орган, одвојен од тела. И превазилажење егоизма, тачније, његова преоријентација у правцу сазнања тајни Творца, омогућава да се схвати тајне Торе.

Цела Тора се дели на два дела: остворени и тајни. Кабалисти у мери свој духовној савршенства пролази пет нивоа. Сваки од њих се састоји још од пет, а ови пет од пет итд. Укупно постоји 125 ступњева који се називају световима. Ауди осећају присуство само оних који се налазе с њима у истом свету, и не могу чак ни да замисле или осете било шта из другог света. Али кабалисти сматрају да, достицавши највиши ниво, могу да говоре о другим световима, користећи алузије. До доласка Машијаха (новој месије) немогуће је савладати свих 125 нивоа. Само у поколењу месије сваки ће моћи да се усине по духовним степенцима до стицања са Творцем. (Није случајно то што погодно описујемо слику Кабале. Под другим именима и називима исти овај систем се садржи у многим старим и најновијим јересима.)

Рабин Шимон, аутор књиге „Зохар“, у своје време је савладао свих 125 ступњева и описао их као циљ. Сада се пак појавио коментар уз „Зохар“ – „Сулам“, што потврђује, како

тврде кабалисти, време доласка месије. У својству доказа да садашње поколење већ живи у време месије, кабалисти наводе речи рабина Шимона из „Зохара”: „Када се свети буде ближио данима Машијаха, чак ће се и деци оtkрићи његове тајне, те ће она моћи да израчунавају и прорачунавају будућности, и у то време он ће се otkрићи свима”. А кабалиста Авраам Азулај прочишао је у древним рукописима да се у наше време сви могу бавити Кабалом oтворено – и одрасли и деца; управо ће то допринети доласку месије.

Стварношћу потврђује да живимо у „последњим временима”. Нажалост, и децу сада увлаче у то да се баве Кабалом и маијом. Један од таквих примера је Анатолиј Руденко који је примиио кабалистички псеудоним Зор Алеф. Већ са 16 година он је почео да објављује чланке о највишој маији, а 1993. године је објавио књиу „Крст посвећеној (Методи највише маије)” Анатолијеви родитељи су се такође бавили маијом. Његов отац, Александар Руденко, написао је о својој жени књиу „Иванка. Моја жена чаробница”. Са седам година њихов син је почео да добија otkривења у сну, а са дванаест година он је, као и његова мајка, почео да практикује исцелитељство помоћу маије коју назива „везаном терапијом”. О свему томе oтворено се прича у књизи савременој младој врача.

Каквим год високим речима и терминима се прикривало врачање, његова суштина остаје иста – нарушавање Божије забране сваке маијске праксе. У основи савремене маије, како је писао познати аутор „Историје маије” Елифас Леви, увек се налази тајно јеврејско учење – Кабала.

Преко мреже тајних организација кабалисти су заиста припремили долазак антихристa. О томе да то мора да се догоди, хришћани имају давно сведочанство – и у Otkривењу Јована Божјослова, и у Еванђељу, и у посланицама апостола, и

*у учењима Свети́их Ота́ца. Мно́ги ће се саблазни́ти. Али не
тре́ба заборави́ти да ће а́нтихристов долазак неизбежно
и́овући за собом скори Дру́ги долазак Госи́ода Исуса Христиа.
А онда – Си́рашни Суд! Где ће се та́да наћи они који су тре́-
жили рај на земљи? У „и́оследња времена” људи морају да буду
двоси́руко ойрезни да не би и́обрка́ли добро и зло, Си́аси́теља
и а́нтихристиа, учење о си́асењу и „и́тајно маи́ијско знање”.*

Јасно је зашто је Лујза Чиконе постала каба́листкиња!

Зато што каба́листи верују да је чулно уживање исто
што и духовност. Чини оно што хоћеш – и, истовремено,
буди „духовњак”. То је пут у глатку, али вечну, пропаст. Пут
савременог, од Христа отпалог, човечанства.

(Текст писан 2009. дописујем 2014: Лујза Чиконе је по-
стала отворена сатанисткиња: пева „Молитву ђаволу” и
слави илуминате!)

ЛУЈЗА ЧИКОНЕ И МЕРИЛИН МОНРО

Неки западни културолози тврдили су да је Лујза Чиконе
нова Мерилин Монро, сексуални симбол пун самосвести
и одлучности, који, за разлику од Мерилин, не господа-
ри уловима толико својом женственошћу, колико својом
борбеношћу. Она је сама причала о себи као о особи која
је решила да се бори да не би била као њена рањива мајка:
„Слутила сам да ми стварност каква јесте даје две могућ-
ности: или да будем тужна и слаба или да прикупим хра-
брост и снагу како би једном све било боље него тада када
сам изгубила мајку”.

Одрасла у озбиљној и поштеној породици од оца рад-
ника, Силвија Чиконеа, и мајке Ејлин Рајан, са петор-
о браће и две сестре, Лујза Чиконе је истицала да се од

младости борила против очевог ауторитета. Отац се трудио да деци да добро образовање: учили су у приватној римокатоличкој школи, добијали награде за добре оцене, учили су, читали Свето Писмо, али Лујза Чиконе је увек желела да ради оно што јој је забрањено („Имам одличан однос према сексу од своје седме – осме године“!) После мајчине смрти, очеве женидбе другом женом и пресељења из Понтилака у Рочестер, одласка из римокатоличке у државну школу, краткотрајног боравка у школи плеса Мичигенског универзитета, Лујза Чиконе 1978. стиже у Њујорк, без очеве дозволе, с једним циљем – да постане звезда.

Пут ка звездама почео је голоотињом: позирањем „еротским” фотографима, играњем, давањем свог тела свима који су могли да јој помогну да дође до успеха: „Реч је само о томе да треба све радити да би се постигао успех, било шта да је у питању. Убеђена сам да људи који се друже са мном то добро схватају и да о томе воде рачуна, па не би требало да буде изненађења. Уосталом, као што је рекла Тина Тарнер, какве то уопште везе има с љубављу?” Непрестано је мењала мушкарце (Ворен Бити, Карлос Леон, Џефри Хорндеј, Мајкл Џексон, Принс, Мет Дилон, итд.)... Кошаркаш Денис Родман, из „Чикаго Булса”, тврдио је да је, кад га је први пут видела, тражила да је „језиком избезуми”. .. На питање новинара, зашто тако мења мушкарце, рекла је да има „високе стандарде” и да јој је тешко наћи „савршену мушку особу”...

О чему је, заправо, реч?

Италијански социолог, Рајмондо Бођа, каже:

Магонин адуи је, изнад свега, њено поштовање идентитетима. Ова девојка је делом секс – бомба, делом домаћица,

делом дунїовница, која ноншалантїно прелази од десафра-
лизације једної симбола (крстї) на величање једної целулоид-
ної мишїа (Мерилин Монро), која уїоїфређава вуїарне из-
разе, али зна и да зайлаче уз їуїаљиве їекстїове. Овај мо-
заик различитїих личностїи їредїавља симболички їриказ
жеље младих да немају само један идентїитет, већ да изїра-
де низ маски које ће им їослужити да у различитим ситуа-
цијама остїаве уїисак какав они желе...

Судбина Мерлин Монро била је другачија, тежа, страшнија. Она је расла без породице, била злостављана као мала. Раде Грујић о њој пише („Духови времена”, стр. 65–66):

Норма Џин Морџенсен (Мерлин Монро), рођена је у Калифорнији 1. јуна 1926, као њоштални аутсајдер: оца никад није уиознала, а мајка је убрзо по њеном рођењу смештена у психијатријску установу, па је девојчица првих седам година мењала усвојеничке породице. Први пут се удала са 16 година, а са 19 почела да позира као модел. Своју прву, значајнију улогу остварује 1950. године у „Дуили на асфалту“, редитеља Џона Хјустона. Од тада је кренуло...

Крај њедесетих и њочетих шездесетих био је у великој мери обележен њеном личношћу, њочевши од њених бракова који су били ствар од „националној интереса” (за лејенду америчкој дејзбола Џоа Ди Мађа удала се 1954. године, а са драматургом Артуром Милером била је у браку од 1956. до 1961), њреко бројних љубавних авантюра ван брака које су кулминирале везом са њредседником Џоном Ф. Кенедијем и њејовим брајтом Робертот, до ѡрајичне и никада разјашњене смрти збој ѡрекомерне количине ѡилула за усљављивање, 5. август 1962. Као ѡаква, Мерлин Монро је значила више од секс симбола, ејиѡеѡа којим су је најчешће часѡили

новинари и јублициски засењени њеним телом. Била је више од шоја, и шоја је била свесна, у много већој мери од оних који су били задужени за њен имиџ и који су ја продавали, не шрудећи се да исход лика заносне љавуше привлачних облика наслуће нешто више. Уосталом, то и није улазило у делокрућ њиховој рада. Анализирајући њен миди Енџони Бурџис ојерише и са ирејносавком да је права Мерлин била ван свој тела: „Њено тело било је у ствари нека врста сјајне инкарнације, слика бојне љубави која иријада свету архејниова. Наравно, ништа није тако ђаволски заводљиво као та комбинација ужасне невиности и ужасне сексуалне моћи.”

Ипак, њена доминантна црта била је повредљивост. Само седам дана пре трајичне смрти, Мерлин се исповедала новинару часописа „Life” на тему славе и начина на који она утиче на људе, односно колико су заиста срећни пројектиони стии америчкој сна...

„Не доживљавам себе као потрошни производ, али сам сигурна да ме многи људи тако доживљавају ... Наравно све зависи од људи, неки ме позивају да бих за столом забављала њихове иријашеље, као да сам музичар који после вечере треба нешто да одсвира на клавиру. Знам да ме нису позвали збој мене саме. Да сам обичан украс ... Сви ће развлече. Свако би да има делић шебе, обожавају да ће цејкају на комадиће. Не верујем да то раде свесно, али стално чујем уради ово, уради оно’. А ти, ипак, желиш да останеш нешакнуи и да се чврсто ослањаш на земљу. Када си славан, све твоје слабости почињу да се увелићавају. Мислим да би та индустрија требало да се понаша према нама као мајка чије је дете неопрезно ишло улицу. Али, уместо да ће зајрли, кажњава ће ...”

О себи као секс симболу...

„Није ми стјало да себи нађоварим обавезу да будем ири-
 влачна и секси. Мислим да лејоџа и женстјвеностј немају
 живоџно доба, не моју се измислиџи, иривлачностј се не може
 ироизвести. Наравно, истјинска иривлачностј је заснована
 на женстјвеностји. Верујем да је сексиџил иривлачан само
 кад је ириродан и сјонџан. А џу мноџи иреше. Сви се, Боју
 хвала, рађамо као сексуална биђа и шџеџа је шџо џај ири-
 родни дар мноџи ирезиру и унишџавају. Умеџностј, истјин-
 ска умеџностј, извире одаџле, у џоџиуностји... Заистја ни-
 сам никада разумела џо о секс симболу. Проблем је у џоме
 шџо џе секс симбол иреџвара у сџвар, а ја џо одбијам да
 будем. Али, ако веђ морам да будем симбол нечеџа, онда више
 волим да будем секс симбол, неџо симбол неких друџих сџва-
 ри... Сада сам сва обузеџа џослом и дружим се са неколико
 иријаџеља на које заистја моју да рачунам. Слава ће ирођи
 и, збоџом славо, једном смо се џознавале!’ Ако ирође? Увек сам
 знала да је слава нестјална. Али, бар сам је доживела, иремда
 не живим у џој.”

Седам дана џосле ове исџовесџи, Норма Џин Морџенсен,
 алиас Мерлин Монро, нађена је мрџва. Имала је зб џодина!

У ствари, за разлику од агресивне љубитељке мођи, славе
 и новца Лујзе Чиконе, Норма Џин је била жртва ужасних
 околности тзв. „american dream”. Зато јој је славни никара-
 гвански песник – хришћанин Ернесто Карденал посветио
 „Молитву за Мерилин Монро”:

Господе

прими ову жену познату у целом свету под именом

Мерилин Монро

мада то није било њено право име

(а ти знаш право име те сиротанке коју су силовали

у деветој години,
оне мале продавачице која је у шеснаестој хтела да
се убије,
која сад стаје пред Тебе без икакве шминке,
без свог агента за штампу,
без фотографа, без потписивања аутограма,
сама као астронаут суочен са свемирском ноћи).
Као девојчица, сањала да стоји гола у цркви
(тако пише у „Тајму”)
пред гомилом људи што клече с главама на поду,
да је морала да хода на прстима да не згази коју главу.
Ти познајеш наше снове боље него психијатри.
Црква, кућа, пећина, то је сигурност мајчине дојке
али и нешто више од тога . ..
Главе су обожаваоци, јасно,
(маса глава у тами под млазом светлости).
Али храм није студио компаније 20th Century-Fox.
Храм – од злата и мермера – био је њено тело
у којем је Син Човечји са бичем у руци
избацивао трговце компаније 20th Century-Fox
који Твоју кућу за молитву претворише у јазбину лопужа.
Господе
у овом свету зараженом гресима и радиоактивношћу
Ти нећеш кривити само једну малу продавачицу,
Која је као свака продавачица сањала да постане филмска
звезда.
И њен сан се остварио (али као стварност техниколора).
Она је само поступала према сценарију који смо јој дали
— Сценарију наших живота — а он је био бесмислен.
Опрости јој Господе и опрости нама
наш 20th Century-Fox
и ову Колосалну Супер-Производњу у којој смо сви

радили.

Она је била гладна љубави а ми смо јој дали средства за смирење.

За тугу што нисмо били свеци
препоручили смо јој Психоанализу.

Сети се Господе како је растао њен страх од камера
њена мржња према шминкању — зато је хтела нову
шминку за сваку сцену —

како су расли страх од студија
и склоност ка закашњавању.

Као свака мала продавачица сањала је да постане
филмска звезда.

И њен живот је био нестваран као и сан који психијатар
тумачи и одлаже у архив.

Њене љубави биле су као кад љубиш затворених очију
па отвориш очи

и откријеш да су пољупци под рефлекторима
и да се гасе с њима!

да се демотирају два собна зида (то је филмска сцена)
док се Режиер са својом свеском удаљава,
јер сцена је снимљена.

Или као крстарење јахтом, пољубац у Сингапуру, плес у Рију,
пријем у вили Војводе и Војвоткиње од Виндзора
виђени у собици неког бедног стана.

Филм се завршио без завршног пољупца.

Нашли су је мртву у кревету с руком на телефону.

Иследници нису сазнали кога је то хтела да зове.

Било је то

као да је неко окренуо број јединог пријатељског гласа
а затим чуо глас са траке како одговара: WRONG NUMBER
Као кад човек кога су ранили гангстери
пружи руку за телефон чије су жице ишчупане.

Господе
било ко да је тај кога је она хтела да зове
а није звала (можда то није био нико
или је био неко чијег броја нема у Анђеоском именику)
Ти одговори на позив!

ИЗУМИРАЊЕ СРБИЈЕ

У Србији живи око 7,5 милиона људи – 300 хиљада мање него почетком деведесетих. Упркос избеглицама, становништва је све мање. На сваких 10,4 рођених има 13,7 умрлих. Само 38% радно способног становништва има стално запошлење. Трећина ради повремено или на црно. Трећина нема прихода, ни запослења. Масовна отпуштања тек предстоје, тако да ће ситуација бити још гора.

Године 2004. закључено је 30% мање бракова него 2.000. године. Сваки четврти брак завршава разводом. Не само да је просечна старост становника Србије преко 40 година, већ и више од два милиона људи живе као неудати, нежењени, разведени, удовци и удовице. Ако је 1987. у Србији подигнуто 45.000 станова, а 1998. 10.000, однедавно се годишње подигне само 1.000 станова.

Омладина се плаши да ступи у брак због беде, незапослености, нерешеног стамбеног питања, али и опште несигурности. У анкетама се испоставља да преко 40% испитаника осећа забринутост и страх, а немоћ и незнање преко 20%. Преко 60 хиљада младих и школованих људи напустило је Србију.

Да би се обезбедила исплата комуналија, храна, одећа и обућа, потребно је да породица има најмање двоје запослених.

Начелник Одељења статистике у Републичком заводу за статистику Милутин Прокић каже („Вечерње новости”, 30. мај 2005.): „У Србији се много више умире него што се рађа. Према попису, више од трећине брачних парова нема децу. Смањиле су се и породице. Тако, просечно домаћинство код нас броји три члана. Удео младих, узраста до 14 година, у становништву је свега 16 одсто. Они старији од 60 година у популацији учествују са 17 процената. Србија је, иначе, 2003. била међу пет демографски најстаријих земаља у Европи”. Позитиван природни прираштај код нас је забележен само у Прешеву, Бујановцу, Медвеђи, Новом Пазару, Сјеници и Тутину.

Пре Другог светског рата, огроман број србских породица имао је од петоро до десеторо деце. Народна изрека је говорила: „Деце и пара никад није много”. Сада је све другачије. Блуд је убио живот. Себичњаштво је јаче од љубави. И судбина наша, ако се Богу не вратимо, биће нестанак.

Народ који је примио Јеванђеље има велику одговорност – за живљење по благослову Божјем, од Господа добије снагу и радост, живот и наду; за живот противан благослову Божјем, доживљава пропаст. У Св. Писму и Предању оно што се зове „казна Божја” јесте, врло једноставно речено, повлачење Онога Који је Љубав и препуштање безаконика последицама њихових дела. Људи жању оно што су са ђаволом сејали; то јест, како каже народ: „Бог је дигао руке од њих.”

А мала ли је ствар идолопоклонство пред идолима попут Лујзе Чиконе, која се руга Богу и Богородици? Мала ли је ствар идолопоклонство пропагандисткињи разврата и лажи?

Наша једина нада је покајање и повратак Богу и себи, да нас, како рече Свети Николај Жички, не покрије „језива тама туђинска, са лепим именом и шареном одећом.”

2009.

ЛИТЕРАТУРА:

Радуј се, Мајко Цркве, Пресвета Богородице, Светигора, Цетиње, 2006.

Александар Ламброс: Икона Мадона њеним речима, Езотерија,

Београд, 2005.

Раде Грујић: Духови времена / Митска сликовница 20. века, БИГЗ,

Београд, 1994.

Избави нас од лукаваго / Православље и магија, Образ светачки,

Београд, 2007.

Владимир Димитријевић: Од Елвиса до Антимадоне /

Хришћанство и музичка револуција, Задужбина манастира

Хиландара, 1998.

Владимир Димитријевић: Пут у Нигдину / Рок музика и доба

нихилизма, Лио, Горњи Милановац, 2007.

Славица Данковић-Каран: Мадона или више од мита – од ерос

иконе до Евите I-III („Блиц”, 18–25. децембар 1996.) године 2009.

Народ Светог Саве у лавиринту таме

Србија у „ноћи вештица”

УНОЋИ ИЗМЕЂУ 31. октобра и 1. новембра у САД се слави тзв. „Ноћ вештица”, када деца, маскирана у вештице, вукодлаке и вампире иду од куће до куће и траже слаткише, представљајући собом душе мртвих. Ово „празновање”, када се сматра да је силама зла сведопуштено, потиче од друидског празника мртвих, када су се Келти клањали богу зла Самхајну, приносили људске жртве и гатали о будућем времену и наступајућој години. Глобалисти сада желе да Божић и Васкрс замене таквим „празницима”, који би сведочили о победи онога коме служе, и који је, од светлоносног ангела, постао мржњом отровани носилац таме, сатана.

„Ноћ вештица” је продрла и у Србију, за сада међу „елиту”, али се шири и у масе, које „елиту” подражавају. Ево шта писао „Балкан” од 3. новембра 2004. године:

„Многи клубови у граду су желели да обележе овај необичан празник, дан када „мртви ходају земљом” и траже душе живих чија би тела запосели. Један од клубова где се славила Ноћ вештица је „Елингтон клуб” хотела „Хајат”. Да бисте ушли у „свет подземља”, морате проћи маску

чуvara гробља који стоји на вратима и гледа позивнице. Здравко Бркић, иначе менаџер клуба „Елингтон”, те вечери је био у улози чуvara гробља.

– Вечерас је у нашем клубу права журка поводом празника Ноћ вештица. Гости су се маскирали у њима омиљене ликове и дају целој атмосфери посебну драж. У жељи да се гости добро забаве ентеријер је уређен у „спуки” фазону. Док ходате полуосветљеним простором и слушате музику страве и ужаса, са свих страна вас гледају костури, духови, и поруцбине из подземног света – колачићи у облику страшних бундева и разнобојни вештичији напици.

У подземном свету сви гости сувесели и насмејани. Друже се вештице, дракуле, вампири и демони. Чак и ка најаву следеће музичке нумере, као у празом краљевству, један по један пар одлази на подијум за игру.

– Волим забаве под маскама. Захваљујући животу у Јужној Америци, видела сам како се Ноћ вештица слави у свету. Искрено сам била изненађена када сам чула за ову журку јер сматрам да код нас такве забаве нису прихваћене. Празник у суштини значи дружење и весеље, а све остало је пропратног карактера. Све моје другарице су вештице, па рекох – бићу и ја! Костим сам сама направила. Није било тешко, јер довољно је да узмем неку концертну хаљину и да додам понеки детаљ. Ова мала вештица – брош – иначе је моја амајлија која ми доноси срећу – показујући руком, објашњава Татјана Олујић, професор виолине.

Татјана је дошла у друштву своје другарице сликарке Зорице Јоцић-Шуице, која је такође била „вештица” која се добро забавља:

– Поборник сам добрих журки и веселих дружења. Није битно да ли ми се спава или сам уморна, одмах устајем,

обучем се, нафарбам лице и крећем у акцију. Пошто сам позната по томе што сликам клоунове, вештице и маске, то ми је само један начин више да дођем до идеја /.../

Ивана Михић, као велики љубитељ позоришних костима и маскирања, појавила се маскирана на овој занимливој вечери:

– Наравно да нисам поборник Ноћи вештица у правом смислу те речи, али свако дружење је добродошло. Људи треба да се друже много више, јер само тада ружне ствари могу да изађу из наших живота. Била сам једне године у Америци када се славила Ноћ вештица. Деца обучена у разне костиме ишла су од врата до врата и добијала слаткише. За мене то вече представља једно незаборавно искуство. Сматрам да је машта јако битна код човека, а и погледајте шта су све људи успели да смисле – прича Ивана, обучена у вештицу са црвеним роговима која је свима на маскембалу привукла пажњу.

– Свој лик вештице са роговима направила сам од постојеће гардеробе. Нашминкала сам се, ставила рогове на главу, обукла пумпарице и гусарске чизме. Око врата сам ставила црно перје, јер сам желела да представим једну модерну вештицу.

Поред Иване, најинтересантнији костим те вечери имала је Јелена Поповић, власница драгуљарнице.

– Обукла сам се у костим естрадне звезде, јер је то по мени најстрашније! Горе је од сваке вештице, дракуле, вампира или демона. Чак сам набавила и одговарајуће наочаре, као што видите. Одрасла сам у Америци и велики сам љубитељ овог празника. То је породични празник, као и сваки други, само што има примесе необичног. Заједничким снагама се издубљују бундеве, праве се костими и маске. Све у свему, једно лепо дружење.”

Тако негда православни народ тоне у мрак новог незнабоштва, очајнијег од оног првог, пре Христа, јер Христа зна и одбацује Га. А Свети Сава гледа Србију, и хуљење Имена Божијег међу Србима. „Тешка је рука Немањића Саве”, говорио је Свети Николај Жички.

2009.

Милорад Павић:

излазак из

лабиринта

ЧИЊЕНИЦА ЈЕ ДА ЈЕ Милорад Павић извесно време био најугледнији србски писац на свету. Преводили су га и читали свуда, управо зато што је успео да осети нерв тзв. „посмодерне“. Његова књижевна биографија се оштро може поделити на две фазе.

У првој, он је био скрупулозан књижевни историчар и преводац, који је писао поезију и прозу за своју душу, и није био много читан; у другој, везаној за „Хазарски речник“, слава пишчева постаје глобална. Милорад Павић из прве фазе је аутор незаобилазних монографија о Гаврилу Стефановићу Венцловићу, Војиславу Илићу и европској књижевности, нашој барокној литератури. Тада су настали његови изврсни препеви Пушкина („Евгеније Оњегин“ остаће, уверен сам, непревазиђен). Тај Павић је заузео трајно место у нашој култури.

Павић из друге фазе је, међутим, више „трик писац“ (Борхес), човек који је нашао тему и начин њеног излагања подобан укусу „интервентних бригада“ критичара – постмодерниста (Јасмина Ахметагић је о томе писала у „Унутрашњој страни постмодернизма“) и кога су критичари

лансирани у космос бестселера као „првог књижевника 21. века” (ма шта то значило у самој ствари.) Његове мистификације почињу од „Хазарског речника”. Прича о Хазарима је прави пример мистификације. Јер, Хазари, татаро-монголско племе које и данас живи у Авганистану, уопште нису нестали (како је Павић писао). Они Хазари који су живели у области Кавказа и Крима примали су, у складу с вољом својих кагана, час ислам, а час јудаизам (за време кагана Обадије, крајем 8. и почетком 9. века, примили су јудаизам), док њихову државу у 10. веку није разорио руски кнез Свјатослав (паганин, отац Св. кнеза Владимира). Према подацима Артура Кестлера, јеврејског писца, објављеним у књизи „Тринаесто племе”, источноевропски Јевреји (Ашкенази) су углавном хазарског порекла.

Међутим, „Хазарски речник” Павићев не занима нас као литерарно прекрајање историје, него, пре свега, као превредновање вредности српске културе. Први који је то уочио био је др Жарко Видовић, наш угледни хришћански историософ. У тексту „Хазарски речник и Луча Микрокозма”; објављеном под другим насловом, у листу „Православље” (15. март 1985.), он о „Хазарском речнику” каже следеће:

„Тек кад сам читању *Хазарској речника* приступио другим пут, синило ми је: па ту је реч о Сатани! (Павић каже: „Сотона”!)

Почните то да читате како Вам и сам Павић каже: као речник! Почните од Севаста Никона, где се о њему (на стр. 57) говори у *Црвеној књизи*, тзв. „хришћанској варијанти” приче о Хазарима и, вероватно, о њиховом уништењу од тренутка кад су напустили паганство. Књига се и завршава идентификацијом Никона са Сатаном (у *Ајендиксу I* стр. 227).

Тај Севаст Никон кад седне, ту оставља „отисак два лица, а место репа нос”! Дакле, „дупе-глава”, како се то у нас говори „шатровачки” (кад смо већ заборавили могуће порекло таквих речи!). Да ли је могуће јаче изразити презир према боголикости човека?

Човек је лицем Икона, а том Иконом Сатана покрива измет! Иво Андрић каже „лица људска, не могу да их се нагледам!” А Севаст Никон овако! Тај Сатана је бесмртан, само што се сели из века, у век, из једног тела у друго, из једног народа у други и тако где бисмо очекивали да се у историји јави Бог (па неки кажу „Бог и...” та и та нација), јавља се Сатана и било који други народ сличан Хазарима, паганима (силом покрштеним или преведеним из паганства у монотеизам).

Али тај исти Севаст Никон се не би нас тицао да није – управо он, Сатана! – живописао српски манастир и сликао иконе и иконостасе. Не мисли ту аутор (Павић) на оне барокне слике које су по српским црквама и манастирима угарске (почев од Сент-Андреје) сликане наместо икона, иконостаса и „фресака” (живописа), јер кад би мислио на њих, још бисмо и разумели страх (или баш жељу?) да у њима види руку Сатане. Не, Павић мисли управо на манастире јужно од Саве: „на Морави, у Овчарској клисури, на Балкану” (ваљда у Овчарско-Кабларској клисури?!), у манастиру Никољу (стр. 57). Дакле, није српска култура „подлегла Сатани” кад је подлегла бароку (мада су Срби нестали и истопили се управо у центру српског барока, у Сент-Андреји, нестали као Хазари!). Не, него је „подлегла Сатани” кад се одлучила за православље. Барокни писац (а традиција Павићеве литерарне струје је таква) не зна шта ће са Хиландаром, као, уосталом, ни Доситеј, па опасност не види у бароку, него у хиландарској традицији.

Ако је архангел Михаило или Гаврило и сарађивао са српским живописцима и иконописцима, онда – насупрот свему онеме што о архангелима и човеку пева Његош у *Лучи Микрокозма* – Павић показује да су архангели сарађивали и сарађују са Сатаном!

Ко је тако мислио о иконама? – Најпре ислам и Арапи, па под њиховим утицајем византијски и латински иконоборци, па онда крсташи, па протестантски бојовници гневни на сваку наивност, па Турци (најмање агресивни од свих) па онда барок и просветитељство... сви са једним циљем: да би православни са страхом избегавали своје манастире и цркве! да се не би „клањали Сатани"! И још даље: да се рат против православних „легализује" (то јест, обоготвори, посвети) као рат Божије војске против војске самог Сатане! Тако је било и током овог рата – у западним крајевима, где су прекрштавања вршена да би народ Срба био „истргнут из наручја Сотоне"). Глинска црква је после оне страхоте била (од стране починитеља!) названа: „гнездо и храм Сотоне... удри Сотону!" Дакле, требало је тако. И зато нема кајања! Како да се каје ако има осећање да треба војску Сатане и ако га у то уверавају чак и српски (универзитетски и академијски) пагани?! „Све им је сатанско... сами тако говоре!", то јест сама српска литература тако данас говори! И жири нин-а тако каже!

Није то нешто ново у српској литератури. Црњански пише „да нас је Његош први извео пред Бога" да нас прикаже као војску „окрвављених руку", дакле као војску Сатане. Чајкановић је у Сатани (без обзира како га називао) тражио „врховно српско божанство". Паганство – које у својој суштини није ни монотеизам, ни политеизам него дуалистичко обожавање световности пада човека! – истиче се као највиша вредност српског фолклора. Да ли се онда са

Србима збива нешто као са Хазарима? Да ли је *Хазарски речник* још један (после Чајкановића, Војислава Ђурића, Миодрага Поповића, оног Ненадићевог „Доротеја”, итд.) прилог обнови нашег интелектуалистичког, универзитетског паганства?

Да ли је то нов прилог испитивању вере „Владаоца овог света”, „Мрачног владоца” (како га назива Његош, у *Луча М.* I, 51–62)?

Немци имају легенду о Фаусту: да човека ништа не може усрећити док не склопи савез са Сатаном, док се не заветује Сатани, док не настане ера Сатаниног завета. Са Мефистом. Тако је и уметност могућа само као „ђаволска ствар” (па је зато Лутер и осуђивао иконе, сматрајући, јадан, да су оне само уметност!)

Али савез или сарадња са Сатаном је – лудило! Унутрашњи „приватни” човеков пакао. Чак и у уметности. То бива јасно Томасу Ману, па се *Доктор Фауст* завршава – не тиме што би ђаволи однели Фаустову душу после смрти у пакао, него – тиме што човек полуди, доспева још за живота у свој сопствени пакао. Јер лудило је – пакао! Сатана је једини лик који бисмо били у стању да схватимо и прихватимо кад бисмо се одрекли слободе и свести о слободи. Тако каже и Достојевски у *Великом Инквизиџору*. Не можемо свући Небо на земљу, али можемо од земље учинити пакао! И тада пакао – „то смо ми сви”!

Посматрајмо *Хазарски речник* са становишта *Луче Микрокозма*! (То би становиште, чак и кад би га мноштво нас усвојило, остало „скривена осматрачница”).

Хазарски речник је наша варијанта фаустовског силажења из вере у празноверје и у Ад. Луча Микрокозма је успон, узлажење, из празноверја у веру.

Хазарски речник сведочи да више нисмо у вери, али да

јесмо у власти празноверја, то јест, „предани Сатани”. Но, зашто да говоримо језиком средњовековних легенди, кад су барок, па романтизам и надреализам (и експресионизам итд) показали да се о Сатани и паклу може говорити језиком реализма, јер они (пакао историје и Сатана приватне личности) представљају унутрашњу реалност човека који не жели да буде Луча ни да историју посматра са скривеног становишта Луче. Историја и „прогрес” чине сатану прихвативим, а онда му и литература даје вредност литерарног лика (као Мефиста) са којим смо се сродили као нечим „присно нашим”. Већ давно се наш свет привикао на Зло и на то да са њим „тикве сади”! То већ спада у наш балкански менталитет.”

Наравно, Павић се није зауставио само на „речнику”. Он је наставио да тоне у окултизам. О томе сам својевремено писао у књизи „Царство празнине” (Светигора, 1998.), под називом „Књижевно дело или позив на гатање”:

„Још од романтизма у европској књижевности се претендује на апсолутну слободу стваралаштва; са Бодлером та слобода улази у област сатанске самовоље; авангардни правци више не стварају, него ПРОГЛАШАВАЈУ своје производе УМЕТНИЧКИМ ДЕЛИМА (тако је Марсел Дишан, знаменити дадаиста, за „уметничко дело” прогласио један – писоар!). Уметност је прешла „са оне стране добра и зла” и ушла у предео у коме се, како рече Момчило Настасијевић, „целина симулира вештином”. У таквој, „пост-модерној” атмосфери је светлост дана угледала и књига историчара књижевности и писца Милорада Павића „Последња љубав у Цариграду”. Ово дело је, након његових „романа-речника”, „романа-укрштенице”, и сличних литерарних акробација које су нашем писцу донеле углед и славу светских размера, ПРОГЛАШЕНО РОМАНОМ који треба да буде

ишчитан уз употребу магијских тарот-карата за гатање. Уз сваку књигу иде по комплет тарот-карата и даје се упутство за њихову употребу.

Не улазећи у књижевно-уметничку анализу дела човека кога неки називају „последњим изданком светогорске књижевне школе” (тима се хоће, барем у србском контексту, рећи да је он, наводно, наследник Доментијана, Теодосија, инока Исаије, итд.), дужни смо да православном читаоцу дамо једно обавештење. Као и „Ји Ђинг”, далекоисточна гатарска књига, тарот припада свету магије и окултизма. То су гатарске карте чије порекло није сасвим јасно (неки сматрају да су индијског, неки да су египатског, други веле да су јеврејског, па чак и „византијског” порекла). Обилато су, кроз векове, коришћене у разним видовима магијских операција, а на Западу их је нарочито популаризовао сатаниста Алистер Кроули. Павићево занимање за тарот, према Гордани Брајовић, није усамљено у свету: у САД, каже она, „јунаци са тарот карата ходају бродвејском сценом...

Тарот новеле продају се на улицама, тарот-дизајн користе текстилне фабрике. Тарот постери, сувенири с тарот картама, честитке за породична и љубавна честитања, накит, орнаменти, привесци” („Вечерње новости”, 17. октобар 1994.). За Америку то није чудно, кад се зна колико је тамо окултизам присутан у свим његовим формама.

То што, можда, није чудно за Америку чудно је, међутим, за Србију, земљу којом је ходао Свети Сава, где се, ето, сад под видом књижевности нуди масовна иницијација у магијско-гатарску вештину гледања у тарот-карте. Православна Црква, држећи се става изреченог њеним Спаситељем: „Ко хоће да иде за Мном, нека се одрекне себе, узме крст свој и иде за Мном”, ником не жели да намеће своје становиште, али је своје вернике дужна да упозори

да се ни у ком случају не упуштају у употребу тарот-карата, под било каквим изговором (па чак и „књижевним“). Ниједан вид гатања није од Бога – сваки је од демона; гатањем човек ступа у додир са демонским светом и, ако се не покаје и исповеди, ризикује да изгуби вечно спасење (о забрани овога види старозаветну Књигу Закона поновљених, 18,10-12). По светоотачким и светосаборским канонима они који су се гатањем бавили одлучивани су од Светог Причешћа шест година.

Литерарне акробације („постмодерне“, како се сад то „стручно“ каже) које воде у окултизам никако не могу да имају везу са светим Србима – подвижницима и слугама Речи Божје, са Доментијаном и Теодосијем, а понајмање са свештеним царством Ромеја, Византијом, која је Словене крстила и причестила Христом.”

То што Павић у „књижевној“ употреби тарота није био нимало оригиналан (претходио му је италијан Итало Калвино, у свом „Замку укрштених судбина“) не мења ништа у чињеници да је та књига служила популаризацији окултизма у Срба.

Још један Србин интелектуалац отишао је Богу на истину. А србски интелектуалци одавно мало маре за Бога и истину. Милорад Павић, вишеструки обдареник, чије место у историји наше књижевности не може да се превиди, изашао је из лавиринта игре речима на светлост вечности, тамо где ћемо се сви наћи. Нека се и њему и нама Бог смиљује у Дан Свог Другог доласка!

„Пророчанства”
или покајање?

МАТЕРИЈАЛ КОЈИ ЧИТАЛАЦ има пред собом настао је крајем 20. и почетком 21. века, када је поплава разних верзија окултизма и езотерије (па чак и „православне езотерије“) преплавилa полице наших библиотека и медије. Десет година касније, као да се ништа није променило. Прича о Србима као изабраном народу који ће „победити све“ (али без покајања и повратка Христу) наставља се не-смањеном жестином, а и г. Спасоје Влајић са својом „светлосном формулом“ и сада је више него активан.

Нашем народу у овом тренутку није потребно ништа више него покајање, које ће га једино и привести спасењу. Свака друга врста лажног оптимизма само нас удаљава од те насушне потребе. Време поста, поготову Великог, нарочито је време покајања, али ми то као да не видимо, иако нам се у том посту од 9. марта 1991, преко НАТО бомбардовања 1999, велике кризе после убиства премијера Ђинђића 2003, шиптарског погрома над Србима 2004, дешавају све ствари које нас подсећају којим путем да идемо. Само зато објављујемо ову полемiku да бисмо схватили оно што је војводи Ђујићу рекла народна пророчица са Динаре,

девојка Марија Боговерна: „Српски народ неће спасити ни лордови (Запад – нап. В. Д.) ни лотрови (пробисвети комунисти – нап. В. Д.) ни српство га неће спасити, само и једино га Христос може спасити”.

2008.

Поплава

„пророчанстава”

у Србији

КРАЈ XX ВЕКА у Србију, под влашћу Милошевића, до-нео је поплаву лажних пророка и пророчанстава, почев од новог издања „Креманског пророчанства” извесних Голубовића и Маленковића, у коме је писало да су Милош и Митар из села Кремне као спаситеља Срба прорекли „човјека плавих очију на бјелом коњу”, чији се знак добија кад се јабука пресече „попречице” (а тако се, знај, добија петокрака). Испало је да србски месија није нико други до – Тито, од чијег ударца у срце Србство се још увек није опоравио. Анализом приче о Тарабићима, дошао сам до закључка да је реч о фалсификату, и то сам објавио у књизи „Човек је виши од звезда” (Светигора, Цетиње, 1998.) После тога дошла је једна дубља и озбиљнија анализа, Воје Антонића, који је у свом тексту „Креманско (не) пророчанство: Тако нам је казато” („Дуга”, 1971/2002.) доказао да су у питању политичке конструкције и тзв. „џокер – пророчанства”, која су „неодређена и недефинисана, због чега су универзално применљива на скоро сваки догађај” (Рецимо, долазак тешких дана у којима ће живи завидети покојнима, а затим лепо доба, у коме ће људи говорити: „Устаните, мртви, да видите како се сада живи!”)

Антонић је показао да су иза „Креманског пророчанства” стајали политички делатници Пера Тодоровић и Чеда Мијатовић. Пера Тодоровић је у свом листу „Огледало” из броја у број најављивао откривање „велике креманске тајне”, да би, после Мајског преврата 1903. године, објавио да је то било „проречено”. После њих двојице, импулс „креманизацији” Србије (која је сада туристички врло пробитачна) дао је др Радован Казимировић, у својој књизи „Тајанствене појаве у нашем народу”, објављеној уочи Другог светског рата. Онда су дошли Голубовић и Маленковић. У међувремену, „народ” (или тајне службе?) дописивале су своје. Пронела се прича да ће Србија стати „под једну шљиву” („чињеница је да га штампа у Хрватској радо помиње”, каже Антонић.) Последње дописивање „креманске визије” обавио је, скупа са глумцем Браниславом Лечићем, Душан Ковачевић, драмски писац. Циљ му је, као и увек кад су „Тарабићи” у питању, био политичко-прагматичан: „Док је „Контејнер” путовао по Србији у предизборној кампањи, Бранислав Лечић и ја смо сели и написали цео један део Креманског пророчанства. Рекли смо да на 46. страни првог издања, које је уништено и нигде не постоји ниједан примерак, пише како ће се појавити такав и такав човек, и онда сам дао опис Коштунице као фото-робот /.../ Наш народ воли мит. Било шта да сте му рекли друго, не бих прихватио на тај начин. Људи воле да им се причају приче пророка и видовњака записане у неким старим књигама. Реч је о дубоко укорењеном паганском тумачењу судбине, о дешифровању тотема, петлових перушки, кривих стабала, воде која тече узводно”.

Усред рата у Босни и Хрватској појавила су се пророчанства неког „Деда Милоја”, „пророка из Поморавља”,

иза кога је стајао издавач „Ностродамусовог магазина”, Павле Матић. Књига се звала „Буће тумбање по целом свету”, и гутала се као алва. Сећам се колико се примерака продавало у Кнез Михајловој, уз касете с песмама „Баје Малог Книнџе”, опанке и кокарде. Пошто сам видео да се људи залуђују још једном верзијом „Тарабића”, сео сам и приморао себе да прочитам и то... Резултат читања је био више него јасан – још једна духовна кривотворина. Текст је изашао у „Православљу” (15. априла 1992. године):

Педесет смо година одвајани од Мајке Цркве, па није ни чудо што смо се, колико-толико осетивши зов своје предачке вере, православног Хришћанства, нашли на многим раскрсницама и пред многим недоумицама. Времена су још увек мутна: Цркви се тек привидно обезбеђује медијски простор, тако да се поруке нашег свештеног Предања Србима често саопштавају у искривљеним облицима који немају везе са истином Еванђеља (сетимо се смао фолклоризације вере коју званични медији врло успешно спроводе, правећи код неупућених утисак да је Православље привезак некаквог, сумњивог и површног, Српства). У таквом разбољеном стању, наш народ није имун ни на појаве различитих „пророка”, „биоенергетичара”, „гуруа”, итд. Чак и људи који би желели да заиста живе вером Светих Отаца, нарочито ако су однедавно уцрквењени, налазе се у искушењу да верују тим и таквим „пророцима”. Најновији (и један од „популарнијих”) је тзв. „пророк из Поморавља” о коме је писано у петпарачком окултистичком часопису „Нострадамусов магазин”, у књизи „Биће тумбање по целом свету”, али и у дневном листу „Политика Експрес”.

Немамо намеру да улазимо у то јесу ли „деда Милојева” пророчанства тачна или нису. Очито је да је овај „пророк” одушевљен постојећом влашћу у Србији (њеног садашњег

председника зове „један плави” који „прича на народни језик” и коме Срби „песме певају”; по „деди Милоју” то је „месија” Србства који ће да се „бори с Германи до последњу кап крви”), и да је као такав „пожељан” у званичној штампи Србије (већ поменута „Политика Експрес”). Рећи ћемо неколико речи о „Милојевом” религиозном погледу на свет, који се подмеће као „православни” (тај ефекат се у излагању „пророштва” постиже врло једноставно: тврди се да је Православље једина права религија, и, одмах уз то, да је „деда Милоје” правилно тумачи). Кренимо редом, задржавајући се пре свега на књизи „Биће тумбање по целом свету” која је објављена у јесен 1991. године у Београду.

1. Аутор ове књиге, извесни Павле Матић, тврди да је „деда Милоје” ЗДУХАЋ (митско биће српског фолклора, „видовити чувар неке области”), једна од шест таквих у Србији. Једино здухаћи могу да уништавају „нечисте силе”, а видовитост, по њему, искључује контакт с „вишим бићима”, као и молитве. Он такође тврди да је Србска Православна Црква, за разлику од Римокатоличке, „толерантна” према здухаћима. Одмах да приметимо: Православна црква од Истока у свом догматско-канонском предању не зна ни за какве „здухаће”; према томе, она их не „толерише”, јер је реч о фолклорној митологији којом се, између осталих, да нас нарочито баве изучаваоци народних бајки и легенди. Што се „видовитости” тиче, нарочито оне која искључује молитву, то припада свету медијумнизма и окултизма који Црква одбацује као сатанске маштарије огреховљеног ума људског.

2. „Деда Милоје”, сасвим у складу с модерним „духовностима”, „духовностима” без Духа Светог, учи да сваки човек има „заштитну ауру”. Ако се та „аура” провали, човек умире. Ни овај „ауризам” није познат у Православљу;

Свети Оци знају за грех као узрок смрти, и за Господа Исуса Христа као источник Васкрсења.

3. „Деда Милоје” у потпуности негира есхатологију Православне Цркве: он тврди да нема Последњег Суда, ни васкрсења тела („Кој, бре, смак света? То су измислили попови да владу с народ”; „не мош телу да се пресуђује”). Такође, он негира постојање Царства Божијег и вечног ада; по њему, Бог ће ускоро отерати ђаволе и неваљалце на други свет, а они који остану живеће у земаљском рају. Ово хилијастичко учење потпуно је лажно; један од најбитнијих елемената вере по Еванђељу Господњем је „ЧЕКАМ ВАСКРСЕЊЕ МРТВИХ И ЖИВОТ БУДУЋЕГА ВЕКА” (Никео-Цариградски Символ вере). Васкрсење подразумева васкрсење ТЕЛА И ДУШЕ, дакле ЦЕЛОГ ЧОВЕКА који ће предстати Господу Исусу Христу и примити плату по делима свог земног живота (Мат. 25,31-46).

4. „Милоје” здухаћ поручује и ово: православни немају истинску Библију. Такву Библију им је отео папа, а добићемо је тек пошто се „покољемо с католици”. „Правна” Библија каже да „нема Страшног Суда”. О овој апсурдној измишљотини излишно је расправљати: канон Светог Писма које користи Православна Црква утврђен је коначно у IV веку по Христу, и од тада у њему није било ни измена, ни „допуна”. Та Библија Духом Светим открива нам као једну од најважнијих богочовечанских истина истину о Страшном Суду и вечности.

5. „Деда Милоје” казује о томе како судбину сваког човека одређује некакав Усуд (постоји србска народна бајка о Усуду; ваљда је „пророк из Поморавља” – љубитељ бајки). Усуд „има књигу у коју записује како ће кој да има судбину у живот. Ако ти он одреди да пасеш зелену траву у живот, има да пасеш!” На рођењу, сваком долазе суђаје које се

старају о будућности. Две суђаје су „Божје”, а једна „ђавола”. Ако ове две прве дођу, новорођени ће лепо живети; ако дође ђавола – тешко њему! Такође, „са судбину не управља Бог, него анђели. То јест, они су растеретили Бог од ти послови”. Човеку који иоле познаје своју веру, то су обичне бесмислице. Православље, наиме, не зна за „усуд” (ово митолошко биће је, као и суђаје, рођено у прасловенском паганизму који је, као и сваки паганизам, фаталистички). Слобода човековог опредељења је НЕПРИКОСНОВЕНА, и судбина није предестинирана (наравно, свако ће одговарати за последице свога слободног избора). Наивни антропоморфизам („Бог” је толико „запослен” да га у управљању судбином „растеређују анђели”), такође је плод маште „деда Милоја”, и никакве везе нама с Откривењем датим Цркви Божијој.

6. „Деда Милоје” заговара учење о реинкарнацији. По њему, душа која се растајала с телом док оно крвари, мора поново да се роди, а душе великих злочинаца враћају се на земљу после хиљаду година. Ово никако не може да буде православно учење. Вера у преегзистенцију (самим тим, и у реинкарнацију) душа одбачена је и анатемисана од Светих Отаца Петог Васељенског Сабора.

Према свему наведеном, „пророка из Поморавља” и његове гласноговорнике треба избегавати. Ма како се они бусали у прса „православношћу” својих „визија”, очито је да „Милојево” учење нема везе с Православљем. Није ни чудо, реко би Свети апостол Павле, јер и сатана узима обличје ангела светлости (2. Кор. 11, 14), па опет није прави ангео.

Поседбан вид „србских пророчанстава тицао се приче о Србима као „народу најстаријем”, народу са нарочитом мисијом, незаснованом на хришћанству и црквеном завету. У књизи „Човек је виши од звезда” писао сам о томе, под

насловом „Пророци деведесетих и распето Србство”. Знао сам да нам је, у доба свеопштег полома, потребно покајање и обнова ума, а не веровање у своју нарочиту „изабраност” по биолошком статусу. Због тога сам ушао и у полемику са ипа „Мирослав”, и Спасојем Влајићем, који су се осетили погођеним мојим написима. Не тврдим ни да су намере Спасоја Влајића биле лоше; знам да ипа „Мирослав” има и одличних издања (рецимо, студија Вере Милосављевић о Сави Текелији и србском питању). Но, увек и свагда сам тврдио да се не смемо играти прорицањем и пророчанствима, и учили, у складу с окупаторском германском историографијом; себе и ближње у химере сопствене предодређености за то да будемо средиште света. Наравно, и ја сам увек веровао да су Срби много древнији народ но што су нас у то у школама уверавали; али, шта то значи без Христа, „Бога словенских очајника” (отац Јустин)? Шта ће нам древност без вечности, и знање о пореклу без завета са Живим Богом?

Прво сам полемисао са госпођом Мирославом Петровић, а затим и са Спасојем Влајићем. Ево сведочења:

МИТРОПОЛИЈА ЦРНОГОРСКО-ПРИМОРСКА

ИЗДАВАЧКА УСТАНОВА „СВЕТИГОРА”

Господин ВЛАДИМИР ДИМИТРИЈЕВИЋ

Његошева 73

81250 Цетиње

Примедбе поводом нетачних података које је објавио Владимир Димитријевић у књизи „Царство празни-не православље и духовност Њу Ејџа” – Православље и секте књига VII (издање „Светигора”, издавачке установе Митрополије Црногорско-приморске)

Писмо упућено:

- Његовој светости Патријарху Павлу
 - Синоду Српске православне цркве
 - Богословском факултету у Београду
 - Издавачу Митрополији Црногорско-приморској
- Часописима: Православљу и Светигори
Рецензенту: Митрополиту Амфилохију Радовићу
Уреднику: Протојереју Радомиру Никчевићу
Приређивачу: Владимиру Димитријевићу

На 442. стр. наведене књиге објављен је следећи текст који се односи на издавачку кућу „Мирослав” у Београду:

... „Култ Срба као најстаријег народа на свету” негује Издавачко предузеће „Мирослав”, које објављује књиге попут „Најстарији језик Библије”, доказујући да је то – србски па наслове попут „Србска земља Бојка”, „Велесова књига”, итд. Док србство тоне, без покајања, идеолози овог покрета покушавају да нас увере како смо ми највећи и највеличанственији народ у историји. Усред рата деведесетих, који је однео Србску Крајину, један певач је, сасвим у духу овог покрета, певао „Живјеће овај народ, / и послѣје усташа/. Јер и Бог је Србин,/ Небеса су наша.”/”...

Примедбе

Прва примедба:

Није тачно да је наслов „Велесова књига” објавила издавачка кућа „Мирослав”.

Друга примедба:

Није тачно да кућа „Мирослав” заступа становиште да су Срби најстарији народ на свету. Такву бесмислицу може да

тврди само лице које није упознато са садржајима књига које критикује.

Наиме, наслов књиге Олге Луковић-Пјановић „Срби... народ најстарији” односи се на закључак грчког историчара из XV века Лаоника Халкокондила који гласи:

„... Срби... Трибали – народ најстарији и највећи од (свих) народа, поуздано знам...”.

Из текста се види да Халкокондило говори о Србима као веома старом, а не најстаријем народу. Са тог становишта на промоцији књиге званично су говорили Владика Будимски Данило Крстић и протојереј Димитрије Калезић, декана Богословског факултета. (Са промоција поседујемо снимљен документарни видео материјал).

Поред тога о књизи Олге Луковић-Пјановић „Срби народ... најстарији” као вредном литерарном и научном доприносу писано је у часопису „Православље”.

Књиге које објављује кућа „Мирослав” теже да научно докажу веродостојност Халкокондилове тврдње. Поред осталог и да су Срби (Словени) аутохтони становници Подунавља и Балкана (Косова и Метохије), а не да су на ове просторе дошли тек у VII веку.

Кућа „Мирослав” заиста подржава српску аутохтонистичку школу која, насупрот политичким манипулацијама и обманама Бечко-берлинске школе, научно осветљава истину о замађеној древности српског народа и његовом доприносу у развоју хришћанске и цивилизације уопште.

Трећа примедба:

Књига „Српска земља Бојка” износи познате чињенице до које је дошла немачка наука и које су признате у свету: Срби су били древни становници Источне Немачке, дела

Пољске и Чешке. Остаци тих племена су Лужички Срби. По господину В. Димитријевићу (приређивачу) и та књига је против Српства и православне вере. Зашто?

Четврта примедба:

Основна тема књиге „Најстарији језик Библије” јесте садржана у питању: којем језику припадају библијске речи чије значење није протумачено преко семитских језика?

Аутор запажа да многе од тих **неразјашњених речи** одговарају изразима из српског језика. Њену хипотезу поткрепљују најновија научна открића у областима филологије и историје (А. Митер, С. Билдија, Р. Новаковић...) Та открића потврђују да су у Библијско доба велике просторе Индије, Месопотамије и Мале Азије насељавала и старосрпска (старословенска) племена. Мноштво топонима и хидронима сведоче о тој чињеници – поред осталих и податак да се у близини Мојсијеве горе (Џебел Муса) налази планина која се од памтивека зове Српска гора (Џебел Сербал). Према томе, није немогуће да су древни Јевреји долазили у додир са древним Србима и део њихових речи, нарочито имена и назива уносили у свој језик.

Детаљнији разлози да се објави ова књига објашњени су у њеном предговору.

Критиковане књиге баве се научном полемиком у областима историје и лингвистике. Не видимо зашто би тражење научне истине било штетно за српски народ и православну цркву како то сматра В. Димитријевић. Чини нам се да су те књиге неоправдано осуђене и жигосане из једноставног разлога: приређивач зборника „Царство правдине...” није упознат са садржајем књига издавачке куће „Мирослав” које критикује.

Оправдано сумњамо да их је чак и видео јер од три

књиге које помиње за две даје погрешне наслове: **суди, а није ни упознат са оним што осуђује и жигоше?!**

Пета примедба:

Довођење издавачке куће „Мирослав” у вези са астрологијом и новокомпонованим кич песмама непоштено је, некоректно, неукусно и увредљиво за многе који у њој раде.

За кућу „Мирослав” пише и са њом сарађује више академика, преко тридесет професора универзитета међу којима и теолошких наука, више десетина доктора наука, преко педесет аутора из земље и иностранства и још много других сарадника...

Да се ради о вредним научним делима говоре и добијене вредне награде: Златна значка Културно-просветне заједнице Србије (1994); две прве награде на Петом међународном сајму књига у Новом Саду (1998) и више похвала.

Према томе омаловажавајуће је и нетачно да издавачко предузеће „Мирослав”... преко идеолога овог покрета негује неки култ Срба као најстаријег народа на свету...”

О досадашњој сарадњи издавачке куће „Мирослав” са Српском православном црквом

Од свог настанка кућа „Мирослав” се ослања на савете и сарадњу са нашом, Православном црквом:

– Књиге су достављане на увид у Српску патријаршију. После тога смо преко господина Лечића секретара Његове светости Патријарха Павла више пута били примани код Патријарха на разговор, савете и благослов.

– О књигама из библиотеке коју критикује В. Димитријевић у два наврата је афирмативно писало у часопису „Православље”.

– На промоције, трибине и научне расправе редовно су

позивани и представници наше Цркве. Званично су учествовали Владика Будимски Данило Крстић и протојереј Димитрије Калезић.

– Књиге су достављене у Манастир Хиландар одакле смо добили похвале и благослов за свој рад уз дозволу да га објавимо у књигама.

– Прошле године је поводом древне историје српског народа одржано предавање у цркви Светог Петра и Павла (Топчидер).

– А недавно у сали Манастира Сланци, метоху Хиландара.

– А последња промоција је била у цркви Преображења.

Ни у једној области свога деловања кућа „Мирослав” није нарушавала углед и ауторитет Српске православне цркве. У вери искрено се залажемо за њено јачање, а јавно заступамо потребну увођења веронауке и враћање црквенословенског језика у школе. Увек смо били и увек остајемо отворени за примедбе, савете и сарадњу. Ако негде из незнања грешимо укажете нам да грешку исправимо, а ако је потребно и да се искрено покајемо и одрекнемо онога где смо погрешили.

До сада смо од Српске православне цркве добијали само похвале и подстицаје за даљи рад, и одједном – без претходног упозорења, примедбе, усмерања..., дивамо од стране господина В. Димитријевића увршћени у њене противнике.

Поред велике моралне и материјалне штете која у овим тешким временима за нас може да има озбиљне последице (ради се о приватном предузећу које се само финансира) задат нам је и велики људски бол. Овакав поступак издавача „Светигоре” доживљавамо као „ударац ножем у леђа” и још болније као горак Јудин пољубац.

Надамо се да ће издавач „Светигора” наћи начина да исправи своју грешку према издавачкој кући „Мирослав” и да ће преко гласила Српске православне цркве избрисати жиг којим су нас обележили, а који нас до срца боли.

Мирослава Петровић, директор

Одговори на примедбе госпође Мирославе Петровић, директора Издавачко прометне агенције „Мирослав”

Госпођа Мирослава Петровић се осмог марта 1999. године обратила писмом Његовој Светости патријарху србском господину Павлу, Синоду Србске православне цркве, Богословском факултету у Београду, часописима „Православљу” и „Светигори”, митрополиту црногорско-приморском г. Амфилохију, свештенику Радомиру Никчевићу и потписнику ових редова као приређивачу књиге „Царство празнине” (Православље и духовност Њу Ејца) „демантујући нетачне податке” изнете у тој књизи на страни 442, а који се тичу ипа „Мирослав”. Део текста који се на ту издавачку кућу односи гласи: „Култ „Срба” као најстаријег народа на свету” негује Издавачко предузеће „Мирослав”, које објављује књиге попут „Најстарији језик Библије”, доказујући да је то – србски, па наслове попут „Србија земља Бојка”, „Велесова књига”, итд. Док Србство тоне, без покајања, идеолози овог покрета покушавају да нас увере како смо ми највећи и највеличанственији народ у историји. Усред рата деведесетих који је однео Србску Крајину, један певач је, сасвим у духу овог покрета, певао: „Живјеће овај народ, / и послје усташа./ Јер и Бог је Србин,/Небеса су наша”.

Као приређивач ове књиге, и аутор текста који госпођа Петровић помиње, на примедбе одговарам тачку по тачку.

Прва примедба

„Није тачно да је наслов „Велесова књига” објавила Издавачка кућа „Мирослав”.

Заиста, књига под тим насловом није се појавила у издању ИП „Мирослав”, али се зато појавила књига Бориса Ребиндера „Живот и религија Словена према Влес књизи”, у којој је ово „прасловенско” дело (чија аутентичност није доказана) изложено и тумачено. Писац овог текста је на ту књигу мислио, али је, у недостатку исте поред себе у процесу писања, ставио неодговарајући наслов.

Друга примедба

Није тачно да кућа „Мирослав” заступа становиште да су Срби најстарији народ на свету, каже госпођа Петровић. ИПА „Мирослав” се залаже за доказивање тврдње грчког историчара Л. Леоника Халкокондила која гласи: „... Срби... Трибали – народ најстарији и највећи од свих народа, поуздано знам...” По госпођи Петровић, Срби нису најстарији, али су веома стар народ, а доказивања те тезе посвећена је књига покојне Олге Луковић-Пјановић „Срби... народ најстарији”, као и остале књиге ове издавачке куће. На представљању књиге др Луковић-Пјановић учествовали су и епископ будимски г. Данило и протојереј др Димитрије Калезић, а о њој су похвале изрицали и у листу „Православље”, каже директорка куће „Мирослав”.

У тексту који је написао потписник ових редова говори се о репаганизацији србског народа, и његовом повратку у мрак многобоштва и националног самопреузношења, и то у доба нашег највећег слома и полома – од почетка деведесетих до данас. Реченица „Култ „Срба као најстаријег народа на свету” негује Издавачко предузеће „Мирослав”” има другачије значење но што јој госпођа Петровић приписује.

Реченички део „Срба као најстаријег народа на свету” стављен је под наводнике, управо зато да би указала на условност исказа. Писац тих редова нигде није тврдио да иПА „Мирослав” буквално заступа ту тезу, него да негује једну идеолошку бајку по којој су Срби учествовали у свим догађајима древне историје, од Палестине до Индије. У Палестини су писали Библију, а у Индији „Веде”; од њих су настајали многи и многи народи; још док нису примили Хришћанство, Срби (Словени) су били сами по себи, дивни (тако Борис Ребиндер у књизи „Живот и религија Словена према Влес књиги” каже: „Постоји толико сличности између хришћанске религије и религије старих Словена да се обе могу сврстати у исту групу – било да су обе политеистичке или монотеистичке”). Критика идеологије (не научних истраживања иПА „Мирослав”) саставни је део ширег поглавља књиге „Царство празнине”, и то поглавља, које говори о репаганизацији, зове се „Астрална Србија”; чињеница да је иПА „Мирослав” главни издавач дела „пророка светлосне формуле” Спасоја Влајића, о коме ћемо проговорити нешто ниже, такође нам даје за право да поглед на свет који кућа заступа осмотримо као саставни део идеја „Астралне Србије”.

Што се саме књиге др Олге Луковић-Пјановић тиче, њу је потписнику ових редова препоручио епископ будимски господин Данило, и то још давно. Ову књигу приређивач „Царства празнине” поменуо је у циклусу књига „православље и секте” (III књига, „Стаклене очи Индије”) као „ЛЕПУ, МАДА ПОМАЛО РОМАНТИЧНУ И ПОГОДНУ ЗА МИСТИФИКОВАЊЕ”, а неким њеним лингвистичким опаскама се и служио у демистификацији коришћења тог наслова међу секташима – кришнаистима на нашем простору. Госпођу Луковић-Пјановић упознао је у старачком

дому, далеко година пред смрт. Њен рад поштујем утолико уколико указује на сродност савременог србског језика за језичком праиндоевропском основном и сматрам да се, као и кад су у питању неке друге књиге, њоме можемо селективно служити.

Трећа примедба

Наслов књиге „Српска земља Бојка” нашао се на списку књига ИПА „Мирослав” као један од наслова који доказују србско свеприсутство у Европи. Књига није против Србства и православне вере, али налази се у контексту који смо критиковали као погубан по србску хришћанску свест управо зато што подстиче национално самопреузношење у доба насушне потребе за „покајањем и самоограничењем као категоријама националног живота” (Солжењџин).

Четврта примедба

Старосрбска племена су насељавала просторе од Индије од Месопотамије – то је основна теза књиге „најстарији језик Библије” иза које (као тезе) стоји и ИПА „Мирослав”. У тој књизи сазнајемо да су Халдејци – Калдејци, они који праве цигле од кала (блата); рај је „раи”, који је „станиште Бога громовника Илије, који је све створио”; тај „створитељ Илија” је био један од много богова, то јест „Первун” (словенски Перун); Каин је онај који се каје (кајин); Енох је „унух” (Адамов унук); Ламехов син је Јувал, отац свирача и певача, чије је име, по „Најстаријем језику Библије” србско, због оног „Ју” – јер Срби кад играју вичу „ју, ју, ију!” А-врам је такође добио србско име: то је врам (вран), то јест црнпураст човек; ево једног „научног доказа”: „Из Египта је повела Сара једну робиницу А-гару, чије само име опет казује да је била црнпураста, гарава. Можда су је

А-врам и Сара тако прозвали и онда је још већи доказ да су они говорили нашим језиком”. Ни Господ Исус Христос није поштеђен „србизације”. Његове речи са Крста „Или! Или! Лама савахтани?”, ауторка књиге Анђелија Стајчић Спајићева, преводи као: „Илија, Илија ли мја забвахта?”, то јест: „Илија, Илија, заборави ли ме?”

Госпођа Петровић се увредила што сам књиге ипа „Мирослав” упоредио са песмом која се певала у доба рата Срба и Хрвата: „Бог је Србин, / небеса су наша”. Али, књига Анђелије Стајчић Спајићеве отворено каже: „А КАД БИ СЕ БОЖАНСКА РЕЧ И НАУКА ИСУСА ЈЕ-СУХА – ХРИСТА, КОЈИ ЈЕ ИЗ НАШЕГ НАРОДА (подвлачење наше, нап. В. Д.) који је са нама заједно светковао првога, Первуна Бога Илију, кад би његова наука – не не извитоперена – обухватила цео свет, био би рај на земљи” (стр. 93). Црква Христа исповеда као Бога; „Најстарији језик Библије” каже да је Христос Србин. Зар то није оно из песме: „И Бог је Србин?” Закључак ове књиге није, као што у свом писму каже госпођа Петровић, одговор на питање „којем језику припадају библијске речи чије значење није протумачено преко семитских језика” и „запажање да многе до тих неразјашњених речи одговарају изразима из српског језика”, него тврђа да је србски језик „НАЈСТАРИЈИ ЈЕЗИК БИБЛИЈЕ” и да су пророк Мојсеј и Господ Исус Христос били Срби. Госпођа Петровић је у предговору за ову књигу истакла да је један од разлога за објављивање исте био тај што је на туристичкој карти Синајског полуострва видела топониме „Гебел Сербал” и „Гебел Банат” („Српска гора” и „Гора Банат”); ако ју је покојни хедраиста Еуген Вербер опомињао да у књизи постоје материјалне грешке због непознавања јеврејског језика, госпођа Петровић је књигу објавила чврсто уверена да ће она допринети лакшем

истраживању светске језичке праоснове. Но, ако књига и не допринесе науци, допринеће поезији, и то, како госпођа Петровић каже, „долазећој планетарној поезији”.

Критиковане књиге се не баве само „научном полемиком у областима историје и лингвистике”, него (веома често) квази-научним домаштавањима, која су сасвим у складу са идеологијом „Срба као најстаријег народа”. Тражење научне истине (па и истине о пореклу Срба) није штетно за наш народ и Цркву, али квази-наука или науколике фантазмагорије то сигурно јесу.

Но, то није све. Ребиндерова студија о „Влес књизи” (чије су, авај, „дашчице изгубљене!”) такође обилује науколиком поезијом и отвореним паганизмом: почев од тврђе да је незнабожачки словенски Триглав (сличан индуском Тримурти) исто што и „Свето Тројство” (православни кажу Света Тројица) Хришћанства, преко истицања да „Оче наш” Словени имају и пре Христа, до новог „откровења” по коме је тек „Исус Христ” објаснио Својим ученицима да нису потребне људске жртве, и да јагње приликом жртвовања треба заменити хлебом, што су наводно знали и словенски пагани (стр. 92). Хришћанство какво знамо Словени су примили од „лукавих Византинаца”, који су, по Ребиндеру, „почели да обрађују јеудео-хришћанску религију у коју су укључили велику дозу веровања и обичаја позајмљених од својих суседа Словена, а затим, да би добили политички утицај на Словене, уступили им ту исту религију” (стр. 94). Зар су Србима, измученим полувесковним атеизмом, биле потребне књиге у којима се тврди да је поштовање богова Перуна, Свентовида, Велеса, Дајбога сродно поштовању Христа, Богородице, светаца и анђела? (стр. 96) И још: „Ако хришћани сматрају да су Словени били политеисти, треба и њима оспорити право да себе

сматрају монотистима” (стр. 96). У књизи се такође истиче лажна тврдња да код словенских пагана није било жртвовања људи – а било их је, и то не само у древности, него и у доба кнеза Владимира пре његовог крштења у Цркви Христовој. 983. разјарени пагани су у Кијеву убили двојицу Хришћана – Варјага, Теодора и Јована, зато што Теодор није пристао да свог сина Јована да на жртву словенским идолима.

Пета примедба

Госпођа Петровић сматра да је довођење издавачке куће „Мирослав” „у везу са астрологијом и новокомпонованим кич-песмама непоштено, некоректно, неукусно и увредљиво за многе који у њој раде”.

Али, госпођа Петровић заборавља да ипа „Мирослав” стоји иза једног од најзнаменитијих назова-пророка деведесетих, Спасоја Влајића, чије је књиге „Светлосна формула” и „Нова (мета)физика” објавила, као и дела „Луча” и „Слово”. Спасоје Влајић је у својим књигама тврдио да је пронашао „научну технику прорицања”, и да је на нашем простору наследник златних, племенитих боја светлости и добра, које су постојале у именима Светог Саве и Владике Његоша нико други до – Јосип Броз Тито. У „Светлосној формули” он о имену Броз – Тито каже: „Има све услове да постане непресушни извор делотворног зрачења које ће својом човечношћу надмашити границе овог тла”. Спасоје Влајић је у „Лучи” тврдио да су Париз основали Срби, племе Љутићи (стр. 6); да је цар Кон-стан-тин србски Станко (стр. 7); а његове мистичко-политичке анализе у тој књизи су таква збрка да их нико, осим самог аутора, не може схватити озбиљно. Исто је тако и у збирци чланака „Слово”. Влајић је своје текстове објављивао у „Трећем оку”

и сличним часописима, који се нису либили астрологије и талисмана. Влајић је један од главних идеолога „супериорног Србства” и приповедача бајки о србским мистичким моћима (пречесто повезаним са Теслом и његовим „тајним оружјима”, мада Никола Тесла са тим нема никакве везе.) О Влајићевим квази-научним и квази-мистичким теоријама могли бисмо и говорити и писати још много, али за то није ни време ни место.

Према томе, тачно је да иПА „Мирослав” негује култ Срба као посебног народа, нарочито обдареног и битног за светску историју, и то у новопаганском кључу, за који смо користили, између осталих, и израз „Срби – народ најстарији”.

О примедби по којој нисам читао издања иПА „Мирослав” нећу ништа рећи пошто је то теза која проистиче из узрујаног тона госпође Петровић.

То што иПА „Мирослав” има контакте са Србском Православном Црквом, што поједини делатници Цркве учествују у представљању неких књига ове издавачке куће, што се нека од тих представљања организују у парохијским домовима православних храмова, што су неки од представника куће сретали патријарха Павла и слали књиге у манастир Хиландар, не мења горе наведене чињенице. То што се иПА „Мирослав” залаже за увођење веронауке, такође не мења чињенице. То што потписник ових редова уопште не сумња у добронамерност иПА „Мирослав”, ни у добронамерност аутора чије књиге ова кућа објављује (укључујући ту и Спасоја Влајића), не мења ниједан од побројаних факата. Овде ћемо опет навести, укратко, све што смо већ изложили:

1. Књиге иПА „Мирослав” својим начелним ставом подстичу код својих читалаца, поред занимања за

лингвистичку и историјску проблематику, осећање да су Срби један од најстаријих народа (дело „Најстарији језик Библије” указује на србски као праоснову свих језика света), који је и пре Хришћанства, и без Хришћанства, био добар и племенит (барем према „Влес” или „Велесовој књизи”). Поглавље мог зборника „Царство празнине” под насловом „Астрална Србија” бави се обновом паганизма код Срба, која је започела деведесетих. Осећање националне величине НАРОДА КАО ТАКВОГ, НАРОДА ПО СЕБИ, НАРОДА КОЈИ НИЈЕ ЗАВЕТНА ЗАЈЕДНИЦА СА ХРИСТОМ, паганско је осећање.

2. Идеолози покрета који смо условно назвали „Срби – народ најстарији” заиста Србе величају као један од највеличанственијих, ако не и највеличанственији, народ на свету, народ с којим је непосредно повезана судбина човечанства. Поред Милића од Мачве, Миље Вујановић и сличних, такође поменутих у студији „Астрална Србија”, ту је дакако и господин Спасоје Влајић, чије књиге је ИПА „Мирослав” понудило нашој јавности веома срдечно. Г. Влајић је своје текстове објављивао у „Трећем оку” и другим окултним часописима, који су, између осталог, својим читаоцима нудили и астрологију. Он сам је „пророк светлосне формуле”. Назови – пророштво је у директној супротности са Светим Писмом и Светим Предањем Православне Цркве.

3. У књизи „Најстарији језик Библије” тврди се да је Христос био Србин, као и пророк Мојсеј. Зато нисмо нимало случајно упоредили неке од идеја објављених у књигама ИПА „Мирослав” са песмом новокомпонованог певача: „И Бог је Србин,/ небеса су наша”. Јер, Црква Христа исповеда као Бога који је постао човек; ако је Христос био „Србин”, онда – закључак није тешко извести.

Госпођа Петровић је погођена због могуће моралне и материјалне штете која би после овог текста могла настати за њено предузеће. Поступак издавача „Светигоре” госпођа Петровић доживљава као „ударац ножем у леђа” и као „горак Јудин пољубац”. Она се жали што раније није упозорена на грешке у издаваштву, због чега би можда дошло до исправљања евентуалних промашаја.

Неколико реченица у књизи „Царство празнине” које су написане у одговарајућем контексту никако не могу утицати на пропаст издавачких подухвата ИПА „Мирослав”, ако ни због чега другог, а оно због различитости публике која „Светигорине” и „Мирослављеве” књиге чита. Такође, ако књиге ИПА „Мирослав” имају непорециву научну вредност, она је таква да не може бити укинута због критика изречених у књизи „Царство празнине”. Научници и академици, сарадници ове куће, својим ауторитетом то ће сигурно спречити. Објављивање критичког текста о некој појави никако није „ударац ножем у леђа”, него отворена могућност полемике и преиспитивања; поготову није „горак Јудин пољубац”. Јудин пољубац је био знак издаје, и то издаје Богочовека Христа. Да би се нешто „издало”, треба претходно у то веровати и бити следбеник тога; ни „Светигора”, ни потписник ових редова, никад нису имали идеје сличне идејама које заговара ИПА „Мирослав”. Такође, Јуда је издао Христа; ИПА „Мирослав”, као ни наше маленкости, било какво дело да објаве и било какав допринос свом роду да учине, не могу се поредити са Христом.

Што се личног бола и увређености госпође Петровић тиче, потписник ових редова моли за ОПРОШТАЈ, и то искрено. Оппростите, госпођо Петровић, и Ви, и Ваши сарадници, ако сматрате да сам Вас и Ваше сараднике лично увредио. Бог ми је сведок да ми то није била намера.

Полемисао сам одређеним ставовима и носиоцима тих ставова без намере да личности повређујем или ниподаштавам. Срдачно молим за опроштај; опростите ако тон мог текста сматрате увредљивим.

Но, све што сам написао о ИПА „Мирослав” мислим и сада, и спреман сам да овај текст (као и Ваш), ставим на увид јавности. Нека јавност суди – јавност наше Цркве и наше читалачке публике.

А зашто сам против идеје „Срби – народ најстарији”, макар да и сам мислим да је језичко памћење нашег народа нешто што указује на његову древност и мада мислим да је име Србин старије од имена Словен? Нећу говорити својим речима, него речима Владике Николаја Велимировића, који у свом делу „Србски народ као Теодул” вели да је „србско име тајна скривена и дубока, као и сва судба србскога народа” и да су „од Индије праоци србски примили многобројне речи, староиндијске и санскритске”. И даље: „Историјска судба србскога народа јасна је тек од Немање наовамо, а то значи само једна једина десетина србске историје позната нам је, а девет десетина непознато (то значи да је и Свети Владика веровао у древност нашег народа, нап. аут.). /.../ То веома ограничено знање наше историје има и једну добру страну. Јевреји, Индијани, Грци, Римљани, Кинези знају своју прошлост од неколико хиљада година. То их чини гордим, и то их збуњује и успављује. Нарочито крштене народе, Грке и Римљане. Они се хвале својим паганским херојима и философима исто као и својим хришћанским свецима и мученицима. И то их двоји, то их збуњује и слаби. Ми Словени знамо добро само своју крштену историју. Наша паганска прехришћанска прошлост је без јасноће и без славе. Сва наша слава је у периоду наше крштене историје. Последњих 800 година

представља за Србе једну беспримерну епопеју кристализације личног и националног карактера, епопеју труда, борбе, страдања и славе. Све у знаку крста и слободе”.

У тексту „Светло истине” Димитрија Љотића (не улазимо у контроверзе око његове личности) он наводи следеће: „6. октобра 1934. године био сам у Смедереву са владиком Николајем. Не знам како и зашто, записао сам га: „Преосвећени, да ли сте читали Милојевића који је по целој свету налазио српске трагове?” Он ми је одговорио да није, а ја, сматрајући да стварно није, почео сам му причати о свему. Кад сам завршио, он рече: „Верујем да су Кинези подигли кинески зид да би се спасли од рушилачке навале Срба. Даље, верујем да Тукидит, који је писао о дивљим Скитима, није знао да су они претци Срба. А Омар, који је запалио Александријску библиотеку, сигурно да је у свој војсци имао Срба. Верујем да до осмога века сва рушења, где год је било зла и силе, рушења, пљачке, убијања, да то нико други није вршио него Срби. Све до деветог века, када су се окалемили са Христовом гранчицом. Од тога доба дају благородно воће, али не сви. И као што са окалемљеном граном која даје лепо воће расте и она дивља која из дивље подлоге расте, која даје ситно, горко и опорно воће, тако исто и код нас. Толико да се зна шта је од Христа, а шта без Њега”.

Уважена госпођо Петровић!

Без Христа, Срби су, били они најстарији народ на свету, један од најстаријих народа на свету, један од народа са најстаријим језиком на свету – нико и ништа. О томе сам писао и то је разлог због кога сам ипа „Мирослав”, са неколиким издањима истог, поменуо у свом тексту о Србији деведесетих, Србији без Христа, „Астралној Србији”, која је супротна оној вечној, Небеској Отаџбини нашој. Ако

ми неко докаже да нисам писао о томе, да се нисам борио против новог паганизма, те највеће опасности данашњице, која нас раздра више од било чега другог, онда ћу повући своје речи. До тада, стојим иза онога што сам писао, молећи да ми читалац опрости слабости и грешке којих је, по људској немоћи, било.

Нека нас Христос, Бог наш, води и уразумљује на путу ка Небеској Отаџбини, Србији која припада Небеском Јерусалиму.

Владимир Димитријевић,
приређивач књиге „Царство празнине”

О НАУКОЛИКОСТИ И НАУЦИ

У књизи „Човек је виши од звезда” (издање „Светигора”, Издавачка установа митрополије црногорско-приморске, приредио Владимир Димитријевић) критички пишете и о мом раду – текст о Спасоју Влајићу стр. (191-193).

Део те критике ме делотворно пренуо као православног верника да још једном преиспитам свој ради отклоним оно што се коси с православном вером. Међутим, већи део текста ме непријатно изненадио. Критика тежи да буде и научна, а при томе се не заснива на чињеницама, већ на умишљају критичара (чија професија нема везе са техничким наукама), да има неко више знање и о строго научним областима – у овом случају о математици и физици. Он осуђује, а није упознат са кривицом осуђеног.

Хвала Вам што сте учинили да се осетим понижен и омаловажен до крајњих граница и тако узапредујем у непрекидној борби против гордости и самољубља. Мој тридесетогодишњи научни рад прогласили сте за „квази-научно

бунцање”, „довољно да опсени простоту полуобразованог читаоца”, а мене сте због тог рада сврстали у секташе, окултисте, маге, лажне пророке и борце за обнову паганства. Као верник узнемирен сам, збуњен и обрван болом. Међутим, ако погледамо чињенице, мој строги критичар (вероватно Владимир Димитријевић) углавном није у праву. Ево зашто.

1. Критичар пише: „Влајићева формула је једно од утицајних квази-научних бунцања на овом простору после II светског рата...”

Шта су чињенице? О „светлосној формули” (СФ), том, по Критичару, „квази-научном бунцању” писали су и о њој изнели позитивне ставове, као о вредном научном доприносу, многи научници, професори универзитета, доктори наука, примаријуси, инжењери, психолози... Поред тога, на основама СФ на Београдском универзитету је одбрањен дипломски рад, о њој се стручно пише у строго научним зборницима, говори на трибинама и строго научним ТВ форумима – значи, на највишим академским нивоима. Део те документације може се наћи у мојој књизи „Светлосна формула”. А ви, Критичару, у издању честите „Светигоре” неаргументовано тврдите да је реч о „квази-научном бунцању”. Зар би о бунцању, рецимо, проф. др Милоје М. Ракочевић, професор Машинског факултета у Београду и универзитета у Нишу писао: „Ако се кроз будућа истраживања потврди да је све то тако, онда ће се, то је сасвим сигурно, показати да је реч о епохалном открићу”. Неке од тих научних потврда су већ стигле. На сродан начин о СФ пишу и говоре још многи признати научници и стручњаци. Нико од њих не доводи у сумњу научност СФ.

2. Критичар даље пише: „Спајајући кабалистику, кибернетику, математику и метафизику дошао је до књиге „Светлосна формула” (стр. 191).

Тумачење је нетачно. Светлосна формула је изведена на потпуно научним основама: статистичком анализом и анализом математичко-физичких модела. Она није кабалистичка, али помоћу ње могу да се разоткрију неки кабалистички принципи и злоупотребе. О научности СФ, између осталих, пише и професор др Војислав И. Илић, по којни професор Филолошког факултета: „За одређивање акустичке природе гласова српскохрватског језика Павле Ивић и Асим Пецо израдили су све потребне спектрограме. Спасоје Влајић сличном методом израдио је за наш језик табелу светлосних стања гласова који се показују у билионима херца, универзалној мери светлости” („Нова метафизика”, стр. 3).

3. Сада долази врхунац омаловажавања. Критичар пише: „Мноштво формула, комбинованих са тобож уверљивим историјским анализама, даје Влајићевим списима „науколикост” сасвим довољну да опсени простоту полуобразованог читаоца...” (стр. 192).

Драги Критичару, поред многих професора универзитета, доктора наука и других научних радника, повољно мишљење о СФ јавно је, на више промоција и трибина изнео и протојереј Димитрије Калезић, доктор наука, професор и декан Богословског факултета у Београду. Као стручњак за фонетику, протојереј Калезић је о СФ говорио и у Тополи, на промоцији за домаће и стране новинаре, коју је 1993. организовало Његово височанство принц Томислав Карађорђевић. Уз то, ево и дела текста који је написао Миливоје Павловић, бивши министар информисања у нашој отаџбини: „Да ли сигнализам Мирољуба Тодоровића, будући потенцијал нашег менталитета постепено мења смер поетско-научне мисли, у којој смо до сада обично следили подстицаје са стране? Питање је смело.

Међутим, одговор на њега можда је већ садржан у светлосној формули Спасоја Влајића?!” (Књига „Светлосна формула”, стр. 6).

Драги Критичару, зар у „простоту полуобразованог читаоца” могу да спадају декан Богословског факултета, затим министар за информисање, а поред тога и многе друге стручне личности које су писале и говориле о СФ, ко што су проф. др Војислав И. Илић, проф. др Видојко Ћирић, проф. др Драган Старчевић, проф. др Велимир Абрамовић, проф. др Милоје М. Ракочевић, проф. др Живан Живковић, проф. др Ђуро Коруга, који је и говорио приликом предавања које сам одржао на Машинском факултету у Београду, затим пуковник др Светозар Радишић, итд.

И остали део Ваше критике, који ћу посебно образложити, нестручан је, површан и пристрасан. Ви текстове извлачите из општег контекста и тумачите их онако како желите, а не на основу садржаја целине којој припадају. То је поступак злонамерне критике на „задату тему”, или непознавања основних метода научне критике.

Ако сам Вас увредио, молим Вас опростите, а где год сам осетио да сте ме увредили, од срца опраштам. Молим се Богу да нам опрости грехе које чинимо као немоћни и слаби људи, и молим да нам просветли ум како бисмо Му што боље служили.

Спасоје Влајић

ДА ЛИ ЈЕ ТИТО БИО НАШЕ „ЗЛАТО”?

(Одговор господину Спасоју Влајићу)

Господин Спасоје Влајић, „Југословен, аутор прве научне технике прорицања” (тако су га представили

издавачи књиге „Пророчанство светлосне формуле”, ИП „Алекс”, Београд 1991.) нашао се увређеним због мог текста „Пророци” деведесетих и распето Србство” објављеном у књизи „Човек је виши од звезда” („Светигора”, 1991.) Њега је увредило то што сам рекао да његова „светлосна формула” представља „квази-научно бунцање” и да дело није научно, него „науколико”. Он сматра да је неправедно сврстан међу „секташе, окултисте, маге, лажне пророке и борце за обнову паганства”. Г. Влајић се осетио понижењем, омаловаженим. Одговарам на његово писмо тачку по тачку.

1. Књига „Човек је виши од звезда” бави се астрологијом, магијом и окултизмом, како код нас, тако и у свету. Поплава разних „окултних знања” у другој половини XX века донела је невиђене плодове духовне обмане у коју је утонуло цело човечанство, па, нажалост, и србски народ. Скоро све окултне вештине древности данас се маскирају као „наука”; велики број секти претендује на „научност”. То је последица сцијентизма XIX века, који је, као светопогледни систем, онима који су га прихватили нудио становиште да је наука „објективно знање о објективној стварности”. Од Хајзенберга и Шредингера јасно је да је и сама наука извесна философија, и да ниједан експеримент не може бити изведен објективно, без радикалног учешћа посматрача и извођача. Аустријски логичар Курт Гедел доказао је да сваки научни систем почива на аксиомима који се у том систему не могу доказати. Ако је тако у математици, физици, хемији, ако је тако у друштвеним наукама, онда је јасно да научне претензије окултизма немају никакву заснованост, осим „опсењивања простоте”. Код нас далекоисточна секта „трансцендентална медитација”, на чијем челу се налази гуру Махариши Махеш Јоги, и коју пропагира угледна чланица

ЈУЛА Јара Ридникар, такође за себе тврди да је „чиста наука”; творци „Теслине пурпурне плоче”, која се чак продавала у апотекама, тврдили су да су „научници”; астролози кажу да је њихова астрологија „научна дисциплина” (постоји чак и астропсихологија). Живорад Михајловић – Славински, оснивач „Беле гностичке цркве”, користи у свом раду „Е-метар” (квази-научни апарат који је измислио Рон Хабард, оснивач сајентолошке секте.) Сви они очекују да се са њима поступа као са „научницима”. Многи од њих су овде, у Србији, чак имали подршку и неких министарстава (рецимо, усред рата, ТМ-овци су основали „Комитет за непобедивост”, а њихове технике „релаксације” – индулске мантре – препоручивало је србијанско министарство здравља.) Постојала је у Војсци Југославије и тзв. „Група 69”, која се бавила „мисленим обарањем авиона” (наравно, на „научној” основи.) Ваше претензије на научност су, према томе, Ваш лични умишљај. То што сте добили извесне знаке наклоности озбиљнијих стручњака за тему којом сам се ја бавио у књизи „Човек је виши од звезда” не значи ништа. Угледни наш научник, др Љубиша Ракић, својевремено министар без портфеља у влади Милана Панића, извесно време је у СРЈ био на челу „Професорске асоцијације за светски мир”, иза које стоји злогласна секта муноваца. Његов научни ауторитет није могао да ову асоцијацију ослободи повезаности са Муном и секташким месијанизмом. Г. Милоје М. Ракочевић, на чији се ауторитет кад је у питању Ваша научност позивате, само је рекао: „АКО СЕ КРОЗ БУДУЋА ИСТРАЖИВАЊА ПОТВРДИ ДА ЈЕ СВЕ ТО ТАКО, ОНДА ЋЕ СЕ, ТО ЈЕ САСВИМ СИГУРНО, ПОКАЗАТИ ДА ЈЕ РЕЧ О ЕПОХАЛНОМ ОТКРИЋУ”. Он није рекао да је то ЕПОХАЛНО ОТКРИЋЕ. Он је само наговестио могућност да се Ваше идеје истраже.

2. Господине Влајићу, ја знам да Ви мислите да сте научник. Али, ако је Ваш рад на „светлосној формули” нешто што има макар и НАУКОЛИКО ОБЛИЧЈЕ, онда су Ваше мистичко-лингвистичке анализе (сигурно нисте лингвиста) прави пример „квази-научног бунцања”, о коме сам говорио. Само човеку који претендује на то да је ушао у тајне света (а Ви, као „пророк светлосне формуле”, сигурно имате таквих претензија), може пасти напамет да србски језик доводите у везу са свим осталим језицима света без икакве научне озбиљности (колико знам, упоредне етимолошке анализе захтевају познавање читавог низа светских језика до у танчине, као и озбиљна знања из историје различитих језика и језичких група.) Ваше књиге, попут „Луче” и „Слова”, пуне су оваквих акробација, сазданих, што би Вук рекао, „по правилам’ баба Смиљане”: „Место где се Корана (Ко-рана) у Купу улива је град Карловац. А Карловцу најближе србско место је Војнић. Тако та имена, КАРЛО-вац и ВОЈ-нић, разговетно указују на папино име КАРОЛ ВОЈ-тила. КО-РАНА указује на рану, а река КУПАС на купа-тило (куп – Атила)”. Тако Ви пишете у књизи „Слово” (ИПА „Мирослав”, Београд 1995.) И одмах затим, на основу тога, тврдите да је то предсказање да ће папа сло-мити ногу у купатилу 28. априла 1994., на србски Велики пе-так. Ви у истој књизи грчку реч „Антика” повезујете са древним именом Срба – „Анти”; древни Хиперборејци су, можда, по Вама, били Срби, јер ово БОРЕЈЦИ указују на србско „БОРБА И БОРЦИ”. Ви тврдите да су Париз основали србско племе Љутићи. Каква је научност о којој говорите? За крај, ево Ваше анализе имена сина Адамовог, Каина, које значи „Добих га од Господа” (то име му је дала мајка његова, Ева) Ви у „Слову” кажете: „Кајин је убио свог брата Авеља, и по-том се пред Богом ПОКАЈАО. А наша реч КАЈАЊЕ /.../ запра-во одражава то стање у коме се КАЈИН, после првог злочина,

нашао". Господине Влајићу, поред етимолошких произвољности, Ви не знате ни основну библијску истину: Каин се, иако га је Господ на то позивао, НИЈЕ ПОКАЈАО, него је занавек обележен жигом убиства.

3. Ви и Вама слични нанели сте непоправиву штету србском народу, говорећи му, у доба када му је највише било потребно покајање и враћање Богу и Светом Сави, смирење и увиђање како своје грешности, тако и реалног политичког стања у свету, да је ОН „НАРОД НАЈСТАРИЈИ", да је његов језик – „прајезик", да је његова борба апсолутно праведна, и да се свет заверио против нас зато што смо најдревнији, најмудрији, најбољи... и ПА „Мирослав", који је и Вама издавао књиге, штампао је дело „Најстарији језик Библије" у коме се тврди да је тај језик србски, а да су пророк Мојсије и Господ Исус Христос били – „Срби"... Ви сањате о некаквој свесловенској утопији „Славији", мистичком царству које ће спасити човечанство; сањате „потоња времена" у којима ће настати некаква словенска религија, којој ће се придружити и они који се моле „Исус лама Исус ислама" (будисти и мухамеданци, претпостављам) и када ће Архангел Михаило сићи са неба да би успоставио „хиљадугодишње царство" (словенски „Њу Ејц"). Такве Ваше идеје (да ли је и то „наука?") су чист хилијазам, а хилијазам је јерес осуђена од стране Цркве. Исто тако, Ваше идеје по којима је за један народ битно то што је он, као НАРОД САМ ПО СЕБИ, већ по БИОЛОШКОМ СТАТУСУ, „изабран", нису ништа друго до чист паганизам.

4. Мом и Вашем народу потребна је само Црква, у пуноти њеног литургијског постојања. Њему не треба уверење да је он, овакав јадан и збуњен, одрођен и обезбожен, „најстарији народ на свету", чији је језик, можда, један од „прајезика", из доба зидања „Вавилонске куле". Њему не треба "светлосна

формула” по којој ће гатарски моћи да тумачи своје снове (како му Ви нудите у „Пророчанству светлосне формуле”), нити да помоћу мисли обара непријатељске авионе: њему треба Бог Живи и Животворни, Бог Његових отаца и дедова, Бог Светога Саве и Светог кнеза Лазара; треба му покајање због веровања у Броза (за кога Ви, у „Светлосној формули”, кажете да је, по златној боји свог имена, наследник Светог Саве и Владике Његоша на нашим просторима, док су Недић и Дража „зелене боје”, дакле „зли”), треба му покајање због веровања у Милошевића, због братомржње и братоубиства. Грешни потписник ових редова већ годинама о томе пише и говори, и свако фантазирање о „народу најстаријем” сматра још једном препреком ка насушно потребној свести о томе да смо, без Бога, убожјаци и јадници, који ће, ако се не врате себи, нестати са лица земље.

Због тога што од идеја за које се залажете Ви, и Вама слични, без обзира на то што не сумњам у Ваш патриотизам, Вашу добронамерност, Ваше уверење да сте научник, наш народ све више тоне у маглу и привиђења, сматрам својим превасходним задатком да се против таквих ставова борим. „Прорицања” којима се Ви бавите су неблагословена од стране Цркве, и она их у свом двехиљадугодишњем путовању ка вечности назива ГАТАЊЕМ. А како каже Исус, син Сирахов, „ГАТАЊЕ, ЧИНИ И СИНОВИ СТВАРИ СУ ИСПРАЗНЕ”.

Опростите ако сам Вас увредио; ништа од ових примедба не ратује против Вас као против боголике личности, али свака ова примедба ратује против лажне духовности међу Србима данас.

Са поштовањем,

Владимир Димитријевић,

приређивач књиге „Човек је виши од звезда”

После овога, замолио сам уваженог професора др Милорада Стевановића, математичара, да уреди једну анализу „светлосне формуле”. Јер, управо у наше, апокалиптичне дане, под видом науке пројављују се разне окултне вештине и квази-мистичка „откривења”. Због тога нам је потребна и помоћ праве науке, обасјане Логосом вечности. Професор Стевановић је радо прихватио задатак. Мени је било драго, јер православни Хришћани су дужни да образложе своје ставове, а не да презриво прећу преко захтева за полемичким сусретом. Ево шта је г. Стевановић записао:

Неколико запажања о светлосној формули

У овој малој расправи размотрићу неколико питања која су се појавила у вези са светлосном формулом изложеном у књизи „Светлосна формула и светлосни нивои посмртне равни” Спасоја Влајића, ИПА „Мирослав”, Земун 1992. године.

Светлосна формула је формула:

$$Z = 1,71055 - 0,00301 \bullet S$$

при чему Z представља фонетски коефицијент назива, а S фреквенцију боје назива. Преводећи фонетске коефицијенте гласова у фреквенције електромагнетног зрачења, аутор сваком гласу одређује фреквенцију његовог светлосног стања, затим одређује фреквенцију светлосног стања назива и на крају добија фреквенцију боје назива која одређује боју назива (хромовфон). Према аутору, ESZ ниво чине одређени део спектра светлости – S , коме одговара енергија – E и звук – Z одговарајућих речи које су преко светлосне формуле доведене једне с другима у везу. ESZ нивои

имају значаја у деловању детерминационе матрице свести (стр. 4); при формирању архетипских основа вере (стр. 7); примећено је да постоји знатно смисаоно слагање симболичке Дрвета Живота са ESZ нивоима одакле следи да су ESZ нивои светлосни обрасци путем којих се магијско искуство кабалистичке геометрије може свести на егзактну класификацију духовних праслика (стр. 11); затим за најзначајније појмове хришћанства наводи њима одговарајуће ESZ нивое и закључује који су то ESZ нивои хришћанског добра и хришћанског зла (прецизније, добра како га схвата хришћанство и зла како га схвата хришћанство) (стр. 12–15). Аутор од 14–48. стране истражује светлосне основе сатанизма, ислама, нивое измењених стања свести, колективног несвесног, историјских збивања, светлосне нивое личних имена, дајући и њихову табелу; затим наводи психофонетске нивое добра и зла, и говори о психофонетској матрици свести (стр. 56–58).

Други део књиге посвећен је светлосним нивоима посмртне равни.

Да наведем неке ставове аутора о значају светлосне формуле: „Из ових нивоа произилазе диференцијално ментални слојеви који као егзактно израчунат производ смисаоног односа фонетског склопа назива са унутарњим значењем показују да смо веома близу природно-научном разрешењу највећих тајних метафизичких доктрина” (стр. 24).

„Изложени резултати /.../ можда први пут у историји износе рационално провериве доказе о енергетским основама симболичких комплекса блиских појму духовних праслика или архетипова”.

„Низ имена (објективна, спољашња појава) коинцидира (квантизована светлосно-фонетска веза) са њиховим симболичким садржајем (унутарње психичко стање). Према

томе, светлосна формула не говори о класичној каузалности. Она даје односе на равни једног другачијег – архетипског времена” (стр. 25).

„Име трајним побуђивањем одређених можданих струја осетно учествује у унутарњој изградњи бића” (стр. 42).

„Та енергија звука – израчуната као Боја Имена – кореспондира са називима следећих својстава која одређују психо-физичку структуру наше личности...”

„Наиме, светлосна формула је математички образац за израчунавање енергија којима су представе о именованим предметима „утиснуте” у нашу свест” (стр. 65).

„Та нит је била заснована на највишем космичком добру – Светлости” (стр. 70).

„Светлосна формула може бити важан деочуг који повезује наш људски са вишим световима другачијих просторно-временских односа” (стр. 93).

„Све је већа вероватноћа да смо на прагу природне законитости која одређује коначну судбину бића” (стр. 96).

Ево сада неколико запажања у вези са светлосном формулом:

1. Уколико је тачна теза да се одређеном имену једнозначно придружује архетип стања свести особе, тада све особе са истим именом и такође све особе са хромофоном у истом делу спектра имају исти тип несвесног дела психе, што је сигурно нетачно. Према томе, светлосна формула је нетачна.

2. Везаност имена за одређену боју (према светлосној формули) није везаност по смислу јер имена истог значења у разним језицима не морају припадати истом делу светлосног спектра.

3. Испитивања при одређивању светлосне формуле су обављена без слова F и Dž, то јест на непотпуној азбуци.

4. Како одредити хромофон имена из неког другог језика? Један од начина је да се у том језику одреди посебна табела стања гласова, но према ком принципу? Једино према томе да одређеном слову одговара звук коме одређујемо френквенцију електромагнетног зрачења. Али тада у разним језицима за неке од најосновнијих појмова хромофони неће припадати истом ESZ нивоу. Ово показује да оваква формула не може имати универзално значење; да би га имала, исти појмови треба да припадају истом ESZ нивоу, без обзира на језик којим су изражени. Уколико бисмо хромофон одређивали тако што би реч из другог језика превели на српски, још лакше бисмо нашли контрапример за потврду горње тезе, а уколико би се реч посматрала као низ слова и гласова нашег језика, због тога што разни језици имају различит број гласова, то не би било изводљиво... Ово све потврђује неуниверзалност светлосне формуле.

5. Реч која потиче из једног језика, а изворно се усваја у другим језицима, у свим тим језицима морала би имати исти хромофон и припадати истом ESZ нивоу. Према тумачењу аутора, на несвесном нивоу та реч би у свим језицима требало да се исто доживљава, што је мало вероватно.

Пошто светлосна формула треба да реши и питања метафизике, покушаћемо да и о томе понешто кажемо.

1. Светлосна формула, према г. Влајићу, подразумева читање везе између звука речи, њихове светлосне боје и најдубљих слојева свести. Та формула се, дакле, односи на неке од основних нивоа човековог постојања као човека (језик, свест.) Пошто постоји Бог у Тројици, Творац свега што је створено, Премудри Домостројитељ, онда би формула која повезује језик и свест са космосом морала сведочити како о сложености тог односа, тако и о Премудрости

Творца. Постојање јединственог генетског кода подразумева формуле високог нивоа, што сведочи о Премудрости Творчевој и сложености живота. Светлосна формула нема особине које би могле да изразе сву сложеност односа језик – свест кад је феномен „човек” у питању.

2. Светлосна формула не поседује ни унутрашњу ни вањску лепоту, при чему је унутрашња лепота формуле у ствари склад између елемената наведених у формули, док је вањска лепота склад на нивоу формуле и независна од елемената у формули. Као таква, она не сведочи о Творцу, и самим тим није онтолошки истинита.

3. Са математичке тачке гледишта, светлосна формула је веома проста, и у њој се не пројављују ни једноставни ни трансцендентни бројеви преко којих су изражене формуле фундаменталног карактера. Њена простота и бројеви које садржи сведоче да не припада свету фундаменталних формула. Стога она није тачна.

4. Ни као приближна, светлосна формула није тачна. На њену тачност, наиме, не утиче мноштво примера који је потврђују, него евентуално непостојање супротних примера, али пошто такви примери постоје (стр. 38), јасно је да она није тачна.

5. Најдубљи слојеви свести не могу се описати само везом између звука и светлости, јер, на пример, информације о моралним особинама припадају оном делу људске природе који се не може свести ни под какве формуле.

Последица схватања да је могуће све делове свести исказати само помоћу светлосне формуле је тада није могуће одвојити садржај речи од значења датог формулом. Ево једног примера из области духовног живота, у којој г. Влајић настоји да се креће. Два човека могу изговорити исте речи, истог звучног спектра, на скоро истоветан начин, молећи

се Богу. Молитва једнога биће услишена, а молитва другог можда неће – јер их је један изговорио са вером, а други без вере. Дакле, речи саме по себи, без обзира на хромофон, могу имати разна дејства и разна значења. И то пориче универзалност светлосне формуле, поготову у духовној области.

На крају, напоменуо бих и следеће:

Аутор је вршио испитивање на малом броју примера, тражећи само оне који потврђују његов став, а избегавајући контрапримере. Убеђен у тачност своје формуле, он је нарушио принцип научне објективности. Бирајући у категорији апроксимативних формула формулу најпростијег типа, самом себи је ограничио могућност достизања дубоких сазнања. Придавање светлосној формули превелике важности не иде у прилог научности рада аутора. Дакле, није у питању озбиљна научна анализа, која мора бити детаљна и свеобухватна.

Милорад Стевановић,
доктор математичких наука,
доцент Техничког факултета
Универзитета у Крагујевцу,
доцент Природно-математичког
факултета у Бањалуци

Пророчке речи
Владике Николаја

Свети Сава

– наш тужилац пред Богом

НАЈБОЉИ СИНОВИ ЈЕДНОГА народа служе за узоре своје народу. Али они нису само узори; они су и браниоци свога народа. Али нису само браниоци, они су и тужоци свога народа.

Ко је био Свети Сава? Најлепши узор живота српском народу, ватрени бранилац српског народа пред другим народима, али и тужилац српског народа пред Богом.

Ко би то помислио? Ко би то рекао? Уствари, то је самим природно, да онај који нас је духовно препородио, с правом се може тужити на нас. Када су Јевреји већ били додијали Христу својом злобом, рече им благи Спаситељ: „Немојте мислити да ћу вас ја тужити Оцу; има (други) који вас тужи, Мојсије, у кога се ви уздате” (Јов. 5, 45). Тако је сведочио злобним људима Онај Који је видео небесни свет, као и земаљски, и који је знао шта бива на небу као и на земљи. Он је видео, и знао, и чуо из онога света како Мојсеј тужи Богу свој народ због противљења Христу, због злобе према Месији.

Највећи Јеврејин постао је, дакле, тужилац Јевреја. Није тешко замислити ни највећег Србина као тужиоца Срба.

Свечи Божји могу да трпе дуже од свих осталих људи, али не могу колико Бог. Свевишњи Бог може несравњено дуже да трпи него ли сви свечи Његови. Зато ми и певамо уз Велику недељу: „ Слава долготерпјенију Твојему, Господи!” Питате ли зашто би нас Свети Сава морао тужити Богу; заиста, за две или три ствари могао нас је тужити.

Прво, могао нас је тужити што смо били мека врата па смо се лако поклонили идолима европским. Мојсеј се жалио Богу на Јевреје као на тврдоврат народ. Свети Сава се може жалити на нас као на народ мековрат.

Друго, могао нас је тужити што су врховници српски уздигли и папу и Мухамеда изнад њега.

Питате ли, зашто нас је још могао Св. Сава тужити Богу? Заиста, за пет или за десет ствари могао нас је тужити. Прво, због школе без вере; друго, због политике без поштења, треће због војске без јединства духа; четврто, због брака без верности, и тако даље.

Да ли још питате зашто нас је наш Св. Сава могао тужити Господу Богу? Заиста, због десет и двадесет ствари могао нас је тужити:

због безбрачних развратних матораца;
због брачних, а лакомислених младића;
због бездушних интережција;
због грамжљивих самаца без деце;
због нечиста ума;
због прљава језика;
због богохулства;
због увреде родитеља;
због исмевања учитеља;

и због такмичења у надмудривању место у братском помагању;

и због нечега што смо ставили и нечега што нисмо ставили пред палату Народне скупштине: споменике коњима а не људима, којима треба подражавати;

и што нисмо ставили крст на онај фараонски споменик Незнаком јунаку на Авали.

И још за многе и многе грехове и лудости наше могао нас је тужити Свети Сава Христу Богу својему. Но, ако нас је и тужио, он се молио за помиловање наше, и Господ нас је ударио и помиловао. По својој недостижној мудрости, која, такорећи, безбројним очима гледа сву прошлост од почетка и сву будућност до краја, Господ даје онај лек који одговара болести и онај венац који одговара поштењу сваког човека и сваког народа. Па ни Свети Сава неће никад молити Бога да Бог убије његов народ, него да га у поштењу помилује, а у болести да му даде горчину, горак пелен против грознице; ај, браћо, пелен против грознице среброљуб ља и грознице властољубља и грознице самољубља и грознице сластољубља, против свих грозница свих погрешних љубави, којима је овај народ заменио био љубав према Богу и љубав према ближњем. Амин.

(Из: „Речи српском народу кроз шамнички ирозор”)

Закони мира и закони рата

ПОСТОЈИ ЈЕДАН НЕУМИТАН ЗАКОН ГРЕХА.
Рат човека против човека последица је рата човека против Бога.

Рат родитеља против Бога продужују деца ратујући један против другог.

Милост Творчева ублажава закон греха и тиме омогућава продужење рода људског на земљи.

Они који ратују за пљачку, као Ходологомор и Амалик, могу, по Божјем допуштењу, у почетку да успевају.

Пљачкаши и насилници у рату успевају не због своје моћи него због грешности онога народа, на који ударају.

Праведници Божји, слично Аврааму и Мојсеју, поражавају непријатеља када под Богом као под једином заставом војују за одбрану нападнутих и немоћнијих.

С прељубом телесном иде упоредо и прељуба духовна, тј. отпадање од Бога истинитога, богоодрицање и припадање ка боговима лажним.

Прељуба и једне и друге врсте доноси несрећу у рату.
Господ над војскама мрзи на пљачкаше у рату.

Пљачка у рату од стране појединаца спречава успех целе војске.

Ниједан народ не може грешити против закона Божијег и живети у миру.

Грех је агент рата; и ма колико се један народ показивао мирољубив, рат на њега мора доћи.

За казну једног богоодступног и богоборног народа Бог употребљава понекад народ из велике даљине. Тако су за казну Ханаанских незнабожаца доведени Израилци из Мисира, као што су доцније за казну Европљана доведени издалека Атила и Џингис-Кан, за казну Шпањолаца Сарацени, а за казну Балканаца Турци.

Цео један народ може од Бога отпасти и закон Божји погазити.

Греси једног народа узрокују робовање тога народа.

Жива и смислена веза, или живи и смислени везивач, узрока и последица и судбама народа, јесте сам Створитељ и Промислитељ људи.

Узроци су у рукама људи, а последице у рукама Бога.

Најважнији чиниоци у ослобођењу једног народа су: 1. покајање народа; 2. милост и моћ Божја.

Греси старешина народних проузрокују рат и губе рат.

Због греха и безакоња богоборних старешина народних страда и сам народ и пропада држава, самосталност и слобода народна.

Због добра добрих старешина Господ дарује мир и благаостање једном народу.

Кад се добре старешине погорде својом силом, или мудрошћу, или богатством (што им је од Бога даровано) и отпадну од Бога, тада Бог кажњава строго и старешине и народ.

Бити добар старешина народни значи прионути уз Бога, Јединога и Живога, и држати се у свему Његових заповести.

Безбожан и неваљао савезник у рату навлачи несрећу како на себе, тако и на своје добре савезнике.

С народима у рату бива исто што и са појединцима у миру, то јест ортаклук са злим доноси свима ортацима зло.

Праведни Бог је увек и вазда најпоузданији савезник оних, који се Њега држе и Њему моле.

Никаква материјална множина, на коју безбожници и лакоми рачунају, не помаже ништа.

Ко се у рату узда у своје оружје, по богозабраву и гордости срца свога, тај срамно губи и пада.

Ко се у рату не узда у своје оружје, по смерности срца свога, него с покајањем призива Бога у помоћ, тај славно побеђује.

Бог помаже смернога и вернога против охолога и невернога.

Бог употребљује често малена средства и незнатне ствари да сруши охолога и невернога.

С неправедном је страном страх, а са праведном храброст.

Рат не одлучује број него Бог.

Обистиниле су се оне пророчке речи: „Један човјек између вас гониће тисућу, јер Господ Бог војује за вас”.

И у модерно време, као и у времена древна, Господ над војскама – као Трећи и Невидљиви Ратник – одлучује сваки рат.

И у модерним ратовима, као и у древним, грешност народа или вођа народних према закону Божјем неминовно доноси пораз.

И у модерним ратовима, као и у древним, праведност народна или вођа народних проузрокује победу.

Речју, модерни ратови, као и древни, само се могу разумети и објаснити у библијској светлости.

Господ Христос је открио циљ живота и пут.

Христос је Својим Јеванђељем предложио и прописао рат човека против самог себе, у циљу одстрањења других ратова.

Они који не воде рат против самих себе, против својих греха, порока и страсти, неминовно га воде против Бога и својих ближњих.

Рат мора доћи на хришћане који газе закон Христов, ма они то и не хтели, слично заблуделој деци, која не желе шибу али проузрокују шибу.

Узрок је рату у отпадању људи од Бога и Божјег закона.

Кад би се људи разоружали од греха, ко би онда страховао, ко ли ковао оружје, ко ли се спремао за рат? Нико.

Благо оном народу, који се благовремено разоружа од греха својих као оружја против Бога. Никакво се зло неће догодити том народу – ма био ненаоружан бојним оружјем, он ће живети у сигурности, јер ће га свемогући штитити десницом својом неодољивом.

(Из: „*Раџа и Библије*”)

Шта ће бити са бездожницима?

Они што просвећују, не просвећују него заслепљују, шта ћеш чинити с њима, Господе?

Они одвраћају децу Твоју од Тебе, и бране јој, да приђу к Твојој Мудрости, јер говоре: Господ је једна стара реч ваших мртвих ђедова. То је стара амајлија, коју ђедови ваши носише собом и помреше. Ми ћемо вас научити, како се рије земља, и гоји тело, и кује злато, што јаче сија од мртвог Господа. Шта ћеш чинити са саблазнитељима деце Твоје, Господе?

Ништа им ја нећу учинити, јер они су учинили све за проклетство свога семена и племена. Заиста, гору су судбу спремили себи и своме народу него књижевници и садукеји из Јудеје. Јер имадоше пример ових, и не научише се.

У старости својој слушаће клевет мачева на прагу своме, и умираће од глади, ћелави и дрљави, а неће смети извирити се кроз врата, да опомену ученике своје. Чиме ће их опоменути, кад је име моје избачено из хајдучког срца њиховог? Што ће их и опомињати, кад су их они на то спремали, по безданој глупости својој, која прати свакога, кога Ја не пратим. Шта ће им бити, Господе?

Биће им горе него Вавилоњанима, кад се у сили својој клањаху крви и злату, и децу своју учише, да се томе клањају.

Прво ће доћи глад, какву ни Вавилон није запамтио. Па рат, ради пљачке хлеба, из кога ће се вратити побеђени. Па међусобно клање и паљење градова и села. Па болести, до којих се рука лекара неће смети дохватити. И учитељи ће бити шибани бичевима и гоњени да буду гробари својих ученика, од којих ће сви друмови смрдети.

Они, који воде народ, не воде него га заводе, – шта ћени чинити с њима, Господе мој? Завађају народ ради своје користи, и кад се народ збуни и узбуни, они се измичу са власти и у миру једу излагану добит. Криве своје противнике, а иду стазама њиховим. Од њихове галаме мудрац не долази до речи.

Ласкају глупаку и насилнику само да дођу до првих места. Посведневно пишу књиге и објављују зло својих сродника, да би скрили своје зло.

Не уче народ истини, него га хране лажју округлу годину.

Немоћни су, да учине правду народу, него га застрашавају плашећи га гором неправдом прошлих времена.

Харају за себе и за пријатеље своје, јер знају, да неће дуго.

Шта ћеш чинити с њима, праведни Господе?

Учинили су они све, и ја немам шта да чиним, него да их оставим себи. Заиста, неће јести своју добит у миру, него ће је потрошити на даће својих рођака.

Осиромашиле, и мишеви ће им пролетати кроз продрту кошуљу. Сневаће буне преварених и похараних, и дизаће се у поноћи, престрашени и ознојени. Биће им дуг живот, да би им казна била дужа.

Доживеће да виде свој дом у згаришту, и бежаће из своје земље, гладни и болесни, и неће смети изговорити своје

име ни пред ким. Гледаће туђинце у својој земљи, и просиће комад хлеба од њих.

Горе ће бити држави њиховој него римској. Јер имадоше Рим за пример, и не поучише се.

Горе ће бити народу њиховом, који их је родио, него народу јеврејском. Јер имадоше пример народа јеврејског, и не поучише се.

Слушаће клетве свога имена, и неће смети провирити на прозор.

Гледаће свој народ где га везане у поворкама воде, и бојаће се за себе.

И слушаће, и у сну и на јави, проклињања свога имена, и дрхтаће, – дрхтаће а неће моћи умрети.

Господе Велики и Страшни, сви су Твоји путеви милост и истина. Шта ћеш чинити са заслепљеним, заведеним, слаганим и похараним?

Ако се ко сети имена Мога, сетићу се и ја њега, и спашћу га.

Чекам, да Ме ко викне, – и одазваћу се.

Докле има викања на земљи, имаће и еха на небу.

Ја сам онај, који је најближи свима и свему. Дајем се ономе, ко Ме жели; повлачим се од онога, ко Ме не познаје. Без мене свет је пухор пепела. И без Мене људи су немоћнији од пухора.

(Из „Моли́тва на Језеру”)

О Новом светском поретку

ХАЈД, ЈОШ МАЛО да разговарамо, света браћо моја, докле још има времена, да може брат с братом и богољубац са богољубцем разговарати. Докле није дошло време, да само злотори вичу а браћа шапућу.

Све силе које се боре за власт над светом говоре ружичасто о Једном Свету као свом идеалу, у коме се једино може остварити људско благостање и мир. Тако говоре. Па да би задобили Хришћане за тај свој идеал о Једноме Свету они се позивају на предвиђено у Откровењу хиљадугодишње царовање Христово.

Ај браћо моја света, не дајте се преварити. Хиљадугодишње царство Христово није никаква утеха за сав свет него само за „душе исјечених за свједочанство Исусово и за ријеч Божију”. Они ће прво васкрснути и царовати. Није речено да ће то царовање бити на земљи; а ни помена о учешћу свих људи у том царовању, него само великих мученика исечених за Христа „који се не поклонили звјери ни икони њезиној, и не примише жига на челима својим и на руци својој”. Ни у ком случају ово се не може узети за планетарно царство Христово за сав свет нити пак у овоме

свету. Но таква је особина људи, да се задржавају више на тајанственом и двосмисленом него на јасном. Међутим у Јеванђељима Господ је јасно описао стање света пред свршетак времена.

Није искључено, да ће Бог допустити људима да по спољашности уједине народе у Један Свет. Често је Бог пуштао да људи иду својим путовима, мада то нису били Његови путеви. „Мисли моје нису ваше мисли, нити су ваши путеви моји путеви, вели Господ. Него колико су небеса виша од земље, толико су путеви моји виши од ваших путова, мисли моје од ваших мисли”.

Бог мења ситуације. Људи су нестрпљиви, те желе промену и чак и у најбољој ситуацији на земљи. Увек желе ново, а чим дође ново, плачу за старим, „за старим добрим временом”. Поштујући слободу човека Бог често мења ситуацију према жељи људи, не пуштајући точак света из својих руку у руке сатани. Познаје Бог људе. Зна Он, да ће људи на својим путовима изломити се, осиромашити и изгладнети, па ће тек онда завапити Њему за помоћ. Зна Бог, да сви самовољни путеви синова човечијих воде у Земљу Немоћу, али их пушта да иду до обронка пропасти где се све илузије разбијају и где се сатана злурадо церека.

Велика је разлика између мира што га Христос даје и мира светског што га људи желе. Први мир чува човека од корупције, а други производи корупцију и кроз корупцију води поновним побунама и ратовима. Неваљао мир је отац рата. Узевши идеално, мир је бољи од рата. Али коруптиван мир није бољи од рата; јер не даје довољну жетву Господу. Отуда спољашњи мир је само један предах од рата. Као што се каже у Библији: „И земља почину од рата”. Докле? Докле људи не упрљаше мир гресима својим.

Содом није уништен у рату него усред мира и материјалног благостања. У време мира, спољашњег благостања и сигурности римског царства друштвена корупција доводила је цара Марка Аврелија, стојичког филозофа, до очајања. И он је предвиђао пропаст таквој својој држави. Једва да је што мања корупција била у хришћанским царствима Карла Великог и Луја XIV. И тако је морало бити свуда где год су људи тражили Рај на земљи а не на небу. Сваки свој достигнути Рај на земљи људи су брзо претварали у пакао. И Бог је мењао ситуацију ради своје жетве.

Неће тако бити када се организира Један Свет, са једним Представништвом, једним језиком, есперантом, једном војском или полицијом; једним календаром, са уједначеним васпитањем, уједначеном етиком, уједначеним уређењем. Рат ће бити осуђен као лудост и варварство, и онемогућен. Настаће вечни мир, сигурност и благостање.

Тако говоре гости и дошљаци, слуге и најамници, без разбирања шта Домаћин мисли. А ту идеју о Једном Свету добронамерно, али у незнању подржавају и неки хришћански пастори. Они мисле: свет је постао мален; боље је да Господ има једну велику њиву – сав свет – него многе малене њиве и њивице. Као да ће они, који су се показали неверни у малом, показати се верни у великом!

Може Господ и попустити да се ова жеља људска оствари. У том случају Он ипак неће бити без своје жетве. Само ће Његове жетве бити у бури и вихору. Јер ће у тој универзалној држави завладати квареж каква се не памти у историји, квареж ментална и морална, коју је апостол Павле из даљине времена јасно видео и описао. Апостол истина говори о последњем времену, али где и ови нови архитекти Једнога Света сматрају овај свој идеал као последњу фазу људске историје.

Грађани те евентуалне Светске универзалне државе биће гори од грађана римске империје; много гори. Место оглашеног мира и спокојства и благостања, људи ће се осећати неспокојнији и несрећнији него икад. Кад нису могли уредити своје мале државе на своју срећу, како ће уредити ти исти страсни људи сав свет? Настаће неред, побуне и револти на све стране кугле земаљске. Парламенти ће бити немоћни да то спрече својим бескрајним препиркама, узајамним оптужбама и тобожњим законима. Зато ће с времена на време преносити своју власт, вољно или приморано, на диктаторе, који ће огњем и мачем повраћати ред у свету. Тражиће људи спасења само у политичким и друштвеним променама. Пробаће понова све бивше политичке експерименте у историји света. И тако ће то дуго трајати, та смена парламентаризма и диктатуре, аутократије, демократије, олигархије, тимократије итд. Најзад ће, у сумраку историје, доћи диктатор света, „син погибљи” – „којега ће Господ Исус убити дахом уста својих”.

А за све то време место мира, среће и благостања, „биће невоља велика какова није била од постања свијета нити ће бити”. Због тих невоља многи ће се покајати и повратити Богу Спасиоцу. И у њима ће Господ имати своје последње жетве. Она Светска држава водиће најогорченију борбу против Христа и Његове Цркве. Јер уједначитељима људи, народа и вера, највише ће сметати Христос, Неуједначитељ и Неуједначиви. Како би се могла уједначити истина са лажи? Лаж се не противи овом уједначењу, она га тражи, али јој се истина противи. Гле, истина и лаж нити могу орати на истој њиви, нити спавати у истој постељи. Црква ће се Христова ставити ван закона, а за јавно спомињање Христовог имена биће прописане оштре казна. Али ће се спасавати они који буду само призивали име Господње. И

Син Човечији када дође изненада, и убије „сина погидељи“, последњег тиранина људи, да ли ће наћи веру на земљи? Наћи ће је, али не као јавну. Наћи ће је, али не по велелепним храмовима, као што су наши садашњи, него у пештерама и пустињама. Наћи ће је, али не као одобрену и штићену него као ружену и гоњену. Наћи ће је, али не у раскошним литургијама и псалмодијама него у храмовима људских срца и у шапутању људског језика. Јер Црква Његова почела је мучеништвом и завршиће мучеништвом, света браћо моја.

Међу мученицима за Христа у то последње време биће многи Јевреји, по визији светог Павла. Јер је с Јеврејима Црква Христова и почела. – Биће веома смањен број хришћана у земаљској Цркви. И биће време када ће први пут важити гневна реч Господња: „Ко чини неправду, нека још чини неправду, и ко је поган, нека се још погани“. Јер ће и позив на покајање безбожника престати. Али зато ће Црква на небесима у то време бити пуна до препуњености. Безбројни народи и језици и колена ликоваше у њој као у тихом пристаништу. Књига живих биће испуњена од корице до корице. На последњим странама те вечите Књиге биће светлошћу уписана имена оних последњих Хришћана, које затече на земљи Господ Исус Христос када се јави у сили и слави својој са свима светим анђелима. И Сатана ће бити бачен у језеро огњено са свима својим слугама, у нељудском и у људском облику. И земља ће се спалити огњем, као чаура која је дала оно што је Домаћин од ње очекивао. И Домаћин ће бити задовољан. А небесна Црква, коју нико не може избројати, жива и словесна Жетва Господња, наћи ће се сва обучена у беле хаљине чистоте и радости. И запеваће, и вечито певаће, Велико Славословије Светој Тројици, Богу Јединоме, и Господу

Исус Христу Спаситељу, главном јунаку свеопште и величанствене драме створенога света од почетка до краја.

Блажени, који се у оне последње дане не устраше од непријатеља Исусових, у којима нема живота. Такови ће бити вечни учасници славе и радости Господа својега.

(Из: „*Жейви Госйодњих*”)

Небеска

Литургија

Хај, шта се оно чује из даљине:
Дал су вјетри, дал су вихорови,
Ил шуморе горе јаворове,
Ил са земљом трава разговара,
Ил певају на небеси звезде?
Нит су вјетри, нит су вихорови,
Нит шуморе горе јаворове,
Нит са земљом трава разговара,
Нит пјевају на небеси звезде,
Но се служи света литургија
У небесном царству Христовоме.
Службу служи Јован Златоусте
И са њиме три стотин владика,
Све владика земних мученика
И три хиљад часних свештеника,
Свештеника Божјих угодника.
Ђаконује ђаконе Стеване
И са њиме свети Лаврентије.
Свети Павле чита Посланије,
Свети Лука свето Јеванђеље,

Крсте држи царе Константине
А рипиде свети стратилати
Димитрије и с њим Прокопије,
Георгије и с њим Јевстатије
И остали многи стратилати.
Огањ носи Огњена Марија,
Тамјан пали Громовник Илија
А Крститељ водом покропљава.
Херувими поје Херувику
А цар славе седи на престолу
Лицем својим небом осветљава.
С десна му је света Богомајка
Огрнута звјезданом порфиром,
Свети Сава жезал придржава,
А народа ни броја се не зна,
Више га је но на небу звјезда.
Измјешани свеци с анђелима
Па се не зна ко је од ког љепши.
Кад се света литургиј а сврши
Светитељи Христу прилазили
И пред њиме поклон учинили,
Најпоследњи Светитељу Саво
И са Савом Срби светитељи.
Свети Саво метаније прави,
Али се не хте светац да усправи
Већ остаде на земљи лежећи.
Тад прилази света Богомајка
Да подигне Светитеља Саву,
Јер јој Саво Хиландар посвјети,
Ал' се Саво диже на кољена
И даље се дићи не хоћаше
Већ остаде пред Христом клечећи.

Благи Христос Саву миловаше
Од милоште вако му збораше:
„Чедо моје Немањићу Саво,
Што си ми се тако растужио,
Никад тако ти плакао ниси,
Ниси тако плако за Косовом
Кад је Српско потамњело царство
Потамњело царство и господство
Казуј мени, моје чедо драго,
Како стоји сада Србадија:
Како стоји вјера у Србаља,
Јесу л Срби кано што су били
Или су се Саво измјенили,
Поју ли ми многе литургије,
Дижу ли ми многе задужбине.
Кано некад у време Немање
И сина му Светитеља Саве,
И славнога Милутина краља
И Стевана милог ми Дечанца,
И Лазара мога мученика
И Милице славне Љубостињке,
Ангелине мајке Крушедолке,
И осталих цара и књегиња,
Да л се и сад тако Бог поштује,
Да л Србијом свете пјесме брује,
Јеванђеље да л се моје шири,
Српска земља да л тамјаном мири,
Светли ли се образ у Србина
Пред људима и пред анђелима,
Великаши да л праведно суде,
Богаташи да ли милост дјеле,
Да л суседа сусед оправдава,

Да л нејаког јаки подржава,
Поштује ли млађи старијега,
Да л дјевојке држе дјевојаштво,
Да л попови по светињи живе,
Калуђери да л за народ клече,
И да л греју пештере сузама
И за народ топлим молитвама.
Да ли народ недјељу светкује,
Да л празником цркву испуњује?
Казуј мени, дични светитељу,
Српског рода други спаситељу,
Каква ти је голема невоља
Те ти рониш сузе низ образе,
Пјесму неба плачем завршаваш?”

Тад говори Светитељу Саво:
„О Господе, велики и силни,
Пред киме се тресу херувими,
Има л ишта теби непознато?
Та ти видиш срце у човјеку
И познајеш најтајније мисли.
Видиш црва под кором грмовом.
Под каменом гују отровницу
На дну мора свако зрно пјеска.
Не могу се од тебе сакрити.
Тамних људи тамна безакоња,
Због којих си на крсту висио;
Али твоја љубав све покрива,
Из љубави незнаније јављаш,
Из љубави ти о знаном питаш,
Да ти кажем што ти боље знадеш.
Нису Срби кано штосу били.

Лошији су него пред Косовом,
На зло су се свако измјенили.
Ти им даде земљу и слободу,
Ти им даде славу и побједу,
И државу већу Душанове,
Ал даром се твојим погордише,
Од тебе се лицем окренуше.
Господа се српска изметнула,
На три вјере оком намигују,
Ал ниједну право не вјерују,
Православље љуто потискују.
Одрекли се српскога имена,
Одрекли се својих крсних слава,
Свеце своје љуто увредили.
А ко диже цркву задуждину,
Не диже је теби него себи.
Цркве дижу да их виде људи,
Цркве дижу, Богу се не моле,
Нит Божији закон испуњују.
Великаши правду погазили,
Богаташи милост оставили,
Не поштује млађи старијега,
Но се млађи паметнији гради,
Нит нејаког јаки подржава,
Већ га ломи док га не саломи,
Нит сусједа сусјед оправдава,
Већ се куне криво за неправду,
Због блатњаве земље од аршина.
Свештеници вером ослабили,
Калуђери посте оставили,
Нит дјевојке држе дјевојаштво,
Свилу носе, грехом се поносе,

Млади момци поштењу се смију,
А свој разврат ни од ког не крију,
Нити народ за недјељу мари,
Ни за празник ни обичај стари,
Нит празником цркве испуњује,
Празне цркве ка пећине пуне,
Празне душе, па празне и цркве;
Свуд се црни црно безакоње,
Стид ме једе и стид ме изједе,
Због гријеха народа мојега,
Што и мене држиш близу себе.
Зато плачем мој предраги Спасе,
Вјечност ми је кратка за плакање,
волио бих и у паклу бити,
Само Срби да се Богу врате”.

Мирно Господ саслушао Саву,
Па подиже своју свету главу,
И мислима небеса потресе.
Заблисташе муње и громови,
Надуше се гарави облаци,
Лед се просу о Петрову дану,
Сва побјеле земља Србинова,
Ка од губе губава грешница.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога нити својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

Тада Господ ваши попустио,
По вољу се ваши ухватише,

Обрстише шљиве и јабуке,
Сасушише питоме воћњаке,
По питомој земљи Србиновој.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога нити својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

Тада Господ помор попустио,
Да помори и старо и младо.
Ударише љуте болезање,
Тесна гробља и мало гробара,
Гробарима отежаше руке.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога нити својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

Тада Господ кризу попустио,
Пуна земља сваког изобиља,
А сви вичу: нигде ништа нема.
Закукаше Срби у невољи,
Ал се живог Бога не сјетише,
Нити Бога нити својих гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

Тад Сатану Господ одријешио,
Из пакла га на Србе пустио,
Да до рока своју вољу врши,

И да чини што је њему драго,
Са државом и са српским тјелом,
Само да се не дотиче душе.
А Сатана војске подигао,
Од звјериња свога и људскога,
Све од самих Божјих противника,
И својијех једномишљеника,
Којих би се марва застидјела,
И вепрови дивљи посрамили.
Пакленим их огњем наоружо,
Повео их на земљу Србију.
Бљуну огањ из адових жвала,
Па запали кућу Србинову,
Све разгради што је саграђено,
Све прождера што је умјешено,
Све однесе што је изаткано,
Све разгради што је уштеђено,
Све раскући што је закућено,
Све попљува што је освећено,
А господу у окове веза,
Старјешине врже на вјешала,
Ил умори глађу у тамници,
Поби момке, зацрни ђевојке,
Згрчи мајке над кољевке празне,
Над кољевке празне и краве.
Још завеза језик у Србина,
Да не смије пјеват ни кукати,
Нити Божје име спомињати,
Нити брата братом ословити;
Још завеза ноге у Србина,
Да не смије слободно ходити,
Осим тамо куд га коноп води,

Коноп води или кундак гони;
Још завеа руке у Србина,
Да не смије радит ван кулука,
Нити сјести, нити хљеба јести,
Без сатанске горде заповјести,
Нити ћецу своју својом звати,
Нит слободно мислит ни дисати.

Тако ишло за дуго земана,
Док набуја земља Србинова
Од мртвијех српскијех телеса,
И од крви српских мученика,
Ка тијесто од јакога квасца.
Тад анђели Божји заплакали,
А Срби се Богу обратили,
Јединоме свому пријатељу
Јединоме своме Спаситељу,
Вишњем Богу и светоме Сави.

Тад се Саво стресе од ужаса,
Скочи, викну иза свега гласа:
„Доста, Боже, поштеди остатак!”
Тад је Господ послушао Саву,
На српско се робље ражалио,
Те Србима грехе опростио.
Засија се лице Србиново,
Зазвонише звона на весеље,
Замириса земља од тамјана,
Заблиста се Христова истина,
Зацари се милост и поштење,
Анђели се са неба спустише,
Па Србију земљу загрлише.

Хај, шта се оно чује из даљине?
То се опет служи литургија,
У небесном царству Христовоме.
Службу служи светитељу Саво,
И са њиме три стотин владика,
И три хиљад српских свештеника.
Ђаконује ђакон Авакуме
Што на коцу за Христа пострада,
На баиру усред Биограда.
А Цар Славе сједи на престолу,
Док се земље грми ко олуја,
То Србија кличе – алилуја!
Благо мајци која Саву роди
И Србима док их Саво води.

КОНАЦ ДЕЛА И БОГУ СЛАВА!

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна и универзитетска библиотека
Републике Српске, Бања Лука

271.2:133.1/.4

ДИМИТРИЈЕВИЋ, Владимир

Православље и окултура / Владимир Димитријевић ;
[благословио отац Јоил Булатовић]. - Бања Лука : Романов,
2014 (Београд : Бањацграфика). - 510 стр ; 21 cm

Тираж 500

ISBN 978-99976-628-5-9

COBISS.RS-ID 4695320